

БРАЙЪН ГАЛАХЪР ФЪН ШУЙ ОТКАЧАЛКИ

Превод от английски: Весела Прошкова, 2004

chitanka.info

Посвещавам тази книга на Мартина заради любовта и вдъхновението, които ми дарява.

Благодарности

За оказаната финансова помощ при издаването на романа „Фън Шуй откачалки“ от Брайън Галахър, издателство „Фокус“ изказва дълбока благодарност на Ireland Literature Exchange (Translation Fund), Dublin, Ireland. www.irelandliterature.com info@irelandliterature.com

1

Четвъртък следобед, 16 юни

Разбирате ли, той твърди, че по природа съм докачлива, песимистка, празноглава, опърничава (така ли се пише?), дори неуравновесена... но според мен греша.

Мисълта ми е, че няма начин да направиш шеметна кариера като мен, ако по природа си раздразнителна и опърничава. Няма начин да станеш уважавана юристка, която носи шикозни костюми и кара MGF 1.81^[1], ако се ръководиш от биоритмите си и настроенята ти непрекъснато се променят, докато конкурентите неумолимо вървят напред. Смятам, че съм образец на сдържаност, търпеливост и достойнство в свят, в който на жените се гледа като на близалки за окото. Имам добър характер. Не, всъщност съм истинска светица. Досега въздействах омиротворяващо и въздържащо, накратко — положително — на китовата фъшкия, наречена „мой съпруг“. Какво по-категорично доказателство, че съм уравновесена и здравомислеща, че умея да запазвам хладнокръвие и присъствие на духа? Съгласни сте с мен, нали?

Обаче...

Никой не е съвършен. Случва се да излезеш от релси. Например, когато се върнеш от почивка два дни по-рано и намериш на дръжката на вратата лимоненожълт сутиен на друга жена, а жилището мирише на публичен дом — нормално е да загубиш спокойствието, принципите, достойнството, самообладанието си. Накратко — всичко.

Затръшвам вратата, вирам се в противния дамски аксесоар, сякаш е току-що излюпило се змийче и всеки миг може да се стрелне към мен и да ме ухапе. В него има нещо оскърбително. Предизвикателно. Все едно е надарено с разум. Или пък са го окачили да прогонва злите духове. Дълбоко си поемам въздух.

— Ронан?

Давам си сметка, че заради тона ми думата е прозвучала по-скоро като заповед, отколкото като въпрос.

Няма отговор. Само тишина. Тишина, примесена със странно приглушено бучене, което в никакъв случай не е познатото мъркане на хладилника или безгрижното бълбукане на аквариума в дневната. Гузна тишина. Все едно потта на Ронан и любовницата му, обладани от чувство за вина, е изместила чистия въздух в апартамента ни, полепнала е като боя по стените.

— Ронан!

Отново никой не отговаря.

Вероятно е излязъл. Та нали ме очаква едва в събота! Започвам да душа като куче.

Миризмата е необичайна, някак горчиво-сладка. Ако не е парфюм, то е мехлем, използван в ароматерапията, или билков чай, какъвто Ронан не би докоснал. Натрапчивият аромат изпълва тъмния коридор. Някак топъл и влажен е. Изглежда, идва от банята.

А, сетих се — мирише на лимон!

Мирише на мръсница. Мръсница, която ми отнема съпруга, после се опитва да изчисти опетнената си душа с уханието на лимон. Мръсницата е окачила на дръжката лимоненожълтия сутиен. Да му се не види, какво им е лошото на белите сутиени?

Коя е тази персона?

Навеждам се да погледна етикета. Размер 72D. Тук е мястото да изтъкна, че не пестя похвалите, когато са заслужени. Ала след като знам със сигурност, че големите цици са сред приоритетите на Ронан, не е толкова лесно да проявя благородство.

Всъщност ръцете ме сърбят да грабна нож и да накълцам всичко, което се изпречи пред очите ми.

Лимон, представяте ли си?!

„Успокой се, Джули!“

Може би напразно се паникьосвам. Не бива да се тревожа, че отвътре на входната ни врата се мъдри лимоненожълт сутиен, размер 72D. Никак даже.

В края на краищата може би е на... примерно на сестрата на Ронан.

Да, ама не.

Знам, че не е на проклетата му сестра. Изрично съм наредила кракът ѝ да не стъпва в нашето жилище. Въпросната дама е трийсетгодишна и където и да отиде, мъкне котката си Джинджър.

Обичам живота. Мразя котките. Представете си фабрика за косми, бълваща продукция във време, в което производството на прахосмукачки е в рецесия, и ще добиете съвършено ясна представа за Джинджър. Проклетото скубещо се животно така ме влудява, че заплаших, ако го видя още веднъж, да го изкормя, да изпържа вътрешностите му в новата ни тенджерата за китайска храна и да ги поднеса със соев сос.

Втресе ли ви от мен?

И така, сутиенът със сигурност не е на скъпата ми зълва.

Запращам черната си чанта „Джорджо Армани“ върху канапето с тапицария в бананов цвят — единственото ми отстъпление от минималистичния лукс на апартамента.

Завивам вляво, озовавам се в кухнята. Давам си сметка, че приличам на кръвожадна хрътка, надушила миризмата на преследваното животно. Виждам какво се въргаля на пода и залитам, в последния момент се хващам за плота.

„Силна си. Ще го преодолееш. Сигурно има логично обяснение. Не бъди глупачка. Успокой се. Адвокат си, да му се не види — хладнокръвието е задължително за професията ти. Не прави от мухата слон.“

Мисълта ми е, че няма нужда да превъртам, ако на пода на кухнята са захвърлени интимни дамски аксесоари.

Никак даже.

---

[1] Луксозна открита кола, английско производство. — Б.р. ↑

2

И така, Джули, успокой топката.

Запази достойнството си. Запази благоприличие. Имаш репутация, която не бива да опетняваш. Имаш самоуважение. И гордост. Имаш... Може би имаш високо кръвно.

Затова, макар и с риск да припадна от бързата загуба на въглероден двуокис, няколко пъти дълбоко си поемам въздух.

Разбирате ли, потресена съм не само от кремавите обувки с висок ток, поставени на масата като музейни експонати — едната предизвикателно вирнала нос, другата сломено полегнала до чиния с парчета тортиля с пикантна подправка, два грозно нахапани кроасана, три празни бутилки от „Шатоньоф дьо Пап“ и две чаши за шампанско от скъпия сервиз, който ни е подарък за сватбата.

Потресът ми е предизвикан не само от елегантното кремаво дамско сако, праметнато на облегалката на стола, от копринената блуза в същия цвят плюс пола, които са захвърлени под кухненската маса. Не само от светлия чорапогащник във фруктиерата — пухкава найлонова топка, аранжирана до два портокала, три ябълки и едно презряло манго.

Всъщност само тези фактори са достатъчни да загубиш присъствие на духа. Обаче ужасните изненади продължават — боксерките на Ронан са нахлузени на чайника, все едно са модернистично похлупаче за запарване на чая; черен панталон и черно поло са захвърлени до вратата, сякаш са за пране, черният кожен колан на Ронан се е сгърчил като змия на пода до хладилника, металната тока е щръкнала като нещо, което съм твърде възпитана да изговоря, виненочервеното сако на съпруга ми се валя на пода на половин метър от мястото, на което стоя, коприненият му хастар се е издул като нещо друго, което съм твърде възпитана да изговоря.

Цялата се треса, все едно забиват в гръбнака ми пневматична бормашина. Мислите ми се носят шеметно, сякаш умът ми е на ски пистата на Матерхорн и му предстои да направи скок от тристаметров

праг. Гласове в дъното на съзнанието ми нашепват най-циничните ругатни, които съм чувала.

Дадена ми е способността да говоря на други езици. От устата ми се леят трибуквени думи — цветисти и отвратителни. И думи с повече букви, но също тъй непристойни. Стените около мен като че ли потреперват и се смаляват, изплашени от гнева ми. Аз съм човекоподобна маймуна, бълваща огън и жулел, която пет пари не дава за доброто възпитание и сипе грозни ругатни, отекващи в уютната кухня... не си отивайте, моля ви.

Представете си, че случващото се е леко вълнение в океана на здравия разум.

Това е кошмар! Все едно е епизод от филм на ужасите. Само дето героите от въпросните филми (колкото и да се опитват) по принцип не слизат от екрана, за да ти забият юмрук право в зъбите.

Очевидно е, че са обядвали заедно. Откровено казано, смятам извънбрачните връзки за здравословни — те доказват, че бракът още съществува.

Но вместо да стисне ръка за сбогом на... „познатата“ и да се раздели приятелски с нея, Ронан се е поддал на изкушението (като повечето мъже, между впрочем) и я е разсъблякъл, преди да довършат обяда. След което е разчитал на Нютоновия закон за земното притегляне да свърши останалото.

Но сутиенът на дръжката на вратата? Какво е посланието, естетическото предназначение на тази... вещ? Ами бикините на дамата? Къде са пък те?

Сестра му!

Ронан се среща зад гърба ми с някаква мръсница.

Къде е ножицата? Вероятно ще ме обявите за жестоко чудовище, но ми се иска да изтръгна топките на Ронан и под заплахата да наръгам с ножицата влюбените, да ги накарам да гледат как тъпча топките, а мръсницата, задъхваща се от ужас, безпомощно да наблюдава как надеждата да има деца от съпруга ми умира, безмилостно смазана от металното ми тооче.

Подчертавам обаче, че по природа изобщо не съм кротка и ведро персона.

Безшумно пристъпвам по коридора, отварям вратата вдясно, влизам в спалнята — тънките щори на големия прозорец са спуснати,

бледата светлина, проникваща през тях, очертава блед правоъгълник върху паркета.

Бялата завивка е небрежно захвърлена върху ниското легло. Под едната възглавница са пхнати прилежно сгънатите боксерки и тениска на Ронан. Под другата откривам сексапилна жълта нощничка. Не е моя, разбира се. Внимателно поставям обратно възглавницата.

На облегалката на стола в стил „арт деко“ е праметнато пухкаво бяло поло от ангорска вълна. И то не е мое. На самия стол се мъдри малък светлокафяв куфар, съдържащ дамски дрехи и аксесоари. Липсва табелка с името и адреса на собственичката.

Няма и следа от лимоненожълти бикини.

Отварям един след друг дрешниците. До костюмите на съпруга ми е окачена дълга светлобежова рокля и елегантно жълтеникаво сако, които не съм виждала през живота си.

Върху шкафа виждам синьо шишенце от лосион фактор 15 против слънчево изгаряне. Вътре има някаква мазна течност. На пода до леглото се въргалят обувките на Ронан. Нещо ми подсказва отново да отворя дрешника. Едва сега забелязвам, че джапанките на съпруга ми липсват. Няма ги и банските му. Както и хавлията на зелени и сини райета, която забравих да взема, докато стягах багажа си за почивката.

Надничам през прозореца на спалнята към малкия басейн, който се ползва от всички обитатели на сградата. Водата блещука, сякаш е Земята, наблюдавана от космоса, околоръст се издигат жив плет и дървена ограда.

Ето къде са!

Сложили са си слънчеви очила и са се настанили край басейна, все едно са собственици на сградата. Ронан носи банските си „Адидас“ и се е навел над вестник, разгърнат на тревата; забелязвам, че със стъпалото си небрежно почесва прасеца на другия си крак. До него на моята небесносиня плажна кърпа се е изтегнала по гръб някаква блондинка, свитите ѝ колене се извисяват като върхове близнаци. Положила е главата си на моята раирана хавлия, навита на руло. Държи книга с меки корици — дори от това разстояние виждам на корицата името на Джаки Колинс, написано с разкривени червени букви. Непознатата носи оскъден бански костюм от две части, този път в тъмножълто. Тялото ѝ е фантастично.

Как не му е жал за мен?

Не му ли пука, че ще го познаят? В крайна сметка с него живеем в тази сграда. Плуваме в този басейн, правим слънчеви бани. Съседите ни познават... поне по лице. Всички са ме виждали как се прибирам от работа с дипломатическото си куфарче или от пазар, натоварена с покупки. Или заедно с мама. Моят дом е центърът на живота ми. Моето убежище, моят подслон от жестокия свят. Моята репутация, гордост, достойнство — ако въобще съществуват, са съсредоточени тук.

И какво прави Ронан? Все едно навира в лицата на съседите мръсницата със стегнатото дупе.

Разбира се, дори някой да го познае, почти нямам шанс да разбера за изневярата му — по отношение на общуването и дружелюбните съседски взаимоотношения нашата луксозна жилищна сграда е като подземна тъмница.

Гневно изваждам от чантата си мобилния телефон, намирам номера на Ронан. Чувам сигнала за свободна линия, зазвънява и телефон до басейна. Съпругът ми рязко посяга към плажната чанта, изважда телефона, натиска бутон, хвърля обратно апарата.

„Свързали сте се с гласовата поща на Ронан Фицджералд. Моля, след сигнала оставете съобщение.“

Боклук такъв! Изгарям от желание да му кажа какво мисля за него, но с усилие на волята се въздържам. Подобни въпроси се уреждат само лично.

— Здравсти, Ронан — изчуруликвам. — Джули е. Ако е възможно, обади ми се.

Нахлувам в банята. Джакузито! Блондинката е осквернила и нашето джакузи. Сладникавата миризма на лимон става непоносима. Забелязвам източника — шишенце с етикет „Бергамотово масажно масло“. Взимам го, прочитам рекламата на етикета, като си представям чувствената наслада, която пачаврата е изпитала в моята баня: „Продуктът е получен от кората на цитрусовия плод. Притежава приятна миризма с освежително въздействие, може да се използва като масажно масло или при къпане.“

Какво да правя?

Умирам за чаша алкохол.

Тичешком прекосявам коридора, втурвам се в дневната. Тук е толкова светло, че неволно присвивам очи. Помещението е окъпано в

лъчите на лятното слънце, нахлуващи през четирите грамадни прозореца, образуващи голямо платно на маринист, обрамчено с тъмносин корниз и завеси в същия цвят.

Отварям широко високите прозорци, за да прогоня противната миризма, свидетелстваща за половия акт между съпруга ми и любовницата му, тръгвам към барчето. Ето я и бутилката „Джеймисън“ — основен елемент при справянето с трудни ситуации. Взимам чаша и си наливам, изведнъж забелязвам, че още нещо не е наред. Сватбената ни снимка не е на обичайното си място на масичката. Къде ли е?

Отговорът не ме затруднява — подлецът я е скрил. За да не помрачи романтиката на любовната му връзка.

Чашата ми прелива, локвичка от уиски блещука като желе на пода. Отпивам една глътка, гневно стъпвам в локвичката, разхвърчават се капки кехлибарена течност.

Нашият прекрасен дом.

Бяло барче и библиотека, под от бял мрамор със сивкави жилки, бели стени, една, от които е заета от грамаден телевизор, масичка в стил „арт деко“, маса от опушено стъкло до аквариума в дъното на помещението, картини на Пол Клее^[1]...

Олицетворението на мечтите ни.

Излизам на терасата, облягам се на парапета. Вие ми се свят, съзнанието ми още стремително се носи по стръмната ски писта. Знам, че гримът се стича по лицето ми, защото едри капки попиват в черното ми поло и падат по терасата, сякаш вали мръсен дъжд.

Бутилката, която държа, е като алкохолпровод, свързан с вените ми. Постепенно започвам да се чувствам значително по-добре.

Разкъсвам опаковката на пакет цигари, запалвам и жадно вдъхвам дима.

Какво да предприема?

Усещам върху лицето си похотливата топлина на мъглявото слънце, донесена от ленив полъх на горещия ветреца. Светлосинята вода контрастира с необятното небе в тъмносиньо, по което непрестанно се надпреварват пухкави облачета. Дъблинският залив гъмжи от пристигащи и заминаващи кораби. Ако се приближиш, ще чуеш как вълните, напомнящи бели пръсти, тихо се плискат в брега, а шумът на прибоя приглася на звънците на корабните мачти — музика, понесена от лекия юнски ветреца.

Вдясно е станцията на ферибота. Един от грамадните салове потегли за Холихед^[2] преди няколко минути. Отдалечава се бързо — сега е само тъмен правоъгълник на хоризонта. Ще се върне след около четири часа.

Още по-вдясно е позлатеният от слънцето вълнолом, напомняш съчленен крайник на омар, разпрострял се на около два километра във водата, който се съединява с брега само на около двеста метра от нашия апартамент.

Каква красота!

Вдъхваше ми толкова щастие. Не само на мен, на двама ни с Ронан. А сега?

Устроили са си тайна среща в моето жилище. Съблекли са се в моята кухня. Правили са секс в моята спалня. В моето легло.

Съсипали са моя брак. Въпреки че като всичко тук само половината ми принадлежи. Ала това не дава право на Ронан дори наполовина правото да се чука с друга, доставяйки си мимолетно удоволствие. Животът си е мой, той заплашва напълно да го съсипе, а няма право.

Не и преди да ме попита.

---

[1] Пол Клее (1879–1940) — художник абстракционист, сравняван с Пикасо заради влиянието му върху съвременното изкуство. — Б.р. ↑

[2] Пристанище във Великобритания, най-близо до Дъблин. — Б.р. ↑

3

Разбира се, той предложи да замина на почивка.

Всичко започна миналата седмица на нашето удобно кожено канапе. Тъкмо щяхме да преминем към по-интензивна фаза на любовната игра, аз внезапно изтърсих:

— Ронан, искам дете.

Той се вцепени. Нежно се освободи от прегръдката ми, поотдръпна се и ме изгледа. След което се изправи. Машинално потърка брадичката си и отново се втренчи в мен, като че ли търсеше признаци на душевно разстройство.

Изтича на терасата и проведе няколко разговора по телефона. Като се върна, го попитах какво е било толкова спешно. Ронан се загледа в синевата на хоризонта и отвърна, че са ми необходими „интензивни лекарски грижи, съчетани с промяна на обстановката“ (с други думи — временна раздяла с него), за да си възвърна душевното равновесие. Тъй като в момента не съм била прекалено натоварена с работа, той бил ангажирал за една седмица стая за двама в „Клиф Касъл“. Трябвало да замина в неделя.

— Какво е това? Санаториум за откачалки ли?

— Хотел плюс здравен център. Ще се почувстваш като нов човек.

Благодарих му, изтъкнах, че за мен е чест, задето съм омъжена за човек, проявяващ подобна трогателна загриженост за душевното ми здраве, накрая добавих:

— Въпросът обаче е, че не искам почивка, а дете.

Ронан се изтъпанчи до френския прозорец, усмихна се снизходително и ми изнесе цяла лекция. Получила съм била стрес от прекалено много работа, затова ми хрумвали абсурдни идеи.

Било естествено, продължи, след като ежедневието ми е изпълнено с „отегчителни юридически проблеми“ (край на цитата), свързани със защитата на психопати и убийци (има романтични

схващания по отношение на професията ми), да копнея за нещо по...
Замълча, после добави:

— По-първично.

— Искаш да кажеш „примитивно“, така ли?

— Разбирам вроденото ти желание — кимна той.

— Нима?

— Естествено.

Седна до мен, за да продължим разговора — изключително рядък случай. Обикновено, когато сме на канапето, се занимаваме с друга дейност. Заговори нежно, с меден глас — сигурен признак, че е натиснал бутона на дистанционното, включващ целия му чар. Обикновено номерът минава, защото, дори да се държи като най-инатливия и самоуверен гадняр на света, ако го прави с чар, съм готова да сторя всичко за него.

Само че изобщо не е обикновено да искаш бебе.

Освен това забелязах фундаментално противоречие. Той с усмивка изрече:

— Разбира се, че искам деца, Джули — нямам нищо против да помислим по въпроса след година-две, когато ще напреднеш в службата.

Ала погледът му казваше: „Джули, не говориш ти, а хормоните ти. Не прецаквай живота си заради тях!“

Ясно беше, че не е в настроение за бурен секс в мекото ни брачно легло, нито дори на коженото канапе пред погледите на няколко невинни тропически рибки. Изглежда, след моето неочаквано изявление понятието „бурен секс“ за Ронан бе придобило само едно-единствено значение — двайсет ужасни години, посветени на отглеждане на дете.

Невероятно е, че сексът може дотолкова да изнерви един мъж.

Аз обаче отказах да се предам толкова лесно. Застанах до него и приложих тактики, които по принцип действат безотказно. Прегърнах го сладно (поне така си мислех) и взех да мъркам, което обикновено го възбужда. Плъзнах длани под ризата му, започнах да го масажирам, притиснах устни до онова уязвимо място под брадичката му.

Ала той се отдръпна (не грубо — дори в подобни моменти остава джентълмен до мозъка на костите си), приближи се до барчето и си наля бренди. Очевидно тъкмо в този момент не му беше до секс. Казах

си, че това не бива да ме тревожи. В крайна сметка съм разумна жена и трябва да му прощавам временните пристъпи на импотентност, които, в интерес на истината, ме поставят в доста неловко положение.

— Джули — той тежко въздъхна, без да откъсва поглед от чашата с бренди. — Прекалено млади сме да направим нещо толкова абсурдно като създаването на поколение.

— На двайсет и девет сме. С течение на времето ще стане още по-абсурдно.

— И двамата имаме хубави професии, трябва да поддържаме образа, който сме си създали. Не ми се ще да го помрачаваме заради някакво бебе.

Засмях се.

— Грижата за децата отнема много време и енергия, необходими са доста средства — продължи той. — Те отнемат душевното ти спокойствие. Повръщат върху килимите, опикават креслата... да не говорим как унищожават седалките на колата. Хилят се като смахнати, дъвчат одеялата. Според последните научни изследвания бебетата са причинители на болести. Накратко, отглеждането им е истински кошмар.

Ронан допи брендито си, извади сребърната си табакера. След поредица от сръчни движения около главата му закръжи ореол от дим. С бавни стъпки той се доближи до френските прозорци и се загледа в океана, всмуквайки с наслада от цигарата си „Кемъл“, аз пък за пореден път се възхитих от неосъзната му грациозност, която французите наричат „Je ne sais quoi.“^[1]

Продължих да се вирам в него — красив мъж, облечен изцяло в черно, чийто силует се очертаваше на фона на притъмняващото виолетово небе, а златният му часовник „Раймон Уейл“ блестеше като миниатюрно слънце на китката му, обрасла с черни косъмчета.

— Както се казва в една песен на Луис Армстронг — замислено добави той, — разполагаме с цялото време на света.

— Ако наистина има такава песен, значи текстът е написан от най-големия наивник на света.

— Не бъди твърдоглава, Джули. Много добре знаеш колко обвързва едно дете. Ще загубя свободата си. Ти ще загубиш стройната си фигура.

— Нито един мъж не иска деца, докато не се родят.

— Нито един мъж не иска деца, когато се родят. Всъщност какво очакваш? Да ти ги доставят с такси ли? Имаш ли представа какво представлява раждането?

— Да.

— Все пак предлагам да прочетеш повече литература по въпроса.

— Книгите са твоето разрешение за всичко.

— Възможно е да се окажат и евтин метод за контрацепция.

— Видиш ли смешното личице и мъничките юмручета на бебето, мигом ще се влюбиш в него.

— Стига ми влюбването в жена, много благодаря.

— То ще промени живота ти...

— Вярно е.

— ... ще го обожаваш. Накрая ще престанеш да ми обръщаш внимание. Освен това ще го научиш на всичко, което знаеш.

— Нищо не знам — изсумтя той.

Истината обаче е, че се смята за интелектуалец.

— Имаш вкус към изкуството и философията, Ронан. Не отричай...

— О, да! Още от първия ден след раждането бебето много ще държи да научи за Кант или примерно за светлосенките.

— Моля те само за едно — помисли по въпроса.

— Добре — той въздъхна. — Така или иначе вече съм уредил почивката. Дано изкараш хубаво.

„Да изкараш?“

— Няма ли да бъдем двамата?

Ронан ми обясни, че му е невъзможно да ме придружи — графикът му за пациентите бил запълнен за седмици напред — после подхвърли да взема някоя приятелка.

— Например онази, мъжкараната.

— Неприятно ми е, че наричаш така Силвана.

— Добре, добре. Заминете „по женски“, подновете приятелството си. И на двете ще се отрази прекрасно, гарантирам ти. Представи си само — предлагат сауна, масаж, съчетан с ароматерапия, процедури с водорасли, кални бани, козметични процедури, маникюр, електролиза, ексфолиране...

— Разбира се. Мечтата на всяка жена.

— И без това непрекъснато повтаряш, че ти е необходима почивка, за да се освободиш от стреса.

Наистина съм го казвала много пъти.

— Ронан — измърквам, — знам, че ще бъде прекрасно, но само ако съм с теб.

— Съжалявам, Джули, обаче зъболекарската ми практика е по-важна от любовта.

Честна дума, тъкмо това каза, представяте ли си?

Разбрах, че толкова се е загрижил за мен, само и само за да забравя абсурдното си желание да оплоди яйцеклетката ми. Навярно си мислеше, че желанието да имам бебе е предизвикано от стреса и преумората, ето защо ще бъде потиснато при премахването на дразнителите. Накратко, беше решил да ме изпрати на лечение.

Казах си, че наистина няма да е зле да замина. Да използвам възможността да преоткрия слънчевия оазис на благополучието сред безплодната човешка пустош, наречена „работа“. Ще се освободя от стреса и от отровите, натрупани в организма ми. Ще чета книги и ще опитвам мострите на парфюми, приложени в скъпите женски списания. Ще се храня оскъдно, но ритуалът ще бъде съчетан с приятни разговори и обилно консумиране на алкохол. С приятелката ми ще измислим как да отмъстим на хората, които обичаме да мразим, и как да избягваме онези, които мразим да обичаме, ще споделяме злобни забележки по адрес на останалите. Ще посещаваме местния бар и ще заговорничим като вещиците от „Макбет“, докато затворят заведението. Няма да пропуснем и духовната храна, разбира се — може да се захванем с йога. Ще правим кални бани, ще спим като къпани, ще си купим нови дрехи, а като се върна, ще изглеждам толкова красива, че Ронан няма да ме познае.

Тогава ще го накарам да... забременея. Простичко, но много ефективно.

Той се наведе, целуна ме по челото, подхвърли, че със Силвана ще си изкараме страхотно.

— Много ще ѝ хареса — добави, все едно му пукаше за нея.

Неохотно се съгласих. Ронан се усмихна — мислеше си, че е удържал победа.

А сега?

Знам истината.

Докато ме е нямало, е довел в дома ми малката си уличница. Разменил ме е срещу неколкодневен безплатен анализ на брака ни. Благодарение на богатото си въображение е превърнал тази жена в своя съпруга, всяка секунда я е сравнявал с мен. Дори я е изпробвал на моето легло. Възнамерявал е, ако остане доволен от резултата, да ме зареже.

Простичко, но много ефективно.

* * *

Връщам се в дневната, изваждам от барчето масивната гарафа, пълна с вино. Толкова е тежка, че опъва ръката ми, все едно нося оловна топка. Разбира се, мога да използвам празната бутилка от уискито, но макар че е достатъчно солидна да цапардосаш някого по главата, вероятно ще се счупи от удара, а пък аз не искам парченцата стъкло да се пръснат из жилището ми. Ще го преживея, ако са парченца кост, не и стъкло.

Пъхвам в джоба на самото си солидната запушалка, затварям вратичките на барчето. Зървам отражението си в стъклото.

Изглеждам ужасно.

Изпитото ми лице е бледо като платно. Устните ми, стиснати от гняв, приличат на тънка линия, очите ми са като малки блестящи дискове. Черната ми коса, дълга до раменете, е подстригана и потъмнена от фризьорката в „Клиф Касъл“. Тъмночервеното червило и лилавите сенки ми придават вид на вампир — липсват ми само дългите кучешки зъби.

Силвана често ми казва, че съм много красива. Обикновено ѝ отговарям, че не е с всичкия си. Тя често добавя, че „Дори мъжете са на това мнение“, обаче знам, че се шегува, затова не ми се налага да забия нож в сърцето ѝ.

Влизам в банята, заставам пред огледалото, избърсвам следите от размазания грим — няма смисъл да приличам на луда, въпреки че съм на границата да обезумея. Няма да допусна мръсницата да види, че съм разстроена, макар да нямам избор, освен да ѝ демонстрирам нова функция на запушалките на кристалните гарафи — а именно, средство за пробиване на дупки в черепа. И то край басейна.

Най-сетне лицето ми е чисто. Прекрасно. Вече се чувствам по-добре. Сигурна съм, че ще оставя дълбока следа в съзнанията им. А най-вече върху нечий череп.

Връщам се в дневната да затворя високите прозорци.

Изведнъж спирам като поразена от гръм.

Изпод канапето се подава виненочервена чанта плик.

Взимам я, слагам я на масичката. Вътре има бележник, писалки в калъфче, мобилен телефон, дневник, някаква брошура, тъмночервено червило, шишенце тоалетна вода „Исей Миаки“ и пакетче презервативи. Опаковката е непокътната. Което означава, че „влюбените“ използват нашите кондоми. Или изобщо не използват.

Натъквам се и на един вестник — от понеделник, който очевидно дори не е разгръщан. Днес е четвъртък. Какво ви говори това?

Удрям с юмрук по масичката. Болка прорязва рамото ми, ала почти не я забелязвам, защото вниманието ми е привлечено от нещо друго. Скицник. Изваждам го. На първите няколко страници откривам подробни скици на рибки, живеещи във водите на тропическия океан. Нима е нарисувала рибките в нашия аквариум? И ако е така, защо има една разновидност, която никога не съм виждала?

Следващите страници са запълнени със скици на мъж. На една той чете вестник. На друга е кръстосал крак върху крак и пуши цигара. Ронан е. Художничката е уловила небрежната му поза и подчертаната му сексуалност, която е негов запазена марка. На друга скица е изобразен в леглото — заспал е и е олицетворение на спокойствието.

Непознатата е пресъздавала върху хартията съвършените му пропорции — висок, но не прекалено. Слаб, не и кльоцав. Главата и раменете му са пропорционални на тялото му, ръцете и краката му не са нито прекалено дълги, нито прекалено къси. Стилните му дрехи подчертават тази архитектурна хармония.

Следващата скица е на лицето му в едър план. Ако се съди по изражението, Ронан може би гледа телевизия. Съсредоточен е, ала не е напрегнат. Големи очи, продълговато лице, дълъг елегантен нос, плътни, но пропорционални устни, малка брадичка, високо тясно чело, черна коса, която вече оредява, освен на бакенбардите, съвършени уши, гъсти, добре оформени вежди; гладко избръснат е, от ноздрите му не стърчат косъмчета... истинско олицетворение на мъж, който държи на външността си.

Има и пет скици, на които той е гол. Дълго се взирам в тях, после ги връщам в скицника, затварям го и го пъхвам в чантата.

Идва ред на брошурата. Рекламна брошура за Париж на някаква туристическа агенция. Париж, където прекарахме медения ни месец. Любимият град на Ронан.

Отварям бележника, надничам в интимния свят на непознатата. Трябва да науча името ѝ, нищо друго не ме интересува. От вътрешната страна на корицата с химикалки с различни цветове са записани имена, адреси, телефонни номера, надраскани са кратки бележки. Записките на първата страница информират за размери на дрехи, скъпоценни камъни, отговарящи на различните астрални знаци, годишнини от сватбата на една или друга семейна двойка.

Обръщам на следващата страница. Данни за преобразуване в различни системи за измерване.

Трябва ми име, телефонен номер. Каквото и да било!

Препоръчвана дневна диета. Хм, това е малко по-интересно. Фразата „Жена, възрастова група 23–28“ е подчертана със синьо. По-долу откривам, че тя е висока метър и седемдесет. Преглеждам таблицата за калориите; мръсницата е постигнала забележителен резултат — приема само по две хиляди калории дневно.

Биенето на сърцето ми се учестява.

Следващата страница е озаглавена: „Коктейли и газирани напитки“.

По-нататък има страница: „Разстояния“. „Бележки“.

Въпросната страница е запълнена с бележки, направени с нечетлив почерк, и отново с химикалки с различни цветове — черен, син, червен и зелен.

„Информация за пътувания и чуждестранни валути.“

Париж е подчертан със зелено.

Най-сетне стигам до „Лични данни“.

Бинго!

Име — Никол Съмърс. Адрес, телефон, номер на мобилния телефон. Записвам ги на опакото на дланта си.

Пъхвам бележника обратно в чантата плик, оставям я на същото място, грабвам моята чанта и напускам апартамента; кристалната гарафа заплашително се поклаща в ръката ми, все едно е бомба.

[1] Не се знае какво е (фр.). — Б.р. ↑

4

Прекосявам паркинга, горещите лъчи на слънцето парят лицето ми. Днес светлината е толкова силна, че не мога без тъмни очила.

Стигам до местоназначението си, оставям на земята гарафата и като сексуален маниак, на когото едва не текат лигите, дълго се вирам в любимката на Ронан. Онази, от която изпитва най-голямото удоволствие — след правенето на секс, разбира се.

Говоря за колата му.

Поршетото е почти ново. То е първото реално доказателство за процъфтяващата зъболекарска практика на съпруга ми. В последния момент се обадох в автосалона и заявих, че сме размислили — не искаме кола в тъмнозелен цвят, а светложълта. Преди това с Ронан се скарахме; настоявах автомобилът да се води на името и на двама ни. За отмъщение той ме принуди да вложя хилядарка в покупката. Върнах му го, като поръчах кола в друг цвят. Вероятно се досещате каква беше реакцията му.

Така или иначе автомобилът е великолепен.

Започвам да удрям предното стъкло със запушалката на гарафата, като броя до дванайсет. След дванайсет секунди върху стъклото зейват дванайсет лунни кратера, обграждащи широката пукнатина в средата.

Ох, капнах! Не съм свикнала на тежка физическа работа.

Преустановявам ударите, впервам поглед в гарафата — блестящ монумент върху асфалта, скъпоценен камък, хвърлящ милиарди отблясъци под слънчевите лъчи. Пазя я за по-късно. За двамата ми приятели край басейна.

Сигурно вече чувате хрущенето.

Работя методично, започвайки от първото странично стъкло отляво. Не предполагам, че запушалките от кристални гарафи са толкова добри за разрушителни цели. Повярвайте, фантастични са. Препоръчвам ви ги.

Знаете ли, дразня се, като си помисля, че мъжете, склонни към насилие, са определяни като „агресивни“, а на жените със същите

склонности неизменно лепват етикета „истерични“.

Да му се не види, ако реша, ще бъда агресивна!

А вие каква искате да бъда? Префинена дама ли? Моля ви! Нима трябва да сервирам закуска на съпруга ми и преспокойно да разисквам с него причините за сексуалните му забежки? Да избухна в сълзи ли? Да му простя прегрешенията, типични за пубертетче? Или да си събера багажа и с гръм и трясък да напусна жилището ни, да се приютя при мама, откъдето да пиша на Ронан, изпълнени с омраза, но сълзливи послания. Как не!

Предпочитам да бъда чудовището, което той никога няма да забрави.

След три силни удара второто стъкло отляво изчезва. Същата съдба сполетява и стъклата от другата страна. Дори най-дебелото стъкло на света не може да устои на необичайната сила, която ме изпълва. Още един удар и подвижният покрив от прозрачна пластмаса също се пропуква.

Позволявам си едносекундна почивка, после като разгневен тигър се нахвърлям върху предния капак. Нанасям удар след удар върху мекия метал, докато ме обгръща жълтеникав облак от боя в прахообразно състояние.

Страничното огледало пада на асфалта.

Смятам, че е достатъчно. Пък и ако продължа, има опасност да ме забележат. Изтупвам праха от панталона си, поглеждам отражението си в страничното огледалце на друга кола — поршето вече не разполага с подобни екстри.

Как се чувствам?

На седмото небе! Жива.

Грабвам гарафата, отново прекосявам паркинга, за да тръгна по тясната пътека, която заобикаля жилищната сграда и води към басейна. Давам си сметка, че изглеждам, меко казано, странно, както размахвам гарафата и се хиля като плашило, но е невъзможно винаги да изглеждаш добре, нали?

От този момент започва майтапът.

Тъкмо да стъпя на пътеката и изскърцват спирачки. На сантиметри от мен спира яркочервено БМВ 318i и препречва пътя ми. Опушеното стъкло плавно се спуска надолу. Силвана е.

Тя е внушителна по размери жена, безцеремонна, раздразнителна. Тя е стилна, богата и самоуверена. Тя е невероятно щедра към хората, които обича — например с баща си, който е инвалид, се държи като същински ангел. (За онези, които мрази, е истински кошмар.)

Освен това е откровена до болка. Ще ти каже в очите, че изглеждаш ужасно, или че гримът ти е като оборски тор, замаскирана с боя за афиши.

Има само една слабост, която е генетично заложена в нея — не понася да я правят на идиот. Особено мъжете, което е една от причините да ми допада толкова много.

Теорията ѝ за мъжете е, че трябва да бъдат зарязвани. Без да им се дава втори шанс, защото никому не е необходим дори първи шанс да се докаже. Твърди, че предоставянето на втора възможност е чисто и просто нещо като разрешително за причиняване на допълнителни неприятности. Сдъвчи зърната грозде, но изплюй семките. После изплакни устата си. Правило номер едно — не се обвързвай, ако искаш да водиш разнообразен и вълнуващ живот, изпълнен с приятни изненади и миризми. Често Силвана казва, че е крайно време да се откажем от копнежа си да изживеем дните си, направлявани от малки тирани.

Хората казват, че е надута и проклета.

Ах, какво тежко бреме е ревността!

Речникът ми е прекалено беден да опиша тази странна и прекрасна жена, която е най-добрата ми приятелка и която обожавам още от времето, когато задигахме червилото и лака за нокти на майка ѝ, за да се „разкрасяваме“.

Силвана все едно е родена с кучешки фъшкии в устата, ала за близките ѝ приятели дъхът ѝ ухае на рози.

Винаги е готова да ме подкрепи.

Поне така си мислех.

* * *

— Реших да си имам дете — заявих ѝ по-рано днес, като очаквах да прегърне идеята.

Седяхме в дневната (помещение, обзаведено в готически стил) на хотела, в който Ронан ме прокуди, за да се позабавлява на воля с приятелката си.

Свирех на пианото, което е толкова раздрънкано, че сигурно е от осемнайсети век, докато госпожица Безразличие седеше на старинно кресло и се беше задълбочила в любимия си роман „Интервю с вампир“, за който твърди, че е най-великото литературно произведение на двайсети век, зачерквайки с лека ръка цяла плеяда забележителни автори, между които Джеймс Джойс и Салман Рушди, както и куп носители на Нобеловата награда... но вие не ѝ връзвайте кусур — тя си е такава.

— Чу ли какво казах?

Тя само изсумтя.

— Ще се прибера къщи още днес вместо в събота.

— Шшшт! Наближавам един от любимите епизоди.

— Вече три пъти си чела тази книга.

— Три пъти по две.

Отново я бомбардирах с гениалното си хрумване:

— Реших да си родя дете, Силвана.

Този път ме чу — разбрах го, защото отместил очи от книгата.

Престанах да свиря, за да дам знак, че искам да разговарям. След няколко секунди тя вдигна глава, смръщи вежди и благоволи да проговори:

— Шегата си я бива, Джули.

— Не се шегувам.

Насилих се да говоря спокойно, въпреки че кръвта ми закипя от гняв. Почти бях сигурна, че ще ме поздравят за решението, ще се зарадва на новината. Обаче тя се държеше така, все едно съм я предала.

Погледът ѝ сякаш изгаряше лицето ми като жарките лъчи на слънцето. Отново подхванах несполосаното си изпълнение на „Патетичната соната“ от Бетовен. След известно време гласът на Силвана се извиси над акордите. Тя най-учтиво ме попита дали наистина ще имам бебе или съм решила, че някой ден ще си родя дете.

Престанах да свиря:

— Наистина реших да забременея. Още тази вечер ще предприема решителни действия в тази посока. Сега е най-

подходящото време в месеца. Ронан няма да заподозре абсолютно нищо.

Пръстите ми, застинали върху замлъкналите клавиши, се овлажниха от пот.

Силвана отново сведе поглед към книгата и преспокойно заяви, че минавам през съвсем нормален етап.

Отново засвирих, но обърках акордите в началото на бързата част.

— Този „съвсем нормален етап“, както го наричаш, може да се появи на бял свят след девет месеца.

Гробно мълчание.

— Разрешаваш ли да ти напомня няколко факта? — най-сетне попита Силвана, без да вдигне поглед.

— Моля — изсъсках и обърках такта.

Имах усещането, че се повтаря разговорът със съпруга ми.

Не познавам хора, които да се намразят от пръв поглед като Ронан и Силвана. Взаимната им антипатия е толкова силна, че само едно може да ги обедини — схващанията им по отношение на създаването на поколение.

И за двамата мисълта за бебета е равнозначна на поглъщане на цианкалий. Само един час в тяхната компания е достатъчен да откаже всяка жена от създаване на поколение.

Силвана започна да ме поучава по въпроса още когато бяхме на единайсет. Продължава и до днес.

Реших да я оставя да си дърдори, без да ѝ се връзвам.

— Сигурно си въобразяваш, Джули, че да имаш дете е фасулска работа.

— Наистина е така — отговорих невъзмутимо, като се стараех да избегна погледа ѝ, който явно е заимствала от „Интервю с вампир“. — Детето ще придаде нов смисъл на живота ми.

С крайчеца на окото си забелязах как приятелката ми се приведе и остави книгата си на масата.

— Има само една трудност, Джули — първо трябва да го родиш. Което изобщо не е „фасулска работа“, а истинска агония. Да ти напомня ли подробностите?

Не желяех да ми ги напомня, само да ме остави на мира.

— Вече ги знам — промърморих.

— Това е един от най-ужасните моменти в живота на жените.

— Достатъчно!

— Джули, слушаш ли?

— Да, Бетовен — отговорих, изведнъж ме обзе чувство за дежаву.

Продължих да мародерствам „Патетичната соната“, Силвана продължи да обяснява, че бременността е като в корема ти да расте нажежено гюлле, което обаче отказва да се смили над теб, да се взриви и да сложи край на мъките ти. Обичайната „антибебе“ лекция съдържаше страховити примери като разширени вени, контракции, кръвоизлив, разкъсвания, раждане с форцепс, задушаване на бебето от пъпната връв. Силвана изтъкна, че раждането ти осигурява два дни нетърпими болки, последвани от две седмици на радост, последвани от две десетилетия робство, неудовлетвореност, разочарование... и провиснал корем.

— Все едно слушам Ронан — отвърнах, като се стараех да прикрия раздражението си, удряйки по клавишите.

— Наистина ли вярваш в добронамерените лъжи от рода на: „Ще излезе, докато се усетиш“, „Контролираното дишане изцяло премахва болката“ или „Дневно се раждат повече от десет хиляди бебета — значи не е толкова страшно.“ — Силвана спря да си поеме дъх, после продължи с пълна пара: — Познай защо са измислени лъжите за безболезненото раждане. За да не се паникьосаш, ето защо. Лъжат те, защото „държат“ на теб. Но ако е така, поради каква причина те оставят да се гърчиш на болничното легло и да молиш да ти дадат последно причастие?

Силвана има право.

— Имаш право, Силвана — отговорих между два акорда.

— Скъпа Джули, поне размисли, преди да вземеш решение. Не бързай като глупачка, без изобщо да...

Изтъкнах, че ако бях глупачка, нямаше да издържа дългогодишното приятелство с добронамерен дракон като нея.

Тя рязко смени тона — заговори по-тихо, почти печално:

— Съобщавам на всеослушание, че съм бездетна и се гордея с този факт. Не защото не мога да имам деца, а защото не ги желая. Когато не искаш да създадеш поколение, хората си мислят, че имаш здравословни проблеми или че ти хлопа дъската. Казват, че е проява на

егоизъм, но как е възможно да постъпваш егоистично към създания, които дори не съществуват?

Зачака да обмисля думите ѝ и да отговоря.

— Силвана, вече го реших и туй то! Давам си сметка, че ми предстои най-ужасното изпитание в живота...

Тя зяпна от изумление:

— И мисълта за това те изпълва с радост, така ли?

— Именно.

Силвана отново грабна романа на Ан Райс, облегна се назад и промърмори:

— Вече не те разбирам.

Престанах да свиря.

Казах ѝ, че съм ѝ благодарна за загрижеността, обаче съм решена да се откажа от безгрижния живот в полза на залата за изтезания, каквато е майката природа. Казах още, че болката идва, но и си отива.

И още, че ще родя дете, защото по отношение на кариерата ми сега е най-подходящият момент — и без това вече съм почти на трийсет и косата ми започва да оредява. Не ти трябва бебета, когато остарееш и побелееш.

Съгласих се, че на онтологично ниво бебето представлява високотехнологична ревяща машина за преработване на храна, повръщане и испражнения. Настоях обаче, че въпросната машина е единственият обект, който по някакъв необясним начин ще осмисли живота ми, ще ме накара да изпитам удовлетворение и любов.

Изявлението ми втрещи Силвана. Вероятно тя осъзна колко сериозни са намеренията ми. Помъчи се да възрази, че го правя само заради майка ми, която умира за внуче.

Преспokoйно поклатих глава и хвърлих бомбата — казах ѝ, че го правя в името на брака си. В името на любовта. В името на прекрасно ново семейство.

— Но Ронан не иска деца — възрази тя.

Колко е проникателна... и жестока!

— Всички мъже казват едно и също — промърморих. След което без грешка довърших сонатата.

* * *

Каква ирония, нали?
Господи, аз съм невероятна глупачка!

5

Силвана се взира в мен през предното стъкло, жлъчното ѝ изражение сякаш казва: „Е, вече съм тук. Няма мърдане!“

— Забрави нещо, скъпа — изговаря провлечено, вдига вежди.

— Какво?

— Книгата, която купи за Ронан — „Изкуство и постмодернизъм“.

— А... това ли? — промърморвам. Проклетата книга ми струваше цели шейсет паунда.

— Сега съпругът ти ще има възможността да ни умори от скука, като разисква аспектите на постмодернизма — добавя тя.

Извъръщам поглед.

— Джули, случило ли се е нещо?

Поглеждам я:

— Дай ми книгата, ако обичаш.

— Къде си тръгнала с тази гарафа?

— Организирам купон.

Силвана изпитателно се взира в мен:

— Какво се е...

— Дай ми книгата!

Тя видимо се обезпокоява. Подава ми през сваленото стъкло найлоновия плик, но продължава да ме наблюдава. Оставям гарафата на асфалта, изваждам книгата от плика. Страхотна е. Илюстрациите са изключително висококачествени.

Ронан е увлечен по съвременното изкуство. Сигурно щеше да стане изкуствовед, ако баща му — по професия стоматолог — не го беше принудил да тръгне по неговите стъпки. На двайсет и три годишна възраст беше станал негов асистент, след като беше изучавал анатомия, физиология, биохимия, обща медицина, ендодонтия, екзодонтия, ортодонтия, фармакология и куп други науки с названия, от които езикът ти се връзва на фльонга.

Въпреки че голямата му мечта е била да изучава история на изкуството.

След една година напуснал работа, против волята на баща си изкарал двегодишен курс в Сорбоната по естетика и изкуствознание. Накрая слязъл на земята (и останал без пукната пара), върнал се в родината и създал частна практика, а баща му, който се бил пенсионирал, му изпращал бившите си клиенти. Аз бях сред първите му пациенти.

Сред първите му жертви.

Отварям напосоки „Изкуство и постмодернизъм“ и попадам на 186 страница.

След което, без да обръщам внимание на протестите на Силвана, започвам да късам по пет-шест страници наведнъж. Старая се смачканата хартия да не пада на земята — възпитана съм да пазя чистота на обществени места.

Между 186 и 270 страница зее празно място. И то голямо. Стискам в шепата си осемдесет гланцирани листа, включващи две глави, посветени на Жак Дерида и постструктурализма. Това би трябвало значително да повиши цената на книгата.

Чувствам изпитателния поглед на Силвана. Но за неин късмет тя не се опитва да ме спре. Може би интуитивно усеща, че имам право. Дори, че ще ми подеждат терапевтично.

— Джули, какво правиш?

Поглеждам я, свъсвам вежди:

— Да продължавам ли?

— Но книгата е за... Ронан.

— Беше.

— Ама... — тя безпомощно бърчи чело като човек, който изпитва силна болка.

— Невероятно е, че си толкова загрижена за неговите вещи. Не е задължително да го харесваш, ясно?

— Джули... качи се в колата! — тя се навежда, отваря предната дясна врата.

— Защо? Нима те е грижа какво ще си помислят съседите? — гласът ми трепери. Очите ми се наливат със сълзи. — Не ти, аз съм принудена да живея тук... — подсмърчам и добавям: — С този мръсник!

Веждите на Силвана политат нагоре като изплашени птици. Озадачено се вижда в мен, все едно пита: „Да му се не види, какво се е случило?“ Разбира се, няма начин да знае.

Непохватно слиза от колата, приближава се до мен, опитва се да изтръгне от ръката ми остатъците от книгата, ала аз се вкопчвам в тях като див звяр в плячката си.

Започва да ми говори като на четиригодишна. По принцип мразя да се отнасят с мен като с дете, особено когато Ронан вземе да се лигави. Ала поведението на Силвана ме обърква.

Позволявам ѝ да ме настани на предната седалка. Навярно така се чувстват инатливите старци — оказват съпротива, обаче си дават сметка, че нямат избор. Тя вдига гарафата, тръсва я на задната седалка, сяда зад волана, закарва колата до най-близкото място за паркиране, рязко издърпва ръчната спирачка.

Подлага ме на щателен оглед и ми съобщава, че дланите ми кървят.

С пресилено спокойствие ме пита какво, да му се не види, се е случило.

Разказвам ѝ всичко от игла до конец.

Например, че току-що съм направила на пух и прах поршето на Ронан, което, предало Богу дух, лежи на съседното място за паркиране — ей там, отвъд високия храст. Изражението на Силвана остава непроницаемо. Тя слиза от колата, изминава краткото разстояние, покачва се на каменния бордюр, наднича. След секунда токчетата ѝ затракат обратно към мен. Може би греша, но ми се струва, че едва съдържа усмивката си.

Отново сяда зад волана, невъзмутимо пита:

— Ти ли го направи?

— Да.

Кълна се, че погледът ѝ изразява възхищение.

Пита ме още защо съм го направила, затова ѝ разказвам подробностите, като се старая да не избухна. Силвана безмълвно извърща поглед. Смръщва вежди, лицето ѝ притъмнява като буреносен облак — тя анализира положението, като го разлага на съставните му елементи. Успокоявам се само като я гледам как се гневи заради случилото се. Все едно тръгва на кръстоносен поход, за да отмъсти за мен. От онези приятелки е, пред които можеш да изплачеш мъката си,

защото не започва да се тръшка и да кърши ръце заради сполетялото те нещастие. Тъкмо напротив. Придобива, почти апокалиптично изражение, сякаш току-що е открила в сандвича си вътрешности на плъх и планира тайно нападение срещу шефа на закусвалнята.

Поведението ѝ ми действа благотворно, повярвайте ми.

Най-сетне „оракулът“ се обръща към мен, очите ѝ блестят като на дявол, изрича една-единствена дума, която сякаш е обвита с черен дим — отплата. Исква да се изправя срещу съпруга си и любовницата му още докато са край басейна.

И да не беше го казала, пак щях да го направя.

— Маркучът! — процежда през зъби.

— Какво?

О, да, градинският маркуч, с който човекът, отговарящ за поддържането на чистотата, ежедневно мие каменната настилка.

Силвана обяснява какво ще направим — преспокойно ще се приближим до басейна, ще сграбчим маркуча, ще го насочим към двамата плажувачи, ще се усмихнем, ще пуснем водата и ще ги пометем от лицето на земята. Ще ги гледаме как подскачат и крещят като плъхове, давещи се в тъмните си очила.

Слизаме от колата, Силвана предлага, преди да ги окъпем, да зашлевя жената и да я предупредя (като придобия вампирското си изражение, което според нея е вдъхновено от Дракула, макар че всъщност съм го заимствала от Ханибал Лектър), че ако още веднъж зърна грозната ѝ физиономия, ще я одера, ще я изсуша на слънцето, ще я сложа в рамка и ще я поставя на полицата над моята камина.

Пресягам се към задната седалка, сграбчвам гарафата. После тръгвам след най-добрата ми приятелка.

— Това пък за какво ти е? — пита ме тя.

— За да излея вътре мозъка на мръсницата.

Силвана заявява, че напълно одобрява подобен подход, ала все пак ме съветва да оставя стъкленицата. Не проумявам абсурдната ѝ логика — хем ме учи да вдигна скандал на неверния ми съпруг, хем да избягна физическа разправа.

В крайна сметка все пак оставям гарафата обратно на седалката. Мразя да ме манипулират!

Ръцете ми са празни, главата — замаяна; тръгвам по петите на Силвана по тясната пътека между двете жилищни сгради. Сякаш

приятелката ми е строга директорка на училище, която ме води към кабинета си, за да ми чете конско. Просторното пространство около басейна е обградено с жив плет, висок два метра, в който има дървена вратичка.

Силвана я отваря. Миг преди да премине от другата страна, изсъсквам:

— Чакай!

— Какво? — шепне тя.

Изведнъж осъзнавам, че няма да постъпя правилно, ако вдигна скандал. Интуитивно усещам, че ще допусна сериозна грешка, която ще ми струва много скъпо.

Същата грешка, която допусна и майка ми и си плати скъпо и прескъпо.

— Силвана, не влизай!

— Джули, ако съм те разбрала правилно, тези двамата са използвали брачното ти ложе, за да се опознаят по-интимно.

Нещо ме възпира, подсказва ми да не се поддавам на съветите на най-добрата ми приятелка.

— Хайде! — настойчиво шепне тя и дяволито се усмихва.

— Не! — отсичам.

Силвана продължава да ми шепне да я последвам през вратата и да се превърна в най-ужасния кошмар на съпруга ми. Уверява ме, че неотлъчно ще бъде до мен, докато разбивам Ронан на пух и прах.

Само че не мога да го направя. Не помръдвам от мястото си, само размахвам ръце, за да я накарам да се откаже от намерението си. В този момент мобилният ми телефон иззвънява.

Със Силвана се вираме една в друга, все едно са ни заловили да изпразваме сейф, пълен с банкноти.

6

— Ало, Джули? Търсила ли си ме?

Кретен!

Не отговарям.

Хуквам наляво, като се стремя да се движа близо до живия плет, който ни служи за прикритие. Силвана колебливо тръгва след мен, по едно време спира и наднича през пролука в гъсталака.

— Джули, чуваш ли ме?

И аз ги виждам през живия плет. От слънчевия загар кожата им е добила цвета на карамел, телата им блестят като на змиорки — не мога да разбера дали са се мазали с лосион против изгаряне или са плувнали в пот. Ронан още лежи по корем и притиска до ухото си мобилния телефон. Жената още лежи по гръб и чете, дългата ѝ руса коса е разпиляна на раменете ѝ. Ах, поне да нямаше толкова съвършено тяло! Представям си как впивам пръсти в шията ѝ и стискам с всичка сила.

Силвана продължава да ми прави знаци да я последвам през вратичката и да накарам Ронан до края на живота си да не забрави днешния следобед.

Ала аз устоявам на изкушението.

— Ало, Ронан, къде си?

Още преди той да отвори уста, знам какво ще направи. Преди да изрече и една дума, интуитивно разбирам, че всичко е загубено. Съпругът ми ще възкреси сцена от миналото, която дълго ме преследваше и не ми даваше покой. Ще ме излъже.

Машинално се хващам за живия плет, дори не усещам болка, въпреки че тънките вейки се чупят и се забиват в дланите ми. Смятах, че завинаги съм загърбила миналото. Само че трагичната история се повтаря. Години наред споменът за нея ме държеше затворена в клетка. След като се запознах с Ронан, реших, че тази глава от живота ми завинаги е приключена.

* * *

Лъжите на баща ми.

Бях осем-деветгодишна, когато мама разбра, че той има любовница. Един ден излезе от кантората си и се качи в една кола. Зад волана седеше жена, само че не беше мама. Мама беше в таксито, следващо колата; носеше тъмни очила и се беше забулила с широк шал, непрекъснато ми повтаряше да се свия на задната седалка, за да не ме видят.

Вдигна скандал на баща ми, ала той се измъкна с някаква правдоподобна лъжа. Следващите шест месеца бяха истински кошмар — мама го подлагаше на разпити и му поставяше условия, той пък я лъжеше, макар тогава нито тя, нито аз да осъзнавахме, че лъже. Упорито твърдеше, че жената е негова колежка.

Мама отчаяно искаше да му повярва. Чувах ги да се карат посред нощ в спалнята, редовни скандали имаше и сутрин, по време на закуска. Ронеха се сълзи — винаги нейните. Сипеха се молби за признаване на истината — винаги нейните. Чувах се гневни обвинения — винаги нейните. Стъклата бяха разбити от нейната ръка, разбитите мечти бяха родени само в нейното сърце.

След шест седмици отново видях татко със същата жена. През въпросния ден от училище ни бяха завели в съда. Баща ми излезе от залата на Върховния съд, като държеше за ръка непознатата. Видя ме, помоли я да го почака, приближи се до мен. Само след минута вече се бях заклела да си мълча.

От този ден нататък безучастно наблюдавах как той оплита мама в копринената паяжина на измамата, хвърля в очите ѝ златния прах на лъжите. Мразех се заради тайната, която знаех. Мразех опитите на мама да открие дори най-малките доказателства за изневярата му — това, че претърсваше джобовете му, душеше дрехите му, анализираше навиците му. Можех да ѝ съобщя всичко, което я интересуваше, и щях да го сторя, ако ме беше попитала. Презирах я заради липсата на характер. Отблъскваше ме безрезервното ѝ доверие към него, ненавиждах я, задето вярваше, че ако е честна със съпруга си и му иска обяснения, той ще престане да ѝ изневерява.

Единственото, което постигна, бе да го накара да внимава повече.

Както се казва, поднесе му на тепсия предимството.

Честността ѝ струваше още една пропиляна година от живота ѝ, докато накрая ѝ казаха, че отново са видели съпруга ѝ със същата жена. Този път той нямаше правдоподобно извинение. Майка ми го изхвърли от дома си.

* * *

— Знаеш къде съм, Джули.

— Така ли? И къде си?

— Четвъртък следобед е.

— Още си в кабинета си, така ли?

— Защо, какво се е случило?

Силвана притиска ухо до телефона, дългата ѝ коса гъделичка страната ми.

— Как можеш да работиш в такъв прекрасен ден? — възкликвам.

— Защо не използваш хубавото време да поплуваш в басейна?

— Миличка, някои хора трябва да работят, докато съпругите им се забавляват.

— И на съпрузите е разрешено да се забавляват.

— Да вадиш зъби не е най-голямото удоволствие на света.

Също като терористка-фанатичка отчупвам няколко клончета от живия плет и ги хвърлям на пътеката. Така си осигурявам по-добра видимост. Докато говори по телефона, Ронан съзерцава госпожица Големи цици, която продължава да лежи по гръб и с книгата засенчва лицето си от слънцето.

— Зъб ли вадиш?

— Да.

Мълчание.

— Възпален ли е?

— Не е моят зъб, Джули.

— Какво от това? Пак може да е възпален, нали.

Мълчание.

— Е, ако няма какво повече да кажеш...

— Кътник ли е?

— Джули, пияна ли си? — въздиша той. Явно му е направило впечатление, че леко завалям съгласните.

— А може би е долен мъдрец, а? — подхвърлям. Знам, че подлагам на изпитание търпението му. — Не ми обръщай внимание, Ронан. Всичко е наред. Извади й зъба.

— Кой ти каза, че пациентката е жена?

— Нима намекваш, че не оглеждаш женски устни кухини?

— Мъжки, женски — няма значение. Еднакви са.

— Целуваш ли се с мъже?

— Джули, трябва да затварям.

— Не се панирай, Ронан. Просто проверявам какво правиш.

И двамата мълчим. Той бързо се окопитва:

— Какво смяташ, че правя, докато те няма? Че чукам сексапилна блондинка ли?

Мръсницата, наречена Никол, шеговито го шляпва по рамото. Той се ухилва, опитва се да отблъсне ръката ѝ. Тя отново зачита книгата си. Силвана е пребледняла като платно, напрегнато наблюдава сцената.

Хвърлям бомбата:

— След час ще си бъда вкъщи.

Виждам го как подскача като ударен от ток, преобръща се и сяда, вдига свободната си ръка, сякаш предупреждава Никол да не мърда. Чувам спокойния му глас:

— Предполагам, че се шегуваш, Джули.

— Изобщо не се шегувам. Хотелът се оказа населен с призраци.

— Къде си сега? — пита през зъби.

— На магистралата.

Той скача на крака.

— Не се ли радваш, че се връщам? — подхвърлям невинно, ухилвам се на Силвана.

Никол подскача като ужилена. Книгата ѝ пада на земята. Колко съм несъобразителна — да я изтръгна така грубо от бляскавия свят на Джаки Колинс! Напъхва моята хавлиена кърпа в жълтата си чанта, грациозно повдига ръце и облича жълта тениска — толкова е грациозна, че докато я наблюдавам, още повече се вбесявам.

— Къде по-точно се намираш? — настоява Ронан.

— Вече навлизаме в предградията.

Ронан затиска с длан микрофона на мобилния телефон, казва нещо на Никол, която тръгва към вратичката в живия плет. Той ми казва да изчакам, коленичи, отваря сака си. Вероятно предполага, че ще ми отнеме най-малко един час, докато пристигна, тъй като по това време на деня движението е доста натоварено. Навлича мръсножълтата си тениска, тръгва след Никол, притискайки до ухото си мобилния телефон. Със Силвана се отдръпваме по-назад, за да не ни видят.

— Не се ли радваш? — повтарям. — Ще имаме няколко ноци повече заедно.

— Прекрасна новина — измънкава той.

Настига Никол. Забелязвам, че са почти еднакви на ръст. Походката ѝ е грациозна като на балерина. Ще ми се да свали тъмните си очила. По очите на даден човек можеш да прецениш по-абстрактните качества като индивидуалност и интелигентност... ако тя изобщо ги притежава.

Минават през вратичката и тръгват към паркинга. Ронан отново заговаря в телефона:

— Слушай, Джули, какво ще кажеш да вечеряме в ресторант? Например в „Ла Боем“. Отдавна не сме излизали, нали? Ще оставиш колата си в на паркинг в града, след вечерята ще се приберем у дома с поршето.

Тишина.

— С поршето ли?

— Да.

— Мисля, че ще ти бъде... невъзможно.

Той настоява, че това е най-добрият вариант.

Казвам му, че съм трогната от романтичното му предложение, но съм капнала от умора. Обаче той настоява, затова си казвам: „Какво пък, така забавлението ще е по-голямо“ и се съгласявам да се срещнем в шест часа в „Ла Боем“.

Казваме „дочуване“, прекъсваме разговора.

Със Силвана незабелязано проследяваме двамата влюбени по тясната пътека към входа на жилищната сграда. След като те влизат, тръгвам към паркинга, където съм оставила моята кола.

— Къде отиваме? — пита приятелката ми, която пъхти зад мен. Както обикновено не е във форма — от малка мрази физическите

упражнения.

— Няма значение.

— Ама те отиват във вашия апартамент, Джули!

— Не думай.

Тя започва да ме умолява да ги последваме и да се позабавляваме, като проведем наказателна акция.

— Не, Силвана.

— Сега е моментът да ги стащиш на тясно! Сигурно си толкова ядосана, че не разсъждаваш трезво.

О, разсъждавам, и още как!

Адресът на Никол е записан на опакото на дланта ми — „Чербъри Корт“, Сандимаунт. Мисля си, че нечия къща скоро ще бъде съсипана като нечие порше. Мисля си за шилото за лед в кошницата за пикник, която е в багажника на колата ми.

Е, какво ще кажете — не разсъждавам ли трезво?

Щом стигаме до колата, отварям багажника да проверя дали шилото е в кошницата.

Там си е.

Заобикалям Силвана, която озадачено бърчи чело, сядам зад волана.

— Джули, къде отиваш?

— Доскоро — подвиквам й.

Тя недоумяващо се взира в мен:

— Скъпа, като се върнеш, вече няма да са в жилището. Сега е моментът да ги спипаш, да поискаш обяснение.

— Няма да отидат никъде, Силвана, повярвай ми.

След петнайсет секунди вече карам със сто и четирийсет километра в час към „Чербъри Корт“.

Ще ви излъжа, ако кажа, че лицето ми не беше обляно със сълзи, които се стичаха като мътни ручейчета и размазваха грима ми.

Но, честно казано, скъпи мои, на кого му пука?

Вцепенена съм, не усещам нищо, все едно съм се натряскала до козирката. Повдига ми се. Светът около мен приема странни форми. Къщите край пътя ми се зъбят. Заклевам се, че онази разкривена пощенска кутия ми показва среден пръст. А това дърво ми се изплези. Колата профучава край телефонни кабинки и паркирани коли, които се размиват пред погледа ми, край живи плетове, които се огъват, все едно са еластични. Автомобили с формата на обувки в различни цветове се приближават към мен, движейки се с различни скорости.

Разбира се, твърде възможно е да халюцинирам.

Леко отпускам педала за газта, намалявам скоростта на седемдесет километра в час — съвсем приемлива скорост за населено място, нали?

Ненадейно ме обсебва мисълта за Ронан и Джуди — дъщеричката, която никога няма да имаме, бъдещия нов член на прекрасното ни семейство. Представям си я как върви между нас, смее се, хванала ни е за ръце.

Отново се просълзявам.

Къде сгреших?

Не съм добра в леглото ли?

Или пък имам някакъв друг недостатък. Може би съм прекалено досадна... прекалено взискателна.

Дразня ли го? Може би подсилвам чувството му за малоценност, защото той е адски суетен, за сметка, на което не може да се похвали с висок интелект.

Да не би да го отблъскват пъпките, които понякога избиват по лицето ми?

Или че вече приближавам трийсетте?

Унесена в мисли, дори не забелязвам как стигам Блакрок. Когато шофираш безразсъдно, бързо стигаш до местоназначението си. Отново карам със сто километра в час. Светофарът до „Блакрок колидж“ изведнъж дава на червено. Удрям спирачки и едва не смазвам задницата на сребрист мерцедес 200D, чийто собственик — четиридесетгодишен тип, през последната минута блокираше пътя ми в лявото платно, като шофираше с жалките сто километра в час.

Каква наивна глупачка съм била!

Смятах, че Ронан е различен. Смятах, че имаме еднакъв мироглед, споделяме едни и същи убеждения. Въобразявах си, че е изтънчен. Почтен. Заслужаващ доверие.

Никога няма да забравя как се запознахме.

* * *

Беше на един купон. Със Силвана приехме поканата с единственото желание да си намерим мъже, с които да се изчукаме — поне така заявихме. Бях двайсет и шестгодишна. Откакто напуснах голямата зоологическа градина, която хората наричат „университет“, не бях изпитвала онова първично удоволствие, типично за човекоподобните маймуни, и бях, образно казано, зажадняла за пресен банан. Горкичката аз — през безплодния период от пет години единственото, което бях получила (с изключение на обичайните оскърбления, завоалирани като прояви на известен интерес), беше половин нощ сладни целувки с мускулист, но безмозъчен тип, последвана от наранени устни.

Щом зърнах Ронан, прошепнах:

— Божичко, Силвана, погледни го!

— Предпочитам по-зрели мъже — пренебрежително промърмори тя.

Докато се усетя, Ронан се лепна за мен — мъж с големи кафяви очи, сериозно изражение, добре облечен; накратко, изглеждаше така, както очакваш да изглеждат преуспелите мъже. Заговори ме, държеше се почтително, само дето почти не погледна Силвана — лошо начало за бъдещите им взаимоотношения.

Веднага ми се прииска да легна с него.

Музиката ни обгръщаше в топлите си прегръдки, докато танцувахме, заобиколени от други двойки, гласове, приглушено осветление, сенки.

Слушах го как говори за любовта си към изкуството и музиката, към всичко френско, за това, че е принуден да работи като зъболекар, вирах се в красивото му лице, сякаш създадено от прочут дизайнер, наслаждавах се на кадифения му глас.

Паднах си по него и туй то. Преди уж по погрешка да го отведа в една от стаите на горния етаж, му разказах няколко важни подробности от биографията ми, включително как ме скъсаха на изпита по математика, което до голяма степен се дължеше на оригиналните, макар и неподписани рисунки на мексиканци-ездачи с големи сомбрера, изпълващи страниците на тетрадката ми.

За да не остане с погрешно впечатление за мен, му разказах и за следването в юридическия факултет, за двете години стаж в „Кингс Инс“, когато добивах представа за професията на юриста, след което станах младши адвокат, и за борбата ми да се добера до парче от голямата баница, наречена „дела за телесни повреди“, към което се стремяха мнозина мои колеги. С присъщата си скромност осведомих Ронан как за две години съм спечелила толкова много дела, че съм си купила разкошния мезонет в Темпъл Бар, където живея в момента.

След два часа се озовахме върху купчина палта, захвърлени на леглото в една от стаите на горния етаж; устните ни поведоха ожесточена битка, докато той напразно се опитваше да ме съблече, а пък аз успешно го освобождавах от дрехите му.

Силвана стоеше на пост пред вратата.

Не подозирах, че невинното приключение ще бъде последвано от сватба, състояла се преди две години.

* * *

Най-сетне задминавам сребристия мерцедес. Така съм вбесена на шофьора, задето нарочно ме задържаше в лявото платно, че си отъмщавам с неприличен жест.

Завивам вдясно, преминавам железопътната линия, отново натискам газта и потеглям по крайбрежното шосе към „Сандимаунт“,

като поддържам сравнително умерената скорост от сто и десет километра в час.

* * *

След няколко седмици запознах Ронан с мама. Колосална грешка. Родителката ми веднага обяви, че на този човек „не му е чиста работата“.

— Само това ли ще кажеш? — промърморих.

Тя отвърна, че Ронан е и надут, тесногръд и неискрен. Както и безотговорен. За което свидетелствал фактът, че е зарязал зъболекарството и е хукнал в Париж да си губи времето с изучаване на разни там философии и истории на изкуството.

От този ден нататък непрекъснато чувствах, че трябва да й доказвам качествата му. За мен Ронан се превърна в нещо като кръстоносен поход.

Оженихме се. Прекарахме медения месец в Париж, града на нашите мечти. Хванати за ръка, кръстосвахме улици с жълтеникав паваж и къщи като старинни бижута, слънчеви булеварди, от двете страни, на които се издигаха вековни дървета и почти на всеки ъгъл имаше кафене с червен сенник; изкачвахме се по стръмни и тесни улички, край сгради с полегати покриви и разкривени дървени кепенци, вдъхвахме аромата на прясно изпечен хляб, гофрети и кафе.

Смеехме се, шегувахме се, разговаряхме, планирахме бъдещия си съвместен живот, докато седяхме в претъпканите кафенета, в шикозните ресторанти, докато се препъвахме по калдъръмените улички, докато обикаляхме музеите и многобройните паркове. Останахме ли сами в апартаента за младоженци, споделяхме интимните тайни на живота и любовта.

За пръв път в живота си започвах да вярвам нещо, което дотогава смятах, че не съществува.

Доверието.

* * *

Отминавам кулата Мартело, издигаща се край широкия бряг, посипан с белезникав пясък, на следващата пресечка завивам вляво. Отминавам „Чербъри Корт“, паркирам на съседната улица. Слизам, но загубвам равновесие и не падам само защото в последния момент се подпирам на колата. Явно страдам от посттравматично разстройство, причинено от уискито.

Отварям багажника, изваждам от кошницата за пикник шилото за лед, пъхам го в джоба си, тръгвам обратно.

Доверие.

Защо се доверих на Ронан? Само защото се влюбих в него ли? Защото с него ми беше приятно? Или защото се омъжих за него. Що за причини са това — да се довериш на някого?

Стисвам дръжката на шилото. Болка прорязва дланта ми, ала аз не разхлабвам хватката си. „Чербъри Корт“ представлява редица от двуетажни тухлени къщи, чиито входни врати са боядисани в наситено синьо, червено и зелено. Малките градини отпред са идеално поддържани, както и живите плетове. На алеите за коли има нови скъпи автомобили. Накратко, класическа територия на средната класа.

Залитайки, приближавам до номер две. Стълбовете на портата са украсени със скулптури на кучешки глави. Тясната алея за коли, посипана с чакъл, е празна. И тук градинката отпред е обградена от грижливо подрязан жив плет, пред къщичката са засадени няколко иглолистни дървета. Лехите за цветя са оформени като окръжности, има езерце с фонтан по средата и красива дървена стойка за птици, достатъчно голяма примерно два коса да си устроят вечеря.

Заставам пред входната врата. От двете ѝ страни са поставени вечнозелени растения в керамични саксии. Над нея е окачен малък червен осмоъгълен диск с кръгло огледалце в средата, обкръжено със символи, които глухонемите използват да контактуват помежду си. Вероятно предназначението му е да пропъжда зли духове като мен.

Прозорчето на вратата е със стъклопис — червена платноходка плува в синьо море под жълто небе. Натискам звънеца няколко пъти. Вкъщи няма никого. Отново стисвам дръжката на шилото.

Обръщам се да проверя дали ме наблюдават, изваждам от джоба си оръжието и се заемам с разрушаването.

8

Металното острие като молив отскача от стъклото.

Спирам да си поема дъх. Удрям отново, ала шилото пак отскача от платноходката. Брей, много качествена била тази ми платноходка!

Отвътре не се чува нито звук. Отвън не се забелязват подозрителни субекти. Освен моя милост, разбира се.

Замахвам отново, този път шилото пронизва голямото червено платно. Браво, много качествено шило. Наострям уши за дрънченето на аларма против крадци, обаче къщата явно не е снабдена с подобно устройство. Повдигам се на пръсти, пъхам ръка през дупката в стъклото, вдигам резето.

Светлият, топъл коридор, водещ към вътрешната стълба, е застлан с керамични плочки. Зад вратата е окачена светлооранжева завеса, вдясно има дървена масичка. Върху нея стои ваза с клонче жасмин. Без усилие го прекършвам на две, все едно е стрък целина. На стената над масичката е окачен акварел, изобразяващ пуст бряг, в който се разбиват високи вълни.

Насочвам вниманието си към него, отбелязвам хеттрик. Тръгвам нагоре по стълбището, пътем отстранявам дървения парапет. Удрям го с шилото, докато се разклаща като зъб и пада на пода. От него ще излязат чудесни подпалки за камината.

Влизам в дневната, спускам завесите, започвам да кълцам всичко, което ми попадне пред очите. Изминават няколко минути.

Най-сетне приключвам и сядам на лимоненожълтото канапе да си отдъхна.

Със задоволство оглеждам разрушенията наоколо. Дневната изглежда като след битката при Галиполи. В екрана на телевизора зее дупка. Рододендроните от двете страни на приемника все едно са обезглавени — подът е обсипан с грамадни листа на растения, типични за горската епоха. Огледалото с позлатена рамка над камината е украсено с експресионистични пукнатини, напомнящи Млечния път. Няма и следа от вазичката с един червен карамфил, която доскоро

стоеше на полицата над камината, въпреки че гореспоменатият карамфил се е залепил за подметката ми. Златист аплик се полюшва на шнура. На пода са разпръснати прибори за хранене и какви ли не джунджурии. От камината лъха на алкохол. Дневната е обсипана със стъкълца, в дъното се откроява елегантен бюфет с барче. Доколкото си спомням, доскоро тази мебел беше със стъклена витрина.

Всеки, който види хаоса около мен, би ме помислил за невъзпитана.

Обаче не е така — притежавам добри маниери, сегашната ми постъпка е изключение. Забелязвам на масичка в ъгъла две самотни оранжеви порцеланови патици, но те остават непокътнати. Нямам вече хъс за унищожаване, напуснал ме е.

Взирам се в масичката. Опозорена и лишена от стъкления си плот, тя лежи на пода редом с разпръснати списания — „Космополитън“, „Таим“, „Хаус енд Хоум“, учебник по дървообработване, наръчник по градинарство и друг за отстраняване на различни повреди в домакинството.

Значи тя живее с някакъв мъж. Може би с брат си. Със съквартирант. А може би с любовник или съпруг.

Освен списания има и книги: „Будизъм“ от Кристмас Хъмфрис, „Изкуството да бъдеш Бог“ от М. Скот Пек, „Силата на позитивното мислене“ от Норман Винсънт Пейл, „Как да печелим приятели и да въздействаме на хората“.

Чела съм повечето от тези книги, опитвайки да открия смисъла на живота — задълбочено изследване, към което ме подтикна нещастният брак на родителите ми. Въпреки че действията ми през последните няколко часа свидетелстват за обратното.

Веднъж една книга от типа „помогни си сам“ наистина ме вбеси. Авторът — някакъв американец, съветваше, че когато вещи или хора предизвикват у теб състояние на анихилистична тревожност (тоест, ако искаш да ги унищожеш или убиеш), трябва да мислиш позитивно за въпросните обекти. Според автора така се била освобождавала силна психологическа енергия. Напъхах книгата в свръхмодерната машина за унищожаване на документи в кантората. Разбира се, машината се задръсти, което беше нещо като иронична бележка под линия на текста за освобождаване на енергията.

Книжка, озаглавена: „Фън шуй — променете живота си с помощта на древната китайска мъдрост“.

Почти на всяка страница има снимки на стаи и градини. Рекламният текст на корицата гласи, че е важно да овладееш чи — енергията, за да постигнеш мир и хармония в дома си или на работното място.

Тук има нещо неясно — възможно ли жена да се стреми да живее в съзвучие с древната китайска мъдрост, същевременно най-безцеремонно да си присвоява чужд съпруг?

Пъхам книжлето в джоба си, ставам и се приближавам до шкафа с напитките, за да проверя дали случайно сред археологическите разкопки, в които са се превърнали стъклените бутилки, не е останала някоя непокътната. Оптимизмът ми е възнаграден — шишенце с коантро плахо наднича иззад пукната бутилка, която до преди малко съдържаше мартини.

Докато осквернявам стомаха си с противното питие, забелязвам петна от кръв върху облегалките за ръцете на канапето, на което седях. Оглеждам дланите си. Жестоко нарязани са. Така й се пада.

Приближавам се до единствения чуплив предмет, оцелял след нападението ми, освен оранжевите порцеланови патици и бутилката с коантро — аквариума, който до този момент съзнателно избягвах.

Невероятно красив е, надминава дори онзи в дома ми. Дъното е покрито с коралови отломки и коралов пясък, сред които се издига нещо като мини планина от шуплест варовик, прорязана от пропасти и пещери, арки и тераси. Виждам и няколко светлозелени „живи скали“ — онази например е атлантическа анемония, населена с прекрасна колекция от безгръбначни, включително няколко вида червеи.

Ами рибките? Толкова са симпатични! Навеждам се да ги разгледам. Едната плува насам-натам. Може би е на разузнавателна мисия. Не е зле да се запознаем.

Здравей, малка *Nypheessobrycon erythrostigma*! Как са могли да ти дадат толкова грозно име! Прякорът ти е много по-хубав — наричат те тетра или „кървящо сърце“ може би заради очите ти, които, макар и кървясали, пак са красиви.

А, ето че и братовчедката ти се появява иззад ъгъла. Придружава я светложълта скалария с прозрачни перки (може би е по-правилно да я нарека с латинското ѝ название — *Pterophyllum scalare*), която допира

нос до стъклото, като прави отчаян опит да установи контакт с мен. Светложълтият цвят, толкова любим на моята съперница, преобладава дори в аквариума — явно е вманиачена по него. Зад рибката с прозрачни перки наперено маха с опашка жълта риба хирург, чието латинско название не си спомням — може би е тръгнала да търси храна. Рибите-хирург са големи почитатели на марулята, която не е в изобилие в нашия аквариум. Вдясно забелязвам обитателка на подводния свят, която прилича на зебра с перки и се храни предимно със скариди и червеи, тя си играе с няколко гупи. После погледът ми попада на барбус — агресивна риба със зелени и черни люспи, чиято ветрилообразна опашка е на червени и черни тигрови шарки. Тази жена изобщо не разбира от „аквариумна политика“. Би трябвало да знае, че само след ден-два другите обитатели на малкия подводен свят ще си изпатят от барбуса. Нищо чудно да видя и пираня, кръжаща из аквариума, за да си намери подходяща закуска.

Каквото и да говоря, гледката е прекрасна. Фантастична.

Шилото за лед сякаш по своя воля удря стъклото, студена вода плисва върху краката ми; със студено безразличие наблюдавам как рибките безпомощно се мятат на мокрите дъски, хрилете им пърхат безпомощно. Една е впримчена на дъното на аквариума — горкичката, вече си няма нито аквариум, нито вода!

Господи, пияна съм! Пияна до козирката.

Оставям рибките да се мятат на пода, излизам от дневната; хрумва ми, че вече не съм уравновесената жена, за каквато се мислех. Аз съм унищожителка. Анархистка, хулиганка. Антихристка. Злодейка.

Всъщност терористка.

Мисълта стопля сърцето ми.

На горния етаж влизам в спретнатата спалня, ухаеща на лавандула. Върху двойното легло са подредени пухкави възглавници, отдолу надничат мъжки обувки. На съпруга рогоносец ли са?

На тоалетката стоят саксия с магнолия и снимка на мъж и жена. Жената е същата, която видях край басейна — познах я по златистата чуплива коса. На fotografiaята изглежда срамежлива и женствена, само дето луничките ѝ придават момичешки вид. Има големи блестящи очи, пленителна усмивка. Знаем, че някои биха я нарекли красавица. Мъжът, който е на около трийсет и пет години, е мускулист здравеняк, нещо във физиономията му напомня за вълк.

По тясна метална стълба се качвам на тавана. Пристъпвам в мрака, опипом намирам бутона за осветлението и го натискам. Малкото помещение е изпълнено с миризмата на дърво, боя и чист спирт. В дъното, където гредите на тавана се съединяват в клинообразна форма, стои статив с недовършена картина — платното е изпълнено с цветни петна, все едно някой е нарисувал завивка, съшита от разноцветни парченца плат. Върху сгъваемата масичка са подредени четки, туби с боя и палитри, още четки стърчат от бурканчета. На стената са облепени няколко дузини платна и картини в рамки.

Обръщам едната, за да я разгледам, и ми става още по-весело — наречена е „Ембрион“. Наивността ѝ е невероятна. Каква ирония! Трябва да се обадя на Силвана.

Щом чувам гласа ѝ, съобщавам, че съм в къщата на Никол. Тя дълго мълчи, после казва:

— Така ли? Питам се къде ли си се дянала.

— Представи си, на тавана съм.

— Защо не?

— Гледам една картина...

— Тази Никол художничка ли е?

— Ако обичаш, не обиждай художниците. Да мажеш с бои платното не означава да създаваш произведения на изкуството. Цапаницата, която държа в момента, би трябвало да представлява ембрион, ясно?

— Може би дамата е бременна.

— Розово-червен е, с две бели петънца на мястото на ръцете и голямо бяло кръгло петно с нещо черно в средата — вероятно е главата. Дотук ясна ли съм?

— Да — това... петно, което минава за ембрион, макар повече да прилича на скарида, е заобиколено от наситено червено...

— Хм, символиката ми допада — прекъсва ме Силвана. Явно се опитва да ме подразни.

Грабвам друго платно. На гърба му е написано „Вятър и вода“. Ако питате мен, точното название е „Вятър и пикня“.

Силвана отново заговаря, този път тонът ѝ е сериозен:

— Джули, мисля, че е време да си тръгнеш.

Третото платно е по-интересно. Изобразени са осем малки фигури, разпръснати напосоки. Всяка прилича на лице, изобразено с

успоредни щрихи като онези, които заобикаляха огледалцето над входната врата.

Описвам на Силвана картината, а тя отбелязва:

— Жената явно има талант.

Изругавам грозно, прекъсвам връзката, запращам платното в бившия аквариум, то глухо избумтява. Разглеждам една по една картините, облеgnати на стената, като ги оценявам с цветисти псувни.

Ами ако Силвана има право? Ами ако мръсницата наистина е талантива? Спомням си портретните скици на Ронан. Създават у мен тревожно усещане, защото предполагат (само предполагат), че тази Никол притежава някакво подобие на мозък, а съпругът ми се възхищава от умни жени.

С един замах мога да унищожа тези цапаници, минаващи за произведения на изкуството. Да, нищо не ми пречи да го сторя. Ще ги натрупам една върху друга, ще ги поляя със спирт и ще предизвикам малка огнена сензация.

Обаче не го правя.

Защо?

Защото чувам как по алеята отвън се приближава кола.

Би трябвало да се разтревожа, но нямам сили дори за това. Слизам по стълбата, без да бързам — кой знае, може би забавените ми движения се дължат на изпития ликьор.

Влизам в стаята откъм улицата, поглеждам през прозореца. О, да, колко интересно! На алеята е спрял ленд роувър, от който слиза някакъв мъж. Много прилича на човека на фотографията. Виж ти!

Преспойно слизам по стълбицето.

Чувам как чакълът хруска под стъпките на непознатия.

Изтичвам в кухнята, отключвам вратата към градината зад къщата, погледът ми попада на списание на масата. Спирам, отново го поглеждам. На корицата се мъдри грамадна снимка на ухилено бебе. Текстът отдолу гласи: „Вие и вашето бебе — полезни съвети за бременността, раждането и грижите за детето през първите месеци.“

Тя има бебе, така ли?

Входната врата се отваря.

Защо да не задигна списанието?

Грабвам го, отварям задната врата, тичешком прекосявам градинката засилвам се да прескоча стената, но едва не размазвам носа

си. Отново се засилвам, вторият опит е успешен — тупвам надолу с главата от другата страна. Намирам се в тясна задна уличка. Криволяво се изправям на крака и хуквам, накъдето ми видят очите.

Толкова съм замаяна от коантрото, че най-малко половин час бродя из квартала, докато открива колата си. Едва сега си давам сметка, че през цялото време войнствено съм размахвала шилото. Ето какво се случва, когато се наливаш с алкохол — оглупяваш.

Сядам зад волана, включвам двигателя и натискам до дупка педала за газта, все едно са ме погнали полицейски автомобили. А може би наистина ме преследват.

9

Шофирам с бясна скорост, едва когато приближавам нашата жилищна сграда, започвам да усещам болка в окървавените пръсти, с които стискам волана. Веществено доказателство — досаден факт, който рано или късно разкрива извършителя на престъплението.

Внезапно виждам как Ронан излиза от сградата; рязко удрям спирачки и съумявам да паркирам на свободно място, което се намира близо до поршето. Ронан чува скърцането на гумите и се обръща, но колата ми вече се е скрила от погледа му. Предполагам, че възнамерява да се качи на поршето, за да спази уговорката ни за вечеря в скъпия френски ресторант — ах, колко предан е този мой съпруг!

Изключвам двигателя, заглеждам се през страничното стъкло. Ронан приближава колата си, главата му ту се показва, ту се скрива зад живия плет, като че ли е подскачаща шамандура. Той спира. С гръб към мен е, стои под черешата, чиито листа са обагрени с тъмночервения цвят на насилието.

Изглежда, се взира в нещо. Предполагам, че е в поршето. Свалям стъклото, наблюдавам и слушам, изпълнена с трепетно очакване.

Ронан заобикаля нещо голямо — движи се много предпазливо като ловец, който обикаля около току-що убит лъв. Разглежда голямото нещо, което според мен никога повече няма да се движи.

Сега тревожно върти глава наляво-надясно, ала наоколо няма жива душа — въпреки че съм се свила зад волана на единственото черно MGF 1.81 в това предградие, горкичкият човек още не ме вижда.

Той отива до края на паркинга, отвъд който има игрище за футбол. В момента на терена са два отбора от юноши с разноцветни спортни фланелки.

Изведнъж чувам нещо, което гали слуха. Все едно е квартет на Вивалди, посветен на пробуждането на пролетта в Италия. Ария от Моцартова опера, прорязваща като нож неподвижния въздух в Залцбург. Соната на Дебюси, която те изпълва с необяснима печал, докато бродиш из притихналите улички в Париж.

Чувам гневния рев на Ронан.

Отварям вратата на колата, за да чувам по-добре. Той крещи с цяло гърло на горките момчета. Каква е причината? Поршето, което наскоро предаде Богу дух. Искрено съчувствам на Ронан в този миг на изпитание, знам колко силно е страданието му. Какво ужасно деяние! Какво отвратително престъпление срещу собствеността му.

Скъръбният ми съпруг продължава да обсипва с обвинения невинните младежи. Те не му остават длъжни и му отговарят, което е тяхно конституционно право. Мутиращите им гласове изразяват изненада и твърдо отхвърляне на несправедливите обвинения. Бедните хлапаци! Отделили са време да поиграят футбол, претворявайки посвоему смисъла на живота. Съжалявам, че си изпатиха заради мен, но... това е положението.

Ронан гневно марширува обратно до колата си, изглежда като човек, на когото са потънали гемииите. Според мен трябва да поиграе футбол с хлапациите — едва тогава наистина ще разбере какво е истинско поражение. Той е толкова некадърен спортист, че и шимпанзе ще стане по-добър футболист от него.

Често говори надълго и нашироко за структурата на драмите на Софокъл, като често споменава една старогръцка дума — трагедия.

Намирам, че е адски подходяща за настоящата ситуация. Възниква въпрос — как ще се придвижи до града, за да се срещнем в „Ла Боем“? С такси ли?

Ще го попитам. Изваждам мобилния телефон, натискам бутона за бързо избиране.

Виждам го как притиска до ухото си неговия телефон.

— А, ти ли си — промърморва.

— Май не си много ентузиазизиран.

— Така е.

— В неудобен момент ли се обаждам?

— Къде си?

— Карам право към къщи. Не съм в настроение за вечеря в ресторант.

Мълчание, от което ме побиват тръпки.

— Какво означава това?

— Че шофирам в обратната посока, която очакваш.

— Престани да се правиш на глупачка, Джули!

— Извинявай.

По принцип Ронан е олицетворение на спокойствието и учтивостта. Гордее се, че никога не повишава тон, че не допуска раздражението да премине през тесния канал на така наречения му интелект.

— Уговорихме се да вечеряме навън, нали? — произнася с привидно спокойствие.

— Признавам, че разполагаш със солиден довод — подхвърлям фриволно.

След което благоволявам да обясня, че поради храносмилателни проблеми не желая да вечерям в ресторант и че предпочитам да се прибера у дома и да го изчакам там.

Чувам тежката му въздишка:

— Джули, вече съм в града.

— Че как успя?

— Моля?

— Значи вече си в града, така ли?

— Разбира се — нали имам среща с теб? Запазих маса с изглед към реката.

— Колко романтично!

— Специалитетът за днес е патица по провансалски.

Има ли представа колко абсурдно е бръщолевенето му?

— И това е много романтично, само не и за патицата.

— Това е любимото ти блюдо, Джули.

Виж ти — запомнил е, че проявявам слабост към патица, която вече не кряка, а плува в провансалски сос.

— Извинявай, Ронан. Държа да се прибера вкъщи.

Той замълчава, после избухва:

— Да му се не види, на теб може да се разчита колкото на...

Знам какво се върти в главата му — непочтителни мисли по адрес на хормоналната ми система: аз съм непостоянна, непредсказуема, склонна към заяждания, безразсъдна, безотговорна, заядлива... обичайния репертоар от обвинения.

— ... на истеричка, която... взима... прозак^[1] — довършва неуверено.

— Ох!

— Не уважавам хора, които безпричинно отменят уговорени срещи.

Изкушавам се да му кажа, че не уважавам хора, които нарушават брачната клетва, ала се въздържам.

Настъпва зловещо мълчание.

— Какво ти е днес, Ронан? Хемороидите ли те мъчат?

След нов пристъп на злокобно мълчание, той изтърсва:

— Не исках да ти го кажа, но колата ми малко пострада.

— Така ли? Кога? Къде?

— Току-що. На нашия паркинг.

— Мислех, че вече си в града.

— Да.

— Ясно. Какво се случи?

— Поочукали са я вандали. Безделници, които не могат да се примирят, че някои хора с труд си изкарват прехраната и карат скъпи автомобили.

Само това още не ме бяха наричали — хем вандал, хем безделник.

— Какво са направили?

— О, нищо особено — лъже той. — Хвърлили са няколко тухли, това е всичко.

Тишина.

— Всичко ли?

— Достатъчно е.

— Обади ли се на полицаите?

— Да, обаче тъкмо тогава бяха в обедна почивка.

— Мислех, че работят на смени.

— Добре, де, не съм се обаждал. И не възнамерявам.

Изявлението му ме поуспокоява.

Той започва да мрънка:

— Нямаше да се случи, ако колата беше примерно зелена, синя или черна. Но жълта?! Седна ли зад волана, се чувствам като Елтън Джон.

Намеква, че автомобилът е бил унищожен, защото веселият жълт цвят се набива на очи. И тъй като аз избрах въпросния цвят, значи нося вина за случилото се с бедното порше.

Ама че нагло обвинение!

— Твърдиш, че съм виновна, задето са изпотрошили колата ти, така ли?

Той се сопва, че не бива да се държа като параноичка.

— Параноичка ли? — наистина ли чух тази дума?

— Успокой се, Джули.

За миг пред очите ми причернява. „Успокой се“ е фраза, която никой не изрича в мое присъствие.

— Извинявай, скъпа. Разбира се, че не си виновна за случилото се. Ще дойдеш ли в ресторанта?

Не нося вина, така ли? Халюцинирала ли съм, че унищожавам поршето? Господи, май трябва да се подложа на терапия, която да ми напомня, че съм нормална.

— Мислиш ме за параноичка, нали?

Той мигом смекчава тона, настоява да прекараме една романтична вечер в „Ла Боем“. Обаче аз държа на своето, настоявам да отговори дали смята, че съм обзета от мания за преследване.

Боязливо мълчание.

Осведомявам съпруга си, че за нищо на света няма да разваля вечерята му с параноичните си бръцолевения, че го уважавам прекалено много, за да му го причиня.

— Джули — въздиша той, — да се срещнем в „Ла Боем“, а?

— Ще ми отговориш ли на един въпрос?

— Да.

— Наистина ли си пътувал до града с поршето?

Ронан се покашля, сетне отговаря:

— Точно така.

— Сигурно ти е било много неловко, след като колата е в този вид.

— Слушай, стига сме говорили за колата. В шест и половина ще те чакам в ресторанта, става ли?

— Добре — излъгвам.

Той прекъсва връзката.

Виждам го как изчезва зад един висок храст. Чувствам се като ангел хранител, който наднича иззад рамото му.

Наблизо се включва двигател, после някой го форсира, чува се скърцане на спирачки, ненадейно жълт призрак профучава през живия

плет вляво от мен. Отново изскърцват спирачки, изсвирват гуми, колата рязко спира на изхода за шосето, после шумът заглъхва.

Не очаквах, че Ронан ще се изложи пред хората, като шофира кола, чието място е в автомобилното гробище. Но къде е любимата му?

Още ли е в апартамента? Може би разчиства след пикника. Слизам от колата, пъхам под мишница шилото и списанието с бебе на корицата.

Психически се подготвям да скалпирам съперницата си.

* * *

Повярвайте, радвам се, че съсипах колата му. След като си изкарах яда на поршето, се почувствах много по-добре.

Мисля, че на старогръцки това се нарича „катарзис“.

---

[1] Силен антидепресант. — Б.р. ↑

10

В жилището още се усеща миризмата на лимон, въпреки че вече не е натрапчива.

— Къде си, долна мръсница такава?

С ритник затварям входната врата, включвам лампата в коридора, запращам четивото си върху канапетото с цвят на банан и заставам неподвижно, като здраво стискам оръжието си.

Тя е някъде тук. Сигурна съм.

Падна ми в ръцете.

Разбира се, лимоненожълтият сутиен вече не виси на дръжката. Слагам предпазната верижка, спускам двете резета. Да видим сега как нахалницата ще се измъкне от моята крепост. Ще се мята като впримчена тигрица, ще драска и ще крещи при отчаяните си опити да се изплъзне. Преспokoйно ще се приближа до нея и с токчетата си ще я прикова за дървения под.

Кухнята! Проверявам навсякъде. Под масата. Под умивалника. В килера. Няма я.

Безшумно отварям вратата към дневната, на пръсти прекосявам просторното помещение, отново излизам в коридора и се промъквам в спалнята. Търсенето продължава — надниквам под леглата, в дрешниците, зад вратата на банята, излизам на малкия балкон.

Обаче от мръсницата няма и следа. Проверих дори в големия кош за дрехите за пране.

Хм, сигурно си е тръгнала преди Ронан.

Жилището е идеално почистено, няма нито прашинка. Крановете в банята блестят като нови. В коридора ухае на изсушени цветя. Ронан никога не би стигнал чак до там. Аз също. На това му се казва преиграване.

Ронан фанатично поддържа личната си хигиена и е маниак по отношение на облеклото си — дава ризите си за гладене в ателие, всеки ден сменя бельото си, използва афтършейв „Арамис“, вечер

усърдно ми зъбите си. Виждала съм този боклук дори да скубе веждите си, но никога не е хващал метлата.

Как ще обясни неочакваната си страст към домакинската работа? С нетърпение очаквам да чуя какво оправдание е измислил.

Връщам се в дневната, наливам си коантро. Виж ти, нивото на питието в бутилката значително се е понижило, откакто бях тук преди два часа. Ронан не близва коантро. Само аз го пия. Ясно — Никол се е наливала с любимото ми питие. Ама че нахалство!

Отпивам голяма глътка, алкохолът парва гърлото ми. Ненадейно забелязвам нещо необичайно. Напрягам се като тигрица, която се готви за скок.

Остъклените врати са откренати.

Мръсницата е на терасата.

Предполага, че вечерям с Ронан, и се шири в апартамента ми — очевидно тренира за ролята на бъдеща съпруга.

Сърцето ми бие до пръсване, толкова силно стискам шилото, че кокалчетата на пръстите ми побеляват. Надничам навън, но уличницата вероятно е в другия край на терасата. Ще я хвърля през парапета. Нещастен случай, какво пък толкова.

Отварям широко френските прозорци и крясвам:

— Веднага влез! — Мълчание. Опитвам друг подход: — Нека поговорим като зрели и разумни хора.

Отново никой не отговаря.

— Влизай, гадино! — изръмжавам. — Знам, че си спала със съпруга ми!

Тишина.

— Сама си го изпроси! Изскачам на терасата.

Няма никого. Само върху бялата пластмасова масичка самотно стърчат две чаши с вино на дъното.

Замахвам с шилото, парченца стъкло се разпиляват на терасата, политат надолу към вътрешния двор, чувам пронизителен писък, за миг ми хрумва, че съседите правят слънчеви бани, задушavam се, сякаш стягат примка около шията ми, усещам как влага изпълва очите, носа ми, прокрадва се чак до сърцето ми, залитайки се връщам в дневната, движа се като привидение, без да знам къде отивам, някак си се озовавам до канапето, виждам списанието за бебетата, което бях забравила, взимам го, взирам се в грамадното ухилено лице на бебето.

Боже, колко е сладко, има красиви сиви очи и сламеноруса коса и симпатични ушенца, а заглавието е: „Вие и вашето бебе“.

Изведнъж се строполявам на пода, чувам нечовешкия вой, който сякаш звучи извън мен, всичко, което докосвам, е мокро и хлъзгаво, кокалчетата на пръстите ми силно се притискат в очите ми, заповядвам си да престана — що за абсурдно поведение! — казвам си, че реагирам прекалено емоционално, че може би халюцинирам под въздействието на алкохола, само че вече ми е трудно да си поема дъх и единственото, което ще ме спаси от ужасната болка, е бутилката с „Джеймисън“, моля се, моля се от сърце някой да дойде и да я вземе...

11

Къде съм?

Пред мен се е ширнала ултрамаринова синя стена, на която виси позната картина. Изобразени са няколко голи жени с дълги коси и полупрозрачни синкави лица. Телата им са розови, оранжеви и жълти, имат пищни задници. Може би са русалки, които са били изтръгнати от подводното им убежище и прибоят ги е изхвърлил на брега. Знам как се чувстват.

Знам, че картината е от Сезан. Но чия е стената? Чий е паркетът? Чии тънки завеси леко се издуват от полъха на ветреца?

Потърквам очи.

В съседното помещение подрънкват чаши. Опитвам се да стана от удобния диван, на който съм се проснала, ала силите ми изневеряват.

Със сигурност и друг път съм била тук.

На махагоновата полица над камината вляво стои гравюра, която също ми е позната — бледа жена, седнала на стол, милва черепа на човек, който вероятно е мъртвият ѝ съпруг.

Всекиму заслуженото.

Внезапно ме осенява, че не може да съм другаде, освен у Силвана.

Поглеждам часовника си и ахвам — минава полунощ.

В този момент възкръсват и спомените, и страданието, отново безпомощно се просвам на канапето. Все едно току-що съм претърпяла операция за отстраняване на сърцето. Само че то не е било извадено чрез хирургическа намеса — Ронан го е изтръгнал без разрешение от гърдите ми и сега с любовницата си го подритват като топка; увлекли са се в играта и са забравили, че то е част от мен.

Опитвам се да извикам.

Откъм кухнята се чува познат глас:

— Върна ли се сред живите, Джули?

Да, сега май си спомням, че бях пияна до козирката, докато се блъсках във вратата на моето жилище и леех кървави сълзи.

— Как попаднах тук?

— Докарах те с моята кола. Обади ми се по телефона, не помниш ли?

— Не.

— Беше в ужасно състояние.

Искам да умра. Писна ми от този скапан живот.

Първо, се родих.

После пораснах. Пораснах в сянката на скандалите между родителите ми, през юношеските си години се опитвах да измъкна мама от емоционалната пропаст, в която попадна, след като най-сетне събра смелост да изгони баща ми. Бях нейна опора, без да ѝ се натрапвам, без да получа признание — безмълвният глас на страданието.

И по-късно животът ми си остана все същото безпощадно изтезание. Намирах временна утеха само в компанията на Силвана и в пазаруването. В уискито. И в шоколада. И в лицето на мама... разбира се, когато не е в настроение да ме поучава и да ми досажда.

Ами картичката, която Ронан ми подари преди година и половина в деня на Свети Валентин? Написал беше:

„Не забравяй, че откакто те срещнах, не съм престанал да те обичам.“

Какво означава това?

Докато ме гледаше как чета текста, той се просълзи, въпреки че се опита да го обърне на смях. Което означава, че е бил искрен, когато е надписал картичката. Ами красивите неща, с които ме обсипва? Например двайсет и четирикратовата гривна, която ми подари по случай рождения ми ден. Със сигурност означават, че държи на мен, нали?

Тънки токчета потракуват по дървения под.

Появява се Силвана с поднос с каничка с димящо кафе и любимата ѝ закуска — филийки ръжен хляб, върху които с майонеза са

залепени парченца сирене и фъстъци. Сяда на канапето, бедрото ѝ се притиска в моето.

— Е? — подхвърля и ме поглежда, сякаш иска да каже: „Изплюй камъчето, няма начин да ме преметнеш.“

Знам какво си мисли.

— Какво? — питам.

— Как мина акцията на „Чербъри Корт“?

Хм, много странен начин на изразяване. Все едно да попита: „Как мина прането на пари?“ или „Как мина данъчната измама?“. Говори така, сякаш всеки ден „акция на «Чербъри Корт»“ е ежедневното ми рутинно занимание. Мамка му, за каква ме мисли?

— Нормално.

— Тоест?

— Беше грандиозно.

— Как влезе в къщата?

— Ами... просто влязох.

— Това вече го разбрахме. Въпросът е как.

Като зъболекар-садист, който изпитва удоволствие да вади зъби, Силвана се кефи, когато изтръгва от мен поверителна информация, при това колкото по-болезнена е процедурата, тя ѝ се наслаждава повече.

— Няма от какво да се срамуваш — ухилва се до уши, дъвче фъстъци — накратко, държи се като непукистка, което ме влудява.

— Не се срамувам.

Знам, че умира да чуе клюката, която ще разнообрази деня ѝ. Бас държа, че ще ѝ се стопли сърцето, ако разбере, че посветих вчерашния следобед на унищожаването на дневната на една непозната, като стигнах до там, че изхвърлих на пода рибките от аквариума. Само че не възнамерявам да се впусна в подробности, за да задоволя любопитството ѝ.

— Заобиколила си къщата, без никой да те види, така ли? Задната врата е била отключена, като крадла си се промъкнала в дома на онази жена.

— Говориш така, сякаш съм извършила престъпление.

— Престъпление ли? — тя презрително изсумтява. — Как не! Не ти стиска!

— Всъщност — добавям, като едва сдържам раздражението си — отстраних част от прозорчето на входната врата.

Силвана се усмихва още по-широко, многозначително ме поглежда и възкликва:

— Отстрани го, така ли?

— Да... с помощта на остър инструмент. Само за да пъхна ръка и да отключа.

— Разбира се — кима тя. — Съвсем нормално е.

Постепенно ме обзема чувство за вина, студените му пръсти пропълзват по гърба ми.

— Признавам, че не всеки ден извършвам подобно деяние — промърморвам гузно.

— Да уточним — под деяние разбираш разбиването на чужди врати.

— Да.

— Даваш ли си сметка, че това е влизане с взлом?

— Фактът, че съм го извършила, не означава, че не изпитвам угризения.

— Така ли?

— Вече не — уточнявам.

Силвана накланя глава и ме оглежда, все едно съм симпатично новородено кученце.

— Господата изпитва угризения — изрича, провлачвайки думите. — Леле, колко ми е мъчно за теб!

— Бях... бях се нацепила — промърморвам. Като юристка знам, че в съда злоупотребата с алкохол не се приема за облекчаващо вината обстоятелство.

— Искаш да кажеш, че си нацепила чуждата врата.

— Не използвах брадва, а шило за лед.

Тя се ококорва:

— Разбила си стъклото с шило за лед ли?

Започвам да губя търпение.

— Я престани! — прекъсвам я. — Според теб как трябваше да вляза в къщата ѝ, след като я хванах да се чука със съпруга ми?

Силвана изчовърква още от фъстъците, които покриват филийките, изсипва ги в устата си, замислено дъвче, след малко отговаря:

— Например можеше да позвъниш. И това ми било приятелка!

— Джули, постъпката ти е типична за индианците от Дивия запад.

Въздишам:

— Пак обърка понятията. Те са действали с томаховки, не с шила за лед. Не са живеели в луксозни апартаменти, през топлите летни дни не са си устройвали пикници, като са натоварвали в автомобилите си кошници с храна и хладилни чанти. Най-близката аналогия е с ескимосите, обаче те живеят в иглута, не в големи градове, освен това...

— Унищожила си всичко, което ти е попаднало пред очите, а? — преспокойно пита Силвана, без да престава да дъвче.

— Моля?

— С шилото за лед — добавя, поглежда ме лукаво.

Засмивам се:

— Откъде ти хрумна?

— Признай си.

— Няма да призная нещо, което не съм сторила.

Не ме бива да лъжа. Трябва да поработя по въпроса, да се усъвършенствам.

— Известно ми е колко лесно избухваш, Джули.

— Стига глупости!

— Ами колата на Ронан?

— Той си го заслужаваше.

— Безспорно. Скъпа, на мен можеш да разкажеш всичко.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но няма нищо за разказване.

Силвана се изправя.

— Къде отиваш?

— Ясно ми е какво се е случило — подхвърля тя и тръгва към кухнята.

— Нищо не ти е ясно!

— Проникнала си в къщата ѝ с намерението да отмъстиш на Ронан. Имала си оригинални идеи относно промяната на обстановката с помощта на шилото за лед. В крайна сметка обаче смелостта ти е изневерила; разгледала си картините, след което ми се обади, защото си се панирала.

Защо имам усещането, че ме манипулира?

— Смяташ, че съм се панирала, а?

— Ясно е като бял ден — гласът ѝ кънти в кухнята, сякаш преминава през усилвател. — Напуснала си къщата незабелязано, но през цялото време си мислила: „Божичко, ако ме пипнат, това ще означава край на адвокатската ми кариера.“

— Брей, много знаеш!

— Вероятно си си казвала, че за всичко е виновен Ронан, не тя, затова ще бъде несправедливо да унищожиш имуществото ѝ. Изнизала си се като мокра връв, така да се каже.

Чувам шумолене на целофан — Силвана отстранява опаковката на кутия с цигари.

— Очевидно ме мислиш за светица — провиквам се. Тази жена, която ми се пише първа приятелка, започва да ме вбесява.

— Побягнала си от там, трепереща от страх, оставила си жилището като същински дворец.

Тя щраква запалката. Настъпва тишина, после я чувам да затваря металното капаче. Отново застава на прага, взира се в снимката на баща си на съседната стена, пристъпва по-близо и с нокът изстъргва някакво петънце на стъклото.

— Така ли мислиш?

— Да.

— За твое сведение, злобарко, след посещениято ми дневната на онази жена заприлича на центъра на Багдад след ожесточена бомбардировка.

Силвана пристъпва към друга снимка на баща си — на тази той е млад и е фотографиран с първата си съпруга.

— Да бе, да — подхвърля иронично, — вярвам ти.

Обяснявам ѝ, че съм се държала като Терминатора в магазин за порцелан, чиито врати са били зазидани.

Силвана ме измерва с поглед, после моли да ѝ обясня какво имам пред вид.

Тя не разбира нито от завоалирани намеци, нито от метафори. Чуе ли някакво абстрактно понятие, неизменно забелва очи. Пада си по ясните формулировки и ярките описания. Накратко, обожава конкретното.

— Например — обяснявам, като отново отпускам глава на страничната облегалка — така изритах телевизора, че пробих дупка в

екрана.

Този път приятелката ми е толкова сащисана, че си глътва езика. Използвам прекъсването в диалога ни, за да се изфукам с другите си подвизи в дневната на Никол. Чувам стъпките на Силвана, която прекосява стаята. Отново сме очи в очи.

— Не е вярно — казва тя, в гласа ѝ долавям неприкрито възхищение.

— Вярно е — отвърщам с неприкрита гордост. — Направих го.

В стаята се възцарява мъртвешка тишина, нарушавана само от звуците, които Силвана издава, когато всмуква дима. Тя стои неподвижно и се взира в мен. За да я шокирам още повече, признавам, че съм счупила и аквариума.

Срам ме е да го кажа, но започва да ми става забавно.

— Заради това може да попаднеш в затвора — казва приятелката ми, недоверчивото ѝ изражение се завръща.

— Не преувеличавай — казвам аз, макар да подозирам, че именно там попадат хора като мен. — Престани да ме зяпаш! Бях се натряскала. Не възнамерявах да го направя, само дето...

— Ясно — подчинила си се, защото някой те е заплашил с оръжие.

— Не бъди язвителна...

— А ти престани да дрънкаш врели-некипели! Отишла си там с намерението да си отмъстиш. Освен това ти е било хубаво. Забавлявала си се страхотно.

Това е истинска инквизиция. Силвана ме подлага на разпит. Защо е такава злобарка?

— Като заговори по въпроса, наистина ми беше хубаво.

Лицето на приятелката ми е като паметник на недоверчивостта.

— Джули, посред бял ден проникваш с взлом в къщата на напълно непозната жена, унищожаваш всичко, което ти попадне пред очите... и най-безочливо заявяваш, че си се забавлявала, така ли?

Да му се не види, защо да лъжа? Не съм длъжна да търпя този разпит.

— Да, беше ми хубаво. Мехлем за душата! Бях неописуемо щастлива през тези няколко минути от живота си.

Силвана самодоволно се усмихва:

— Преди малко твърдеше, че изпитваш угризения.

Ставам от канапето. Излизам в осмоъгълното фоайе, боядисано в тюркоазен цвят, напомнящо помещение в сграда от времето на Отоманската империя:

— Отивам си у дома. Ще ти се обадя утре.

Заставам пред грамадното огледало с масивна метална рамка, до което стои стъклена ваза с яркочервени лалета. Взирам се в отражението си.

Предполагам, че именно така изглеждат жените, изоставени от съпрузите си — като плашила.

Никой не разбира какво преживявам. Очаквах, че поне Силвана ще прояви мъничко съчувствие, но се оказа, че надеждите ми са били напразни.

Отварям външната врата, изведнъж чувам някакво пъхтене.

Обръщам се.

Силвана се превива на канапето. Отначало ми хрумва, че може би има някакво тежко заболяване, което е скрила от мен, след миг разбирам, че се превива от смях. Надсмива ми се.

Опитва се да стане. Подпира се на облегалката за ръцете, залитайки, прекосява дневната, приближава се до мен.

— Възхищавам се от теб! — възкликва.

— М-моля?

— Не предполагах, че имаш смелостта да направиш нещо подобно.

— Така ли? — питам, колкото да кажа нещо — прекалено съм объркана.

Ненадейно Силвана ме прегръща. Киска се толкова силно, че едва не ме оглушава, все едно до ухото ми е допрян високоговорител. Странно, но изпитвам абсурдно облекчение; въздишката ми напомня свистенето на спукан балон.

— Само да се беше видяла — добавя тя. — Изглеждаше готова да убиеш някого.

Не се изтръгвам от прегръдката ѝ, въпреки че съм вбесена от идиотското ѝ поведение.

— И аз щях да сторя същото — произнася през смях, — ако не и по-лошо.

— Много си гадна, Силвана.

— Знам. Знаеш ли какво, да им изпратим извинително писмо, а?
Аз ще го съчиня.

„Уважаема госпожо, по погрешка съсипахме жилището Ви, за което искрено съжаляваме. Най-смирено Ви молим за извинение... най-вече заедно унищожихме прекрасния Ви аквариум, но предвид сериозната опасност, която представлява Вашето поведение на хищно животно, нямахме избор.“

Силвана напълно се вживява в ролята си. Скръствам ръце и се вирам в резето на вратата. Отказвам да се усмихна, въпреки че гневът ми постепенно се стопява.

„Независимо от това безкрайно съжаляваме, че на мястото на някогашното Ви барче с напитки сега се издига само купчина от натрошени стъкла.“

— Да не пропуснеш колекцията ѝ от бутилки с различни видове джин — прекъсвам я.

„Накрая изразяваме нашите съболезнования по повод гибелта на колекцията Ви от различни видове джин. Тъй като ни е невъзможно да Ви предложим компенсация за гореспоменатите вреди, няма да Ви съобщим нашия адрес, но винаги ще Ви споменаваме в молитвите си.“

Сега и двете се смеем толкова лудешки, че ни потичат сълзи и мокрят косите ни.

Най-сетне пристъпът преминава, настаняваме се на канапето, приятелката ми слага на скута си чинията със сандвичи, нахвърляме се върху храната. Тъпчем се като обезумели, по едно време тя се извъръща

и се втренчва в прозореца. От опит знам, че постъпва така, когато нещо я гризе отвътре. След известно време заявява:

— Не можеш да се върнеш при него.

Безмълвно свеждам поглед.

— Съгласна ли си?

— Може би.

— Защо не се преместиш при мен?

— Сега не мога да реша. Ще видим...

— Няма да си пречим, гарантирам ти.

— Благодаря за предложението. Ще си помисля.

Силвана гневно се вира в мен — явно ме смята за прекалено загубена, щом възнамерявам да се върна при Ронан след онова, което ми причини. Само че аз не желая да бъда нейна марионетка. Няма да стоя безучастно и да я оставя да преобрази живота ми. От нея искам само малко съчувствие, нищо повече.

— И така, какво ще правиш? — пита тя, без да престава да дъвче любимите си фъстъци.

— Да сменим темата, а?

— Няма да позволя да се самоунищожиш.

— Бъди спокойна, нищо ми няма.

— Не уважавам жени, които приемат ролята на жертви.

— По начало не харесваш Ронан, нали?

Силвана иронично вдига вежди:

— Ама че абсурд! Оставаше да го харесвам, след като ти сложи рога.

— По една случайност той е мой съпруг.

— Не за дълго, ако питаш мен.

— Точка по въпроса, ясно!

Навеждам се, лицето ми е толкова близо до нейното, че усещам дъха ѝ. Гневът ме гризе отвътре, като че ли у мен се е вселило животинче с остри зъби.

Тя затваря очи и се извъръща, сякаш не съществувам.

— Добре — промърморва с подчертано безразличие, издухва дима от цигарата.

По-инатлива е и от магаре. Ненавижда Ронан с цялата си душа. Смята го за претенциозен и твърдоглав. Човек с привидна шлифовка,

който всъщност е пълен боклук. Никога няма да забравя как на някакво празненство, докато небрежно хрускаше солети, му каза:

— В теб има нещо изключително неприятно.

Единственото, което ще ѝ достави неопишуемо удоволствие (а на мен неопишуема болка), е да му тегля такъв силен шут, че да се озове в Антарктика и да пукне от премръзване. Винаги е искала той да ми изневери. Защо? Защото е сигурна, че тогава ще го изритам.

Смята, че сега ѝ се предоставя златна възможност да ми повлияе.

— Обичам да казвам истината, колкото и да е болезнена, Джули — промърморва след малко. — Познавам този тип мъже. Прекалено много мои приятелки си изпатиха, задето не ме послушаха. А когато се оказах права, за благодарност ми обърнаха гръб. Искаш ли цигара?

Безмълвно посягам към кутията, Силвана запалва цигарата ми.

— Не ме притискай — промърморвам. — Ще изчакам, нищо повече.

— Защо ще чакаш?

— За да разбере как ще се развият събитията.

— О, да, чакай, докато откриеш, че той притежава неподозирани добродетели!

— Да ме изгониш ли искаш? Ако те е писнало от мен, веднага изчезвам — отново се навеждам към нея, хвърлям ѝ убийствен поглед.

— Щом си решила, троши си главата — тя свива рамене.

— Ако искаш да знаеш, обичам този човек.

— Хубаво.

Дръпвам от цигарата, издухвам кълбо дим право в очите на Силвана и добавям:

— Държа на брака ни.

— Браво на теб!

— Всъщност — продължавам, докато зверчето, наречено „гняв“, отново впива зъби във вътрешностите ми — държа толкова много, че съм готова да забравя малката забегка на Ронан.

Този път Силвана си прави труда да ме погледне:

— Знам, че само се шегуваш.

— Напротив — изправям се. — Достатъчно по този въпрос, прибирам се у дома.

— Джули, не прибързвай, моля те! Обмисли нещата.

Няма начин да ме разубеди. Чувствам, че имам надмощие.

— И двете знаем какви са мъжете — заявявам. — Слаб им е ангелът.

— Но...

— Ронан се е възползвал от отсъствието ми, за да пофлиртува.

Силвана ме зяпва, сякаш съм обезумяла:

— Нали не го вярваш?

— Защо не? — обръщам й гръб, тръгвам към коридора, тя върви по петите ми, наблюдава как обличам самото си.

— Джули, забрави ли какво правеха край басейна?

— И какво от това?

— Тя го е рисувала... гол.

— Казват, че да си модел на художник е изключително еротично преживяване — отварям външната врата.

— Скъпа, не става въпрос за обикновено изчукване, за връзка, която трае само три дни. Спали са в леглото ти, да му се не види!

— Хора, които имат връзка, спят заедно. Забрави ли собствената си философия? Та нали именно ти твърдиш, че ако си го наумят, жените превръщат в сексуални инвалиди представителите на силния пол. Че ако мъжете не са били програмирани да мислят с долните си глави, човечеството е щяло да загине. Колко пъти си казвала, че сексът не означава любов, само физическо удоволствие, че мъжете гледат на него като на мастурбация чрез дистанционно управление, необвързана с чувства. И още, че секс правят и крале, и просяци, дори американските президенти.

— Така е, обаче...

— Ронан е правил секс с друга жена, но това не означава, че вече не ме обича...

— За Бога, Джули, съзнанието ти е замъглено. Върни се...

— Довиждане.

Бързо прекосявам фойето на сградата, отварям входната врата. Силвана понечва да излезе с мен.

— Ще останеш на улицата — предупреждавам я. — Без ключ си.

— Слушай, да пийнем нещо, преди да си тръгнеш...

— Благодаря, обаче за днес пих достатъчно. Довиждане. Ще ти се обадя.

Затръшвам масивната врата. Ах, какво удоволствие е веднъж и аз да й смачкам фасона!

Тя е невероятна жена. Мъдра, умна, волева, красива, предана приятелка.

Обаче това не означава, че е права относно Ронан.

Едно уточнение — има право, като казва, че той е надут, двуличен, самонадеян мръсник със самомнение, непоклонимо като вековен дъб, поради което не е чудно, че най-голямата ѝ мечта е собственооръчно да го удави в септична яма.

Ала означава ли това, че трябва да гледам на него като на токсичен отпадък?

12

— Видях поршето — широко се усмихвам на съпруга си.

Той ме поглежда — седи на бялото кожено канапе (физиономията му е на огорчен страдалец), кръстосал е крак върху крак, разгърнал е книга за импресионизма. Носи светлокафяв костюм, кремаво поло, светлокафяви кожени обувки на дупчици.

Виждам го отблизо за пръв път, откакто заминах на почивка; изведнъж си давам сметка, че красотата му е някак позьорска, непочтена, дори фалшива.

— Доста е пострадало — добавям.

Ронан се намръщва. Ама че радушно посрещане! Не ме пита как съм изкарала. Не въздиша колко съм му липсвала. Не се суети около мен. Не съм очаквала да ме посрещне като кралска особа — достатъчна ми беше една мила усмивка. Обаче не я получавам.

Откакто съм влязла, не е продумал, затова решавам да поведе неангажиращ разговор:

— Какво прави, докато ме нямаше?

Пак не отговаря. Очевидно е в отворително настроение. Поука — не очаквай изискани маниери от човек, чийто автомобил току-що се е споминал.

Определението „споминал“ е съвсем точно — след като паркирах колата си, минах край някаква купчина старо желязо, която навремето беше жълто порше. Лежеше като мъртвец, осветявана от ярката лампа на съседния висок стълб. Наистина печална гледка!

— Ти къде беше? — през зъби процежда благоверният ми съпруг.

— Не си ли чул? В хотел „Клиф Касъл“.

Той само ме фиксира с поглед.

— Няма ли да попиташ как изкарах?

— Върза ми тенекия, Джули.

— Четвъртък вечер е идеалното време за пазаруване. Не можах да се въздържа. Испитах непреодолимо желание за секси бельо в ярки

цветове.

Ронан се привежда.

— Значи все пак си била в града.

— Разбира се.

— Но не благоволи да дойдеш в „Ла Боем“, така ли?

— Ексцентричното бельо, граничецо с перверзното, е важен аксесоар, Ронан. Би трябвало да го знаеш.

Той отново се обляга назад:

— Предполагам, че онази те е подкокоросала.

— Въпросната дама се казва Силвана.

— Което изобщо не ме изненадва.

Усмиввам се още по-радушно:

— Каква е тази особена миризма, скъпи?

Думата ми не е за задушливата воня на цигарен дим, с който господинът напразно се мъчи да заличи аромата на лимон.

— Откъде да знам? Майка ти ме посети тази вечер.

— Признавам, че тя ухае, но не толкова божествено.

— Ако беше по-възпитана, щеше да телефонира и да предупреди за набега си. Само че госпожата се изтърси изневиделица, сякаш апартаментът е неин.

— Хм, дали пък не мирише на масажно масло? — мърморя озадачено. — Не подозирах, че си падаш по... самомасаж.

— Едва се отървах от нея. Настани се пред телевизора и не мръдна цяла вечер. Толкова е несъобразителна...

— За разлика от нея ти си образец на съобразителност, нали? — засмивам се.

— С цялото си нахалство ме попита кога възнамеряваме да имаме деца! Вероятно си мисли, че като е на шейсет и пет години, може безнаказано да погазва общоприетите норми.

— Не знам. Ти си специалист в тази област.

— Да, наистина съм възпитан и не си пъхам носа в чуждите работи.

Бедният ми съпруг — станал е жертва на дебелашкия хумор на майка ми. Мисли я за дебелокожа и невъзпитана. Всъщност тя умира да се гаври с него. И неизменно го изкарва от релси, което ѝ доставя неописуемо удоволствие. По Рихтеровата скала на омразата търпимостта ѝ към Ронан е около четвърта степен.

Което е истинско постижение, сравнено с перманентната осма степен от страна на Силвана.

Започвам да обикалям дневната, душа навсякъде като хрътка.

— Пак не ми каза каква е тази миризма — подхвърлям.

— Напротив! Казах ти — наперено отвърща Ронан, театрално издухва облак синкав цигарен дим.

— Не, не... усещам някакъв... плодов аромат. Хей, няма лошо, ако си падаш по дамски парфюм!

Той продължава да чете.

— Няма да кажа на никого, честна дума!

Той кръстосва крак върху крак.

— А може би е освежител за въздух...

Ронан започва да чете на глас:

— В средата на осемнайсети век френските импресионисти са се вдъхновявали от японските цветни гравюри.

Ясно — учтиво ме подканва да млъкна.

— Току-що надникнах в спалнята — изчуруликвам.

— Така ли? Колко интересно.

— Забелязах, че си сменил спалното бельо — добавям и със затаен дъх чакам реакцията му. Изражението му остава невъзмутимо, обаче колелцата в главата му се въртят толкова бързо, че сякаш чувам бръмченето им. Той прелиства една страница. — Обаче не видях чаршафи в коша за прането — добавям.

Забавлявам се безмерно. Без да вдигне поглед, той казва:

— Занесох ги в обществената пералня.

— Ти ли?

Сега Ронан ме поглежда:

— Точно така.

— На какво се дължи необичайното ти поведение?

Мълчание.

— В коя пералня ги занесе?

Той се поколебава, после промърморва:

— Няма значение.

— Искам да знам. Нося цял сак с дрехи за пране.

— Аз ще ги занеса.

— Не вярвам на ушите си!

— Ще пийна нещо — той оставя пурата си в пепелника, става, отива до барчето. Налива си джин, като използва мензурката с деления, отстранява с отварачка капачката на бутилка с тоник, налива го в чаша.

Тръгвам към него, но се отклонявам към аквариума. Нашите рибки винаги изглеждат така, сякаш им е необходимо някой да ги развесели, макар да се съмнявам, че хората са в състояние да ги накарат да се превиват от смях. Навеждам се и се мъча да привлека вниманието им, като почуквам с нокът по стъклото. В миниатюрния подводен свят настъпва известно оживление. Лаская се от мисълта, че тъмночервеният ми лак за нокти е предизвикал сензация. Обръщам се:

— Ронан...

— Имах неприятна седмица, Джули. Остави ме на спокойствие, ако обичаш.

Имал бил неприятна седмица! Идва ми да закрещя.

Защо не е честен с мен? Готова съм да понеса почти с всичко, ако ми каже истината в очите. Моля те, Господи, накарай го да престане да лъже! Сигурна съм, че ако е откровен, ще изгладим нещата помежду ни.

Излизам на терасата, с трясък затварям френските прозорци. Облягам се на парапета, вирам се в мрака, пробождан от бялата светлина на лампите на кея, и се питам какво да правя.

Защо не постъпя честно и му кажа, че знам истината?

Не, трябва да си мълча. Трябва! Какво спечели майка ми с откровеността си? Ами ако Ронан ме излъже? Ако продължи да ме лъже?

Трябва да се успокоя.

Да чакам търпеливо.

Ще открия истината.

Сама.

13

Десет часът е, но аз още съм вкъщи.

Трябваше да бъда в кантората, да преглеждам дела, да разговарям с разни скапаняци. Или да пиша искиви молби. Обаче не съм. Защо?

Отдадох се на размишления, докато закусвах с мюсли, препечени филийки, обилно намазани с мармалад, и пиех чай. (Сама съм в апартамента, Ронан е в кабинета си и вероятно почиства нечии зъбни канали.) Ето какво си мислех — знаем, че връзката му с тази жена вероятно е временно увлечение. Триднешно изчукване. Прелюбодеяние в ограничено издание. Горкичкият, така са го ударили хормоните, че не е осъзнавал какво прави.

Обаче.

Това не ми пречи да науча нещо повече за онази Никол, нали?

Ето защо вдигам слушалката и набирам номера ѝ, след като се убедих, че го има и в телефонния указател.

С риск да съсия кучешките си зъби, схрусквам коричката на препечената филийка, намазана с дебел слой мармалад, в този момент чувам плътен мъжки глас:

— Да?

— Ало? Ако обичате, мога ли да говоря с Никол Съмърс?

— Коя сте вие?

Май напоследък всички, с които контактувам, са в отвратително настроение. Този тип може би е кисел, защото в момента никой не обслужва резервните му чаркове.

— Извинете — отговарям наперено, — но кой сте вие?

— Хари. Тя е на работа.

— Всъщност нямам номера ѝ там.

— С кого разговарям? — пита той, като леко смекчава тона.

— Нейна приятелка.

— Приятелка, която не знае къде работи Никол!

— Не сме се виждали отдавна. Още от колежа.

— Тя не е била в колеж.

Стреснато замълчавам, после промърморвам:

— Откакто аз завърших колеж.

— На практика и тя е била в колеж.

Мълча.

— Има музикално образование — кисело добавя непознатият Хари.

О, госпожата била образована! Позволявам си смел блъф:

— Винаги е обичала музиката. Още ли свири на пиано?

— Миналата седмица го продадох. Надуваше ми главата с него. Занимавам се с дърводелска работа. Така удряше по клавишите, че заглушаваше ударите на чука ми.

Продад бил пианото. Извадило е късмет това пиано. С огромно удоволствие щях да го обработя с шилото за лед, щях да накълцам дървото, да прережа кордите...

— Предполагам, че при рисуването не се вдига толкова шум — подхвърлям.

— Ами! Докато рисува, пее.

Засмивам се учтиво, правя му комплимент за духовитата забележка, тонът му поомеква. Поредният наивник!

— Още ли работи в... — казвам, като се надявам той да се хване на въдицата.

— Още е в туристическия бизнес. От няколко дни е в града. Преместиха я. Сега е в „Клиъруей Травъл“ на Марлборо стрийт.

Грижливо съхранявам в съзнанието си ценната информация.

— Винаги е обичала да пътува — изтърсвам, защото не мога да измисля нещо по-оригинално.

— Така си е. Тази седмица беше в Португалия.

— Нима? Чудно — вчера следобед я видях.

— Не може да бъде! Самолетът ѝ пристигна вечерта.

— Сигурна съм, че беше тя. Няма начин да съм сгрешила... дългата ѝ руса коса, очите ѝ — неповторими са. Затова и се обаждам.

— Какво носеше?

— Кремав костюм и обувки в същия цвят, бяла блуза, лимоненожълт... ъъ, жълти очила.

След това мое изявление разговорът прекъсва в продължение на няколко секунди.

— Къде я видяхте?

— Край реката.

— Какво правеше?

— Седеше на една скамейка.

— Защо не ѝ се обадохте?

— Беше с някакъв мъж.

— Така ли?

— Да. Седеше на скута му, правеха въртеливи движения, човекът изглеждаше така, сякаш изпитва силна болка. Вие брат ли сте на Никол?

Той не отговаря.

— Казах си, че не бива да я безпокоя само за да си поговорим за миналото.

Напрегнатото мълчание продължава.

— Мръсница! — внезапно избумтява в слушалката.

Не можете да си представите какво означава за мен тази морална поддръжка.

— Дано не съм...

— Опишете ми мъжа!

— Много съжалявам, задето ви съобщих такава... печална вест...

— Трябва да се срещнем.

— Ох! Млякото ми изкипя! Трябва да затварям. Дочуване. Натискам червения бутон.

Взимам душ, грижливо се гримирам, обличам се. Сядам зад волана на колата и давам газ.

* * *

На път за „Клиъруей Травъл“ телефонирам на майка ми. Тя вдига слушалката и веднага изтърсва:

— Заета съм.

На мига съжалявам, задето съм я потърсила. Изпадне ли в лошо настроение, става нетърпима. Постоянно го забравям, тъй като съм „широко скроена и незлобива“ — цитатът е на родителката ми. Убедена съм, че тя още преди години ми лепна този етикет, но с

определена цел — за да може безнаказано да се посвети на най-голямото удоволствие в живота си — мърморенето и киселите физиономии. Вероятно е знаела, че каквото и да прави, пак ще я обичам. Старая се да прикрия раздражението си:

— Аз съм.

— Аз съм. Аз съм! Що за представяне? Светът е пълен с хора, които говорят за себе си в първо лице. Имам късмет, че познавам само половината...

Оставям я да мрънка, вслушвам се в гласа ѝ, който с течение на времето става все по-дрезгав и заприличва на гласа на покойния ми дядо.

Вечно е наострена, защото мисли, че я смятам за нещо като кутия на благотворителна организация, в която пускаш лептата си и я забравяш до следващата седмица. Истината е, че много я обичам.

— Е, коя „аз“ се обажда? Ако си ти, Бърди, време е да ти напомня, че с Джон ми дължите пет паунда от последната ни партия бридж. А може би си друга „аз“. Например тази, която никога не почиства зад крановете в банята, въпреки че ѝ плащам щедро да се преструва на чистачка. Или другата, която ми подари за рождения ден плетено капаче за чайник, макар да знаеше, че съм си харесала една гривна. А може би си онази, дето забрави да ме поздрави по случай Деня на майката.

Тук е мястото да кажа, че на времето не беше такава. Мисля, че разпялата ѝ с татко завинаги промени характера ѝ.

Ето защо в подобни случаи гледам да си държа езика зад зъбите. И двете мълчим, после тя неохотно добавя:

— Побърках се от тревога за теб.

Душичка е тази моя майчица!

— Напразно си се тревожила — въздишам. — Бях у Силвана.

— Оставих най-малко две съобщения на телефонния ти секретар.

— Общо четири — майка ми мрази да я дразнят, когато играе ролята на оскърбена и пренебрегната. — Обещавам в бъдеще да бъда по-предана дъщеря — засмивам се.

— Не желая милостиня, Джули. Ако ми потрябва, ще позвъня на благотворителната организация, която изпраща усмихнати младежи да се грижат за изоставени възрастни хора. Ако си забравила, ще ти напомня, че не съм безпомощна и не страдам от старческо оглупяване.

— Разбира се, че не си безпомощна.

— Не го обръщай на смях, скъпа. Шестото чувство ми подсказа, че си в беда.

— Шестото чувство те е излъгало.

— Дори отидох у вас.

— Знам. Ронан ме осведоми.

— Едва издържах цели три часа в компанията на този...

— Ами никой не те е задържал — все пак жилището е негово, нали?

— Кажи му, че не може да се отнася така с гостите си. Повече от очевидно беше, че му е неприятно, задето включих скъпоценния му дигитален телевизор...

— Въобразяваш си.

— ... въпреки че тъкмо той ме накара да гледам телевизия, за да се отърве от мен. И знаеш ли какво направи?

— Какво?

— Затвори се в спалнята да чете някаква книга, а в девет часа цъфна и заяви, че иска да гледа новините.

— И?

— Какво „и“? Прекъсна ме по средата на филма.

— Но ти винаги гледаш новините.

— Този път си бях пуснала филм с Уди Алън.

— Ама ти мразиш Уди Алън.

— Да, но мислиш ли, че трябваше да позволя на съпруга ти да се прокрадва на пръсти като Розовата пантера и да ми разваля удоволствието? Категорично отказах да превключа на друг канал. Няма да се оставя да ме командва някакъв невъзпитан младок. Приятелките ми го смятат за много особен.

— Всички зъболекари са особени, мамо.

— Защото по цял ден гледат в устните кухни на пациентите. Сигурно е пагубно за душевното им здраве.

— Но е полезно за здравето на пациентите.

— Теб човек не може да те надприказва. Как изкара почивката?

— Добре.

— Взе ли някакви важни решения?

Знам за какво намеква.

— Ще поотложа още малко създаването на поколение. Първо трябва да изясня това-онова.

— Например?

— Това-онова.

Майка ми млъква, дори по телефона усещам неодобрението ѝ. Иска бебе дори повече от мен. Май се изразих двусмислено — иска аз да имам бебе.

— Не разбирам защо ме подведе — промърморва.

— Моля?

— Накара ме да купя одеялце с мики-маусчета за прекрасното бебче, което обяви, че ще родиш през пролетта.

— Господи! Кажй, че лъжеш. Не си го купила, нали?

— Напротив.

— Много съжалявам. Ще го използваш за нещо друго — примерно да си завиваш краката през зимата. Тъкмо ще спестиш от сметките за отоплението.

— Охо, ясно — тъй като съм стисната и предпочитам да пукна от студ в собствения си дом, имаш право да ме лъжеш, че ще имаш бебе, за да се зарадвам и да пръсна сума ти пари за детско одеялце!

Какво да кажеш?

— И за бебешка количка — безмилостно продължава тя.

— Не! Не си купила количка!

— Купих.

— Може да съм споменала нещо за одеялце, но и дума не е ставало да купуваш количка!

— Много ти е къса паметта. Намекнах, че от финансова гледна точка ще бъде разумно да се купи предварително, а ти не ме опроверга.

— Изрично казах да не я купуваш!

— Защото смяташ, че не мога да си го позволя. За твое сведение още не съм стигнала до просяшка тояга — притежавам скъпа къща и ще я продам. Спокойно мога да купя количка за първото си внуче.

— Ако човек те чуе как говориш, ще си помисли, че ти си бъдещата майка.

— В кой свят живееш? Не си ли чула, че в днешно време именно бабите отглеждат внучетата си?

— Да сменим темата, ако обичаш. Засега разполагаш с ненужна бебешка количка. Можеш да я използваш като декоративен храст —

подхвърлям, след което я питам дали наистина възнамерява да продаде къщата. Задавам въпроса, тъй като току-що ми хрумна нещо.

— Да, колко пъти да повтарям? С всяка изминала година става все по-голяма и по-студена. А може би аз се смаявам с напредване на възрастта.

— И излъчваш повече топлина.

— Ще си взема едно уютно апартаментче, а парите, които ще ми останат, за разнообразие ще пръсна само за себе си.

Замълчавам, сетне казвам:

— Мамо?

— Какво? — сопва се тя.

— Имам предложение.

— От кого? Хубав ли е?

— Ще ми се известно време да живееш у нас.

Майка ми обмисля току-що чутото, след което промърморва:

— Не разбирам...

— Нали каза, че твърдо си решила да продадеш къщата?

— Да, обаче...

— Ще се преместиш при нас, докато търсиш друго жилище — тъкмо ще си спестиш нерви и пари.

След като се съвзема от шока, предизвикан от предложението ми, тя отговаря, че за нищо на света няма да живее с нас, дори временно. Леле, колко е опака — отказва, въпреки непрекъснатите си оплаквания, че изобщо не ѝ обръщаме внимание.

— Говоря съвсем сериозно, мамо.

— Но вие двамата сте много заети с работата си.

Наистина е голяма сладурана!

— Не сме толкова заети, че да нямаме време за теб.

— Трогната съм от загрижеността ти, скъпа, но... не искам да ви досаждам — в гласа ѝ прозвучават плачливи нотки. — Млади сте, женени сте сравнително отскоро. Не желая да ви се меся.

— Престани!

— Истина е, миличка. Знам, че греша, като ти опявам за бебето. Каквото и да решиш, знай, че ще те подкрепя.

— Благодаря — измънквам, усещам, че се просълзявам.

— Давам си сметка, че съм несправедлива към Ронан.

— Така ли мислиш?

— Сигурна съм. Причината е, че се безпокоя за теб. Мисля си за баща ти и за скръбта, която ми причини, знам, че и днешните младежи не са цвете за мирисане... тревожа се да не пострадаш като мен.

— Няма такава опасност.

Ненадейно ме жегва чувство за вина. Защо я каня да живее у нас? Знам причината. Честно казано, правя го, за да торموзя Ронан. Това е основният ми мотив. Но и майка ми ще има изгода, нали?

— Държа още днес да се обадиш на агенцията за недвижими имуществва и да обявиш къщата за продажба. После незабавно ще се преместиш у нас.

Тя отново започва да протестира, но явно го прави формално, аз пък все по-разпалено настоявам да приеме предложението. Заявявам, че в седем вечерта ще отида у тях, за да ѝ помогна да приготви един-два куфара с най-необходимото.

Мама обявява, че съм прекрасна дъщеря и че не знае какво ще прави без мен. Добавя, че не ме обвинява, задето съм забравила да ѝ изпратя картичка по случай Деня на майката.

Казвам ѝ, че трябва да затварям, прекъсвам връзката.

Мама идва да живее с нас! Ха-ха!

Нямам търпение да съобщя на Ронан хубавата новина.

Марлборо стрийт.

Туристическа агенция „Клиъруей Травъл“.

Вече пет минути надничам през витрината, окичена с плакати, предлагащи намаление за пътувания до Азорските и Карибските острови, до Прага. Страхувам се обаче, че рано или късно някому ще направи впечатление необичайният ми интерес към гореспоменатите плакати.

Мръсницата е вътре.

Колко различна изглежда без слънчеви очила, червило и бикини. Ронан непременно трябва да дойде и хубавичко да я разгледа. Сега има престорено сериозен вид като на снимката, която видях в дома ѝ. Освен това под очите ѝ са вдълбани сенки (виждам ги дори през витрината — приличат на грамадни кални тасове за кола), изглежда ужасно потисната и капнала от умора.

Накратко, не е красавица, която да опишеш в писмо до вкъщи.

Разбира се, давам си сметка, че това не означава нищо. Самата аз не съм гледка невиджана, но ако се съди по „гениталното ухаждане“, което получавам на работното място или докато вървя по улицата, човек би си казал, че безброй пичове умират от желание да хванат писалката. Питам се обаче от къде на къде положителната ми самооценка трябва да зависи от — да бъдем откровени — от долните глави на представителите на така наречения „силен пол“?

Въпреки това тази жена трябва да бъде... как да се изразя... развенчана в очите на Ронан. Което ще се случи, ако той я разгледа като мен през витрината. Детронираниите жени-богини са силен стимул за мъжката импотентност. Представете си жена от плът и кръв, чийто лек грим не прикрива пъпките по лицето ѝ, която мирише на пот и притежава куп отблъскващи качества като чувства, душевни рани, страхове, надежди, неувереност — ако разбере истинската ѝ същност, Ронан ще си плюе на петите.

Възможност номер едно — да поговоря с тази Никол, за да разбера дали притежава остър ум или е кръгла глупачка. Познавам съпруга си — ниският коефициент на интелигентност влияе на либидото му като скок в студена вода. Жените с мозък обаче са нещо съвсем различно. Ако някоя дама притежава висок коефициент на интелигентност, Ронан може да се влюби в нея, макар тя да прилича на очилата баба Яга.

Добре го познавам — омръзне ли му сексът с любовницата, няма да остане с нея заради личността ѝ, защото за него глупавата жена е и безлична. Защо, мислите, се ожени за мен? Защото умея да му оказвам отпор по начин, който той намира за интелигентен между другото, държиш ли се грубо с него, Ронан решава, че си гениален и става като покорно кученце. Освен това аз съм адвокат, а не лукова глава!

Никол не прилича на жена, която притежава смелостта да му се опъне.

Освен това е най-обикновена служителка в туристическа агенция — непрестижна професия в очите на човек, за когото снобизмът е умствено заболяване.

Възможност номер две — да направя сцена. Ще се приближа до мръсницата, ще бръкна в гърлото ѝ, ще изтръгна вътрешностите ѝ, ще ги окача на таблото за съобщения и ще я посъветвам хубавичко да се огледа.

Възможност номер три — да продължа да вися пред витрината и да се тръшкам. Коего ми се струва най-приемливо.

Запалвам цигара. Знам, че е вредно за бъдещите ми бебета, обаче не мога да се въздържа. Няколко пъти дълбоко вдъхвам дима.

Всъщност какво знам за тази жена? Освен че е безскрупулна, неморална, похотлива разгонена кучка.

Към нея се приближава клиент, изражението ѝ мигом се променя, тя внезапно се разхубавява. Косата ѝ е толкова буйна, че лицето ѝ — симпатично като на зайче — е като овална полянка сред гъста гора. Има плътни червени устни. Идеални за фалосна гастрономия.

Струва ми се, че е голямо кречетало. Непрекъснато се усмихва, сервилничи.

Защо не — такава ѝ е професията, за Бога.

Идва ми да прихна. Ама че професия — служителка в туристическа агенция! Бас държа, че нарича себе си „консултантка по

екскурзиите“. Както и да се титулува, в никакъв случай не заема високопоставена длъжност в могъща компания. По цял ден трака на клавиатурата на компютъра, прави резервации, говори по телефона, изпраща факсове, получава писма по електронната поща, разпечатва рекламни материали, завежда картотеката и се усмихва на клиентите. О, и приготвя кафе.

Накратко, професионално не може да ми стъпи на малкото пръстче.

Въпреки това нещо ме гризе отвътре. Първо, тя е художничка. Свири на пиано. И пее. Колко културно! Колко изискано! Дори възвишено! Не пасва на образа на шантажа с хидромасажа. Дори ако са верни твърденията на партньора ѝ, че като я слуша да пее, на човек му идва да се скрие вдън земя.

Представям си я заедно с Ронан. В нашата дневна. Осветлението е приглушено, тъмночервеното вино блещука в двете кристални чаши и в гарафата, чиято запушалка още е цяла-целеничка. Никол е по бикини, възседнала е ниската масичка, едрите ѝ гърди са като балони, заплашващи да се спукат от пронизващия похотлив поглед на съпруга ми, седнал на коженото канапе, устните ѝ плътно са прилепнали до мундщука на духовия му инструмент, тя изпълнява любимата му мелодия, демонстрирайки прекрасно вибрато и съвършена техника, а той се облегнал назад като безпомощен кит.

Кой ти мисли за коефициента на интелигентност при подобни романтични обстоятелства?

Господи! Иска ми се да умра!

Никол става, заобикаля бюрото, отива в дъното на залата. Може би е дошъл моментът да поднесе кафето.

Влизам в агенцията. Обстановката е почти луксозна. Грабвам няколко списания, достатъчно големи, за да скрият лицето ми, настанявам се на пружиниращо кресло с подлакътници, които предпазват седящия да отскочи като футболна топка.

След пет минути Никол се появява с поднос с три чаши димящо кафе, които раздава на колегите си. Отново сяда зад бюрото, натиска звънеца да повика следващия клиент.

Няма начин да ме познае, защото Ронан предвидливо беше прибрал моите снимки. Все пак продължавам да държа пред лицето си списанието. Отворила съм го на страница, посветена на пътувания в

Гърция, Кипър и Родос — рекламната фотография е на жена с дълга руса коса, позираща гола на брега, на фона е монтирана снимка на Акропола.

Прелиствам на слепващата страница. Бяла гръцка черква с камбани, каквито съм виждала в Испания. Само че отвътре не излиза старица в черно, както бихте предположили; не са фотографирани сватбари, нито свещеник с расо и смешна калимавка, а двойка западноевропейци — младата жена държи географска карта, спътникът ѝ е издокаран с абсурден къс панталон на цветенца (не носят фотоапарати — много хитро, нали?). Но и двамата са толкова красиви, че се питаш защо авторите на брошурата не рекламират само моделите без разни там природни забележителности и църкви.

Надничам иззад брошурата. Клиентката се е изправила. Никол се сбогува с нея, любезно ѝ се усмихва. Посяга към телефона. Напрягам слух, чувам гласа ѝ — мек, приятен. Също като шампоан „Вела“. Говори дружелюбно и загрижено, сякаш е готова да стори всичко за събеседника си.

Изнервям се още повече.

Тази Никол е най-симпатичната жена за тридневно изчукване, която съм виждала.

Седя в колата, паркирана срещу туристическата агенция, и чакам Никол да излезе — приближава време за обяд.

Предположението ми се оказва правилно — в дванайсет и половина тя се появява откъм страничната уличка — висока и стройна жена с кафяво велурено сако и бежова пола; въпреки че е облачно, пак носи тъмни очила. Пъхнала е под мишница виненочервената чанта плик, високите ѝ токчета потракват по тротоара, напомня ми на предрешена счетоводителка.

Не бързайте да ми цитирате поговорката за киселото грозде. Не се страхувам да призная положителните качества на тази жена. Например, че има хубави дълги крака, разкошна коса, освен това е доста симпатична за уличница.

Слизам от автомобила, тръгвам по петите ѝ.

Тя влиза в павилион за вестници и списания.

Спирам пред някаква витрина, преструвам се, че разглеждам изложените стоки.

След няколко минути Никол излиза, купила си е списание „Имидж“; от устата ѝ стърчи близалка — леле, колко е смешна! Отново тръгвам след нея, прекосяваме центъра на града, тръгваме по О’Конъл Стрийт^[1] към черната статуя на Даниел О’Конъл^[2], оцвъкана от птиците.

Движа се на трийсетина сантиметра зад нея, като се опитвам да разбера какъв парфюм използва. Подобни подробности разкриват много особености на характера.

Тя внезапно спира, при което едва не се сблъскам с нея. Отминавам я, скривам се в съседния вход. Никол разглежда плакатите на витрината на друга туристическа агенция. Маркетингово проучване, а? Колко впечатляващо! Едва ли влиза в задълженията на секретарката, отговаряща за поднасянето на кафето.

След няколко минути госпожата отново тръгва по улицата, аз подновявам преследването. Умирам да разбера какъв е парфюмът ѝ,

затова рискувам и скъсявам дистанцията помежду ни. Хм, май е „Уайт Лайнън“. Не, „Чарли“. Трудно ми е да преценя, защото не съм специалистка по евтините парфюми.

Божичко, как се изкушавам да я блъсна под колелата на някой автобус! Ще изненадам Ронан, като се появя на погребението ѝ — ще побутна надолу тъмните си очила „Калвин Клайн“, ще го изгледам многозначително, престорено печалното ми изражение, прикриващо доволната ми усмивка, ще казва: „Това е само предупреждение.“

Никол обръща глава надясно, мълниеносно отскачам в обратната посока. Опасна е тази детективска професия! Нарочно изоставам. Прекосяваме моста О’Конъл, бъкащ от туристи, майки с колички, дъблинчани с изпити лица. Жената пред мен с усилие си пробива път през човешката виелица — спира и се оглежда, избягва сблъсъка със забързани минувачи и се колебае, придвижва се на етапи.

След няколко минути се озоваваме на оживената Графтън стрийт, която е забранена за превозни моторни средства. Вече допушвам втората си цигара. Никол ме води към грамадния вход на търговския център „Стивън Грийн“ — внушителна правоъгълна сграда, чиито три етажа с абсурдно бели галерии, колони и арки, завършващи със стъклен покрив, напомнят сватбена торта. Вървя по петите ѝ, докато тя посещава няколко магазина за дрехи. В първия започва да рови в коша с бельо, но предлаганите артикули са прекалено евтини за нейния вкус (в преносен и в буквален смисъл), което ме изненадва. Във втория подхваща разговор с продавачката за обривите, предизвиквани от презрамките на сутиените, докато аз се крия зад една колона и се преструвам, че разглеждам нощниците. В третия купува черни чорапи, колан с жартиери, бикини и няколко сутиена „Уондърбра“ — нито един артикул не е лимоненожълт.

Проследявам я в друг магазин, в който тя избира тъмночервена рокля на ромбчета, избродирани със златна нишка. От съседния си купува високи светлокафяви ботуши (любимият цвят на Ронан).

Влизаме в отдела със стоки за обзавеждане на дома. Никол плаща в брой за бяла покривка, средно голямо огледало, няколко вази и часовник, който се поставя на полицата над камината. Нямах представа, че съм унищожила и часовника ѝ.

В малък магазин за мебели тя разглежда масичките, после прекарва минимум десет минути в магазин за телевизори. Става ми все

по-забавно. От ателие за художествени занаяти Никол купува ръчно боядисан зелен копринен шал. Ако не ме лъже паметта, на снимката в дома ѝ видях, че очите ѝ са зелени.

Следващата ни спирка е в книжарницата. Мръсницата явно знае какво търси. В отдела за научно-популярна литература избира книга, озаглавена: „Грижи за стайните растения“.

Преминава в секцията за бестселъри, взима по един роман от Катрин Елиът и Джаки Колинс, както и джобна книжка от американец, който обещава да ни научи как да осъзнаем скритите си способности. Накрая взима книга, чието заглавие, написано с големи розови букви, гласи: „Фън шуй и свещеното пространство“.

Плаща на касата с кредитна карта, после хлътва в мъничък магазин, ориентиран към ароматерапията. Разбира се, следвам я неотлъчно. Вътре е толкова тясно, че на излизане тя неволно докосва гърба ми, което предизвиква у мен неудържимото желание да се обърна и да се вкопча в гърлото ѝ.

Една след друга се качваме с ескалатора до последния етаж на търговския център. Госпожата влачи куп найлонови пликове. Прилича на вехтошарка, само че по-млада и модно облечена. Както е натоварена, влиза право в бижутерийния магазин.

Влизам след нея. В шикозното помещение с червен мокет има десетина клиента. С физиономията на човек, който се извинява за поведението си, Никол оставя пликовете на пода близо до вратата. Ама че е недодялана! Приближава се до стъклен шкаф с табелката на „Раймон Уейл“. Пристъпвам до нея. Краката ѝ са толкова дълги, че сигурно е поне с пет сантиметра по-висока от мен.

Обаче какъв е смисълът да си висок, когато си инвалид?

Отново започвам да душа. В затвореното пространство по-добре долавям миризмата ѝ. Ммм, парфюмът не е долнопробен. Май е „Хепи“. Преструвам се, че гледам същата витрина, в която блещукат швейцарските мъжки часовници — най-скъпият струва почти хиляда паунда.

Никол едва ли може да си ги позволи.

Тя се навежда да ги разгледа по-добре. Наблюдавам я изпод око.

Като се навежда, от шията ѝ провисва скъпа златна верижка. Дългият ѝ орлов нос е досущ като носа на Ронан. Около очите ѝ няма нито бръчица — чак да те хване яд. Страните ѝ са осеяни с лунички.

Устните й... Ах, тези устни! Следващия път, като се целувам с Ронан, ще целувам и тях. Следващия път, като се целувам с Ронан, ще участвам в шведска тройка на микроби.

Ненадейно Никол вдига глава, усмихва се на една продавачка, посочва с пръст витринката, при което забелязвам колко добре оформен е маникюрът й.

— Ако обичате, покажете ми този модел.

Лигави се като момиченце, от тона й ми се повдига.

Слага часовника на китката си, оглежда го от разстояние, сваля го и пак го слага, аз пък се преструвам, че вниманието ми е погълнато от годежните пръстени.

— Ще го опаковате ли като за подарък? — пита тя.

Купува часовник на Хари.

Купува часовник на Хари!

Имах право. Връзката й с Ронан е била мимолетна.

Отдръпвам се. Сякаш камък пада от сърцето ми — толкова силно е облекчението ми. Дори се чувствам малко глупаво.

Минавам край купчината найлонови пликосе на Никол, излизам от магазина.

Стъпвам на ескалатора, изваждам мобилния телефон, намирам номера на Ронан.

Трябва да го видя. Веднага! Ще отида в кабинета му, ще докажа на себе си, че всичко е наред. Ще му докажа с дела, не с думи, че му прощавам за забегката. Че още го обичам. Ще му напомня, че аз съм онази, в която е влюбен.

— Джули, свободна ли си да обядваме заедно? — казва той, щом чува гласа ми.

Не е за вярване! Току-що ме покани на обяд. Говори мило, кротко и любезно, не сприхаво като преди. Изпитва угризения. Опитва да се сдобрим.

Добре, имал е сексуална забегка.

Но трябва ли да му се сърдя, задето не е устоял на нагона? Уговаряме се да се срещнем в Далки в ресторант „Кингс“.

— Как ще стигнеш до там, Ронан, след като колата ти... не е в движение?

— Ще взема такси.

Слънце огрява душата ми, толкова съм щастлива; с танцови стъпки изминавам разстоянието до колата, подскачам като момиченце по прекрасния тротоар, осеян с боклуци.

---

[1] Главната улица в Дъблин, най-широка в цяла Европа. — Б.р. ↑

[2] Даниел О'Конъл (1775–1847) — известен ирландски политик от началото на 19 век, радетел за гражданските и религиозни права на католиците, наричан „Великият освободител“. — Б.р. ↑

16

Изглежда, този път на Ронан не му пука, че гребя с лъжичката от сладоледа с шоколадови парченца и го храня като бебе. Всъщност и на мен не ми пука какво ще си помислят хората на съседните маси в претъпканото заведение.

Чудесен признак.

Освен това, откакто се срещнахме в три часа, Ронан е съвършеният кавалер.

— Какво става с теб? — пита загрижено, поглежда ме в очите.

— С мен ли?

— Да, с теб.

— Нищо ми няма — навеждам глава.

— Сигурна ли си?

Кимвам.

— Откакто се върна, поведението ти е доста странно.

— Така ли? Дай един пример — отвърщам наперено, мисълта за поршето внезапно прорязва съзнанието ми като сирена на полицейска кола.

— Ами... все едно не си на себе си.

— Нима?

Той знае, че подозирам нещо. Безпокои се да не би мимолетното приключение с Никол да разруши брака ни.

— Всичко е наред, Ронан. Не обръщай внимание на заяжданията ми. Бях поуморена и изнервена...

Спомням си как яростно разкъсах „Изкуство и постмодернизъм“.

— Сигурна ли си? — отново пита той.

Иска да го успокоя. Да се увери, че съм му простила, за да се върнем към ежедневието на брака си и да загърбим случилото се. Хващам ръката му:

— Каквото и да се е случило... няма значение, Ронан. Наистина.

Той озадачено смръщва вежди:

— За какво намекваш?

— Няма значение — повтарям, милвам го по косата. — Да го забравим.

Ронан отпива от виното си, визира се в мен. Струва ми се смутен. Колко ли се срамува от себе си!

Загребва сладолед с лъжичката с дълга дръжка, поднася я към устата ми. В мен избликва фонтан от чувства. Сигурно ще ме помислите за извратена, но се усещам на седмото небе; да консумираш сладолед „Хаген Даз“, при това Ронан да ти го поднася — какво повече може да иска една жена?

— Между другото, Джули, по въпроса за чаршафите...

— Вече не ме интересуват.

— Мога да обясня какво...

— Спести си обясненията.

— Все пак ще ти кажа.

Допирам пръст до устните му:

— Шшшт. Ей сега се връщам.

Заклучвам се в тоалетната и набирам номера на майка ми. Включва се телефонният секретар.

„Мамо, получи се много неловко. Знам, че ще ме убиеш, но... Помниш ли, че тази сутрин те помолих да се преместиш у нас? Съжалявам, обаче настъпи известна промяна в плана. Ронан е в отвратително настроение. Не заради теб, просто целият свят му е крив. Мисълта ми е, че моментът не е подходящ да ни гостуваш... Много съжалявам, честна дума. Съгласна ли си да го... отложим за известно време? По-късно отново ще се обадя да ти обясня.“

Връщам се на нашата маса, навеждам се, нежно целувам Ронан по устните. Толкова са меки и топли! Известно време не проговаряме. Подпирам с ръка брадичката си, наблюдавам го как изтребва сладоледа от купата. Промяната в него е очевидна. По-отстъпчив е, по-спокоен, по-нежен. Накратко, много по-симпатичен.

Човек, който ще бъде прекрасен баща.

Сигурна съм.

Ронан, аз и нашето бебе Джуди, моята прекрасна дъщеричка. Ето я — щापучка из дневната. С Ронан седим на канапето. Малката изпълзва до мен. Вдигам я и я прегръщам. Баща ѝ я взима, тя започва да се киска, щипе го по страните, ту гука, когато той търка носа си в нейния, ту бърка с пръстчета в ушите му.

Ето какво ни очаква в бъдеще. За Джуди Ронан ще бъде богът-слънце, лъхач на афтършейв. (Което е тайната мечта на всеки мъж.) Ще бъде главният герой в нейния свят. (Аз ще се примиря с ролята на най-добра поддържаща актриса.) Ще окаже решаващо влияние на интелектуалното ѝ развитие, като отначало ѝ чете приказки, преди тя да си легне.

Разбира се, след като Джуди поотрасне, ще се наложи да напуснем сегашния апартамент с прекрасен изглед към океана, защото малките деца не бива да играят на високи тераси. Не и ако искаш да останат живи.

Ще си купим просторна къща, в която дъщеричката ни ще разполага с достатъчно пространство да развива творческия си потенциал — ще плете венчета от маргаритки, ще прави пясъчни замъци, ще играе на криеница. Никакви кукли, разбира се.

А когато с моята половинка остареем и станем немощни, Джуди хилядократно ще ни се отплати за грижите и обичта.

Ронан пък най-сетне ще научи отговора на най-голямата загадка на света — не е важно какво има в слабините ти, а в сърцето ти.

— Джули?

Връщам се към действителността.

— Пак се беше размечтала.

Усмиввам се:

— Какво ще кажеш за следното предложение, Ронан?

След половин час свалям ризата, вратовръзката и колана на Ронан, докато страстно го целувам по шията. Намираме се в канцеларията до зъболекарския му кабинет. Беше най-близкият „терен за спешни случаи“, за който ни хрумна.

Естествено и Ронан прави нещо подобно с мен.

— Невероятно е! — възкликва, прокарва езика си по гърдите ми, които преливат от сутиена.

— Май си загубил форма — прошепвам, нежно гризвам ухото му.

— Толкова си... язвителна — влажните му устни обхождат рамото ми.

— Да, същинска отрова.

— Възбуждащо е.

— Много си мил.

— Честна дума.

Протягам ръка да проверя — искрен е.

— Не преставай! — стене Ронан.

Подчинявам се. Той ме подпира на бюрото. Безпомощно се вкопчвам в раменете му.

Обичам миризмата му. Неповторима е. Действа ми като успокояващ еликсир. Замъглява съзнанието ми. Последните двайсет и четири часа бяха истински кошмар, който за щастие свърши.

Наболата му брада боцка врата ми, горещият му дъх ме пари. Не ми се ще да бърза толкова. Хващам го за косата, леко го побутвам назад, за да позабави темпото. Той вдига глава да си поеме въздух, впива устни в моите.

В мига, в който отново отварям очи, погледът ми попада на картината на отсрещната стена. Не съм я виждала преди — вероятно я е купил наскоро. На нея са изобразени осем декоративни рибки, които плуват в аквариум. Някои са червени, други — зелени, трети — златисти. Комбинацията на цветовете е изключително сполучлива.

Фонът е от цветя и трева, която не е зелена, както бихте предположили, а тъмносиня.

Сърцето ми се свива — платното е дело на Никол!

— Ронан, чакай!

Но той с въртеливи движения притиска слабните си към мен. Струйки пот се стичат по челото му. Затворил е очи, стиснатите му устни са разтегнати в подобие на пресилена усмивка. Ръцете му шарят по тялото ми, дишането му се учестява. Съсредоточава се.

Може да съм всякоя.

Например Никол.

Аз съм Никол.

— Ронан...

— Какво има? — той ускорява темпото, сякаш се страхува, че ненадейно ще се откажа.

— Откъде се взе тази картина?

— Моля?

— Питам за картината!

Ронан не отговаря, само още повече забързва.

— Спри! — викът се изтръгва от дълбините на сърцето ми. — Почакай!

Той не ми обръща внимание. Напряга се и пуфти — белите му дробове изтласкват въздуха като бутала. Погълнат е от онова, което е моята същност. Продължава да стиска клепачи. Аз съм само средство за доставяне на удоволствие. Нищо повече.

Мобилният ми телефон иззвънява.

Ронан отваря очи, вцепенява се.

— Не се обаждай! — изръмжава.

Но аз посягам за сакото си. Той подновява тласъците. Изваждам телефона, който продължава пронизително да звъни.

— За Бога! — Ронан ускорява ритъма.

Натискам зеления бутон:

— Ало?

— Току-що изслушах съобщението ти.

Мама е! По тона и разбирам, че е в отвратително настроение.

— Моментът не е подходящ — произнасям, като се старая да не се задъхвам.

— Изобщо има ли подходящ момент за разговор с мен?

— Не се заяждай.

— Вие, младите хора, сте страхотни егоисти. Въобразявате си, че сте били родени на вълшебно килимче. За твоє сведение не е така! Не забравяй, че някой е трябвало да изтърпи нечовешки болки, за да дойдеш на този свят.

Междувременно Ронан ме консумира като хамбургер — не мога да ви опиша колко ужасно се чувствам.

— Ще ти се обадя по-късно.

— И още нещо, Джули. Запълнила си повече от половината лента. От мен да знаеш, че телефонните секретари не са предназначени за дълги монолози.

— Налага се да прекъсна...

— Да не си посмяла да затвориш!

— Дочуване.

— Довечера се пренасям у вас.

Отново притискам до ухото си телефона:

— Какво?

— Дочуване, Джули — тя затваря.

Ронан се е възползвал от моментното ми разсейване. Отново е затворил очи, тласъците му се ускоряват, лицето му е напрегнато.

— Ронан, спри!

— Ей сега! — изпъшква той.

— Обади се майка ми.

Ронан потръпва, но не престава.

Отмествам ръцете му от гърдите ми. Той се подпира на бедрата ми, пръстите му се вкопчват в плътта ми като нокти на граблива птица. Упорито преследва целта си, безмилостно прониква в мен. Разгневила съм го. Не ме люби, а ме чука, все едно е разгонен пес.

Ощипвам страната му:

— Ронан...

— Чух! — изпъшква, клепачите му са стиснати, от челото му капе пот.

— Довечера мама се пренася при нас — изтърсвам.

Той отмята глава, за да престана да го щипя, и продължава чуқането.

— Ронан, майка ми...

— Престани да говориш за тази тъпа... — не довършва изречението.

Което е най-мъдрата му постъпка, откакто се познаваме.

— Ще я настаним в стаята за гости — провиквам се.

Ронан най-сетне спира.

Гневно се вира в мен. Развалила съм удоволствието му. Изругава. Отдръпва се от мен, нахлузва панталона си.

— Майка ти! — процежда. — Само това липсваше!

Оправям дрехите си, с длани приглаждам гънките на полата. Той се обръща към прозореца. Чувствам се омърсена. Използвана. Съпоставена. Отхвърлена.

Гневно бръсвам сълзите си, преди да ги е видял.

Излизам от канцеларията, затръшвам вратата. Минавам край секретарката, която записва и приема пациентите, като се преструвам, че не я забелязвам. Тичешком слизам по стъпалата пред сградата. Някак си се добирам до колата, където ме чака друга „приятна изненада“ — жълт камион на общинската служба е паркирал неправилно и ми пречи да изляза. Започвам да ругая, защото от виновниците няма и следа. Никой не ги е виждал. Гневът ми постепенно се разпалва. Прекосявам улицата, позвънявам на десет врати. Вбесяват ме дори хората, които отварят... но не ми пука.

Изглежда, общинските работници са се изпарили яко дим — никой не ги е виждал.

Плувнала в пот, тръгвам обратно към колата... и едва не падам в шахта, чийто капак е отворен насред улицата.

Навеждам се, закрепявам цинизми в тъмното пространство.

Появява се глава.

Човек с идиотски жълт гащеризон се измъква от дупката, сякаш е извънземно от „Досиетата Х“. Ухилва се и започва да философства за симпатичните момичета с хубави коли, на които не подхожда да говорят мръсотии.

Разбира се, не му оставам длъжна — изнасям му цяла лекция за тъпите общински работници, които би трябвало да изкарат курс по връзки с обществеността.

Той злобно ме поглежда, все едно съм го нарекла в лицето „тъп задник“, което всъщност направих.

— Не се мотай, а разкарай скапания си камион!

— Запомнете, госпожо...

— Не съм дошла да ми изнасяш проповеди! — прекъсвам го. —
Затова са измислени литургиите. Разкарай си трошката, и то по-живо!

Човекът сяда зад волана, като мърмори, че май аз трябва по-
честичко да посещавам литургиите, след като съм такава злобарка.

Преструвам се, че не съм го чула. Не нося отговорност за
гадлярите.

Не мога да забравя картината с рибките — изображението сякаш
е жигосано в съзнанието ми; сядам в колата, с трясък затварям вратата,
включвам двигателя, до дупка натискам газта, излизам на платното,
като едва не отнасям задницата на камиона. На първото кръстовище
завивам наляво към „Чербъри Корт“.

Мисля само как да изкормя Никол.

Паркирала съм на известно разстояние от „Чербъри Корт“ № 2. Тук съм да окажа последна почит на живите.

На обикновен език това означава, че смятам Никол за мъртва.

Слизам от колата, тръгвам по тротоара. Наближавам къщата на Никол, изведнъж някакво привидение изтичва навън. Мръсницата е! Бързо навеждам глава. Тя върви към мен, притиска с длан устата и носа си, леко залита.

Отблизо изглежда още по-ужасно.

Мократа ѝ коса е провиснала върху раменете ѝ. До носа си притиска окървавена носна кърпичка. Лявото ѝ око е подутото и затворено, гримът ѝ е размазан, устните ѝ са разцепени и подпухнали, кръв се стича по брадичката ѝ и капе на тротоара, оставяйки червеникава диря. Късото ѝ кожено яке е покрито с петна от кръв. Другата си ръка тя притиска към корема си, като че ли изпитва силна болка. Ужасно се е изгърбила.

Отминава ме, без да вдигне глава — явно ме забелязва, но се срамува да срещне погледа на непознатата минувачка.

Къде отива?

Спирам пред нейната врата. Нещо блести на земята. Обица. Сребърна халка с диаметър около пет сантиметра. Навеждам се да я взема. Не знам защо, но ми се струва позната.

Жълт фиат „Чинкуеченто“ е паркиран недалеч от моята кола. Никол се приближава до него, рови в чантата си за ключовете. Не ги намира, изсипва върху предния капак цялото съдържание на чантата. Комплект с гримове, шишенца, бележници, късчета хартия, монети.

Тръгвам към нея. Не ми пука какво ще си помисли. Забързвам крачка.

— Извинете — провиквам се, показвам ѝ обицата. — Ваша ли е?

Никол за миг ме поглежда, после отново започва да търси ключовете си, само че още по-настойчиво. Най-сетне ги намира, избира необходимия, пъха го в ключалката.

Приближавам се, подавам ѝ обичата.

Тя задържа вратата отворена; погледите ни се срещат. По нищо не прилича на предишната Никол — изглежда покрусена, смазана. В незасегнато ѝ око се чете болка, гримът ѝ се е размазал. През сплъстените кичури коса виждам ухото ѝ — продупчено е, но обичата липсва. Тя взима бижутото — забелязвам, че ръцете ѝ треперят.

— Красиви обици — подхвърлям.

Вероятно ѝ оказвам положително въздействие, защото се разридава... въпреки че за нея съм абсолютно непозната.

Ръката ми се раздвижва сякаш по своя воля, докосва рамото ѝ:

— Не бива да шофирате в това състояние.

— Не мога да остана тук. Отивам при един приятел.

— Приятел ли?

Никол кимва.

— Кой е той?

— Просто приятел.

— Така ли?

Тя отново кимва.

— Дайте ми ключовете.

Никол безмълвно се взира в мен.

Напъхвам в чантата всичко, което е разпръснала на предния капак на колата, отново ѝ нареждам да ми даде ключовете.

Горкичката жена е объркана, не знае какво да мисли. Чувствам, че се поддава на настойчивостта ми.

Изтръгвам ключовете от ръката ѝ, сядам зад волана, включвам двигателя. Никол безпомощно ме наблюдава — вероятно е убедена, че възнамерявам да открадна колата ѝ. Предполагам, че съзнанието ѝ е замъглено от побоя.

— Качвайте се. Ще ви закарам в болницата.

— Не е необходимо...

— Качвайте се!

— Мразя болниците.

Навеждам се, отварям другата предна врата. Никол стърчи на тротоара, отваря и затваря уста като риба на сухо, но от гърлото ѝ не излиза нито звук.

Толкова съм настойчива, че не ѝ остава друго, освен да се подчини.

— Не знам как да ви се отблагодаря — прошепва.

— Не е необходимо.

— В този квартал ли живеете? — подавам ѝ пакетче с хартиени кърпички:

— Да, наблизко.

— Толкова сте мила! — отново се разридава — кърпичките идват тъкмо навреме. — Все пак не искам да отида в болницата.

Без да обръщам внимание на протестите ѝ, изкарвам на главната улица фиатчето, което повече прилича на метална раница. Да му се не види, защо не си е купила по-голяма кола? О, забравих — не може да си го позволи. Та нали е само служителка в туристическа агенция.

— Как се казвате?

Поколебавам се. Няма начин да избегна отговора. Все някак трябва да се казвам.

— Проклетите скорости! — възкликвам. — Заяждат!

— Не бързайте — прошепва Никол, гласът ѝ продължава да трепери. — Добре съм.

— Не е вярно.

Започвам да се питам в какво, по дяволите, се забърквам. Какво име да ѝ кажа? Например Джанис... Да му се не види и името!

— Къде е най-близката болница? — питам.

През сълзи тя обяснява как да стигна до болница „Сейнт Винсът“.

Излизам на крайбрежния булевард. Мери? Прекалено е банално.

Флорънс? Като Флорънс Найтингейл — прочутата английска медицинска сестра, участвала в Кримската война. Не! Напомня за великодушие и милосърдие. Не става въпрос за милосърдие, а за дръзка импровизация, граничеща с пълно безумие.

— Сигурна ли сте, че при училището трябва да завия вдясно?

— Не, вляво, права сте.

— Обърквате ме.

— Наляво — убедено кима тя.

— Защото, ако завием вдясно, ще заседнем в пясъка на брега.

— Как се казвате? — плахо повтаря Никол — може би мисли, че първия път не съм я чула.

Защо толкова държи на пустите му имена? Като гледа обезобразеното ѝ лице, човек би си казал, че трябва да я вълнуват

други мисли. Сякаш не може да ме приеме, ако не получи въпросната информация — ако питате мен, това си е чиста истерия, но няма начин да се измъкна.

— Наричайте ме Джулиан — измънквам, като се питам какво ще ѝ хрумне сега — нищо чудно да ми поиска адреса.

Тя докосва рамото ми:

— Аз съм Никол.

Хайде бе!

— Скоро ще стигнем — уверявам я. — И още нещо — предлагам да си говорим на „ти“.

— Благодаря ти, Джулиан.

— И така, разкажи ми нещо повече за този твой приятел.

— Божичко, май трябва да му се обадя — изхленчва тя. Изважда от чантата си мобилния телефон, натиска един бутон, изчаква, без да вдигне глава. — Аз съм.

Поглеждам я изпод око. Бледа е като платно, в плачливия ѝ глас се долавя неувереност. Отново се разридава.

— Той разбра за нас — прошепва през сълзи. — Опита се да... да ме удави. Не, не... във ваната... с... с рибките. — Замълчава, сетне добавя: — Натисна главата ми под водата.

Горкичките рибки!

— Разбира се, че не съм му казала. Някой му съобщил по телефона, че ни е видял двамата с теб край реката. Не си спомням да сме ходили там. Какво ще правим?

Млъква, заслушва се, после казва, че една съседка е предложила да я закара в болница „Сейнт Винсът“ и че Хари не знае. Възможно ли е да се срещнат там?

Изглежда, приятелят се колебае. Очевидно в момента има по-важна работа.

Никол започва да хленчи, за повече убедителност един-два пъти шумно подсмърча. Да му се не види, държи се така, сякаш я е блъснал камион!

— Моля те, Ронан.

Като чувам името му, за миг губя контрол над волана, колата рязко завива вдясно. Никол изпищява. Фиатчето се удря в банкета, в продължение на няколко секунди се движи успоредно с него, сякаш е привлечено от грамаден магнит, след което рязко завъртам волана

наляво и автомобилът препречва пътя на един камион. Никол отново изпищява. Крясвам ѝ да млъкне, всичко е наред... въпреки че камионът всеки момент ще връхлети върху нас. Шофьорът натиска клаксона, мига с фаровете, накрая огромната машина се качва на тротоара и се блъсва в кошче за смет с надпис: „Дъблин — град с хилядолетна история“.

Отвсякъде звучат клаксони, от устата ми се леят думи, мръсни като строителна площадка. Удрям спирачки, фиатчето се озовава по средата на шосето.

Обаче воят на клаксон не секва. Шишкавият грозен шофьор на камиона се е навел, крещи ми нещо и пръска със слюнка страничното стъкло на сантиметри от лицето ми. Чувам две думи, от които кръвта ми се смразява — проверовъчен изпит. Показвам му среден пръст, натискам газта и го оставям наред шосето — продължава да ми се заканва с юмрук, простак с простак! Обръщам се към Никол:

— Ама, че боклук.

— К-колата е почти нова — заеква тя.

— Господи! — изпъшквам. Свалям страничното стъкло, бурният вятър нахлува в купето.

— Извинявай — прошепва Никол.

Правя физиономия.

Минава доста време, докато изпусна парата. Не ми е лесно — постепенно започвам да проумявам жестоката истина. Щом усещам, че съм в състояние да говоря възпитано, започвам да разпитвам Никол:

— Кой е този приятел, с когото се свързваш с бутона за бързо избиране?

— Казва се Ронан.

— Аха.

— За съжаление не може да дойде в болницата преди пет часа.

— Има други ангажменти, а? Такива са мъжете — подлагат ти динена кора тъкмо когато са ти най-необходими.

— Не говори така — в други отношения той е много мил с мен.

— Господи, помогни ми! — изпъшквам, удрям спирачки пред болницата. — Този Ронан ли ти подари обиците?

— Как разбра?

— Все едно е написано на челото ти — отвръщам, изведнъж ме обзема отчаяние.

— Купил ги е в Париж — прошепва тя, машинално докосва обицата, която отново е на ухото ѝ. — От магазин на „Рю дьо Риволи“.

Знаех си! Знаех си, че вече съм виждала проклетите обици! Бях с Ронан, когато ги е купил — вероятно е издебнал, когато съм била с гръб към него. Първоначално предложи да ми ги подари, но аз отговорих, че макар да са много красиви, ми се струват прекалено големи. Така или иначе, в крайна сметка те се озоваха на ушите на Никол.

Каква ирония, нали?

Вече съм напълно сигурна.

Връзката помежду им не е мимолетна, не е била само за трите дни, през които отсъствах.

Не ми се ще да мисля за това, ала имам усещането, че сърцето ми ще се пръсне на парчета.

Защо го правя?

Оставям колата на паркинга на болницата, прегръщам през кръста Никол, която трепери като лист, и я завеждам в спешното отделение. Дежурната сестра я поглежда и казва, че тук се приемат само пациенти със сериозни травми. Обяснявам, че може би китката на Никол е счупена. Милосърдната сестра, която всъщност е лишена от всякакво милосърдие, заявява с леден тон, че подобна контузия не се смята за сериозна.

Ще ми се да ѝ кажа, че приятелката ми има разкъсване на черния дроб и далака, че е погълнала по погрешка препарат за растителна защита, обаче знам какво ще отговори. Че подобни травми не се смятат за сериозни.

Превеждам новата ми приятелка през лабиринт от коридори, водещи към поликлиниката; междувременно коментирам, че не сме достойни за спешното отделение, при което наранените ѝ устни се разтеглят в лека усмивка.

За щастие се оказва, че за днес има свободен час, въпреки че ще се наложи да чакаме дълго. Сядаме на пластмасовите столове в чакалнята редом с другите пациенти, които изглеждат така, сякаш имат много по-тежки травми от разкъсване на черния дроб и далака.

Счупени глезени, крака, ключици и китки, изгаряния, наранявания, омотани в превръзки и стенещи от болка хора, пищяща стена от децата на едно семейство — май без изключение имат хранително отравяне. Витаете усещане за пълно поражение. Накратко, атмосферата е ужасно потискаща.

Трудно е да застанеш лице в лице с нещастieto — само след две минути ми прилява. Ставам, казвам на Никол, че отивам да взема кафе. Отново се гмурвам в лабиринта от коридори, в дъното на един се натъквам на автомат за кафе. Натискам бутона за кафе със сметана и с двойно количество захар, наблюдавам как чашите се пълнят със

сивкава течност. Подозирам, че вкусът ще бъде като на препарат за миене на съдове.

Толкова ми се повдига, че едва ли ще ми стане по-зле от противната течност.

На връщане се загубвам. Но тъй като съм оставила след себе си диря от изплискано кафе — все едно съм Гретел, но без Хензел и трохички хляб — се връщам до кафе машината, после поемам по друг маршрут и благополучно се озовавам в чакалнята.

Подавам чашата на Никол:

— Само това успях да донеса.

— Няма значение. Обичам кафе.

— Мисълта ми е, че по пътя почти го изплисках.

Ала Никол ме обсипва с благодарности, все едно съм спасила живота ѝ.

Най-накрая млъква. Мълчаливо отпиваме нес кафе от белите пластмасови чаши. Дали като мен и Никол се пита: „Мамка му, какво търся тук?“

Положението е толкова комично, че дори не е забавно. Жената до мен и съпругът ми са влюбени. Какъв майтап, а? Би трябвало да довърша започнатото от Хари. С голи ръце да я смажа от бой.

Може би тогава ще я приемат в спешното отделение.

Подутите ѝ устни се размърдват:

— Трогната съм, че ми помагаш и висиш тук с мен.

— Няма защо да ми благодариш. Харесва ми да гледам как хората страдат.

Тя се засмива — внезапен спонтанен изблик на смях — превива се, притиска длан до корема си. Ето че открих нов начин за причиняване на болка — хумор.

— Все едно съм на най-приказното място в света — добавям.

Моята нова приятелка отново избухва в смях, който хем ѝ причинява агонизираща болка, хем ѝ помага да забрави причиненото от Хари; неколцина от страдалците, насядали в чистилището, осигуряващо само временно облекчение, я поглеждат на кръв, аз забелвам очи. С нетърпение чакам да разкажа всичко на Силвана.

— Защо трябваше да се случи? — изплаква Никол. Навежда глава, започва да се поклаща напред-назад.

— Всъщност защо се случи? — питам внезапно.

Тя промърморва, без да ме погледне:

— Историята едва ли ще ти бъде интересна.

— Напротив. Свързана ли е с човека, който ти е подарил обиците?

Мълчание.

— Може би...

Разбирам я; кой би признал изневярата си пред мен — жена, създаваща впечатлението за почтеност и отговорност? Никой, съхранил поне частица от самоуважението си. Ето едно правило, което трябва да запомните — признавайте смъртните си грехове само пред хора с вид на мърляви хулигани.

— Не се притеснявай, Никол, няма да влизам в ролята на съдница. (Уверение, което е върхът на лицемерието.)

— Хари разбра — избърборва тя и отново навежда глава. — Хари е човекът, с когото живееш.

— Какво е разбрал?

— Ще си помислиш, че съм подла и непочтена...

— Кажу ми, пък ще видим.

— Срецах се с женен мъж.

— Брей! Значи разговарям с жена, която съсипва бракове. Браво на теб!

— Изпитвам страхотни угризения.

— Престани.

— Омъжена ли си, Джулиан?

— Не... тоест да: „Стегни се, Джули! Няма начин да не е видяла венчалната ти халка“ — упреквам се мислено и добавям: — Обичам съпруга си. Неотразим е. И ти ли го мислиш за неотразим?

— Кого?

— Съпругът.

— Да — тя безпомощно кимва.

— Откога се познавате?

— От януари. Дойде в туристическата агенция, в която работя, за да уреди екскурзия до Амстердам за двамата със...

— Съпругата му ли?

— Да. Обаче тя му е съпруга само формално.

— Формално, така ли?

— На другия ден отново дойде в агенцията, но и дума не спомена за екскурзията.

Много добре си спомням двата почивни дни, които прекарахме в Амстердам. И най-вече странното мечтателно настроение, в което беше изпаднал Ронан. Как е възможно да съм толкова наивна и доверчива? Смятах, че съпругът ми е под въздействието на романтичното изживяване — хванати за ръка, крачехме по калдъръмените улици край водните канали, разхождахме се с моторница, обядвахме в Грахтен, посетихме Държавния музей и мемориала в дома на Ани Франк, с ужас разгледахме уредите за чупене на пръсти и за разрязване на човешки тела в Музея на инквизицията, пиехме коктейли „Тия Мария“ в нощния пиано бар на „Максим“, пушихме трева в „чайните“.

Наивно вярвах, че Ронан е щастлив не само защото видяното му доставя удоволствие, а защото го виждаме заедно. Едва сега разбирам, че през цялото време е мечтал за жената, която седи до мен и отпива от чашата с блудкаво кафе.

— След това ми позвъни по телефона и ме покани на среща. Може би сгреших, че се съгласих.

— Всъщност защо прие?

Тя печално въздиша:

— Не знам. Хари беше свестен, но се запознах с него в труден период от живота ми. Вече не го обичам. Сгреших, че се съгласих да живеем заедно. Ронан е различен...

Произнася името му с благоговение, все едно говори за мистично божество.

— Какво разбираш под „различен“?

— Ами така... различен е — простичко отговаря тя.

Ронантиката замъглява съзнанието, пречи на правилната преценка. Обзалагам се, че ако госпожата прекара няколко седмици в компанията на Ронан, на бърза ръка ще го демитологизира.

— Все пак се помъчи да обясниш — настоявам.

— Много е общителен и разговорлив — замечтано въздиша Никол.

— Хайде, бе!

Тя озадачено се взира в мен. Бързам да замажа положението:

— Че кой мъж умее да общува?

— Обича ме — Никол извърща поглед. — Това е най-важното — улавям се, че кимам отривисто на собствените си мисли. Ронан обича само себе си. Бедната жена! Ако знаеше истината...

— Обича тялото ти, Никол. Не ме гледай така. Имаш фантастично тяло.

Тя поклаща глава:

— Не е само сексът.

Произнася думата така, все едно сексът е нещо долно, мръсно. Все едно връзката ѝ с Ронан е нещо по-възвишено от обикновеното плътско желание. Все едно постъпва благородно, като се съблича гола в моята кухня и се чука със съпруга ми в моето легло.

— Ако не е... само секс, какво е тогава? Духовно общуване на сродни души ли?

— Не знам, обаче съм сигурна, че той ме обича.

— Откъде знаеш?

— Каза ми го.

Сърцето ми се свива.

— Ти ли го попита?

— Не беше необходимо.

— Може би ти го е казал, за да избегне усложненията, ако го попиташ.

— Виж какво, много мило, че ме доведе тук, но...

— Къде бяхте, когато ти го каза? — настоявам.

— Защо е този разпит?

— Опитвам се да разбера дали мами и теб... както съпругата си.

Никол въздиша:

— Вчера отново ми се обясни в любов.

Вцепенявам се за миг, после повтарям:

— Къде бяхте, когато ти го каза?

— Има ли значение?

— Въпросът ми е дали си била облечена, когато ти се е обяснил.

— Може би.

— Не увъртай. Бяхте ли в леглото?

Никол дълго мълчи, след което прошепва:

— Да, но беше прекрасно.

Облягам се назад:

— Значи не се брой — по изражението ѝ разбирам, че дълбоко съм я засегнала, ала връщане назад няма. — Не е говорел той, а пенисът му, Никол. Знай, че пенисите са големи лъжци — готови са да кажат всичко, за да стане тяхното.

— Ама... ние... вече не се любехме. Спомням си го, защото Ронан включи радиочасовника на нощното си шкафче, прозвуча една романтична песен... тогава той ми каза, че ме обича.

Преструвам се на потресена:

— Радиочасовникът на нощното му шкафче ли?

— Да — нима сте се любили в брачното им легло?

— Жена му я нямаше — беше заминала някъде.

— Според теб това ви оправдава, така ли?

Никол се нацупва като разглезено момиченце:

— Той настоя да остана.

— Добре, но на теб не ти ли беше неловко? Що за човек си? Не изпитваш ли угризения, задето разрушаваш брака им?

Никол се разридава. Бог да ми е на помощ!

Изминават няколко минути. Риданията ѝ постепенно заглъхват. Поглеждам я — лицето ѝ, мокро от сълзите, е начумерено, опърничаво.

— Жена му е истинска напаст — заявява.

— Разбира се.

— Изобщо не го заслужава.

— Аха.

— Злоупотребява с добрината му.

Виж ти!

— В какъв смисъл? — питам.

— Защо ме разпитваш? Едва ли те интересува.

— Напротив. Много ме интересува.

— Ами... доколкото разбрах, тя е неуравновесена.

— Неуравновесена ли?

— Ами... — Никол прави физиономия, като че ли знае всичко за съпругата му и не е особено очарована. — Непрекъснато му вади душата за едно или друго.

— Например какво?

— Нали знаеш — тя махва с ръка.

— Какво?

— Заяжда се.

Виж ти! Заяждам се, значи. Нещо друго?

— Сигурно обича и да се налага, а?

— Да. Забранява му да има собствен живот. Буквално го смазва. Много е ревнива.

Долна лъжа! Никога не съм опитвала да му се наложа в това отношение. Дори да съм го правила, с него сме съпрузи, нали? Не става въпрос за ревност, а за поемане на отговорности, върху които се гради здравата връзка. Обаче мръсникът ме представя като Великия инквизитор, а любовницата му приема думите му за чиста монета.

— Казал ти е всичко това, така ли?

Никол кимва:

— Вероятно ще ти падна в очите, задето говоря по неин адрес, защото всъщност нямам право...

— Именно!

— ... затова преставам да я коментирам.

— Говори, говори, ще ти олекне.

— Не е редно.

— Няма да си разваля мнението за теб.

Но тя се запъва като магаре на мост и отказва повече да говори на тази тема, което ме вбесява. Ръцете ме сърбят да я хвана за косата и да заудрям главата ѝ в пода, докато направи подробен анализ на недостатъците ми, които според нея дразнят Ронан.

Господи, полудявам!

Изправям се. Ако остана още миг, ще повърна.

— Отивам си — избърборвам, тръгвам по коридора.

Никол хуква след мен. Очевидно се чувства гузна. Благодарни ми за грижите, добавя, че се възхищава от откровеността ми. Надрасква на листче хартия номера на телефона си и ми го подава — плахо се усмихва, накланя глава, буйната ѝ коса се разпилява на раменете ѝ. Ненадейно си давам сметка колко дълги са ресниците ѝ — поне доколкото може да се съди по окото, което не е затворено от побоя.

Въпреки че се усмихва, изражението ѝ е неопишимо печално.

Вероятно не ѝ е леко. Като човешко същество тя изпитва скръб и мъка — чувства, на които са способни само хората. Съзнанието ми приема този факт, но стомахът ми вече не издържа.

Грабвам листчето с телефонния номер, втурвам се в тоалетната, където има опашка, затова вместо учтиво да изчакам реда си и да се

издрайфам на пода, повръщам в умивалника.

Чувствам се като кръгла глупачка.

Нагазила съм в лехата с цветя пред апартамента на Силвана, който е на партера; мисля, че стъпках някакъв храст и със сигурност прекърших една хортензия. През отворения прозорец виждам картината със сините русалки и виненочервеното канапе. В стаята няма никого.

Чувам обаче пращане и миризмата на онова, което пращи — бекон и наденички се пекат на скара. Очевидно Силвана е в кухнята.

Подпирам гръб на стената, плъзвам се надолу, сядам на влажната пръст, прекършена съм като цветята. Много по-трудно е да прекършиш упорито същество като мен, затова представителите на флората ще трябва да се примирят със съдбата си.

Влагата сякаш прониква в мен, разпространява се. Чувствам се ужасно, но изобщо не ми пука.

Трябва да говоря със Силвана, да ѝ кажа, че антипатията ѝ към Ронан е била оправдана, че положението е много по-сериозно, отколкото предполагах. Само че не ми стига смелост да позвъня на вратата — толкова се срамувам. Боя се, че ако се появя пред очите ѝ като някакъв нещастен страдащ клоун, тя лаконично ще заяви:

— Казах ти!

Все пак рано или късно ще се наложи да го споделя с нея. Тя ще го изтръгне от мен също както изтръгна самопризнанието ми за вандализма на „Чербъри Корт“. Трябвало е да стане зъболекарка като Ронан — много щеше да я бива с клеците.

Изваждам от джоба на влажната си дреха мобилния телефон, намирам номера ѝ. През отворения прозорец чувам пронизителното пищене на нейния телефон. След секунди в стаята отекват стъпки.

— Да? — казва тя.

— Аз съм.

— Нещо ново?

— Запознах се с нея.

— С кого?

— Никол. Този следобед.

— Не може да бъде! — изкрещява Силвана и през прозореца, и в ухото ми. Обикновено да възбудиш интереса ѝ е като да се опитваш с един грам взривно вещество да изтръгнеш петвековен дъб. Но случилото се напоследък явно я е изкарало от обичайната ѝ флегматична неподвижност.

— Сблъсках се с нея пред дома ѝ, цялата беше в кръв.

— Ясно. Това е алегория, че си я смазала от бой.

— Грещиш. Хари я е натупал вместо мен. Всъщност се беше справил толкова добре, че се наложи да я заведа в болницата.

— Джули, престани да говориш чрез гатанки. Какво става?

Подробно ѝ описвам случилото се. По едно време чувам как тя придърпва стол и сяда. Браво на мен — разнообразих скучната ѝ вечер.

— Освен всичко друго тя ми обясни каква съм — добавям.

— Какво каза?

Запалвам цигара, за да се поуспокоя, и отговарям:

— Че съм била истинска напаст.

Тя замълчава за миг, после се опитва да ме успокои:

— Това са нейни думи, не на Ронан.

— Ласкаеш я, като предполагаш, че има мозък. Освен това непрекъснато съм му била вадила душата.

— Аха.

— И съм била неуравновесена.

Мълчание.

Неволно се засмивам:

— Какво нахалство, а?

Силвана обаче не се засмива, а процежда през зъби:

— Върхът на наглостта!

— Била съм се заяждала с него, ревнувала съм го, не съм му позволявала да има свой живот... — не издържам и се разплаквам.

— Джули, чуй ме, скъпа! Обвиненията са абсурдни. Нито едно не отговаря на истината! Няма човек, който да те познава по-добре от мен, и...

— Ронан ме познава по-добре и вярва в онова, което ѝ е наговорил.

— Глупости! Къде си, скъпа?

— Не е важно.

— За мен е важно. Ти си най-добрата ми приятелка. Откъде се обаждаш?

— Местонахождението ми е забулено в тайна.

— Тревожа се за теб. Ще дойдеш ли у нас? Не, остави, аз ще дойда.

Подсмърчам:

— Сигурно се страхуваш да не катастрофирам...

Силвана започва да ме убеждава да не правя глупости, да разсъждавам като разумно човешко същество, междувременно през прозореца започвам да усещам задушливата миризма на прегоряло. Още малко и беконът и наденичките ще се овъглят на грила. Тя изобщо не усеща миризмите — дори да пъхнеш главата ѝ във фурната, ще заяви, че вътре ухае на рози.

— Джули, не бива да оставаш сама!

Да му се не види — приятелката ми май започва да се вживява в ролята на добрата самарянка!

— Защо смяташ, че съм сама?

— Слушай, поне ми обещавай да...

— Изключи скарата, Силвана.

— Моля?

— Искаш ли наденичките да изгорят?

Тя стреснато млъква, после възкликва:

— Откъде знаеш, че съм включила скарата?

Уместен въпрос.

— Чух цвъртенето на печено месо.

— Не е вярно. Телефонът не е в кухнята. — Поколебава се и добавя: — Джули, къде си?

Изведнъж бясно започва да чука по стъклото на отворения прозорец. Видяла ме е! С усилие се изправям, смачквам цигарата си в красивата бяла стена, хвърлям фасата в храста, който беше красив, преди да седна върху него. Изтичвам на улицата и едва не се сблъсквам с две жени на моята възраст, които стреснато ме поглеждат. Хуквам по тротоара. Силвана изскача от къщата — така крещи по мобилния телефон, че ще я чуе целият квартал.

— Престани да ме излагаш пред хората — казвам в слушалката и се впускам в галоп.

— Джули — пъхти тя в апарата, — върни се!

— Няма!

Краката ми натежават, сякаш са натъпкани с олово. Постепенно забавям темпото, после преставам да тичам. Силвана, която се намира на около два метра зад мен, продължава да ми говори по телефона — уверява ме, че няма защо да се тревожа, че всичко ще се оправи... и че съжалява, задето е говорила презрително по адрес на Ронан.

Спирам.

Стърча на тротоара като малоумна. Тя се приближава до мен. Предполагам, че като ме види толкова нещастна и безпомощна, ще започне да ме поучава и да ме командва. Оказва се, че изобщо не я познавам. Приятелки сме от близо седемнайсет години, но за мен тя си остава загадъчна като примерно зелените човечета с изпъкнали очи.

Изражението ѝ е съвсем различно от онова, което очаквах. Изглежда напрегната и притеснена, сякаш отчаяно желае да ми каже нещо, което досега е премълчавала, защото не е знаела как да го изрази.

Моли ме да ѝ простя, че се е държала като безчувствена кучка, че се е опитвала да ме учи как да живея — чувствам, че е искрена. Просълзява се, от което наистина се шашвам — никога не съм я виждала да плаче. Ето защо не оказвам съпротива, когато ме грабва в прегръдките си. Разридавам се истерично, отпускам глава на рамото ѝ.

Оставаме така цели пет минути — никога досега не съм я чувствала толкова близка.

Връщаме се в жилището ѝ, от кухнята излизат кълба мазен дим. Силвана наистина е страхотна приятелка — не ѝ пука, че можеше да причини пожар, за нея аз съм по-важна от всичко. Тя започва да мърмори за парчетата бекон и наденичките, които са се овъглили върху скарата. Мърмори, че стените са се опушили. Мрънка, че ще ѝ се наложи дълго да почиства грила. Че ще умре от глад, след като цял ден се е претрепвала от работа.

Но нито веднъж не се оплаква от противната миризма, която се е просмукала навсякъде.

В крайна сметка решаваме да вечеряме навън.

21

Като повечето мъже от неговата класа Ронан не може да изрази чувствата си, като крещи, плаче, ругае, скърца със зъби, чупи чинии, скубе си косата и прочие.

Странна порода са мъжете.

Само че аз току-що направих нещо ужасно и ми е любопитно да разбера дали ще събудя у него първобитния човек, дали този път ще го накарам да побеснее.

Какво мислите, че направих?

Заявих на Ронан, че е безмозъчен фустогонец ли?

Не.

Казах му, че когато е в ерекция, пенисът му прилича на полусурова наденица ли?

Не.

Подхвърлих злобна забележка за оплешивяващото му теме ли?

Не.

Най-любезно се поинтересувах как са хемороидите му ли? Нищо подобно.

Направих следното — току-що настаних мама у нас.

Госпожа О'Конър е в банята. По-точно — излегнала се в джакузито. Преди малко пи чай, скоро ще си легне; не иска да се набива на очи, когато Ронан се върне.

Занесох куфарите ѝ в другата спалня, която досега съпругът ми използваше като кабинет. Втората голяма промяна в живота на Ронан ще бъде *монополът* върху телевизора и използването на банята, която аз почти съм приватизирала. От днес нататък ще се съобразява с една дребна женица, която ще използва тоалетната, тостера, джакузито и куп други удобства.

Електрическата самобръсначка е единствената вещ, която ще си остане само негова.

Ами храната! Съпругът ми дори не подозира какво го очаква. Накратко, мама е лудо влюбена в хладилниците. Макар да познава

слабостта ѝ към бисквити, плодови пити и всякакви други сладкиши, Ронан определено подценява страстта ѝ към френските сирена и кифличките с пълнеж и шоколадова глазура, които на него също са му любими. Представям си ужаса му, когато установи присвояване в необичайно големи размери на горепосочените хранителни артикули.

С нетърпение очаквам да видя физиономията му, като разбере каква изненада съм му подготвила.

В интерес на истината най-съкровено ми желание е да го смажа от бой, да го скубя, да крещя и да драскам с нокти лицето му, докато заприлича на недоодран глиган.

Може би тогава ще ми каже защо ми причинява тези страдания.

Само че не бива да го правя, иначе ще заподозре нещо гнило.

Няма да вдигна скандал, да му искам обяснение. Реших го, докато със Силвана вечеряхме в италиански ресторант — тя си поръча пица, аз — канелони, изпихме и две бутилки вино „Касъл Ридж“.

Силвана се съгласи с тактиката ми — истинско постижение, като се има предвид, че с нея винаги сме „на различна вълна“ по някои въпроси.

Беше адски мила, заяви, че винаги мога да разчитам на подкрепата ѝ.

Ронан пристига малко след девет часа, докато майката на всички войни още се наслаждава на джакузито.

Влиза в дневната, но сякаш не ме забелязва, въпреки че седя на канапето и чета „Космополитън“. Изглежда в лошо настроение, вероятно защото току-що е посетил Никол, станала жертва на любовта им. Носи голям жълт найлонов плик.

— Какво има в плика? — подхвърлям, докато преглеждам глупавата статия за това кой всъщност командва в едно семейство.

— Донесох рибки...

— Не знаех, че са открили риболовния сезон — промърморвам разсеяно.

Изведнъж се сепвам. „Рибки“ ли каза? Чувам шум, напомнящ ромолене на ручей.

Вдигам поглед. Ронан изсипва от плика поне един тон вода в нашия аквариум. Не само вода, ами и куп рибки. Скачам на крака, спускам се към аквариума и възкликвам:

— Какво правиш, да му се не види?

За малко не добавям: „От къде на къде настаняваш рибките на мръсницата в нашия аквариум?“, ала навреме прехапвам език.

Спокойно обяснявам, че аквариумът не бива да е пренаселен, иначе някоя от обитателките му ще стане жертва на закона за естествения подбор, който гласи: „Тъй като съм гладна и с теб си съперничим за ограничено количество храна, а пък ти си вкусна и много по-малка от мен, следва, че ще те изям. Бъди послушна и се пъхни в устата ми.“

— Извинявай — Ронан широко се усмихва. Наднича в аквариума, сякаш очаква да види ожесточена морска битка. Само че нещата не стават така. Може би ще изминат няколко дни, докато някоя от по-силните представителки на рибешкия род отхапе я перките, я опашката на по-слабата си посестрима.

Неохотно пристъпвам до аквариума и също надниквам вътре.

Сред нашите иглокоремни, сиви балисти и жълтокоремести рогачови рибки забелязвам няколко допълнителни артикула — две тетри, една коралова рибка, която прилича на зебра, зелено-черен барбус с опашка на тигрови шарки и две гупи.

Има и една с ивици като на скункс, която, доколкото си спомням, не видях в аквариума на Никол. Нищо чудно да се е скрила зад някой корал, като ме е видяла да приближавам с шилото за лед.

Явно Хари се е върнал у дома навреме, за да ги спаси. Предполагам, че поради липсата на аквариум ги е приютил във ваната. А ето че в крайна сметка се озоваха в моя дом; някак си тази вечер Никол е намерила начин да ги даде на съпруга ми.

— Не предполагам, че харесваш декоративните рибки, Ронан.

— Луд съм по тях.

Долен лъжец! Пет пари не дава за тъпите рибки. Не отговарят на образа му, който се старее да натрапи на околните. До известна степен задоволяват чувството му за естетика, но определено не са подходящо хоби за изискан човек като него.

— Откъде ги взе? — питам, за да чуя поредната лъжа.

— Ами... на връщане от работа случайно видях специализиран магазин.

— Къде се намира този магазин?

— Не обърнах внимание. Колата ми още е в сервиза, затова отидох пеш до спирката на автобуса. Между другото, човекът ги

продаваше много евтино.

— Изглеждат недохранени.

Той свива рамене:

— Помислих си, че ще останеш доволна.

— Много им се радвам — отговарям замечтано, прокарвам показалец по страната му. — Честна дума.

Ронан отстъпва крачка назад.

Сигурно ме мисли за голяма наивница. Галантно е предложил на любовницата си да намери приеман дом за нейните декоративни рибки, след което ги тропоса на мен. Дали трябва да постъпя безкористно и да се постарая да им осигуря по-добър живот?

— Сигурен съм, че няма да им се случи нищо лошо — заявява той.

— Грещиш. Виждаш ли нашата жълтокореместа рогачка?

— Да.

— Обзалагам се на две към едно, че утре сутринта вече няма да я има.

Той само се засмива. Защо не — дори не подозира, че и рибките имат чувства.

— Лягам си — заявява с тон на човек, капнал от умора.

— Майка ми е в банята.

Ронан недоверчиво ме поглежда, хуква по коридора да се увери в твърдението ми. Стъпките му спират пред банята. Вратата е затворена, но отвътре се чува тихото бучене на джакузито.

Знам какво си мисли Ронан: че само двама души могат да проявят нахалството да използват банята ни — майка ми и Силвана.

„Господи, дано е Силвана!“ — моли се наум.

За пръв път в живота си отчаяно желае приятелката ми да е не само в нашето жилище, но и в нашето джакузи. Защото алтернативата майка ми да се е възползвала от удобствата на нашата баня, е прекалено ужасяваща. Ако тя е в джакузито, значи ще ноцува у нас. А това означава, че ще му се наложи да бъде учтив с нея утре сутринта по време на закуската.

След малко се връща и застава на прага на отворената врата. Блед е като платно.

— Не може да остане тук — изграква.

— Тя е възрастна жена.

— Не е достатъчно възрастна — гласи наглият му отговор.

— Не знам дали държа да съм омъжена за теб, щом си толкова жесток, че не можеш да проявиш мъничко щедрост към възрастна дама, която е и моя майка.

Ронан прекосява дневната, сяда на коженото кресло, грабва от масичката неделния вестник.

— Аз съм принуден да живея тук — заявява с тон на мъченик.

Боклук!

Ръцете ме сърбят да зашлевя наглата му физиономия, затова отивам в кухнята да си приготвя чаша чай.

Връщам се, но той вече не е в дневната. Тръгвам по следите му. Майка ми още е окупирала банята. Нашата спалня тъне в мрак. От катраненочерната пропаст, където се намира леглото, се разнася равномерно дишане.

Тихо затварям вратата. Първата нощ на майка ми тук ще бъде спокойна, няма да има скандали. А веднъж настани ли се в апартамента, Ронан и с топ няма да я помръдне.

След тази нощ остават само още няколко хиляди.

Той все някак ще ги преживее.

В апартамента е тихо. Три след полунощ е. Мама и Ронан дълбоко спят в съответните спални. Аз лежа на канапето в дневната, наливам се с текила, разглеждам албумите със снимки.

Ето ни двамата с Ронан. На празненства, с приятели на плажа, в града. На някои снимки се заливаме в смях, прегръщаме се. Така беше някога, правехме всичко типично за семейните двойки — смеехме се, прегръщаме се, държахме се за ръце, целувахме се. Тогава бъдещето беше като рулон с филм в позлатена кутия, която държах под мишница. Филм, който предстоеше да изгледам. А сега?

Обръщам глава, притискам лице до кожената възглавница. Няма вече светлина и топлина в живота ми, не ми остава друго, освен да се опитам да притъпя болката, да потърся забрава.

Ала в непрогледния мрак на съзнанието ми нахлуват спомени, които напразно се мъча да прогоня. Щастливи мигове заедно с Ронан. Запознанството ни, радостта, която изпитвахме от простичките удоволствия. Отиваме на екскурзия в планината, после сядаме в някаква кръчма, заедно решаваме кръстословица или пазаруваме, в късна лятна вечер се разхождаме по брега на океана, след като сме се любили, милвам косматите му гърди, а той слага диск в уредбата, за да се посвети на другата си голяма любов — Шопен.

Париж. Хванати за ръка се разхождаме в Люксембургската градина.

Сватбата ни...

Майка ми.

Изкушавам се да я събудя и да ѝ призная какво се е случило. Ще ме разбере, защото самата тя го е преживяла. Ще ме изслуша, ще ми даде ценни съвети, ще ми помогне да залепя парчетата, да възвърна целостта си. Тя е моята опора, моят извор на мъдрост, скулптор на душата ми. С нея мога да споделя всичко. Е, почти всичко.

Но как да ѝ кажа това! Как да призная, че е имала право, задето от първия миг не хареса Ронан?

Пък и не искам да я тревожа. Нека изкара спокойно старините си. Въпреки че е доста опака... за което понякога я оправдавам. Животът я е очукал, бръчките, прорязващи лицето ѝ, свидетелстват за печално минало, тя жадува за спокойно бъдеще. Татко отдавна не е част от ежедневието ѝ — появи се само колкото да ме заведе до олтара. Остават ѝ само приятелките, партиите бридж, разходките, плетенето. Телевизията. Посещаването на концерти, музеи, театрални постановки. И среднощните порнофилми, както подозирам.

Как да ѝ кажа, че бракът ми се разпада? Как да призная, че не съм си взела поука от ужасното ѝ преживяване, наречено „съвместен живот със съпруга ѝ“? Че не съм зърнала нито искрица мъдрост сред овъглените останки от пропилените ѝ години.

Не е за вярване! Каква жестока ирония на съдбата! Ронан постъпва също като баща ми.

Ще ми се да счупя всички вещи в жилището; докосването на онази жена завинаги се е отпечатало върху тях като черна сянка.

Ще ми се да изхвърля мебелите, дори да разбия стените. Тя е осквернила всичко. Ще ми се апартаментът да бъде както когато за пръв път прекрачихме прага му.

Празна черупка.

Тогавя исках да я запълня с нашите мечти. Сега те са опорочени. От всичко, което тя е докосвала. От което се е възхищавала или е критикувала...

Мечтите ни са се превърнали в кошмари.

Жилището отново е като черупка, пълна с изпепелени надежди, празни обвивки, чиято душа е отлетяла като душата на мъртвец.

Взимам от барчето запечатана бутилка „Бейлис“, грабвам голяма чаша. Не отпивам на малки глътки, а буквално се наливам, като че ли има опасност някой да ми вземе питието.

Докато не мога да поема повече.

В чашата има още алкохол. Пристъпвам до аквариума с разнообразия асортимент от декоративни рибки — както обикновено те продължават вечното си безцелно щуране напред-назад. Не им се предлага голямо кулинарно разнообразие, затова не изпитвам никакви угризения на съвестта, като изливам в аквариума остатъка от алкохола.

Хм, май разнообразието им дойде в повече. Изглежда, се натряскаха с „Бейлис“, защото изпаднаха в кататония. Според мен това

е прекрасно чи.

Обзета от приятно предчувствие, изваждам от библиотеката касетата с видеозаписа на сватбата ни. Пъхам я във видеото.

Лицето на Ронан. Все едно е подвижен панел, красива маска, зад която се крие загадъчен пришълец от друг свят.

Ето ме и мен — нося елегантна бяла рокля и шикозен букет, грациозно пристъпвам до младоженеца, усмихвам му се, докато, напътствани от оператора, обикаляме градината. Походката на Ронан е царствена, все едно е древен бог.

Следващите кадри са от църквата. Баща ми ме води към олтара. Ронан пристъпва към мен и се усмихва, като го хващам под ръка. Свещеникът промърморва няколко изречения, които внимателно изслушвам. Прекрасен женски глас, акомпаниран от струнен оркестър, се извива в келтски сватбен напев, с Ронан изричаме свещените думи, разменяме си златните пръстени.

Беше незабравим ден. Знам, че фразата е ужасно изтъркана, но наистина беше най-щастливият ден в живота ми.

Потръпвам от ужас, като гледам колко гордо се пъча до Ронан, все едно той е главната поддържаща колона на моята вселена.

Едновременно съм поразена и отвратена от наивността си.

Толкова трогателен видеоматериал!

Изваждам касетата, взимам от шкафа под умивалника шишенце чист спирт, после кибрит от чекмеджето. Избирам най-големия тиган, изнасям всичко на терасата.

Тъмно е като в рог. Скоро светлината на живота ми ще озари мрака, преди завинаги да угасне. Капитаните на корабите, преминаващи на хоризонта, ще ме забележат. Ще бъда само една от хилядите блещукащи светлинки на града.

Оставям касетата в тигана, обилно я поливам със спирт. Хвърлям отгоре запалена клечка кибрит, чува се фучене, пластмасата пламва като клада. Задущливата миризма е нетърпима. Отдръпвам се, с капака на тигана раздухвам пламъците, накрая добавям още спирт. Отново се отдръпвам и чакам.

Накрая от видеокасетата остава само купчина овъглена пластмаса; повдига ми се от черните струйки дим, които се прокрадват в белите ми дробове.

Изчаквам дръжката на тигана да се поохлади, за да го взема, побутвам пластмасата, докато се отлепи от дъното, изхвърлям я през терасата, без да ме е грижа, че ще попадне в нечий вътрешен двор. Знаем какво ще ми кажете — че съм невъзпитана. Изобщо не ме грижа за мнението ви.

Сега е ред на албума със снимки от сватбата.

Взирам се във всяка снимка, преди да я извадя от прозрачното джобче. Дузина фотографии на двама ни с Ронан пред олтара, други, на които сме снимани на излизане от църквата, където чакат да ми поздравят роднини и познати, включително колеги на съпруга ми и двама наши приятели от Париж. На една съм сама (Господи, колко хубава е булчинската ми рокля!), на друга — с мама, ето го и Ронан с болнавата му майка, която той обожава, тук сме двете със Силвана, издокарана със зелена рокля, има и групова снимка на усмихнатите членове на двете семейства, сред които стоим със съпруга ми и изглеждаме замаяни от щастие.

Ярките синьо-жълти пламъци поглъщат снимка сред снимка, познатите лица, форми и цветове почерняват.

Ето я най-хубавата — с Ронан се целуваме под една върба. Официалният черен костюм подчертава мъжествената му красота. Такъв е моят съпруг — умен, красив, чувствителен, обичлив.

Драсвам клечка кибрит, наблюдавам как жълтеникавият пламък облизва ъгълчето на фотографията. С пращане разполовява лицето, овъглява парчето хартия и се връзва в спомените ми като писъка на жена, която вижда как разкъсват любовното писмо, пазено от нея дълги години.

След двама минути най-щастливият ми ден се превръща в пепел — опожарените руини на живота ми с Ронан. Изсипвам останките в тенекиена кутия от бисквити, пускам я в улея за отпадъци, погребвам я като ковчег под куп гниещи боклуци.

На един дъх изпивам текилата, останала в бутилката.

Олюлявайки се, влизам в спалнята, чувам хъркането на Ронан — май изобщо не му пука, че е направил първите стъпки към съсипване на живота ми.

Връщам се в дневната, безшумно затварям вратата. Взимам одеяло, изключвам осветлението, просвам се на канапето, отпускам глава на твърдата кожена възглавница.

Поех инициативата. Унищожих видеокасетата и снимките от сватбеното ни тържество — най-скъпоценното свидетелство за нашата любов. Не зная дали има негативи. Със сигурност обаче няма друга касета. Записът е безвъзвратно загубен. Какво сторих?

Интуицията ми подсказва, че е било нещо много значимо.

23

— Или тя ще напусне, или аз.

Ронан е цъфнал в кухнята да закуси. Въпреки че изявлението му е заплашително, тонът му е любезен. Докато говори, изсипва мюсли в купичката си. Фразата увисва във въздуха, все едно от мен се иска безмълвно да ѝ се възхищавам.

Смотаният боклук сяда срещу мен, налива мляко върху мюслите, взима лъжица и започва да загребва от сместа. Наблюдавам го, изведнъж ме връхлетява еретична мисъл — как съм могла да го харесвам?

Преспокойно намазвам с нискокалоричен маргарин филийката черен хляб:

— В такъв случай ме предупреди кога ще се изнесеш.

Ронан се вцепенява, вира се в купичката, накрая изтърсва:

— Няма да се опиташ да ме спреш, така ли?

— Защо?

— Виж ти! Промяна в тактиката, а? Хм, много оригинално — той отново загребва от мюслите. — Допада ми.

— Какво ти допада? Че мога да живея без теб ли?

— С майка ти няма опасност да загинеш — безучастно мърмори Ронан и се съсредоточава върху закуската си. — Тя е по-жилава от мнозина мъже — отпива глътка кафе, взима от шкафа вестника. Сигурно докато съм спала на канапето, е отишъл да напазарува.

— И къде ще отидеш? — питам.

— Ммм.

Според интонацията това може да означава всичко. Хвана ме натясно.

Той се задълбочава във вестника. Ами да, сигурно е пропуснал сума ти новини — чукането с разни флърци отнема ценно време. Чувствам се изолирана, забравена, което още повече ме вбесява. За Ронан четенето на утринния вестник е важен ритуал. Ако в този

момент започна да раждам, познайте какво ще каже „скъпоценният“ ми съпруг. „Ако обичаш, не викай. Пречиш ми да чета.“

Ето защо от време на време чупя чинии. Открила съм, че той обръща повече внимание на трясъка на порцелановите съдове, които се разбиват на пода. Според мен този трясък е примитивна музикална форма. Доставка на съпруга ми същата наслада като хубавата музика. Но в момента положението е прекалено сериозно, за да се захвана с намаляване на колекцията ни от скъпи керамични изделия.

— Къде ще спиш, Ронан? В зъболекарския кабинет ли? Ами да, спокойно можеш да спиш на бюрото. Много е удобно, както установих вчера.

— Все ще измисля нещо — отговаря той, като се преструва, че не е разбрал намека за секса.

— Какво ще правиш, ако ти се прииска да правиш секс, а пък мен ме няма?

Той понижава глас:

— Мога и без секс.

— Аха, сигурно затова от шест месеца насам не проявяваш особен интерес към тази дейност.

— Съжалявам, ако те разочаровам, скъпа — любезно казва той, — обаче не съм в настроение.

В настроение за какво?

Гад такъв, наглостта му е невероятна!

Ставам, изтръгвам от ръцете му вестника, смачквам го на топка, натъпквам го в улея за смет.

— Да му се не види, защо си в толкова особено настроение?

Нанесла съм съкрушаващ удар на идентичността му.

— Причината е в хормоните, скъпи — отговарям и напъхвам в устата си половин банан.

Той демонстративно излиза от кухнята, лицето му е като буреносен облак. Няма да се отърве толкова лесно! Тръгвам след него, влизам в дневната, за да го нападна отново. Той сяда на канапето. Този път не разполага с вестник, зад който да се скрие.

Заставам до прозореца, за миг поглеждам навън. Неголеми вълни пробягват по синята водна повърхност, блестящи бели облаци пътуват на автостоп по синьото небе.

Няколко минути мълча, за да дам възможност на Ронан да възвърне равновесието си.

После подхващам поредната атака:

— Вадя ли ти душата, Ронан?

Мълчание.

— Торможя ли те?

Той завърта глава:

— Какво ти става днес?

— Отговори ми.

— Взаимно се торможим, ако питаш мен — заявява преспокойно.

Господи, какъв нахал!

— Я обясни как ти досаждам.

Господинът се навежда, взима от масичката някаква книга. „Поетика“ от Аристотел, представете си!

— Не ми досаждаш, Джули — отваря книгата, започва да чете.

— Аха!

— Не повече, от която и да е жена.

— Виж ти! Значи съм, която и да е!

— Не, Джули. Определено не приличаш на другите жени.

— Явно имаш опит с други жени.

— Не.

— В такъв случай нямаш база за сравнение. Може би те торможя повече, от която и да е друга жена.

— Може би... — промърморва той след няколкото секунди, които са му необходими да осмисли предположението ми.

„Топло, топло“, както се казва в онази игра на криеница. Невъзможно е да преценя дали наистина чете „Поетиката“, или само гледа страницата.

— Например неприятно ли ти е да те прекъсвам, докато четеш?

Ронан вдига очи, изражението му е на търпелив мъченик:

— Щом питаш, ще ти отговоря — да, обичам да чета на спокойствие.

— Дразниш ли се, когато ти телефонирам в работата?

— Само когато съм зает.

— Например, когато вадяш зъби през горещите летни следобеди ли?

Той не отговаря веднага. Отново забожда нос в книгата, промърморва:

— Именно.

— Дразниш се, значи.

— Джули, ще ме оставиш ли...

— Признаваш, че те дразни, така ли?

Ронан ме поглежда:

— Добре. Ти победи. Дразни ме.

— Яд ли те е, когато майка ми ни гостува?

Той тежко въздиша:

— Ами... това наистина ме вбесява.

— Най-сетне задълбахме в проблемите, Ронан. Според мен е много полезно.

Той оставя книгата на масичката:

— Мислех, че цикълът ти е чак след две седмици.

— На твоето място не бих подхващал тази тема.

Този път господинът взема списание „Гаим“.

— Мислиш ли, че съм ревнива, че ти забранявам да имаш собствен живот?

Ронан хвърля на масичката списанието, става, излиза на терасата.

Незабавно се озовавам до него, за да продължа следващата фаза на тормоза:

— Е?

— Какво?

— Смяташ ли ме за ревнива?

— Ами... искаш ли да съм искрен? Отговорът е „да“.

— Така ли? — впервам поглед в синята подкова на дъблинския залив. Прекрасно е да живееш на брега на океана. От нашата тераса се чува шумът на прибой. — Обясни, ако обичаш.

— Джули, откакто се върна от почивка, ме караш да се чувствам като... като плъх.

Обръщам се към него, притискам гръб към перилата на терасата:

— И как се чувства един плъх?

— В капан — отговаря той, но избягва погледа ми. — При всяка крачка в апартамента се чувствам като представител на застрашен вид.

— Плъховете не спадат към застрашените...

— В това жилище са застрашени.

— Не подозирах, че се чувстваш по този начин. Много извинявай. Само че не те питах за последните няколко дни, а по принцип.

— По принцип те харесвам.

— Дори в леглото ли?

— Моля?

— Харесва ли ти да правиш секс с мен, Ронан?

— По-тихо, че ще те чуят съседите на долния етаж.

— Харесва ли ти да правиш секс с мен? — повтарям още по-гръмогласно.

— Ами... хубаво е — през зъби процежда той.

— Само дете напоследък изобщо не го правим.

— Какво искаш да ти кажа?

— Защо изведнъж се изпотих?

Ронан дълбоко си поема въздух. Знам, че прекалявам с тормоза. Защо не? Нали именно в това ме обвинява? Нали му забранявам да има собствен живот?

— Знам защо го правиш — отсича той, стиска устни, изражението му става враждебно. — Заради фиксидеята да имаме деца, нали?

— Фиксидея ли?

— Държиш се странно, откакто се върна от провинцията. Вчера сама го призна.

Отново му обръщам гръб, вирам се в океана. В небето кръжат две чайки — надават писъци и се кискат, широките им крила са като сърфове, понесени от ветреца.

— Навила си си на пръста да родиш, нали? — повтаря той.

Всъщност причината е съвсем различна. Но не отричам, че дълбоко в сърцето си жадувам да имам дете. Не отричам, че това е и копнеж, и празнота, унищожителна болка в гърдите, задръстване, препречващо пътя на течението, което трябва да премахна. Толкова ми е писнало от всичко!

— Смяташ, че е заради желанието ми да си имаме деца, а?

— Определено.

— Мръсник такъв! — погледът ми е като смъртоносен лъч.

— Виж какво, не съм казал, че по принцип не искам деца. Някой ден ще имаме голямо домочадие.

— Лъжец!

Той внезапно се усмихва:

— Я ми дъхни! Май долавям миризма на алкохол.

Опитва се да ме прегърне. Отблъсквам го, втурвам се в дневната и с цялата си тежест блъсвам аквариума.

Той се разбива, разхвърчават се парченца стъкло, мраморният под е заят от вода, сред която се мятат разноцветни рибки.

Скръствам ръце.

Постепенно ставам специалистка по чупене на аквариуми. Което е далеч по-удовлетворяващо от чупенето на скъпи чинии.

Ронан, който ме е последвал, буквално превърта. За секунди се озовава в кухнята, донася кофа и половин дузина кърпи. Коленичи на пода, търси оцелели рибки, пуска ги в празната кофа. Междувременно ме пита какво ми става — от паниката гласът му е станал писклив. Хич да не си въобразява, че тъкмо сега ще му отговоря.

— Погледни какво направи! — възкликва.

— И какво от това? — преспокойно заставам до френския прозорец, за пореден път се наслаждавам на приказната гледка към залива.

Ронан отново изтичва в кухнята, връща се с бърсалка с дръжка, започва да попива водата, с ръце изстиска бърсалката. Изкрещява ми да взема кърпа и да му помогна.

Усмихвам се — това не е женска работа.

Тръгвам към кухнята, бодро джапам във водата, като минавам край Ронан, грабвам кофата. Той отново закрещява, пита ме какво, по дяволите, правя. Преспокойно отговарям, че мръсната вода, счупените стъкла и рибките не бива да се смесват. Че сигурно не държи на обитателките на аквариума, щом е готов да ги остави да се задушат сред опасните отломки в плитката вода, защото хрилете им ще се запушат от мръсотията.

На дъното на кофата безпомощно се мятат десетина рибки. Горкичките! Като ги хващам за опашките, изваждам само онези, които Ронан донесе вчера, една по една ги пращам в умивалника, където те глухо тупват. Ще ви ги съобщя по реда на явяването им на сцената — една коралова рибка, която прилича на зебра, зелено-черен барбус с опашка на тигрови шарки и една с ивици като на скункс. Май са се преселили в отвъдното, само кораловата рибка проявява слаби

признаци на живот, но аз се преструвам, че не ги забелязвам. Бързам да напълня с вода кофата, преди останалите да се споминат. Събирам в найлоново пликче натрапниците, умъртвени в умивалника, и ги пъхам във фризера.

Ронан крещи да му дам кофата. Какво облекчение е да видя, че той все пак е човек, не божество. Вместо кофата му подавам кръглата кутия за хляб — няма начин водата да се задържи вътре. Той продължава да се мята по пода като давещ се плъх (явно този животински вид не е на изчезване в луксозните апартаменти), вика, оплаква се, пъхти като куче. Накратко, рискува да загуби достойнството си, да се превърне в развенчано божество.

Ето как се отразява на мъжете домакинската работа.

На сцената се появява мама. По кремава нощница.

Застава на прага на вратата към коридора.

Приближавам се до нея, скръствам ръце. Мама ме поглежда, ала аз само свивам рамене, при което тя извъръща очи.

Наблюдаваме как Ронан събира последните мятаци се рибки и ги пуска в кутията за хляб, от която се процежда вода. Опитва се да попие останалата вода с бърсалката и с подгизналите кърпи. След малко се отказва и се обръща.

Вижда мама, която му се усмихва от високо.

— А, ти ли си — той се изчервява.

— Не подозирах, че си от мъжете, които мият пода, Ронан.

Той мълчи.

— Какво се е случило? — настоява мама.

— Джули избра този драматичен начин да покаже, че иска бебе — изсумтява Ронан.

Тя ме поглежда да разбере дали е вярно.

— Лъже! — възкликвам.

— Обаче аз съм й свикнал — добавя той и отново се захваща с поливането на водата. — Винаги си е падала по демонстрациите.

Хвърлям му най-убийствения поглед, на който съм способна, напускам жилището, като желая на съпруга си всичкото зло, на което е способно малкото ми ранимо сърце.

След час безшумно влизам обратно в апартамента.

Навън времето е прекрасно. Току-що се разходих по западния вълнолом, който се връзва в тихите води на дъблинския залив, заобикаля грамадното пристанище и почти се слива с вълнолома от източната страна. Марширувах напред-назад, като изливах гнева си върху бетона, чакъла и кучешките изпражнения. Седнах да си почина на ниска синя скамейка, облегнах главата си на каменната стена, за да се насладя на божествена топлина. Позволих си да остана цели двайсет минути сред този слънчев рай.

Ако не друго, поне ще имам хубав тен.

Ронан вече е излязъл, мама дълбоко спи, на нощното й шкафче стои чаша с недопито кафе. Някой е изправил поставката, на която стоеше аквариумът. Разбира се, жилището на тропическите рибки вече го няма, парченцата стъкло вероятно са изхвърлени в кофата за смет. Но къде са неговите обитателки?

Отивам право в банята. Както предполагам, джакузито е пълно с разноцветни рибки. Някои плуват, други — не. Обаче всички май са живи, включително пет от онези, които Никол е дала на благоверния ми.

Изтичвам в кухнята, изваждам от фризера трите рибки, хвърлям ги на плота за изцеждане. Малките симпатяги не помръдват — лежат вкочанени, с изцъклени очи, мъртви.

Взимам от шкафа голяма стъклена кана, поставям я до миксера. От чекмеджето изваждам приспособлението за нарязване и го монтирам.

„Няма да усетят нищо, Джули, вече не са живи.“

Първо да се занимаем с онази, която е оранжево-червена, а перките й са прозрачни. Зад очите има по една вертикална бяла ивица с черни ръбове. Също като на скункс. Тези рибки се намират в Индонезия. Скоро ще ги намерите във вид на пастет, приготвен с помощта на миксера на Джули Фицджералд.

По-добре, че умря, иначе беше по-опасна от пиранята, защото консумира само жива храна. Сутринта я видях как се опитва да докопа една от нашите рибки рогачки, които са смотани вегетарианки.

Хващам я за опашката и я пускам в купата за разбиване. Затварям капака, натискам бутона. Не понасям пронизителния звук, който издава уредът, затова временно излизам в коридора.

Какъв ден!

Напоследък чух доста забавни изказвания.

Но най-смешното отеква в съзнанието ми като смеха на цирков клоун: „С Ронан човек може да разговаря за всичко, той умее да общува.“

Като я слуша човек, тази Никол, може да се пръсне от смях. Чувствителният Ронан, който умее да изслушва. Общителният Ронан, който умее да води съдържателни разговори.

За разлика от нея аз знам истината.

Класически разговор с мен — той говори надутото и авторитетно, аз не му обръщам внимание. Редовно се опитва да ми изнася лекции върху съвременната култура. Много по-лесно е да не го слушам, отколкото да му опонирам, тъй като тогава той млъква обидено и ми спестява усилието да отида да си взема чантата, в която винаги държа опаковка парацетамол.

Силвана с пълно право твърди, че Ронан смята себе си за дар Божи. Той искрено вярва, че задникът му е като слънце, което огрява цялата земя. Притежавам познания, много по-обширни от неговите, затова най-авторитетно твърдя, че това не отговаря на истината, тъй като задникът му (поне доколкото знам) по нищо не се различава от задните части на всеки среднестатистически гражданин, а благоверният ми е най-обикновен човек, който се мисли за необикновен и от време на време успява да заблуди мен и околните, че е връхът на сладоледа.

Най-важно в случая е сърцето. Само че Ронан май е лишен от такъв орган. В гърдите му тупти каучуков мускул.

Връщам се в кухнята, за да проверя как върви готварската ми дейност. Засега — успешно. Ред е на кораловата рибка, която по принцип живее в Тихи океан. Хващам я за опашката — пфу, каква е тежка и мазна! Хвърлям я в купата при братовчедката й, която се

превърнала в гъст сос, пак изтичвам в коридора и сядам на банановото канапе, все едно стоя на пост пред вратата.

Да се надяваме, че мама няма внезапно да се събуди.

И все пак не мога да преживея, че някой смята Ронан за общителен. В подкрепа на твърдението си ще ви разкажа нещо, което се случи през ноември.

* * *

Една събота следобед той ме закара в планината да се поразходим. Подчертавам фразата „той ме закара“. Ронан не обича да шофирам, защото: първо, съвсем неоснователно си е внушил, че ми доставя удоволствие да карам с превишена скорост; второ, смята, че ще объркам пътя, като завия в погрешна посока.

Той зави в погрешна посока.

Разгърна пътната карта върху волана, без да спира колата. Нито веднъж не ме помоли да погледна дали се движим в правилната посока, рискуваше да катастрофира, само и само да не признае, че му е необходима моята помощ. Да поиска помощта ми е равнозначно на проява на слабост. В крайна сметка това е форма на общуване, нали?

Казах му:

— Искаш ли аз да гледам картата... да ти бъда нещо като навигатор?

Смятам, че предложението ми беше напълно разумно и целеше да предпази колата ни от неочаквана прегръдка с някое крайпътно дърво.

Обаче Ронан отсече като с мачете:

— Не, Джули!

Аргументите му бяха простички — трябвало да изкарам допълнително обучение по разчитане на пътни карти, тъй като съм била умствено изостанала по отношение на пространствените измерения. Неговата теория е, че всички жени без изключение са безпомощни, когато става въпрос за измерване на линии, криви, ъгли и разстояния. Допълва анализа си, като признава, че много ни бива по завоите.

Тоест притежаваме умения да се измъкваме от неудобни ситуации.

Концепцията му беше доста интересна, затова реших да задълбая по-навътре. Надявах се да го предизвикам да разговаря с мен като с нормално човешко същество, да общуваме като хора с еднакви интелектуални възможности.

Наистина го предизвиках, но разговорът тръгна в съвсем различна посока. Накрая дори ужасно загубя.

— Защо придаваш толкова голямо значение на линиите, кривите, ъглите и разстоянията? — попитах.

За миг той извърна очи от пътя и смаяно ме изгледа:

— Без тях съвременната цивилизация нямаше да съществува.

— Аз пък съвсем спокойно се оправям и без разни там криви и ъгли — възразих.

— Как щеше да се чувстваш, ако живееше примерно в колиба от пръст?

Замислих се, след което отговорих:

— Ужасно.

— Именно. Дължиш всички удобства на приложната математика. Отново се замислих.

— Ако не знаехме да измерваме линиите, кривите, ъглите и разстоянията, Джули, досега зъбите ти щяха да са изпадали.

— В такъв случай зъбите на всяка жена щяха да са развалени, не само моите — подхвърлих. — И нямаше да ми пука.

— Без геометрията и математиката щеше да носиш дрехи от чували и от необработена кожа вместо модели на прочути дизайнери.

Изтъкнах, че по отношение на линиите, кривите, ъглите и разстоянията съвременният човек не е допринесъл абсолютно нищо за най-важния приоритет след естетиката в живота на Ронан.

— Така ли? И кой е този приоритет?

— Удоволствието от секса.

— Веднага ще те поправа — съвременният човек е изобретил презерватива.

— Включително онези, които се късат, така ли?

— Вибраторите също са съвременни изобретения.

— Какво щях да правя, ако ги нямаше?

— Не си криви душата.

— А ти не се мисли за незаменим. Не ми трябва мъж, за да получа сексуално удовлетворение. Вибраторът е десет пъти по-ефективен. Искаш ли да ти докажа?

Ронан се засмя:

— Имаш изкривено съзнание.

— Не, вибраторът е изкривен.

Той се позамисли сетне невъзмутимо заяви:

— Имаш право, Джули. Но формата му също се базира на принципите на геометрията. Щеше да го разбереш, ако си беше направила труда да го разгледаш по-обстойно...

— Тази вещ не е предназначена за гледане, а за съвсем други цели.

— ... защото вибраторите са плод на инженерната мисъл — невъзмутимо продължава самодоволният глупак.

— И получавам оргазъм благодарение на тях, не на теб.

— Обвиняваш ли ме?

Както ви казах, накрая разговорът загрубя.

* * *

Неспособността на Ронан да общува по начин, който жените предпочитат, е толкова подчертана, че засяга и най-интимните аспекти на живота ни. Като се замисля, дори в спалнята, където има възможност да демонстрира общуване в буквалния смисъл, съпругът ми се проваля и свършва за около две минути.

Все едно да се изповядаш за пет секунди. Представете си как се ще почувствате, ако тъкмо когато възнамерявате да признаете най-смъртния си грях, свещеникът внезапно ви изостави.

И все пак Никол намира съпруга ми неотразим, въпреки тази негова слабост.

Връщам се в кухнята.

Лъхва ме натрапчивата миризма на блато — така миришат лодките, които току-що са се върнали от риболов.

Последната рибка, която ще се гмурне в купата на миксера при втечнените си приятелки, е истинска красавица. Тъмнокафява, напръскана с жълти точки. Отново натискам бутона, оставям миксера

да работи около минута. След това с вилица изваждам несмлените парченца кожа и по някоя перка.

Сега ще разбъркам сладураниите с малко сметана. Изсипвам в купата цялата опаковка, добавям подправки. Включвам миксера, изчаквам повечко време, за да се получи съвършено сливане на личностите. После изливам в стъклената кана гъстия сок.

Изпитвам удовлетворение от постижението си — вече разполагам със суровите съставки на първия рибен мус, който приготвям в живота си — сместа е хомогенна като супа.

Покривам с фолио отвора на каната, прибирам я в хладилника. Ако някой я намери, ще кажа, че е специалитет, който съм купила от магазина за деликатеси.

Отварям всички прозорци, измивам с белина ръцете си, избърсвам ги, като използвам половината ролка домакинска хартия.

Все повече ми се повдига, втурвам се в тоалетната. Сядам на капака, привеждам се, с две ръце хващам главата си. Питам се защо бракът ми се превърна в такава трагедия.

Заради прекалената ми доверчивост.

Същото е като да захапеш ябълка, като вярваш, че здрава и сочна, и между зъбите ти да пропълзи червей.

Да си доверчив означава да приемаш хората каквито са, без безкрайни анализи, подозрения и съмнения. Но Ронан е друг случай. Изтъкан е от престорено великодушие, фалшива искреност, измамна доброта. Зад лицето на мъжа, когото си въобразявах, че познавам, се крие човек с диагноза хроничен лъжец.

Призлява ми, като си помисля, че и аз съм се хванала на въдицата му.

Някой трясва външната врата.

Продължава да ми се повдига, но ставам, изплаквам устата си с вода за зъби, наплисквам лицето си, гримирам се. Ронан се е проснал на леглото в спалнята. Ще се опитам да се държа нормално.

— Страхуваш се от срещата с майка ми, а?

— Тук е по-безопасно — гласи отговорът му.

Сядам до отворения прозорец — откъм басейна долитат виковете на дечурлига, които лудуват във водата.

— Как се чувстваш, Джули? — пита той с неочаквана загриженост.

— Добре.

— Сигурна ли си?

— Да, Ронан — изчуруликвам. — Всичко е наред... с изключение на епизода с аквариума.

— Наистина беше...

— Крайно, така ли?

— Да.

Въздържам се от коментар.

— И без това не си падам по аквариумни рибки — заявява той и се прозява.

— Благодаря за успокоението.

— Те са в джакузито.

— Забелязах. Още веднъж благодаря.

— Обадох се в магазина. Ще ни доставят нов аквариум.

Възбудените крясъци на хлапетата в басейна започват да ми действат приспивно. Стисвам клепачи. Леденостудени са. Ронан добавя, че следобед ще прескочи до града. Отварям очи.

— Трябва да си купя обувки — добавя той.

— Обувки.

— Точно така. Подметките на онези, кафявите, съвсем са се износили. Смятам да обядвам някъде, да обиколя книжарниците, да си купя обувки...

— Да отидем двамата, а? — прекъсвам го.

— Обичам да ровя из книгите, атмосферата в книжарниците ми доставя удоволствие.

— И на мен.

— Когато съм сам — усмихва се. — И аз имам своите малки странности.

Повдига ми се от покровителствения му тон. Задник такъв!

— Тогава да се срещнем по-късно. Ще напазаруваме заедно.

Ронан се изправя:

— Предпочитам да пазарувам сам. Жените непрекъснато правят неуместни предложения за модела и цвета, но най-вече относно цената.

— Кои жени?

— Жените изобщо — пояснява благоверният ми, после добавя, че подобно поведение го вбесява.

— Предлагам да се видим, след като ти мине ядът. Ще се срещнем привечер, ще пийнем нещо...

— Джули, не мога да организирам живота си така, че да пасна на твоя график!

— Що за реакция! Нещо нередно ли казах?

Ронан става, излиза от дневната. Хуквам след него, подлагам крак, за да не може да затвори външната врата. Поглеждам го право в очите:

— Къде отиваш?

— Вече ти казах — отговаря той, като се взира в пространството над мен.

Сякаш двамата дърпаме краищата на невидимо въже. Опитвам се да го върна в апартамента, а той — да ме изолира. Какъв е смисълът?

Позволявам му да излезе. Но първо го карам да обещае, че ще се прибере в седем, за да прекараме съботната вечер заедно като нормална семейна двойка.

Ронан се мъчи да скрие раздразнението си, примирено въздиша, съгласява се.

В края на краищата така е редно, а той е роб на условностите.

Щом оставам сама, изваждам от килера малък пластмасов аквариум и мрежа, отивам в банята, напълвам с вода малкия пластмасов съд. С мрежата изваждам петте оцелели рибки на Никол, пускам ги в аквариума. Толкова е малък, че могат само да се пулят една срещу друга като квинтет безмозъчни сумисти. Слагам аквариума в найлонов плик, занасям го в колата и го заклепвам между седалките, за да не се преобърне. Отпращам до най-близкия зоомагазин и продавам рибките срещу абсурдно малката сума от двацет паунда.

После се обаждам на Никол.

Изпълнена с радостен трепет, тя съобщава, че в четири следобед има среща с Ронан. Но преди това може да се срещнем и да пийнем по нещо. Или пък да обядвам в дома ѝ.

Стига да искам.

Искам, разбира се.

Крайно време е да прекратя този фарс.

Вървя по алеята, посипана с белезникав чакъл, която води към входната врата на къщата на „Чербъри Корт“ № 2, натискам звънеца. Прозорчето на вратата вече е с червено рисувано стъкло — не е лошо, въпреки че стъклописът с платноходката ми харесваше повече. След секунда Никол отваря. Носи червената рокля на ромбове, извезани със златна нишка, която вчера купи от търговския център.

Усмивва ми се толкова любезно, че ми идва да я удуша.

Срамежливо докосва рамото ми — плах жест, с който показва колко се радва да ме види. Усещам как гневът ме напуска, както въздухът излиза от спукан балон. Странно колко трудно е да мразиш някого, който се държи мило с теб.

Още по-трудно е, когато лицето на въпросния някой е така обезобразено, че Франкенщайн трябва да се смята за късметлия. Вижте я само! Лявото ѝ око наднича изпод подпухнал и посинял клепач. Дори тежкият ѝ грим не може да прикрие нараняванията по лицето ѝ.

Въпреки това не изглежда нещастна. Напротив — макар и пребитата, ми се струва доста весела, даже щастлива. Изражението ѝ ме вбесява. Мисля си: „Има ли нещо, което трябва да споделиш с мен, скъпа?“

— Радвам се, че прие поканата ми, Джулиан.

— Как си след побоя, Никол?

За миг тя се сепва, после свива рамене:

— Ами... животът продължава.

Тази жена има необичаен миروглед, особено като се има пред вид, че само преди няколко часа лицето ѝ не беше за гледане.

— Никол, трябва да поговорим за нещо — давам си сметка, че тонът ми е почти враждебен.

— Така ли?

— Да, за Ронан.

Тя замечтано се усмивва. Хваща ме под ръка, опитва се да ме въведе в къщата. Рязко се дръпвам назад.

— Джулиан, какво има?

— Къде е Хари?

Тя озадачено бърчи чело — объркана е като бобър, заседнал в плитчина.

— Няма го. Излезе.

— Кога ще се върне?

— След трийсетина минути. Защо питаш?

— Трийсетина минути, така ли? Ще го почакам.

— Джулиан, добре ли...

— Нищо ми няма.

— Изглеждаш...

— Колко пъти да повторя, че ми няма нищо?

Продължавам да се вирам в живия плет, а когато отново поглеждам Никол, тя наднича в дълбините на душата ми, отгоре на всичко изглежда искрено разтревожена.

— Неприятности със съпруга ли?

— Какво казах току-що?

— Не биваше да питам — тя се отдръпва, клати глава.

— О, не се притеснявай. Нямам нищо против да говориш за мъжа ми.

— Извинявай.

За разлика от Силвана Никол не се опитва с цената на всичко да се добере до някаква клюка. Нито пък е от хората, които с нокти и зъби се борят да постигнат целта си.

— Как се казва? — пита учтиво.

Да му се не види, тази жена е вманиачена на темата имена и адреси!

— Боклук.

Тя недоумяващо се вира в мен.

— В момента не ми е особено симпатичен — пояснявам. — Разбираш ли?

— Да, да — тя усърдно кима.

Разбира се, „не ми е особено симпатичен“ е прекалено меко казано. Идва ми да го смажа от бой, обаче подобни признания ме са приети в доброто общество.

— Иначе той е много добре.

— Радвам се — облекчението ѝ е очевидно.

— Как да не е добре, като активно чука любовницата си!

Физиономията ѝ мигом става печална:

— О, Джулиан!

Не е за вярване — май наистина ѝ е мъчно за мен, съчувства ми искрено. Изпълнена с доброта, наднича в душата ми, докато аз се пека на бавен огън в ада, в който се е превърнал бракът ми.

Идва ми да ревна. Колко съм жалка!

— Стига сме говорили за мен — подсмърчам, оглеждам се за нещо, което да отвлече вниманието ми. Погледът ми попада на осмоъгълния диск над входната врата:

— Какво е това?

— Огледалце багуа. Предпазва от отрицателно въздействие.

Само че не беше достатъчно ефективно да предпази къщата от моето въздействие.

— Преди да го окача — продължава Никол, — всяка сутрин имах неприятности...

— Със съседите ли?

— По-точно — имах неприятно усещане, някакво лошо предчувствие. Казвали са ми, че съм нещо като медиум — прекалено съм чувствителна към психичните явления. Реших, че болницата, която е зад онези къщи, ми оказва отрицателно въздействие. Щом окачих огледалцето, тревожното усещане изчезна.

— Ясно.

— От болниците се излъчва силна отрицателна енергия, защото са пълни със страдание. Също и затворите. Кучета фу донякъде помагат.

— Кучета ли имаш?

Тя се изкискава:

— Говоря за кучета от двете страни на портата.

— Онези, каменните ли?

— Точно така. Те прогонват натрапниците.

Как не! Нещастните каменни псета трябва да бъдат наказани за неизпълнение на задълженията.

— Освен това не позволяват на енергията да напусне къщата.

— Щом казваш.

Никол широко отваря вратата, за да вляза. За втори път в живота си пристъпвам в коридора; слънцето, което прониква през прозорците,

превръща завесата зад вратата в ярък оранжев пламък. Изпитвам усещане за топлина и уют, долавям миризмата на запалена ароматизирана свещ — Никол ме осведомява, че уханието е смес от миризмите на роза и гардения.

Счупеното дървено перило е заменено с ново, на мястото на рисунката, на която отбелязах хеттрик с моето шило, виси картината, наречена „Ембрион“. Ама че простотия — да закачиш подобно платно на място, на което ще се набива в очите на всекиго! Навеждам се към масичката под картината, вдъхвам уханието на ново жасминово клонче с мънички жълти листенца.

— Много е красиво.

— Това е растението на приятелството — обяснява Никол, гледа ме почти умоляващо.

— О, колко интересно!

Тя ме кани в дневната. Заковавам се на прага, не вярвам на очите си.

Помещението изглежда също както преди да се развихря с шилото за лед — елегантно, чисто, спретнато. Оглеждам се за признаци на терминаторската ми дейност.

Обаче не ги виждам. Нима съм халюцинирала?

Влизам в дневната. Не след дълго в очите ми се набиват почти незабележими различия. Старинният шкаф с барче, който направих на трески, е заменен от друг, малко по-различен. Телевизорът е нов. От двете му страни стоят тъмнозелените рододендрони в тъмножълти саксии. Да му се не види — смятах, че съм ги обезглавила.

Разбира се, че ги унищожих. Тези са други. Заменени са за рекордно бързо време. Никол ме осведомява, че в листата им се съдържат наркотични вещества — хм, интересно. Посочва още, че до известна степен поглъщат онази чи, която причинява ревматизъм. Защо приема за дадено, че разбирам за какво дърдори?

— Каква прекрасна стая — фразата засяда в гърлото ми като пилешка кост.

— Хари направи всичко, аз само дадох идеята за цветовата гама. Цветовете са много важни. Влият на начина, по който човек... на духовната страна на живота.

— Значи разбираш от бои — подхвърлям и забивам поглед в паркета, който отново е лакиран.

— Старая се.

— Не подценявай таланта си. Навремето и аз имах слабост към подобни занимания. Няколко пъти пребоядисах апартамента си.

Тя втрещено ме зяпва:

— Май не ме разбра. Аз рисувам.

— Използваш ли валяци?

— Рисувам картини, Джули.

— Картини ли? — недоверчиво се вирам в нея, все едно не вярвам, че има подобно хоби.

— Изглежда, получи се недоразумение. Помисли си, че се занимавам с бояджийство, а? — тя се засмива. — Това е работа на Хари. Аз рисувам картини. Ателието ми е на тавана.

— „Лудата на тавана“ — май имаше такава книга... или беше филм...

— Рисувам в свободното си време.

Пристъпвам към камината, над полицата забелязвам още една разлика — ново огледало.

— Значи си художничка — промърморвам.

— Ще бъде прекалено нескромно да се нарека така. Картините ми са много аматьорски. Ако искаш, някой ден ще ти ги покажа.

Спомням си скиците ѝ на голия Ронан, поклащам глава:

— Не, вярвам ти.

Продължавам огледа на дневната. Голямата маса е застлана с нова бяла покривка. За миг се изкушавам да повдигна меката тъкан, за да видя дали дървената плоскост отдолу е надупчена. На масата стои книгата, която Никол купи вчера — „Фън шуй и свещеното пространство“.

Свещено пространство! Ега ти щуротията!

Масичката със стъклен плот също е нова, но за разлика от предишната не е толкова изящно изработена. Отгоре са натрупани същите книги и глупави списания, които за последно видях във вторник вечерта.

Къде е аквариумът? И следа няма от него. На мястото му стои голяма хризантема в бяло квадратно сандъче.

Човек не би предположил, че доскоро на това място имаше аквариум. Да му се не види, как са успели за толкова кратко време да ликвидират катастрофалните последствия от посещението ми? Два дни

— истински рекорд! Дневната е свършена. Струва ми се, че още се долавя мирис на алкохол — та нали причиних истински мусон около камината, но острата миризма на бъчва за вино изобщо не се усеща.

— На канапето имаше петна от кръв. Помъчих се да ги изчистя, обаче останаха следи.

— Да не си намушкала с нож Хари?

Никол се засмива, поклаща глава, обяснява, че в четвъртък вечерта къщата била нападната от вандали.

— Шегуваш се! — възкликвам. Леле, колко умело се преструвам!

Тя въздиша, обяснява как се е прибрала у дома и е заварила всичко в руини. Представям си как се е почувствала — като Анибал при завръщането си в унищожения Картаген.

— Почувствах се ужасно — добавя Никол. — Най-странното е, че не липсваше нищо ценно. Бяха взели само наръчник за отглеждане на бебета и една книжка за фън шуй.

Обръщам се към прозореца, за да се насладя на гледката към градината откъм улицата.

— Счупили бяха стъклената масичка, нацепили бяха старинния шкаф, в който държим напитките. Подът беше осеян със счупени стъкла, вонеше на алкохол.

— Коктейли „Молотов“, а?

Никол не отговаря. Въобразява си, че тъпото осмоъгълно огледалце и тъпите каменни кучета ще я предпазят от злото.

Според статистиката всяка минута някъде в света се ражда един наивник.

— В днешно време обирите по домовете са част от живота — отбелязвам, без да откъсвам поглед от червеношийката, която е кацнала на стойката за птици в градината. — Предпазните мерки са задължителни. Външната врата трябва да е със специална ключалка, прозорците — да се затварят добре отвътре, хубаво е и стъклата да бъдат защитени.

— Имаш право.

— Градината ви е прекрасна — отбелязвам, ала Никол сякаш не ме чува, защото продължава да разсъждава на глас:

— Вероятно са били младежи-безделници...

Въпреки че депресията ме притиска като оловна топка, ми идва да прихна. Едва се въздържам да не избухна в смях. Все едно слушам Ронан, който е предубеден към определени професии; например според него пътуващите търговски представители задължително са клептомани, изнасилвани и убийци. Толкова е абсурдно!

— Наистина се възхищавам от градината — повтарям.

— Създадена е по японски образец — прошепва Никол.

— Така ли? Разкажи ми нещо повече.

— Първата градина в света, създадена не за стопански цели, а да доставя естетическо удоволствие, е дело на японците.

Естетика — откъде ли ми е позната тази дума?

— Не го знаех.

— Според тях градините били свещени места за медитиране и освобождаване от стреса. Ето защо, като се преместихме тук, се постарях да бъдат представени и четирите елемента — огън, вода, метал, дърво. Фенерът отвън е огънят, фонтанът — водата, статуята е метална, има много дървета. Всичко, което виждаш, е мое дело — Хари не се интересува от градините. Спазих принципа да има повече криви линии. Къщичката за птици е много сладка, нали? За щастие живият плет е от вечнозелени храсти. Онези, които периодично си сменят листата, са неблагоприятни, не представляват надеждна преграда.

Чувам стъпки зад мен, Никол отваря шкафа с барчето, предлага ми напитка. Обръщам се. Черен котарак грациозно се плъзга по паркета, заплашително ме фиксира с очи, все едно ме е видял при предишното ми посещение. Лукавият му поглед ме изнервя.

— Макс, кажи „здравей“ на Джулиан.

— Той не ме познава — казвам.

Животното ме поглежда с укор.

Никол си налива коантро. Казвам й, че и аз ще пия от същото. Тя ми подава чашата, поклаща глава, въздиша:

— Горкичкият Макс! И той пострада от нашествието. Алкохолът от счупените бутилки намокри бисквитите му.

— А той сигурно ги е излапал. Не е чудно, че се държи толкова странно.

Тя се засмива:

— Унищожиха храната ти, миличък Макс! Не са ли животни? Той би трябвало да знае отговора.

Никол се навежда да го погали, но Чернът се изплъзва изпод дългите ѝ пръсти и се изнизва от дневната, като оставя след себе си атмосфера, наситена с отрицателни емоции.

Отново се обръщам към прозореца и градината. Градини. Какъв друг въпрос да ѝ задам за градините? Отчаяно търся тема за разговор, но тя ме изпреварва:

— Близо до мястото, на което стоиш, имаше аквариум.

— Сериозно? Голям аквариум, така ли?

— Беше много красив. Вандалите го бяха унищожили. Подът беше осеян с парчета стъкло.

— Как е възможно хората да са толкова зли?

— И аз си задавам същия въпрос.

— Вече никой не зачита частната собственост.

— Имахме най-различни екзотични тропически рибки. Когато се върнах от работа, ги намерих на пода...

Никол млъква. Обръщам се отново. Изглежда толкова тъжна. Мразя я, но не мога да отрека, че въпреки всичко е добра по душа.

— Знаеш ли какво направи Хари?

— Не. Какво?

— Стъпка-две от тях. Заприличаха на палачинки.

— Палачинки с плънка от риба, а? — подхвърлям, само след миг съжалявам за неуместната шега. Известно ви е какво сторих с рибките ѝ, поради което едва ли ще ме изберат за почетен член на Международното дружество на акваристите, но не съм толкова жестока, че да ги стъпча. Хари си е изкарал яда на същества, които са сто пъти по-малки от него. Представете си как ще се почувствате, ако Кинг Конг ви размаже наред Пето авеню с грамадното си потно стъпало. Какъв противен грубиян е този Хари!

— Знаеш ли какво направи с рибките, след като ги сплеска на пихтия?

— Не.

— Побеснявам само като си го спомня, но ще ти кажа. Пусна ги във вряща вода!

Очите ѝ яростно проблясват.

Избухвам в смях. Знам, че ще ме помисли за безсърдечна и жестока, но не мога да се въздържа. Бързам да се извиня, обяснявам, че ме е досмешало, защото като дете съм направила нещо подобно.

Никол явно мисли, че ѝ се подигравам.

— Не се смей, Джулиан — прошепва умоляващо. — Да ги беше видяла как се подуха като желе във врялата вода! Гледката беше кошмарна! Хари заяви, че тъкмо си бил спестил ходенето до магазина за риба.

— Има хора, които изпитват удоволствие, когато причиняват болка на безпомощни създания.

— Отказа да купи друг аквариум. Отгоре на всичко се държи така, сякаш случилото се е по моя вина — тя грабва един парцал, машинално започва да търка полицата над камината. — Любимото му занимание е да ме изкарва кръгла глупачка.

Според мен тя е всичко друго, но не и глупава.

— Ще ми се да се запознаеш с него, за да ме разбереш.

Е, това вече е прекалено. Успя да ме убеди, че този Хари е мръсник, но пред нея има и други възможности, освен да се опитва да хване Ронан за съпруг — например да се изнесе от тук, да заживее самостоятелно, да постъпва като много нормални жени — например да се среща с необвързани мъже.

— Скоро ли ще се върне?

Тя поглежда часовника си и кимва. Остава парцала, сяда на края на канапето, сякаш се бои да не се изцапа от петното кръв, обронва глава, печално промърморва:

— Ронан е съвсем различен.

— Моля?

— Много харесва тропическите рибки.

Боже, как ѝ е завъртял главата! Познавам Ронан. Декоративните рибки го отегчават до смърт. Познавам и стратегията му — решил е, че като прояви интерес към рибките ѝ, по-лесно ще се добере до катеричката ѝ.

— Дадох му оцелелите — добавя тя.

— Смяташ ли, че е честно?

Никол се замисля и отговаря:

— Беше единственият начин да останат живи.

— Нямам предвид рибките. Попитах дали е честно по отношение на съпругата му.

— Ама тя обича тропическите рибки.

— Откъде знаеш? — престорено се засмивам.

— Ронан ми каза.

— Дано да е така. Иначе един бог знае какво ще им се случи.

— Не ме плаши!

Изкушавам се да я осведомя, че скъпоценните ѝ рибки са в безопасност. В стъклената кана в хладилника. Вместо това казвам:

— Тя е истинска светица, щом се е съгласила да „приюти“ рибките ти — тъй като Никол се въздържа от коментар, добавям: — Изглежда, има златно сърце.

— Ронан пак ми се обясни в любов — ни в клин, ни в ръкав изтърсва новата ми приятелка.

— Нима?

Тя кимва.

— Кога ти го каза?

— Снощи. Дойде в болницата малко след като ти си тръгна.

— И ти се обясни в любов.

— Точно така — тя умоляващо се втренчва в мен. — Не е свързано със секса. Каза, че ме обича, въпреки че изглеждах като плашило. Разбираш ли?

Да, разбирам. Положението е още по-сериозно, отколкото предполагам.

Никол става, отново си налива коантро. И то конска доза. Очевидно е пристрастена към това питие. Напълва и моята чаша почти догоре, отново се тръсва на канапето, машинално прокарва пръсти през буйната си коса.

Изведнъж се вцепенява, заприличва на подплашен заек.

Чула е нещо.

Вратата се отваря.

Никол, която тъкмо е отпила от чашата, се задавя — кашля толкова силно, че ликьорът сякаш ще излезе през очите ѝ. Прави опит да се овладее, свежда очи.

Преспokoйно обръщам глава, за да застана лице срещу лице с побойника Хари.

Веднага разбирам защо тя го е харесала.

Хари е набит и доста привлекателен, с квадратна челюст и широко чело. В горната си част правилният му нос се слива с веждите. Той тръгва право към шкафа с напитките. Движи се с дебнещата походка на леопард. По-нисък е от Ронан, но от него се излъчва примитивна физическа сила — личи си, че е човек, който обича да се налага, не прави компромиси, готов е с нокти и зъби да защитава територията си. Почти сигурна съм, че не се отличава с висок интелект.

Пускам най-очарователната си усмивка, която пазя за запознанства.

Безизразните му студени очи отскачат от мен като куршум от гранит и се забиват в старинния шкаф, към който той се е устремил. Ама че поглед! Неволно потръпвам.

С Никол го гледаме как си налива водка „Борзой“.

Сега е моментът да „пусна бомбата“ — всичко ще свърши само за секунди.

Новата ми приятелка навежда глава — олицетворение е на уязвимост и покорство. Способна ли съм да ѝ причиня толкова болка и скръб?

Да.

Та нали ме заклейми като крадлива хулиганка. Каза още, че съм от ревнивите жени, които не позволяват на мъжете си да имат собствен живот. Нарече ме „ревнива невротичка и недостойна съпруга“.

И още нещо, което според мен е най-непростимо — опитва се да ми открадне брачния партньор.

Трябва ли да проявя съчувствие към нея?

Мога да го направя — ще я поваля на земята, с ритници ще избия зъбите ѝ, ще я изрита в канавката и ще оставя на Хари да я довърши. Заслужава го.

Хари се обръща, намръщено се взира в нея. Тя прави жалък опит да ме представи:

— Това е Джулиан...

— Здравейте — промърморва той, без да си направи труда да ме погледне.

— Здравейте — произнасям с възможно най-голямо отегчение.

Хари отпива от чашата, обръща се към Никол:

— Доста мислих за случилото се.

— Хари... може ли да го обсъдим по-късно?

Той се киска, върти чашата в ръката си, наблюдава как водката се плиска в стъклото:

— Никол разказа ли ви за любовника си?

Тя навежда глава.

— На мен ли говорите? — питам.

— Не, на стената.

— Има малък проблем.

— Какъв?

— Стената не отговаря... Но щом искате да знаете...

— Хари! — умолява го тя. — Вече разговаряхме по въпроса.

— Така ли? — той не откъсва поглед от мен.

— Казах ти самата истина — настоява Никол.

— Която гласи? — господинът най-сетне благоволява да я погледне.

Използва доста засуканата дума „гласи“ — може би не е толкова прост.

— В живота ми няма друг мъж — тонът ѝ е почти умоляващ.

Хари отново завърта чашата, намръщено се взира в нея, сякаш съзира петна от пръсти.

— Честна дума.

Боже, боже, тази жена не умее да лъже — също като мен. Сърцето ми като маймуна подскача в гърдите. Дава ли ми сърце да сторя каквото съм намислила?

Да.

Стига съм се церемонила. Понечвам да заговоря. Поколебавам се.

Поглеждам Хари, който продължава да се взира в чашата. Отново обръщам очи към Никол — тя гузно отпива от коантрото си,

все едно го е откраднала, от време на време боязливо поглежда набития мъжага, изящните ѝ пръсти нервно стискат столчето на чашата.

Не мога да реша.

Изведнъж човекът-вълк се обръща към мен:

— Познаваме ли се?

Изчервявам се:

— За пръв път ви виждам. Защо питате?

— Гласът ви ми се струва познат.

— Казвали са ми, че говоря като Деми Мур — изтърсвам първото, което ми идва на ум. Сърцето ми е отишло в петите.

— Ако обичаш, напусни дома ми — тъй като той говори на пода, не е ясно дали поканата е отправена към мен или към Никол.

Тя стреснато пита:

— Защо го казваш?

— Много мислих по въпроса — невъзмутимо продължава Хари.
— Искам да напуснеш дома ми.

— Кой да напусне?

— Ти.

— Аз ли?

— Вече ти нямам доверие.

— Но...

— Веднага!

Играта загрубя. Беше ми толкова приятно, преди той да прекъсне разговора ни за осмоъгълни огледалца, кучета фу рододендрони, масички, четирите елемента, рибни палачинки и жалката съпруга на Ронан.

Хари посочва вратата:

— Вън, долна мръсница такава!

Никол се разридава.

— Не бива да ѝ говорите по този начин — намесвам се.

— Ще говоря на уличницата, както искам.

— Тя не е уличница — прехапвам устни. Не е за вярване, че я защитавам.

Този път кръвнишкият му поглед е отправен към мен:

— Не е, така ли?

Очевидно самата Никол няма думата по този важен въпрос.

— Защо мислите, я ударих? — вбесено изкрещява той. — Задето е загубила ключа от колата ли?

— Ако го е загубила, наистина заслужава пердах.

— Джулиан, недей... — изплаква Никол.

Хари почервенява като рак:

— Да ви няма и двете! Ти, дете й се пишеш приятелка, ще й помогнеш да си събере партакешите.

Ще го оставя да дърдори каквото си иска — само този път. Той отново напълва с водка чашата си.

— След половин час да сте напуснали къщата ми! Гледай да разкараш от ваната смрадливите риби!

— Нямам в какво да ги сложа.

— Иначе ще ги хвърля в тоалетната.

Този човек започва да ми допада.

— Ама те ще загинат...

— Пет пари не давам. И да освободиш тавана ми от тъпите си картини!

Странно как понякога получаваме морална подкрепа от съвсем неочакван източник. Хари подигравателно се изкисква.

— Защо се смееш? — обидено пита Никол.

— Да не мислиш, че ще държа в къщата си тези боклуци?

Искушавам се да му кажа, че сме на едно мнение относно художествената стойност на творбите й.

— Добре — тя стисва устни. — Ще си отида, щом настояваш.

— Вземи и скапания котарак, че ми действа на нервите. Непрекъснато ме дебне, все едно съм извършил престъпление.

Невероятно! Хари е параноик като мен! С него сме сродни души. Някой път трябва да се срещнем на кафе, да обменим мисли. И с двама ни са се отнесли като с непотребни парцали. Толкова общо има помежду ни, че ще бъде жалко да не продължим да си общуваме, да се посмеем на неочакваните обрати в живота, на невероятните иронии на съдбата.

Изведнъж ми хрумва нещо, от което сърцето ми се свива.

Какво ще прави Никол, ако този тип я изрита? Къде ще отиде? В приют за бездомни ли? Съмнявам се.

Ще иска да бъде с Ронан.

Обзема ме паника.

— Хари... — подхващам.

— Ти пък какво искаш?

— Да изясним някои подробности. Смятам, че ще ви бъде от помощ.

— Помощ, а? Разбира се, ти си прочутата Флорънс Найтингейл!

— Моля?

Той подигравателно се кикоти на учтивостта ми:

— Наела си се прибираш от улицата мръсниците и да ги водиш в болницата.

Не ми се ще да се отклонявам от темата, ала в случая това е неизбежно.

— Ако искаш да знаеш — казвам с най-чаровната си усмивка, — вчера случайно минах край вашата къща и видях Никол, обляна в кръв...

— Времето ти изтече! — прекъсва ме грубиянът, посочва вратата зад мен.

— ... затова спрях да я попитам иска ли помощ.

— И сама може да се оправя.

— Беше в почти безпомощно състояние, затова реших, че не е благоразумно да я изоставя.

— Виж ти, майка Тереза била сред нас! — ухилва се той.

— Въпрос на елементарно възпитание и съчувствие към ближния — възразявам.

— Джулиан! — прошепва Никол.

Тук е мястото да призная, че имам непоправим вроден дефект — също като Силвана не търпя разни мухльовци да ме водят за носа.

Хари отново ме поглежда на кръв, машинално поглажда брадичката си, но жестът не е изискан както когато го виждам у Ронан. Тъкмо напротив — в момента Хари изглежда доста глуповат и невъзпитан, липсва му онова *savoir faire*^[1], типично за съпруга ми.

— Как трябваше да постъпя? Да я отмина, като подхвърля: „Кръв ли се стича по лицето ти? Това синини ли са? Колко интересно! Довиждане, всичко хубаво.“ — въпреки недоверчивия му поглед продължавам с пълна пара: — Хари, заслужаваш да научиш истината за Никол — тонът ми е безкрайно снизходителен, но той е прекалено дебелокож да забележи.

Никол се отпуска на канапето — изглежда безпомощна като ранена сърна. Вдига към мен насълзените си очи, апокалиптичното ѝ лице е бяло като платно.

— Познавам я едва от вчера — добавям. — В интерес на истината с нея дори не сме приятелки — за миг я поглеждам — така се е превила, че прилича на жалка купчинка. Позата ѝ издава пълно отчаяние. — Моят съпруг ми изневери. Усещането ми е познато. Сякаш те режат на парчета. Не изпитвам съчувствие към неверните жени, за нищо на света не бих ги защитила.

Никол трепери като лист.

— Заведох я в болницата, защото нараняванията ѝ бяха доста сериозни. Освен това беше объркана, изпаднала в паника. Все повтаряше, че не разбира защо някой би опитал да ви раздели. Настояваше, че в живота ѝ няма друг мъж. Всъщност беше в такъв шок, че едва говореше. Когато са в подобно състояние, хората не лъжат. Знам, че не ми вярваш, но е самата истина.

Той отпива от чашата си.

Господи, невероятно е какво съм принудена да правя!

— Питаше се защо си я смазал от бой, след като си любимият ѝ човек. Точно така — каза, че много те обича.

И двамата озадачено се взират в мен — явно са изненадани, дори смаяни.

— Лъжеш — процежда той.

Толкова е забавно да лъжеш. Като адвокат имам богат опит. Една от ключовите фрази е: „Знам, че не ми вярваш, но е самата истина.“ После си устройваш истинска оргия от изкривяване на фактите и масово лъжесвидетелство. Удоволствието е неописуемо, честна дума.

— Хари, кълна се в гроба на майка ми... (която още е жива и здрава)... и пред Бог (не помня откога не съм стъпвала в църква), че това е самата истина.

Ненадейно атмосферата се нагнетява с мъчително усещане за неловкост.

— Никол, нали вчера в болницата ми каза, че обичаш Хари?

Тя навежда глава.

— Каза го, нали?

Тя кимва. Няма избор. Хари ѝ се тросва:

— Не ти вярвам!

— Хайде, Никол, кажи му, че е вярно — насърчавам я. За миг се възцарява тишина.

Тя го поглежда в жестоките очи, едва забележимо кимва, потвърждава, че ми е казала именно това.

Хари изсумтява, при което от носа му се разхвърчава сивкава плътна материя. По неговия си начин показва, че е готов да преосмисли случилото се.

В дневната е тихо като в морга.

Отварям външната врата, измъквам се на пръсти.

Да му се не види, полага ми се най-високият хонорар за брачен консултант.

---

[1] Буквално — да можеш да правиш (фр.) — Б.р. ↑

След посещениято у Никол седнах зад волана и отпраших в града. Отидох право в „Браун Томас“ и се посветих на онова, което правят всички измамници съпруги — купуване на абсолютно ненужни артикули.

Всъщност си отмъстих, като проведох лов на вещици благодарение на дебитната карта на Ронан, която предвидливо бях „заела“ от портфейла му. Безпогрешно фалшифицирах подписа му и се забавлявах страхотно — пръснах над хиляда и петстотин паунда.

Купих си три чифта черни кожени обувки, два костюма на райе, подходящи за делова жена като мен, черно кожено яке, бижута, включително златна каишка за часовника ми (от металната получавам обрив), широкопола черна шапка, която никога няма да нося, копринени чаршафи, халат за баня и (само да не паднете) лимоненожълт сутиен „Уондърбра“ плюс бикини в същия цвят, за да видя как ще реагира Ронан.

Оставих покупките в багажника на колата, след което си устройх второто забавление за деня.

Седя на мекото виненочервено канапе в кафене „Бюли“ близо до големия прозорец със стъклопис и срещу грамадното живописно платно, на което със сини, зелени и бели краски са изобразени разпенени вълни, отпивам от огромна чаша с капучино, поглеждам чинията си, пълна с упадъчни сладкиши: два недокоснати еклера с кафе и с шоколад — кремът им се е разтекъл, приличат на плътни устни, разтегнати в ехидни усмивки; ягодов чийзкейк, почти унищожен от моя милост. Паста с шоколадов крем, от която съм оставила една хапка. О, и едно парче торта с карамел.

Обадих се на Силвана, но тя заяви, че тъкмо е хванала един мъж за топките, да съм ѝ телефонирала по-късно. Не разбрах дали е на делова среща или в леглото, но сметнах за по-уместно да не я разпитвам, щом се намира на толкова решаващ етап от живота ѝ.

Можех да позвъня на други познати, с които да споделя мъката си (пък и да ми помогнат със сладкишите, които за нищо на света не мога да изконсумирам сама), обаче с никого не съм споделила за брачните ми проблеми. Само Силвана знае.

Какво да сторя? Телефонирам на мама.

— Мамо, в „Бюли“ съм и си поръчах повече сладкиши, отколкото съм в състояние да погълна. Можеш ли да дойдеш?

— Какви са сладкишите?

— Значи решението ти зависи само от вида им, така ли?

Тя само изсумтява.

Съобщавам ѝ какво има в чинията ми.

— Тъпчеш се със сладко, а? — възмутено мърмори мама — жената, за която консумирането на сладкиши е религия.

— Е, и?

— Признак на депресия е.

— Добре.

— Извинявай, Джули, но не мога да дойда.

— Предпочиташ други сладкиши ли?

— Не, не. Очаквам доставка.

— Новият аквариум ли?

— Моят роял.

Така се шашвам, че за миг загубвам и ума и дума.

— У дома няма място за роял — промърморвам, след като си възвръщам дар слово.

— Не ме интересува. Няма да го оставя на новите собственици на къщата — то е ценна антика.

— Според мен е безполезна реликва.

— Как можеш да говориш така? На него си се учила да свириш!

— Прекалено голям е. Няма да мине през вратата.

— Ще мине, ако е на... верев.

— Ронан ще припадне, като го види.

— Толкова по-зле за него.

— Ако си забравила, той също е собственик на апартамента.

— Затова ли цял ден бяга от мен като от чумава? Влизам в дневната, а той веднага става и хуква в кухнята. Отивам при него, обаче благоверният ти се връща в хола или се затваря в спалнята. Прекалено е възпитан да направи скандал, но от мен да знаеш, че

любезността му е фалшива като всичко друго у него. Нищо чудно, че ти е трудно да живеете заедно. Като си спомня какво се случи с аквариума и прочие...

— Ще докараш рояла, за да го дразниш ли? — прекъсвам я.

— Сигурно смята, че може да живеем заедно и да се преструва, че не съществувам. Само чакай, докато види рояла.

— Мамо, страхувам се да предскажа какво ще се случи, ако направиш каквото си си наумила.

Преди да каже: „Дочуване, много те обичам“, тя ми дава подробни указания да завия поотделно еклерите (луда е и по двата вида) и да ѝ ги занеса. Предупреждава ме дори да не ги опитвам, защото ще получа обрив и ще наддам поне шест килограма. Затваря, без да ми даде възможност да се защитя.

Поръчвам още едно капучино.

Увивам в салфетка шоколадовия еклер, дискретно го слагам в един от пликовете, които съм оставила под масата. За щастие никой не забеляза.

Докато чакам несъществуваща приятелка да дойде да ми прави компания, печално се взирам в другия еклер. Положението все повече се влошава. Отпивам от капучиното, облягам се назад на мекото, някак приветливо канапе.

От джоба на сакото си изваждам книжката за фън шуй — онази, която свих от Никол. На всяка страничка са написани мъдри слова по конкретна тема. Обръщам на съдържанието, намирам „Котки“.

Според текста на страницата за котките, тези животни притежават вродена способност да отблъскват злите духове. Освен това могат да неутрализират енергията ин, натрупваща се в дома през деня, когато си на работа. Хм, интересно. „Жасмин“. Никол има право — жасминът е известен като растение, стимулиращо приятелството. Магнолията, която китайците наричат „цветето със загадъчната усмивка“, въздейства положително на женската красота. Добре, някой път ще проверя дали е вярно.

„Цветове“ — жълто. Жълтият цвят стимулира мисловния процес, човек става по-задълбочен, по-мъдър. В книжката не се споменава и думичка за жълти сутиени, окачени отвътре на входната врата. Авторът съветва да се боядисат в жълто стените на зоната за взаимоотношения (?) или на зоната на вашите деца (?). Зеленото символизира хармония и

покой и полезна за хора с психични проблеми. Когато се смеси с червено, предизвиква желание за пътувания. И ревност.

„Пари — внимание! Притежават голям енергиен заряд, който обаче е придружен от опасността да вземе надмощие над вас, ако не е балансиран. Който иска бързо да загуби пари, да оставя вдигнат капака на тоалетната.“ Виж ти!

„Рибичи“ — оказват благоприятно въздействие. „Поставете в северния ъгъл на стаята аквариум с пъргави гупи и кариерата ви ще се съживи.“ Добре.

„Фън шуй в спалнята — не поставяйте огледало срещу леглото — отражението предполага присъствие на трети човек в брачното ложе.“ Каква ирония — с Ронан спим срещу огледало!

„Упражнение «костенурка» — седнете, затворете очи, отпуснете брадичка на гърдите си. Вдишвайте, като бавно повдигате главата, издишвайте, като върнете главата си в нормално положение.“

Седя в претъпканото кафене „Бюли“, затворила съм очи и правя упражнението „костенурка“.

— Джулиан, какво правиш? — Като чувам бодрия глас, сърцето ми се преобръща.

Никол!

Носи червената рокля, задъхва се, щастливо се усмихва. Пускам книжката на скута си, затварям я, незабелязано я пъхам в найлоновия плик под масата.

— Четях Библията — отговарям, побутвам към нея чинията с шоколадовия еклер. — Ти какво правиш тук, Никол?

— В четири часа имам среща с Ронан в Темпъл Бар. Невероятно съвпадение, нали? Между другото, якето ти е страхотно.

— Току-що го купих заедно с няколко чифта обувки и два костюма. Поизпразних кредитната карта на мъжа ми. Купих си и жълт сутиен „Уондърбра“ — хрумна ми ей така, импулсивно.

Тя изобщо не реагира на предизвикателството, а казва:

— И аз си купих рокля. Искаш ли да я видиш? Много е хубава.

— Вярвам ти.

— С цвят на праскова — настоява тя.

— Прекрасно. Седни, хапни си еклер.

Никол сяда срещу мен, бодее с вилицата сладкиша. (Майка ми ще побеснее.) Поръчва си кафе, после се обръща към мен. Изражението ѝ

е сериозно, почти тържествено.

Казва, че си дава сметка как съм се изложила на опасност, като съм я защитила пред Хари. Признателна ми е, задето съм я спасила, и благодарение на мен вече не се страхува от побой...

Прехапвам устни, за да не прихна.

— Между другото — подхвърлям, — интересно ми е да видя този Ронан.

— Наистина ли?

— Няма ли да ни запознаеш?

— Днес ли?

— Ако е удобно.

— С удоволствие — тя се усмихва.

— Любопитно ми е какъв кретен е. Не ме гледай така, пошегувах се.

Никол казва, че в четири часа ще ме запознае със съпруга ми, за когото съм омъжена от две години.

— Но само при условие, че не започнеш да го сваляш — добавя и отново се усмихва. — Той е само мой, ясно?

Да ѝ се не види, за много духовита ли се мисли?

— Нямах представа, а?

— За какво?

— Казах го ей така, не ми обръщай внимание.

Тя отмята косата си, набожда на вилицата парченце от еклера. Започва да придобива уморен вид. Вече не сияе от щастие както преди няколко часа, когато я посетих в дома ѝ. Горкичката, изпълненията на недодялания Хари сигурно я травмират.

Взимам си от тортата, отпивам няколко глътки кафе и подхващам:

— Мога ли да ти кажа нещо?

Тя кимва.

— Може би няма да ти хареса, но... даваш ли си сметка какво представляваш за Ронан?

— В какъв смисъл?

— Връзката ви се основава на секса.

— Не е вярно...

— За него си само усмихната надуваема кукла. Вибратор с човешки образ. Използва те като барометър за мъжествеността си.

— Защо ми го казваш, Джул...

— Ти само поредното му завоевание.

Никол машинално облизва вилицата. Започва да ми става забавно.

— Не става въпрос за сексуално завоевание — нацупва се тя.

— Престани да се залъгваш. Не си нищо повече от мини-Еверест.

Никол се изчервява, отпива от кафето, което сервитьорът токущо е донесъл.

За да я нервирам още повече, добавям:

— Тъжно, но факт.

— Ронан не е като другите мъже...

— Да, бе!

Отново съм принудена да слушам как възхвалява съпруга ми и се мъчи да докаже уникалността му. Бил мил и нежен и се възхищавал от артистичните ѝ заложби — изявление, от което стомахът ми се преобръща.

— Като ви запозная, ще разбереш, че не преувеличавам — добавя и за щастие прекратява хвалебствената тирада.

— Слушай, Никол, не проумявам защо си затваряш очите за безспорните факти — двамата със съпругата му са си направили труда да се оженят в църква. Венчал ги е свещеник, пред Бог са се вrekli във вярност. Разменили са си венчални халки, хванати под ръка са излезли от храма, заминали са на меден месец в... някъде, живели са заедно няколко години и продължават да са заедно, а ги си само неговата любовница.

— Имаш ли представа какво ми причиняваш?

— Помни ми думата, че накрая ще те изостави, ще те предаде, както е предал съпругата си.

Тя хвърля вилицата си, отпива от кафето. Изчаква секунда, после промърморва:

— Виж какво, разбирам, че и ти имаш проблеми с брака...

— Не казвай нищо повече! — прекъсвам я, обаче тя упорито продължава:

— Много съм ти благодарна, задето вчера ме заведе в болницата...

— Стана случайно.

Точно така — случайно. Всъщност възнамерявах да я смажа от бой, но самонадеяната и непредсказуема съдба за пореден път реши да подръпне конците на нейните марионетки хората, отне ми работата и я възложи на Хари.

— ... и днес ме защити от Хари. Не беше длъжна да го правиш. Все едно си най-добрата ми приятелка, почти сестра...

— Зарежи го, Никол.

— Влюбена съм в него, не разбираш ли?

— Той те използва. Интересува го единствено секса.

— Наистина ли смяташ, че за него съм само „сексуална играчка“?

— Да.

— Ако е вярно, защо тази сутрин ми каза, че с брака му е свършено?

Глътвам си езика. Възвръщам си дар слово едва след няколко секунди:

— Казал ти го е, така ли?

— Да, оплака ми се по телефона, че глупавата му жена пак го тормози.

— С брака му е свършено — повтарям като робот. Идва ми да й кажа, че ако се съди по случилото се сутринта, бракът на Ронан е повече от стабилен.

— Да, така каза.

— Какво означава „свършен“?

Никол става и заявява, че приближава четири часът — щяла да прескочи до дамската тоалетна, за да облече новата рокля.

* * *

Най-голямото удоволствие предстои.

Никол ме повежда по Дейм стрийт към Темпъл Бар — старинен реставриран квартал с калдъръмени улици, където са събрани най-лошото и най-доброто, на което е способно човечеството — от изложбени зали и ателиета на скулптури до питейни заведения.

С вдигната глава крачи до мен — явно се гордее с новата си отвратителна рокля. Осведомява ме, че Ронан нито веднъж не е

закъснял за среща и бил педант по отношение на точността.

— Трябвало е да стане авиодиспечер — подхвърлям.

— И така ми харесва — отговаря тъпачката.

Нямам търпение да видя изражението му, когато двете цъфнем на срещата.

Тя продължава да ми разказва за него. Надува ми главата с тъпотии от сорта, че той е „гений, има невероятен усет по отношение на думите и образите“. Буквално нямам думи!

Прекосяваме една тясна уличка, водеща към Темпъл Бар, Никол ме осведомява, че Ронан е предложил да ѝ наеме ателие в този квартал, прочут с обитателите си — художници. Информира ме, че той е фрашкан с пари и може да си го позволи, ала тя се надява да му върне парите, ако стане известна художничка.

— Ако станеш — натъртвам подигравателно.

— Знаеш ли, има нещо, което не съм ти казала.

— Така ли? Ами сподели го.

— Мисля, късметът ми проработи.

— Изгарям от желание да науча подробностите.

— Най-хубавата ми картина много се е харесала на Люсиен Морел — той е галерист, когото Ронан познава от времето, когато е учил в Париж. Платното ще бъде включено в изложбата, която се открива в началото на септември.

— Септември ли?

— Да! Проявили са интерес и към другите ми картини! Критикът, който отговаря за страницата за култура в „Монд“, настоявал да се запознаем. Не е ли невероятно?

— Какво е изобразено на въпросната картина?

— Нарекла съм я „Чи“.

— Естествено.

Тихичко си тананикам; представям си как Ронан ще получи инфаркт, като се появя заедно с неговата пачавра.

— Както вече, казах, това е най-добрата ми работа — продължава пачаврата. — Ронан се съгласи да я съхранява в кабинета си, да не би Хари да изпадне в истерия и да я унищожи.

Спирам като ударена от гръм, зяпвам я:

— Опиши ми картината!

Никол явно е изненадана от реакцията, но все пак обяснява, че платното е с маслени бои — изобразени са осем разноцветни тропически рибки в голям аквариум.

— Ясно.

Картината, която видях на стената в зъболекарския кабинет на скъпия Ронан.

— Числото осем символизира багуа. Рибките са разноцветни, което означава, че всяка е източник на чи, същевременно сама по себе си е уникална. Идеята ми е заимствана от триграмите. Те са нещо като писмени знаци, образувани от успоредни линии. Всяка означава...

— Значи тази картина е шедьовър — прекъсвам я.

— Не бих казала — засмива се тя.

— Как би я определила тогава? Като най-хубавата от бездарните ли?

Никол не се съгласява и с моята формулировка:

— По-скоро е единствената ми добра работа.

— От която зависи репутацията ти.

Тя кимва:

— Ронан твърди, ще шансовете ми са много големи.

„Този мухльо не може ли да си държи езика зад зъбите?“ — мисля си, обзета от гняв.

— Та както казвах, всяка три грама означава нещо. Например зен е гръмотевица, ли означава огън и...

Изключвам съзнанието си за дърдоренето й. Наближаваме площад „Темпъл Бар“, умът ми вече е зает с друго. Кръчмата се намира между бръснарницата и магазина за дискове и плочи втора ръка, близо до тесния пасаж към кейовете. Остава ни да изминем не повече от петдесет метра.

— Освен това другата седмица той ще ме заведе в Париж! — възторжено възкликва Никол.

Заковавам се до бронзова статуя, подложена на оглед от група американски туристи, които шумно демонстрират интелектуалните си способности.

— Какво каза, Никол?

Тя започва да се чувства неловко, става подозрителна.

— Не е важно — промърморва.

— Той щял да те заведе в Париж, така ли?

— Защото смята, че от мен ще излезе добра художничка, нищо повече.

Чувствам се напълно смазана, едва успявам да кажа:

— Кога?

— Във вторник. Има полет късно следобед... Виж, знам, че не одобряваш връзката ми с Ронан, обаче...

— Боже мой!

— Да отложим за друг път запознанството ви, а?

— Не е за вярване!

— Удава ми се златна възможност, Джулиан. Трябва да отида.

Положението не е сериозно. Направо е критично. По-близки са, отколкото предполагах. Възможно е тя да стане прочута художничка. Аз ще си остана една нищо и никаква адвокатка. Възможно е тя да забогатее. Аз пък ще изкарвам някакви мизерни петдесет хиляди на година. Истинска катастрофа!

Засега Никол е само мимолетно увлечение за Ронан, който прилича на пиявица, вкопчваща се в меката женска плът до момента на освобождаването. Но ако тя се прочуе и забогатее? Тогава ми е спукана работата.

Появяването ми в кръчмата заедно с Никол може би ще го подтикне към спонтанно решение... Рискувам да загубя всичко.

Хващам я под ръка, придърпвам я в пасажа, водещ към реката. Спираме, започвам да говоря, гласът ми отеква сред каменните стени. Мъча се да я убедя да се осъзнае, да извоюва независимостта си, да разсъждава като зряла жена, не като разглезено дете.

Какво, мислите, прави тя?

Поглежда ме със съчувствие, нежно мълви:

— Джулиан, вечно ще съм ти задължена, задето ме спаси. Не трябваше да те обременявам с Ронан. Не се съобразих, че в момента преживяваш труден период с твоя съпруг — боязливо докосва опакото на дланта ми, искрено се усмихва, добавя, че се радва, задето сме се срещнали днес и че скоро трябва да излезем заедно.

Идва ми да я удуша.

— Извинявай, но ще те оставя, иначе ще закъснея за срещата с Ронан.

— Върви — промърморвам с горчивина, обръщам ѝ гръб.

Никол се усмихва, сякаш страдам от някакъв синдром, свързан с недостатък на хормони, но тъй като самата тя е жена, напълно ме разбира. Извинява се и ми благодари (интересно за какво), помахва ми, прошепва „довиждане“, държи се така, все едно нищо не се е случило.

Тръгва обратно към площада, аз оставам сама между каменните стени, в мен като че ли е зейнала адска пропаст.

* * *

На връщане към къщи шофирам по крайбрежното шосе. Над притъмнелия залив са надвиснали буреносни облаци. Ситни капчици оросяват предното стъкло. Не включвам чистачките. В момента предпочитам да виждам света като разкривен хаос.

И така.

С брака ми е свършено. Ронан ще я води в Париж. Е, поне вече знам истината.

Капнала съм от умора. Нямам сили да се разгневя.

По стъклото започват да падат грамадни капки. Колите, които ме задминават, са само смътни призрачни форми. Давам си сметка, че поставям в опасност не само собствения си живот, но и живота на други хора, защото предното стъкло на колата ми прилича на телевизионен екран „на снежинки“, обаче включването на чистачките изисква прекалено голямо усилие.

Затова продължавам да шофирам към дома си, макар това да е последното място, на което ми се иска да бъда в момента, и едва когато колата, движеща се в насрещното платно, отнася страничното ми огледало, включвам чистачките. Те прорязват непрозрачната водна стена върху предното стъкло, пред мен се ширва мокър асфалт — сив и потискащ.

Слава Богу, че запазих достатъчно присъствие на духа да не се издам пред Никол. И пред Ронан, разбира се.

Все още имам предимство. Ако въобще може да се нарече така.

Обаче Никол има право за едно — картината „Чи“ може да се окаже решаваща за кариерата ѝ.

„Чи“ е миналото.

Отключвам вратата на апартамента, изведнъж ме обзема странното чувство, че съм попаднала в чуждо жилище.

Не стига, че отнякъде лъха на поразвалена риба, ами от дневната се чува дрънкане на пиано, все едно някой свири в долнопробен бар от онези, които ще видите в уестърните.

Само дето музикалната пиеса е от Бизе.

Правя няколко крачки по коридора и познаяте кого виждам пред откренатата врата на дневната.

Мама седи зад полираното черно чудовище, което е прекалено голямо за стаята и е в разрез с елегантната обстановка, сякаш е купчина сняг в пустиня.

Кацнала е на столчето с протрита тапицерия, очилата ѝ са се смъкнали почти до връхчето на носа, докато следи партитурата, главата ѝ се вдига и спуска като шамандура.

— Не може да бъде!

Музиката рязко прекъсва. Мама изненадано вдига глава:

— О, ти ли си, скъпа?

Едва след няколко секунди възвръщам способността си да говоря:

— Направила си го...

— Хамалите ми поискаха сто и петдесет паунда. Това е изнудване!

— Не може да бъде!

— Имаш право, трябваше да се обърна към друга фирма.

— Мамо, смятах, че се шегуваш.

— Много добре знаеш, скъпа, че не притежавам чувство за хумор.

— Не е за вярване, че си докарала пианото!

— Ако не вярваш, погледни външната врата — малко пострада при пренасянето.

— Ронан ще припадне.

— Ние ще го подкрепим, ако се наложи.

— Господи! — обикалям около рояла, както наскоро Ронан обикаляше около поршето си, само че се придвижвам много по-трудно от него, тъй като чудовищно грозната мебел е заела почти половината от дневната и като великанска прахосмукачка е изсмукала свободното пространство.

Масата за хранене и столовете ги няма. Мама ме уведомява, че разглобената маса временно е складирана в нашата спалня, а столовете от викторианската епоха са в нейната стая, но не й пречели — тъкмо напротив, подредила била върху тях обувките си.

— Продадох къщата — добавя. — Клиентът поиска и килимите, завесите, мебелите, дори старата косачка, за която още се колебая дали да му продам. Отказа се само от рояла. Каза, че дъщеря му, която починала миналата година, свирела на пиано. Не издържа гледката на рояла в моята дневна и се просълзи. Наложил се да му дам носна кърпичка. Тъжна история, нали?

— Не сменяй темата.

— Освен това инструментът е много ценен.

— Какво да кажа на...

— Наличието на пиано разкрива пред едно семейство много нови възможности.

— И то все неблагоприятни.

Мама се засмива също като едно време, когато бях малка и капризничех.

Ами ако е права? Може би случилото се има и положителна страна. В крайна сметка постъпката й така ще вбеси Ронан, че той газ ще пикае, нали? Струва си да си го напомням.

Да му се не види, какво ми пука за неговите чувства? Да не би да се съобразява с моите? Той чука някаква зад гърба ми. Ами аз? Какво толкова лошо съм направила? С помощта на стария роял съм похитила скъпоценното пространство в дневната ли?

Да, общо взето постъпката на мама не е толкова фатална.

Освен това ми стига само да я погледна — олицетворение на безметежно щастие е.

Не бива да я съдя прекалено строго.

* * *

След пет минути — точно в седем, външната врата се отваря. Мама предвидливо се шмугва в кухнята — да не би да пострада. Докато профучава край мен, забелязвам дяволитата ѝ усмивка. Ронан ще завари в дневната си нещо монументално, ала кой знае защо тя не иска да присъства на празненството.

Врата се затръшва. Чувам стъпки в коридора. Прошумолява найлон. Ронан оставя нещо голямо върху канапето в бананов цвят. Изведнъж ме забелязва.

— Интересно ли прекара следобеда? — питам учтиво.

Няма отговор, само звуци от окачване на дрехи.

— Защо мирише на риба? — пита съпругът ми.

— Е, купи ли? — подхвърлям.

Той озадачено мълчи, после промърморва:

— Какво?

— Купи ли си обувки?

— Да. Сложих си ги още в магазина. Риба ли си готвила?

— Какво има в плика, Ронан?

— Аквариум, какво друго?

Мама наднича през откренатата врата на кухнята. Широко се усмихва. Очевидно е в прекрасно настроение. Вероятно се радва на стария си роял. Но и с наслада предвкушава следващите няколко минути от земния си живот.

Вратата на дрешника отново се затваря, Ронан сядна на банановото канапе, събува съвършено новите си кафяви обувки. Става, взима найлоновия плик, тръгва към дневната. Забивам нос в списанието, което уж чета. Стъпките му секват. Предполагам, че е стигнал до прага.

Може би се възхищава от късата черна рокля и елегантните черни обувки, които си купих сутринта? На хубавата ми прическа? Или на съвършения ми грим?

А може би е забелязал нещо друго.

— Джули! Какво е това?

Вдигам очи, после, проследявайки погледа му, бавно обръщам глава към рояла:

— О, това ли? Опитай се да отгатнеш — четирибуквена дума, започва с Р.

Нещо тихо изщраква. Двамата поглеждаме вратата на кухнята. Скъпата ми майчица току-що я е затворила. Образец на дискретността е. Не желае да ни се натрапва.

Макар че се задъхва от тежестта на аквариума, Ронан остава на прага.

— Защо това... нещо е тук, Джули?

— Спечелих го от лотарията.

Лошите новини трябва да се съобщават предпазливо и на няколко етапа.

Съпругът ми се втурва в дневната, оставя върху пиедестала тежкия аквариум, освобождава го от опаковката. Мълчи, сякаш не е чул последните ми думи. Интересно дали ще познае рояла.

— Хубава мебел, нали?

Нещо изскърцва; звукът като мълния прорязва нощното небе на спомените ми. Някой вдига капака на рояла. Мама има щастието да притежава инструмент, който, вдигнеш ли капака, скърца като при отварянето на ковчезите във филма „Злите мъртъвци“.

— От лотарията ли си го спечелила?

— Точно така.

— Където и да видя този раздрънкан боклук, ще го позная, Джули. Принадлежи на майка ти.

Познайте кой тъкмо в този момент излиза от кухнята.

* * *

Мама е върхът. Честна дума. Метафорично казано, хванала е Ронан за топките. Толкова е чаровна, че дори Мишел Пфайфър не може да ѝ стъпи на малкия пръст. Етапите на свършената ѝ техника са следните:

1. Приветлива усмивка: „Здравей, Ронан.“

2. Тактика за отвличане на вниманието: „Какъв хубав аквариум си купил!“ Приближава се да разгледа покупката.

3. Нахвърля се върху мен: „Трябваше Джули да го купи, в крайна сметка, нали тя го счупи?“

4. Смирено извинение: „Между другото, Ронан, извинявай за рояла. Знам, че заема много място“.

5. Престорено признаване на авторитета му като собственик на жилището: „... но ако не възразяваш...“

6. Лъжи и преструвки: „... нека остане тук няколко дни, докато го вземе новият му собственик.“

Известно е, че на възрастните жени всичко им е простено.

Ронан обаче май не ѝ хваща вяра. Стои с ръце на кръста и сумти. Накрая, за да запази достойнството си, подхвърля, че при сегашната цвetoва гама дневната ни прилича на заведението „Айриш Крийм“.

После отива да вземе душ и да се приготви за вечерята в „Ла Боем“ — запазил е маса за двама ни, за да ми затвори устата.

— Обаче за едно има право — отбелязва мама, след като отново сме сами.

— За какво?

— Миризмата.

Свеждам поглед към списанието:

— Не предполагам, че съомгата мирише така.

— Съомга ли си приготвила?

— Да, направих нещо като мус — отвръщам.

Майка ми се усмихва така, че тръпки ме побиват.

Тя ме е възпитала да бъда добра християнка и да обичам животните. Добрите християни и хората, които обичат животни, не постъпват с аквариумните рибки като мен. Независимо дали рибките са живи или мъртви.

— Между другото, Джули...

— Казвай.

— Направи ми впечатление, че много рибки са изчезнали. Имаш ли представа къде са?

Вдигам поглед от списанието — очите ѝ, които се усмихват зад очилата, са изпълнени с такова подозрение, че свят ми се завива. Ставам и бързо излизам.

Ето ни в „Ла Боем“.

Ронан е сдържан, хладен, резервиран. За ордьовър си поръчва панирани гъби с млечен сос — според мен отвратителна комбинация. Пъхам в главното си отвърстие парченца пушена съомга, полята с лимонов сок, което неизбежно ме навежда на мисълта за рибения „мус“ в хладилника.

И двамата мълчим като риби.

Когато вечеряме в ресторант, Ронан не продумва, докато не изконсумира поне една трета от храната. Твърди, че храненето е един вид работа, а той не може да прави две неща едновременно. Истината обаче е, че в неговите очи само разговорът със съпругата се смята за тежка работа. Съвсем друго е, когато контактува с любовницата си.

Поднасят escalopes de veau^[1] (за Ронан) и печена патица с портокали (roue moi)^[2]. Едва след осмата хапка съпругът ми е готов за онова, което умее най-добре — общуването.

— И така... — подхваща.

Триеточие.

— Как е патицата?

— Истерична.

Той учтиво се засмива.

— Ронан?

— Да?

— Кога ще си вземеш отпуска?

Той сдъвква хапката си, отпива от виното, оставя обратно чашата, покашля.

— Ами... в периода между петнайсети август и средата на септември.

— Може би в началото на септември, а?

— Да. Защо питаш?

— Ей така. Хрумна ми, че може пак да отидем на Корфу.

— Хм, защо не? На острова е прекрасно през август.

— Спомняш ли си колко хубаво изкарахме?

Известно време разговаряме за горещината, за пътеките, виещи се към плажа, където местни хора, яхнали мулета, продаваха евтино вино, за романтичните залези, ресторанта на Сотирис, екзотичната музика и танците, особено танца на един сервитьор, който се въртеше като дервиш, стиснал поднос между зъбите си.

— Подобни танци са опасни за пломбите — подхвърля Ронан.

Спомняме си жените, от глава до пети облечени в черно, варосаните къщички и тесните улички, странния език и как беряхме плодове от финиковите палми край брега.

Въздишам:

— Беше толкова... автентично.

— Да, ако не броиш „Сънди Таймс“.

Неволно се засмивам.

Ронан отчупва парче от франзелата, намазва го с масло и отбелязва:

— Бих отишъл там дори само заради прекрасното сирене.

— И баклавата.

— Ами рибата меч, червеното вино...

— Беше прекалено силно — прекъсвам го.

— Какво, виното ли? — той широко се усмихва. — Спомни си портокаловото бренди.

— Честно казано, след като пихме узо, останалото ми се губи.

— Печеното сирене тип „грюер“... прекрасно, като си има предвид, че не беше френско.

— Помниш ли омарите?

— Ами мозъка — много рядък деликатес.

— Само в твоята глава мозъкът е рядък деликатес, Ронан.

— Браво, Джули.

— Комарите...

Той бърчи чело:

— С какъв сос ги поднасяха?

— От човешка кръв. Честно, буквално ме подлудяваха.

Съпругът ми отрязва поредното парченце от телешкото си и подхваща с поучителен тон:

— Известно е, че тези насекоми притежават нещо като телепатични способности. Въобразяваме си, че ни хапят само когато

изключим осветлението, обаче не е вярно. Комарите изчакват, докато престанеш да мислиш за тях, тогава се нахвърлят върху теб. По-хитри са дори от паяците.

— Бяха грамадни. Като водни кончета, които са застинали във въздуха.

— И те като теб, Джули, си падат по големи запои.

Преструвам се, че не съм чула злобната забележка, и му напомням:

— В крайна сметка им отмъстихме, нали?

— Да, въпреки че хазяинът не остана очарован от многобройните червени точки по тапетите.

— И аз не бях очарована, когато проклетниците ме хапеха навсякъде.

— Той протестираше и срещу скърцането на леглото ни.

— Откъде да знаем, че спи в стаята под нас?

— Хъркаше като дъскорезница.

— Вярно е. Но ние не правихме нищо, докато той започна да хърка.

— Забравяш, че и той имаше съпруга.

— Да, онази мустаката дебелана.

— Спомняш ли си въпросното легло?

— Как не! Толкова беше твърдо!

— Едва не получих дископатия.

— Знаем защо — усмихвам се дяволито.

Ронан се засмива:

— Веднъж си заклеших крака в таблата от ковано желязо.

Да му се не види, умът му е все в нестандартния секс!

— Гърците изповядват православно християнство, Ронан. Леглата им са пригодени за тази цел, ако разбираш намека ми.

За пръв път от месеци насам той се засмива така, че едва не се задавя с храната си. Добра поличба за бъдещите ни взаимоотношения.

— Ронан, искам отново да отидем на Корфу.

— С най-голямо удоволствие.

— Нека бъде през първата седмица на септември.

— Защо не през август? — подхвърля той, но не ме поглежда, а отново взима чашата си.

— Приятел на Силвана има апартамент в Пелекас, но жилището е заето до края на август. Освен това най-късно на осми септември трябва да бъда на работа.

— Ще измислим друг вариант.

— Не. Не бива да пропускаме тази златна възможност. Настоявам да заминем в началото на септември.

Той се намръщва:

— Може би ще съм зает тъкмо тогава.

— Така ли? С какво?

— Още не знам, ще се уточним допълнително.

Отпивам от виното си и подхвърлям:

— Между другото, взех билети за театър.

— Какво дават?

— „Саломе“. Знам, че обожаваш Оскар Уайлд.

— Прекрасно! За кой ден са билетите?

— Вторник.

Взимам си от патицата, с крайчеца на окото си виждам как чашата на Ронан застива във въздуха.

— Защо не отидем в събота? — пита той.

Логичен въпрос, след като обикновено ходим на театър именно в съботните дни.

— С момичетата сме се уговорили да излезем по женски.

— Ами да беше взела билети за по-другата седмица — кисело мърмори той.

— Тогава ще дават друга постановка — не се страхувам, че ще ме хване в лъжа, защото проверих. Злорадо наблюдавам как едва прикрива раздразнението си. — Какво толкова, че веднъж ще отидем на театър във вторник?

— Всъщност има проблем...

— Така ли?

— Във вторник трябва да бъда на конференция в Париж.

— Така ли им казвате на тези пътувания?

— Да. Има конференция на стоматолозите. Забравих да ти кажа.

— Аха!

— Посветена е на превенцията и лечението на пародонтозата... няма начин да я пропуска.

Прииска ли ти се да чукаш нещо чуждо, измисли си конференция в чужбина. Бедата е там, че той е бил на какви ли не конференции в цяла Европа — на стоматолозите, на ценителите на изкуството, както и на колоквиуми по философия и естетика. Страхувам се да мисля какво означава това.

— Да заминем двамата, а?

Той поклаща глава.

— Защо не? Докато си зает с научните си работи, аз ще обикалям магазините.

— Неудобно е, Джули. Приятел французин ми предложи да ме приюти.

— Сигурна съм, че в леглото ти ще се намери местенце за мен.

— Каза, че ще ми предостави само канапе.

— Нямам нищо против.

— Доколкото си спомням, въпросното канапе е прекалено тясно дори за един човек.

— Тогава ще си вземем стая в „Пиер“. Можем да си го позволим. В края на краищата не сме бедни, нали?

— Известно време трябва да внимавам с разноските — Ронан оставя чашата си. — Ремонтът на поршето понамали грамадното ми състояние.

— Да, въздържай се от излишни разходи. Когато купуваш за двама души, може да ти излезе доста солено — струва ми се, че чувам как в съзнанието му се срутва грамадно скеле. Придавам си възможно най-невинното изражение, спокойно отпивам от виното си. Наблюдавам как гъста червенина облива страните му. Дяволито се усмихвам и добавям: — За мен и за теб, де.

Той се засмива, налива вино в чашата ми:

— Помислих, че си ме разкрила.

Идва ми за пръв и последен път да му се разкрещя. Да освободя организма си, защото „тайната“ започва да ме подлудява. Не зная докога ще мога да играя ролята си в тази зловещна комедия.

Най-важното е да запазя спокойствие.

Също като него.

Отпускам брадичка на преплетените си пръсти, носталгично наблюдавам през витрината поруменялата вечер. От нашата маса се вижда реката, в далечината се издигат дървета, строени като войници.

Върховете им пронизват притъмняващото златисто небе като хиляди остриета на ножици.

Отпивам от чашата с минерална вода, привеждам се:

— Какво мислиш за изневярата, Ронан?

Той стреснато мълчи, после промърморва:

— Откъде ти хрумна тъкмо този въпрос?

— Интересувам се от мнението ти във връзка с едно мое изследване.

Ронан широко се усмихва:

— Според мен изневярата е подценявана.

— Ясно.

— Пошегувах се. Ще ти кажа какво мисля... — той избърсва със салфетка устните си. — За повечето семейни мъже любовницата е само средство за удоволствие, снабдено с дистанционно управление.

Крадешком поглеждам съседната маса да проверя дали ни подслушват и изгърсвам:

— Имаш предвид, че съпругата не е в състояние да осигурява достатъчно сексуално удоволствие ли?

— Не, Джули. Никой никога няма да проумее сложния свят на мъжката сексуалност — взима от кошничката франзелка, счупва я наполовина и започва да дъвче, въпреки че е приключил с вечерята. — Любовницата е чисто и просто проекция на въображението на мъжа.

— Признавам, че никога не ми е хрумвало.

— По рождение мъжете са склонни към изневери. Вероятно е свързано с генетиката — мъжът ловец, воин, авантюрист, защитник на жената.

— Честно казано, доста странен мироглед...

— Опитвам се да обясня, че изневярата е състояние на духа.

— Въпреки че не може без легло.

— Леглата са надценявани — заявява той, без да престава да дъвче.

— Значи предпочиташ бюра.

— Бюра, маси, столове... За мозъка — посочва главата си, където си въобразява, че се намира мозъкът му, — всяка поза е възможна. Въпрос на въображение. Поетиката на възможното. Главното е, че мъжът е виновен още преди да има така наречената „извънбрачна връзка“.

— Така наречената, а?

— Ами да — въпрос на семантика.

С цялото си сърце искам той да престане да се преструва. Жадувам да бъде естествен, да не крие нищо, да признае вината си. Ако го стори, ще бъде най-образцовата съпруга на света. Никога повече няма да го тормозя. Няма да го подлагам на разпити. Дори вродената ми страст към заяждането ще се съсухри и ще умре.

Сервитьорка ни поднася менюто с десертите. Ронан го отказва, поръчва две кафета. Жената дискретно се отдалечава.

Импулсивно сграбчвам ръката му, притискам я към масата:

— Ронан, нещо те измъчва. Сигурна съм. Погледни ме, на теб говоря! Знаеш, че те обичам. Още щом те видях, разбрах, че ще се оженим. Пасваме си идеално, всичко върви като по мед и масло — имаме престижни професии и прекрасен дом, хубаво ни е заедно... бъдещето е пред нас. Искам само... само...

Той ме поглежда така, сякаш съм прокажена:

— Какво те прихваща?

Моля го. Умолявам го. Отправлям призив към всяко нервно влакно в организма му, което откликва на уязвимостта, съжалението и унижението. Ала той е като леден блок.

— Моля те, Ронан, кажи какво става с теб, какво те измъчва.

— Нищо ми няма. Що за абсурден разговор е това?

— Не ми го причинявай!

— Да говорим като разумни същества. Обясни какво си наумила.

Ясно — опипва почвата.

Не мога да бъда откровена с него. Няма да го моля да не ме мами, да ми бъде верен, да ми каже истината в очите. Да ме обича. Ако не желае да ме дари с чувствата, които заслужавам, няма да го принуждавам. Той трябва да поеме инициативата.

— Ронан, каквото и да си направил, вече няма значение. Важното е, че пак сме само двамата.

— Смяташ, че имам любовница, нали?

— Моля те само за едно — не ме лъжи. Ако ме измамиш, всичко ще се промени. И връщане назад няма да има. Говоря сериозно.

— Смяташ, че имам любовница — повтаря той и се засмива, като че ли съм ненормална.

— Не съм го казала.

— Все едно го каза. Убедена си — говори като човек, засегнат до дъното на сърцето си от несправедливо обвинение.

Не е за вярване, че постъпва така с мен. Не е за вярване!

— Не съм го казала — повтарям.

— Намекна го.

— Е, вярно ли е?

— Пак започваш!

— Вярно ли е?

Ронан свива рамене, произнася равнодушно:

— И у теб се проявява чувството за несигурност, типично за всички жени.

Непоносимо е!

— Моля те!

— Джули...

— Моля те, Ронан!

— Престани да се заяждаш!

Млъквам, настъпва мъртвешка тишина.

Ронан оправя салфетката, която е разстлал на скута си. Сервитьорката донася кафетата. Преди да постави чашата пред мен, ставам и прекосявам ресторанта.

Съпругът ми не си прави труда да ме последва. На вратата се обръщам — той преспокойно пие кафето си.

Излизам и веднага се обаждам да предупредя Силвана, че ще нощувам при нея.

---

[1] Телешки шницел — (фр.). — Б.р. ↑

[2] За мен — (фр.). — Б.р. ↑

Името на Ронан Фицджералд — специалист стоматолог, е написано със златни букви на изискана табелка, намираща се редом с не толкова изисканите табелки на общопрактикуващи лекари и педикюрстка. Кабинетът му е в пристройката в дъното на сградата, заобиколена от градина. Има чакалня за пациентите, кухничка и баня с душ кабина.

Отключвам входната врата (използвам ключа, който Ронан ми даде преди много време), влизам в кабинета. Обгръща ме миризмата, която очаквах — на дезинфекциращо средство, използвано от зъболекарите. Случвало ми се е да усетя същата миризма в службата — мнозина колеги мислят, че ако се нажабуркат с ментоловата течност, ще си изкарат безплатно чукане.

Грижливо заключвам вратата.

Зъболекари! Причинявали са ми само болка — почистване с противната бормашина, умъртвяване, изваждане на нерви... Никога не съм ги харесвала.

Цяло чудо е, че се омъжих за човек с такава професия.

* * *

Именно тук се състоя третата ни среща. Ронан явно искаше да ми направи впечатление, като проникне в най-загнилите дълбини на зъбите ми. Бог знае защо се съгласих на безплатен преглед. Сигурно си въобразявах, че той ще изглежда много секси, като облече бялата престилка. Ронан ме въведе в стаята за изтезания, воняща на дезинфектант, и взе да ми обяснява предназначението на всеки инструмент, докато аз умирах да го просна на стола и да го възседна. Само че стана тъкмо обратното — той ме настани на стола и си сложи предпазната маска, все едно се страхуваше да не пипне някой вирус. Пъхна в устата ми противните метални инструменти, които дрънчат

при всяко докосване на зъбите. Съсредоточено и безмълвно започна да изследва възможно най-неромантичните кътчета на устната ми кухня. Осъзнах, че почти ме е забравил.

Инжектира ми упойка, пломбира долния ми кътник. Проговори едва на края на процедурата, като каза да плюя; думите ми се сториха толкова двусмислени, че избухнах в смях. Ронан дори не се усмихна — стоматолозите са сериозни хора, нямат време за глупости.

Казах си, че ще му помогна да се поотпусне. Преди да отидем на обяд, го притиснах до вратата, свалих му ризата, колана, панталона, всичко. И буквално го изнасих.

Оттогава той запълва дупките ми.

* * *

Внимателно разглеждам бюрото в кабинета му — интересно дали са останали следи от случилото се в петък? Примерно драскотини от камък на пръстен или от катарамии на обувки, вдлъбнатини от гривна. Повърхността е гладка като огледало. Все едно бурната любовна сцена не се е случила. Всичко е толкова нормално и... делово — телефонът и факсът на Ронан, неговият нов компютър и принтер, неговата картотека.

Обръщам се към платното на Никол. Току-що забелязах нещо, което съм пропуснала при предишното си посещение. Най-долу вдясно с мънички букви е написано названието на картината. „Чи“!

По-късно ще обърна специално внимание на гениалната творба, сега имам по-важна работа. Едно след друго отварям трите чекмеджета на бюрото, преглеждам съдържанието им... В най-горното има разписки, фактури за доставени стоки.

Във второто са напъхани брошури на Дружеството на стоматолозите с график за предстоящите конференции и лекции. Както и листовки с информация за нови продукти, технологии, лекарствени средства, наръчници.

Предполагам, че тези боклуци причиняват почти физическа болка на естета Ронан.

В третото чекмедже при визитните картички на пациенти и изрезките от вестник във връзка с дело за отнемане лекарските права

на стоматолог от нашия град, намирам снимка на Никол. Тя е наклонила глава, усмихва се подкупващо. Носи бяло вълнено поло, около шията ѝ е увит дълъг жълт шал, чиито краища небрежно е преметнала през рамото си.

Ръцете ме сърбят да взема снимката и да я наплескам с кучешки изпражнения.

Обаче не го правя, а внимателно я пъхам обратно в чекмеджето.

От картотеката изваждам всички папки под буквата М. Почти веднага намирам каквото ме интересува. Изваждам писмо, носещо подписа на Люсиен Морел, който навремето е преподавал на Ронан естетика в Сорбоната. Ама че непредпазлив е този мой съпруг!

Посланието е с дата 5 юли, изпратено е на адреса на зъболекарския кабинет. Написано е на английски. Отвратителен английски, но все пак разбираем.

„ГАЛЕРИЯ «РИШЕЛЪО РЮ ДЪО ЕКОЛ» №47 75005 ПАРИЖ 5 ЮНИ

Скъпи Ронан,

С огромно задоволство използвам тази възможност да ти съобщя, че Жорж (галерия «Лафайет») е уредил изложба на творбата на прекрасната мадмоазел Съмърс. Изложбата ще бъде от началото на септември и ще се съсредоточи около нейната много оригинална творба, назована «Чи». Снимките на платната «Ембрион» «Пъпна връв» и «Захвърлени дрехи», събудиха известен интерес, но именно «Чи» предизвика нещо като мълния в небето.

Жорж прие да се срещне с художничката през следващите няколко седмици, за да разгледа гореспоменатите творби предвид възможното им включване в изложбата през септември. Естествено ще има разходи — за включване в изложбата плюс моята скромна комисиона, обаче аз съм убеден, че именно нашата страна и по-конкретно галерия «Лафайет» ще бъде трамплинът, който, тъй да се каже, ще изстреля мадмоазел Съмърс в звездна орбита.

Ако от нейно име се съгласиш да обсъдим продажбата на «Чи» смятам, че това ще бъде ползотворна тема.

Моля, когато ти е удобно, ти да ми позвъниш в Сорбоната, където прекарвам по-голямата част от деня си, за да уговорим дата през юни, когато двамата ще можете да ни посетите с единствената цел да организираме програма за излагане на картините на твоята клиентка. Четвъртък, 21 юни, е най-удобното време за мене, така че ме осведоми, ако е удобно и за теб.

Моля, приеми най-сърдечните ми поздрави.

С уважение:

Люсиен Морел“

Връщам писмото в съответната папка, затварям картотеката, тръсвам се на стола пред бюрото. 21 юни. Средата на лятото.

Дълго не помръдвам, не издавам нито звук; вслушвам се ръмженето на колите отвън, които с плясък преминават през дълбоките локви, които се образуват по съвременните пътища.

Вдигам поглед, дълго се вирам в картината на Никол, на която са изобразени разноцветни тропически рибки. Това е пропускът на Ронан към света на изкуството. Платното, което може да промени съдбата му. Съдбата на Никол.

Моята съдба.

От друга страна, аз притежавам способността да променя съдбата на картината.

Свалям я от стената, занасям я в кухнята, хвърлям я на масата.

Тъй като днес не съм хапнала нито зальк, отварям хладилника.

Зареден е с храна. Или секретарката, или самата Никол се грижи за зареждането. Има всичко, за което може да мечтае изгладнял човек — кашкавал, масло, яйца, пай с ябълки, хляб, йогурт, лешников сладкиш. Отварям картонена опаковка с диетичен прасковен йогурт, прохладната течност действа на пресъхналото ми гърло като балсам.

С ножа за хляб си отрязвам от лешниковия сладкиш.

След пет хапки парчето изчезва.

Господи, гладна съм като вълк! Хляб. Кашкавал. Масло.

Готова съм да убия човек за сандвич с кашкавал.

Изваждам от пакета две филии хляб, обилно ги намазвам с масло, отрязвам две дебели парчета кашкавал, слагам ги върху хляба. Пъхвам ги в микровълновата печка, завъртам термостата на подходящата температура, включвам я.

В шкафа под умивалника намирам неначената опаковка от шест бири. С треперещи ръце изваждам една, дръпвам халката, жадно отпивам направо от кутията. Сядам на дървения стол до масата, за да довърша бирата. Критично оглеждам картината пред мен. Признавам, че изпитвам неописуем гняв и омраза към хората, които смятат картината на Никол за „много оригинална творба“.

Преглъщам — от миризмата на препечения кашкавал устата ми се е напълнила със слюнка.

Отварям си втора кутийка бира.

„Чи“!

Вдигам платното, отдалечавам го, мъча се да проумея какво му е оригиналното.

Не. Не разбирам. Или съм невежа, или съм сляпа. Или пък картината наистина е пълен боклук. Завъртам я обратно. Да, сега изглежда много по-интересна.

Отново я оставям на масата и хуквам към микровълновата печка, преди сандвичите ми да се овъглят. Било е на косъм — филийките са почернели по краищата, но кашкавалът е спасен. Изваждам ги в чиния, откъсвам си парченце — толкова е вкусно, няма значение, че кашкавалът прилича на гума и полепва по зъбите ми. Отварям трета бира.

Внезапно ми хрумва гениална идея, все едно мълния прорязва съзнанието ми. Изваждам рулетката, която видях в чекмеджето с приборите за хранене, измервам картината. Трийсет и девет сантиметра по диагонал. Добре.

Измервам и фурната. Четирийсет и пет сантиметра.

Пъхам вътре платното, включвам нагревателя.

Облягам се назад, склучвам пръсти на тила си, преспokoйно наблюдавам как печката си върши работата. Толкова съм възбудена и изплашена, че ми прилошава.

Какво пък толкова — можеше да нанесе много по-сериозни поражения. Обзавеждането на кабинета струва цяло състояние. Със

сумата, платена за стола, произведен в Хонконг, бих могла да си купя по-нов модел кола; специалното осветително тяло, напомнящо ръка на робот, струва колкото пътуване за двама до Барбадос; ако не беше апаратът за рентгенови снимки, можехме заедно с приятели да си купим вила, където да почиваме всяко лято; в сравнение с тези колосални разходи сумите, отделени за лосиони, лекарствени препарати, инструменти, остъклени шкафове и плювалник, ми се струват направо нищожни.

Като си спомня, че зърнах голям чука в шкафа под умивалника... Ронан е късметлия. Правя му неоценима услуга, като препичам във фурната една по-дебела филия.

Освен това спасявам брака му.

Вой на сирена едва не ме проглушава. Противопожарната аларма! Откачвам от стената непослушната машинка, хвърлям я на масата, грабвам чука и няколко пъти го стоварвам върху нея, за да я усмиря. Размахвам ръце да прогоня гъстия дим и отвратителната миризма, изваждам картината от фурната, хвърлям я на дъската за изцеждане.

Навремето имаше филм със заглавие „И се роди звезда“. Онова, което съм постигнала, би могло да се нарече „И се роди ужасяваща красота“.

Занасям в кабинета овъглените останки от платното, без да обръщам внимание на гъстия черен дим, който се стеле след мен. Отново окачвам „картината“, и то накриво.

Отдалечавам се, за да разгледам моята изпълнена с алюзии интерпретация на шедьовъра на Никол.

Би трябвало да съм гузна, но не изпитвам абсолютно никакво чувство за вина.

Разбирате ли, не ми е достатъчно метафорично да избия зъбите на неверния ми съпруг. Правя го от шейсет часа насам, но като инатливо магаре той отказа да реагира на намеците ми. Тоест, лиши ме от неописуемото задоволство, което обикновено изпитваш, когато избиваш зъбите на неверния си съпруг.

Ето защо бях принудена да предприема по-решителна стъпка и да унищожа онова, което е най-скъпо за Ронан. „Чи“ вече не съществува.

Преди да тръгна, правя оглед на кухнята. Чиния с трохи и разтопено масло, три кутийки от бира, картонена опаковка от йогурт. Няма смисъл да разчиствам. Ронан никога няма да свърже храната с мен. Ще предположи, че Хари си е устроил пиршество, докато е наблюдавал изгарянето на картината.

Откаченият Хари. Горкичкият Ронан — газ ще пикае, като види какво се случило!

Преди да изляза, с чука разбивам стъклото на прозореца до задната врата, отключвам я.

Напускам кабинета, два пъти превъртам ключа.

* * *

Намирам се на горния етаж на автобуса, който пъхти по крайбрежното шосе, напечено от слънцето. Само мокрият паваж напомня за скорошната буря. Слънцето грее толкова ярко, че не мога без моите шикозни тъмни очила „Калвин Клайн“, с които изглеждам адски съблазнителна.

Прозорците са отворени, ала жегата е непоносима. Топлият вятър, примесен със соления дъх на море, разваля прекрасната ми прическа, но човек не може да има всичко, нали?

Взирам се в жестокото великолепие на сините води, достигащи линията на хоризонта, обтегната до скъсване, постепенно ме обзема спокойствие. Замислям се за случилото се през последния час. Да, беше изпълнен със знаменателни събития.

И ми донесе удовлетворение.

Отново имам някаква надежда.

Всъщност не мога да престана да се усмихвам. Неколцина от спътниците ми — съмнителни, зле облечени типове, ме поглеждат така, все едно съм извънземна. Да му се не види, чувстваш се толкова тъпо в автобус, когато ти е весело, а на хората около теб са потънали гемите!

След вечерното забавление съм изпълнена с неописуемо задоволство, иска ми се усещането никога да не ме напуска.

31

Седя пред кафене „Реналдо“, намиращо се само на пет минути пеш от дома ми.

Светлозелените листа на лимоновите дръвчета тихо шумолят от живителния полъх на лекия ветрец, яркото слънце се процежда върху тротоара, все едно го обсипва с безброй златисти конфети. Вдигам очи — небето, което ту се показва, ту се скрива измежду листата, е синьо-зелено. Отсреща е станцията на ферибота — ослепително бяла постройка, пред която са наредени палми, засадени в грамадни саксии. Вълноломът се простира навътре в искрящата вода, искрящото слънце го обагря в бананово жълто. На около два километра е фарът — изглежда така, сякаш плува сред синкавата вода.

В ден като този ми се иска да възкликна: „Ех, ако можеше и Ронан да е до мен, за да сподели изживяването!“

Вместо това съм принудена да го споделя с Никол.

Вероятно ще попитате как се стигна до тук.

* * *

Тя ми телефонира по обяд, когато бях в кафенето до кантората; пиех еспreso след еспreso и се тъпчех с торта, сърцето ми биеше радостно, като си представях как Ронан влиза в кабинета си и открива прясно изпечената картина, окачена на стената да изстине.

„Сигурно е побеснял. Няма начин!“ — мислех си.

Приятните ми мисли бяха прекъснати от пронизителното извъняване на мобилния ми телефон, което се вряза досущ като копие в тишината на малкото заведение. Естествено всички посетители се обърнаха да ме изгледат на кръв, все едно живеем в зона, забранена за мобилни телефони.

Обадих се. Търсеше ме Никол.

Равнодушно я попитах как е. И моментално съжалих, защото тя възкликна:

— Здравей, Джулиан! На седмото небе съм! Животът е прекрасен! Толкова съм щастлива! Неврозата постепенно ме напуска, започвам да се отърсвам от чувството за несигурност, и то благодарение на най-прекрасния човек на земята, о, толкова съм щастлива... знам, че не искаш да говоря по този въпрос, но трябва да споделя с някого радостта си — може ли днес да се срещнем? Моля те!

Ужасно се изкушавах да подхвърля поне една от дългия списък с иронични забележки, задължително включваща фразата „Ах, ти, плъхова фъшкия!“ Обаче реших, че няма смисъл. И без това събитията се развиваха в моя полза — защо да си хабя силите?

— Добре, няма какво да загубя — отвърнах многозначително.

— Прекрасно!

Уговорихме се да се срещнем в пет часа, аз посочих мястото на срещата.

И ето, че седя на неколкостотин метра от сградата, в която живеем с Ронан. Отпивам от кафето си, доставено от Чили — толкова черно и силно, че сигурно причинява рак, именно заради това толкова ми харесва.

Пустите му южноамериканци имат толкова хубаво кафе, че би трябвало да са най-бодрите хора на света. Обаче не смея да мисля какви са представителите на силния пол — мъжете от латинската раса са достатъчно страстни и без кофеинът да ги превърне в разгонени самци.

Поръчвам си и парче чийзкейк. За мен консумирането на сладкиши е като оргазъм. Полюшвам се на задните крака на белия пластмасов стол, вслушвам се в шума на вълните, които идват и си отиват, отнасяйки минута след минута, радвам се на отлитащите секунди от моето безкрайно лято, преди Никол да се появи и каже нещо, което ще развали настроението ми.

Тя закъснява с цял час; появява се тъкмо когато се каня да си поръчам още едно парче чийзкейк. До гърдите си притиска нещо обемисто. Малко ми напомня на Ронан, когато донесе новия аквариум. Устните ѝ са разтегнати в типичната за нея глуповата усмивка, предизвикваща у мен желанието да я откъсна от лицето ѝ като лепенка на бронята на кола.

Стрясва ме със спонтанна прегръдка, обсипва ме с извинения за закъснението си. Остава онова, което носи — отблизо виждам, че е клетка, от която враждебно ме наблюдава косматото черно животинче със зли очи.

— Никол, защо си помъкнала това... това нещо!

Тя сяда:

— Искам... да те помоля за малка услуга.

— Не!

— Още не си чула молбата ми.

— Появяваш се с котарак в клетка, молиш за услуга. Не съм толкова глупава, че да не се досетя какво искаш.

— Добре — разочаровано мърмори тя. — Няма да те моля.

За да преодолее огорчението си, поръчва на сервитьорката две чаши капучино. Изобщо не ѝ хрумва да попита дали не предпочитам примерно... нес кафе. Ама че е проста!

Навежда се, отваря клетката, измъква котарака, който прилича на мокър черен пуловер, започва да се лигави:

— Горкичкият Макс! Ела да седнеш при нас, миличко.

Не желая Макс да пие капучино с нас. Котараците и капучиното взаимно се изключват. Освен това черната гадина ме изнервя. Знае прекалено много за мен.

— Много е сладък, нали? — Никол слага на скута си миниатюрната пантера, все едно е бебе.

— Не. Макс е грозен и злобен, не го понасям.

Тя смаяно ме поглежда, после се засмива, като че ли съм се пошегувала. Смята, че маниернича, че се придържам към образа, който съм си изградила.

— Не си грозен, нали, миличък Макс?

— Грозен е и още как! Освен това е зъл, смрадлив и отвратителен!

— Не е вярно. Ти си ми добричък, бибчо.

Макс доволно мърка — и аз бих мъркала при такава реклама.

— Миличкото ми! — продължава да се лигави тя, целува грозната му муцуна.

— Всичко е относително, Никол. Ако беше по-голям, нямаше да го гушкаш като бебе. Най-вероятно щеше да е прегризал вратната ти вена.

Проклетият котарак мяука в потвърждение на думите ми.

— Ето, виждаш ли? Той е убиец по природа. Трябва да го прекръстиш Саддам.

— Бедничкият! — съчувствено мърмори Никол.

— Въобще защо си го помъкнала?

Тя продължава да милва косматата зловна гадина, внезапно изтърсва:

— Послушах съвета ти.

— Моля!

— Напуснах Хари.

Преставам да се люлея на стола:

— Не съм ти казала да го напуснеш.

— Посъветва ме да бъда по-самостоятелна. Много мислих върху думите ти.

— Не съм те съветвала да го изоставиш.

— Джулиан, той ме смаза от бой!

— Да, обаче... Това не е причина да се разделиш с някого.

— Все едно, направих го. Изчаках Хари да отиде на работа, събрах си нещата, взех и всички картини, които се побраха във фиатчето.

— В колата ли ще живееш?

— Не съм решила какво ще правя — през сълзи мърмори тя.

— Ами работата ти? — питам; страхувам се да не поиска временно да я приютя.

— Повече няма да стъпя в агенцията. Хари е много отмъстителен. Ако ме намери, ще ме убие.

— Бас държа, че идеята ти е подсказана от Ронан.

— Не е вярно. Той каза, че каквото и да реша, ще ме подкрепи.

— Материално ли?

Никол гузно клати глава:

— И без това е прекалено щедър към мен. Подари ми кредитна карта на мое име.

— Нима? Каква сума си похарчила досега?

— Само няколко хиляди паунда.

— Само? — задъхвам се като риба на сухо. Спомням си посещенията ѝ в бижутерийния магазин. Интересно как ще реагира

Ронан, ако разбере, че с неговите пари е купила на Хари часовник, който струва почти хилядарка.

— Любопитно ми е какво ще ти каже, когато разбере — подхвърлям.

— Признавам, че се поизхвърлих — унило шепне тя.

Сервитьорката донася поръчката. Никол мълчаливо изкачва жената да пъхне под пепелника листчето със сметката. После отново се привежда над масата:

— Възнамерявам да му върна всяко пени. Стига в Париж да харесат картините ми.

— По-точно картината „Чи“.

— Именно.

Избухвам в смях.

— Защо се смееш?

— Мечтай си на воля — избърборвам, отпивам от капучиното.

Тя също взима чашата си:

— Има нещо, което не знаеш — Ронан се е срещнал с изкуствоведа, който пише за „Айриш Таймс“.

— Така ли? — мърморя и се прозявам.

— Да. Тази сутрин имаха среща в кафене „Рио“.

Обзема ме паника.

— Че той не е ли на работа?

— Взе си отпуска до четвъртък, за да се подготви за пътуването до Париж.

Изгорялата картина сякаш зове като сирена, иска да бъде забелязана. А Ронан ще я види чак в четвъртък!

Няколко пъти дълбоко си поемам дъх, поуспокоявам се. Планът се променя.

— Знаеш ли, Никол, толкова много си ми говорила за тази картина, че възбуди любопитството ми.

— Така ли?

— Някой път трябва да ми я покажеш.

— С удоволствие.

— Явно е предизвикала сензация.

— Надявам се — тя стеснително се усмихва.

— Затова държа да я видя.

— Добре.

— Още сега — добавям.

Никол изненадано ме поглежда:

— Сега ли?

Отпивам от капучиното, което почти е изстинало:

— Защо не?

— Но... тя е в кабинета на Ронан.

— Е, и?

— Аз...

— Ще те затрудни ли?

— Ами... той ми даде ключ...

— Да вървим тогава.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

След три минути тримата (ако се брои котаракът) се напъхваме във фиатчето, претъпкано до дупка с куфари и картини. Свободни са само предните седалки. На мен се пада честта да държа на коленете си клетката с Макс. Насилвам се да не обръщам внимание на гнусния котарак, но очите му, намиращи се на сантиметри от гърлото ми, сякаш ме пронизват. Няма ми доверие. Напълно основателно.

Никол е възвърнала доброто си настроение — очевидно е поласкана от неочаквания ми интерес към „шедьовъра“ ѝ.

— „Чи“ е любимата ми творба. Означава много за мен, защото е единствената ми символична картина. Мисля, че направи силно впечатление на Ронан, въпреки че той е доста пестелив на похвали. Ето защо държа да разбера какво е твоето мнение.

— Бъди спокойна, ще бъда откровена.

— Нали не ти е неприятно, че ще те заведа в кабинета му?

— Защо да ми е неприятно?

— Ами... защото не одобряваш връзката ми с него.

Мълча.

Никол ме поглежда, изпълнена със съчувствие:

— Каза, че напоследък със съпруга ти не се разбирате...

— Няма значение.

— Искаш ли да споделиш нещо с мен?

— Не.

— С удоволствие ще те изслушам — настоява тя и едва не блъсва колата в тротоара.

— Никол, можеш ли да шофираш, без да ни пребиеш?

— Извинявай. Няма повече да те разпитвам. Но знай, че ако мога да помогна с нещо... Познавам мъжете. Имала съм много връзки — изведнъж плахо се усмихва. — Вероятно си мислиш, че именно затова нямам право да давам съвети.

— Без коментар.

— Все пак ще споделя едно мое откритие. Дори да си се посветила на един мъж, трябва да имаш любимо занимание. Така притежаваш нещо, което е само твое и никой не може да ти се бърка. Дори не се налага да казваш какво правиш. Освен това мъжете харесват жени, които най-малкото се преструват на независими...

— Никол, да сменим темата, а?

— Извинявай, май прекалих — тя въздиша, блъсва се в една кола, докато на заден ход влиза в паркинга близо до работното място на Ронан.

Минава шест часът, следователно секретарката, която ме познава, вече си е отишла. Оставяме Макс в колата, подлите му очички проблясват като камъчета под светлината на залязващото слънце.

Стоим в приемната до кабинета на Ронан, на стената срещу нас е обгорената картина, окачена накриво. Никол трепери като лист.

Притиска юмруци до пребледнялото си лице, невярващо се взира в „Чи“, все едно току-що се е натъкнала на пресния гроб на любим човек. Опитва се да каже какво според нея се е случило, но така се задъхва, че не разбирам нито думичка.

Обзема ме паника:

— Никол, добре ли си?

Не мога да се похваля, че умея да се справям в извънредни ситуации.

Никол се мъчи да си поеме въздух. Предлагам ѝ да отидем в кухнята, за да ѝ приготвя чаша чай. Ама че съм загубена — откъде знам, че има кухня?

Обаче тя не забелязва гафа ми, а продължава да отваря и затваря уста като риба на сухо. Сяда на ръба на бюрото, хваща се за сърцето, задъхва се, плаче, гримът се стича по лицето ѝ.

Прегръщам я, моля я да се успокои, обещавам, че всичко ще се оправи. Никол ожесточено клати глава в смисъл, че нищо няма да се оправи, че случилото се ще я съсипе, че Ронан ще бъде покрусен.

Подавам ѝ няколко хартиени кърпички, тя се вкопчва в тях като в спасителен пояс. Мъчи се да проговори, но сякаш в гърдите ѝ се раздува балон, който притиска думите и те излизат от гърлото ѝ като стонове.

Започвам сериозно да се притеснявам. Да му се не види, и аз съм се просълзила! Налага се да взема спешни мерки. Хващам я под мишницата, помагам ѝ да се изправи, подкрепям я, докато вървим към вратата. На прага тя се обръща, сякаш да се увери, че най-страшният ѝ кошмар се е превърнал в действителност.

Завеждам я в кухнята, настанявам я до масата, слагам чайника на котлона, вирам се в него, докато чакам водата да заври. Зад мен Никол продължава тихичко да хлипа. Господи, какво ѝ причиних?

Подавам ѝ чаша с чай, към който съм прибавила мляко и захар. Ръцете ѝ треперят толкова силно, че след секунди върху масата се образува блестяща локвичка от горещ чай, която бързо се уголемява. Слагам ръка на рамото ѝ, тя започва да отпива от чашата. От време на време още потреперва, но общо взето се е поуспокоила.

— Какво смяташ да правиш? — питам.

— Жена му е — изхриптява тя.

— Какво?

— Жена му го е направила!

— Откъде знаеш?

— Кой друг би могъл да го стори? Сигурно е разбрала за... Вече знае за мен и Ронан — добавя и подсмърча.

— Съмнявам се, че жена му е способна на такава постъпка.

— Ами! Съвсем типично е за нея. Не знаеш какво направи в събота.

— Какво?

— Ронан ми каза, че е счупила аквариума им, а рибките се разпилели навсякъде. Включително онези, които му дадох.

— Много жалко.

— Жена му е психопатка.

Свивам рамене:

— Да, най-вероятно ѝ хлопа дъската. Но това не означава, че е унищожила картината. Мисълта ми е... — Посочвам вратата към градината. — Виж дупката.

Никол се обръща да погледне стъклото, което собственоръчно счупих:

— Какво доказва това?

— Че някой е влязъл с взлом. Едва ли е била жена му — тя вероятно има ключ. Повече прилича на деяние на Хари. Предполагам, че те е проследил и е разбрал къде се срещате с Ронан — изказвам предположението равнодушно, все едно сега ми е хрумнало.

— Той щеше да унищожи всичко. Знам на какво е способен.

Прецаках се! Сгафих! Трябваше да послушам вътрешния си глас, да грабна чука и да удрям, докато кабинетът на скъпия ми съпруг заприлича на място, поразено от бомба. Тогава щяха да повярват, че е бил Хари.

Ала тъй като проявих завидно въздържание, ще изляза виновна. Не е честно!

— Предлагам да се обадиш на Ронан и да му кажеш какво се е случило — подхвърлям свръхлукаво.

Никол изважда мобилния си телефон, натиска бутон за бързо избиране, внезапно изключва телефона.

— Не мога — поклаща глава, затваря очи.

— Защо?

— Може да проваля всичко — пътуването до Париж, срещата с галериста...

— Вече е провалено, Никол, погледни истината в очите.

Тя зарива.

— Затова трябва да му кажеш. Ще му позволиш ли да замине за Париж и да води преговори за продажбата на „Чи“, след като картината вече не съществува? Да го изкараш лъжец ли искаш?

— Благодаря за утешението — през сълзи бърбори Никол.

— Както вече казах, трябва да приемеш фактите.

— Не мога... Ронан ще бъде толкова разочарован.

— Нима картината има толкова голямо значение? Според мен любовта е много по-важна. Бъди сигурна, че Ронан ще те разбере. Нали те обича?

— Не знам — стене тя.

— Обади му се.

— Не смея... — става, изтичва в коридора. — Трябва да заминем за Париж. Трябва! Другите ми картини са невредими. Те са единствената ми надежда.

* * *

Закарах Никол и злия Макс до пансиона в Далки, в който тя си ангажира стая.

Докато урежда формалностите с едрата и усмихната собственичка, изпълнявам инструкциите ѝ — отварям клетката, без да докосвам Макс и го изтръсквам на седалката, все едно е гърмяща змия. Проклетникът прилага забележителна техника за меко кацане, изправя се на крака, пъргаво прескача облегалката, приземява се върху багажа

на задната седалка и, преценил, че вече е в безопасност, започва да ми се зъби. От цялото му същество се излъчва такава злоба и омраза, че си казвам: „Този котарак има сериозен проблем с доверието. При него се наблюдава латентно потискане на емоциите. Ясно е като бял ден, че спешно му е необходим психотерапевт.“

Затръшвам вратата на колата, при което злобното животно подскача. Взимам куфара на Никол, изкачвам се по стълбището до стаята ѝ на втория етаж.

Веднага забелязвам, че има две легла, представям си за кого е резервното. Ама че съм мнителна — може би само тази стая е била свободна! Обстановката е приятна — сребристи юргани, бели нощни шкафчета, бяла тоалетка, върху която е поставена ваза с червени карамфили, огледало със сребриста рамка, сини завеси, закриващи полегатия прозорец.

Никол сяда до масичката, включва малкия електрически чайник. Закрива с длани лицето си, започва безмълвно да се поклаща напред-назад.

Приближавам се до прозореца, от който се разкрива прекрасна гледка към остров Далки, обкръжен от сивкавия бурен океан. Докъдето погледът ми стига, се простират ниски хълмове, обрали със зеленина, над които властва кръглата кула Мартело.

Мълчим. Чайникът завира, приготвяме си две чаши чай. Предлагам ѝ пакетче сметана на прах, тя шепнешком ми благодари. Изглежда смазана, както когато я закарах в болницата, само дето сега синините по лицето ѝ почти не личат.

Мълчаливо отпивам от чашата си. Настанила съм се на леглото, Никол, кръстосала крак върху крак, седи на стола и крепи чашата върху дланта си. Дори не си е направила труда да измие размазания си грим. Като хипнотизирана се взира в отворения прозорец, лицето ѝ е безизразно.

Още не е отпила от чая си, който сигурно вече е изстинал. Внезапно се обръща към мен, понечва да заговори, но гласът ѝ изневерява, тя се разридава.

Оставям чашата, коленича до нея, прегръщам я, умолявам я да не се тревожи, повтарям баналната поговорка „Всяко зло за добро.“ Ако щете вярвайте, но съм напълно искрена. Вярвам, че ще ѝ бъде хубаво.

Без Ронан. Толкова е красива, мила и добросърдечна, няма начин щастieto да не ѝ се усмихне.

— Извинявай — избърборва тя; посърналото ѝ лице прилича на сбръчкано тесто.

— Няма нищо.

— Знам, че искрено ми съчувстваш, Джулиан, но не ме очаква нищо добро.

— Защо? Защо толкова се разстройваш заради една картина?

Никол започва да ми разказва за живота си. Оказва се, че съществуването ѝ е белязано с поредица от злополучни любовни връзки, пред които бледнее дори катастрофата на „Титаник“.

— Неизменно ме захвърлят като употребена носна кърпа — заявява с плачевен тон.

— Не бива да говориш така за себе си.

— И Хари щеше да ме зареже, ако не го бях напуснала.

— Откъде знаеш?

— Знам. Такава ми е съдбата.

Понякога ѝ се струвало, че Ронан я харесва само заради тялото ѝ. В миналото била прекалено доверчива към мъжете. Не била сигурна дали Ронан е искрен, но го обичала както никой мъж досега.

Не знаела как е станало така, че е заживяла с Хари, но с него била пропиляла четири години от живота си. Отнасял се с нея отвратително. Постепенно я принудил да загърби старите приятелства. Унижавал я пред хората, а тя продължавала да му готви и чисти и да поддържа градината.

Имало и нещо друго... много по-сериозно — той безброй пъти заплашвал да нахрани Макс с нейните рибки. При това обяснявал, че няма да го направи от любов към проклетото животно, а за да спести пари от котешка храна. Като го прихванело, ритал котарака, където завари.

За съжаление ритниците не били запазени само за котарака. Хари непрекъснато се оплаквал, че му пречела, като свирела на пианото и пеела, наричал я „бездарница“. А изгубел ли търпение, не пестял шамарите.

— Как да живееш с такъв човек? — проплаква Никол.

— Не ти е било лесно.

Тя прехапва устни, отривисто кима, лицето ѝ отново се сгърчва. Изглежда толкова самотна и беззащитна, че почти ми домъчнява за нея.

— Защо животът ми е такъв провал? — възкликва, неутешимо се разридава.

— Недей така, помисли си за хубавите неща...

— Няма такива.

— Например...

— Какво?

Колата ѝ? Кола като кола, нищо повече. Котаракът? Не, тя иска да го даде някому.

Ронан? Да, изглежда, той е най-хубавото нещо в живота ѝ. От което следва, че тъй нареченият ѝ „живот“ е нещо като бездънна яма, пълна с черна кал.

— Например самата ти, Никол.

— Не разбирам...

— Добродушна си, умееш да предразполагаш.

— О, не, знам какво означава!

— Не го казвам в този смисъл. Със сигурност знам, че умееш да предразполагаш мъжете. Смятат те за много привлекателна.

Никол дълго мълчи, после примигва:

— Какво привлекателно намиращ у мен?

Не може да бъде! Тази жена, която е новото „явление“ в живота на моя съпруг, ме кара да я възхвалявам, все едно е най-красивата мацка на света.

— Наистина си много красива.

Ала тя клати глава:

— Не е вярно.

Вбесявам се. Не понасям жени, които се подценяват, дори да имат основание.

Извързвам поглед:

— Важното е, че Ронан те харесва, нали?

— Само ти знаеш за него. Страхувам се да споделя с когото и да било — нито с баща ми, нито със заварената ми майка, нито с приятелки. Няма да ме разберат. Признах за връзката си само пред един от братята ми — Джоуел. Той е душичка, но живее в Амстердам и не може да ми е опора.

За пръв път отпива от чая си, който вероятно е изстинал, но тя сякаш не забелязва, защото отпива още една глътка — прилича на човек, умиращ от жажда в пустинята.

Изваждам цигарите си.

Няма си никого. Освен мен.

И Ронан.

Върхът!

И това ако не е ирония на съдбата! Да утешавам любовницата на съпруга си! Фантастично!

Предлагам ѝ цигара, но тя отказва — нарушавало принципите на фън шуй. Идва ми да прихна, но за щастие се въздържа. Запалвам цигара, издухвам голямо кълбо дим.

— От деня, в който за пръв път видях Ронан, животът ми се промени — замечтано въздиша Никол. — Две седмици след запознанството ни нарисувах „Чи“. Сякаш едва тогава открих истинското си призвание. „Чи“ беше като прослава на връзката ни. Ето защо толкова държах на тази картина. Разбираш ли, Джулиан?

— Да, разбирам.

— А сега е унищожена! — Никол отново се разридава.

Дръпвам от цигарата:

— Не можеш ли да я нарисуваш отново?

— Не знам.

— Разбира се, че можеш!

— Няма да е същото. В нея бях вложила чувствата, които изпитвах тогава, любовта си към Ронан. В живота нищо не се повтаря.

— Съжалявам, Никол, искрено съжалявам.

Колкото и да е странно, не лъжа.

— Ти не си виновна.

Насилвам се да се усмихна, изправям се, включвам чайника:

— Ще ми се да не живееш тук, Никол.

— И на мен.

— Щях да те поканя у нас...

— Не! Не мога да приема!

— ... но съпругът ми може да... възрази.

— Разбирам.

— Едва ли.

— Не се безпокой за мен, Джулиан. Всичко ще бъде наред — изведнъж става, заявява, че не може да зареже Макс в колата само защото в пансиона не се допускат домашни животни.

След малко се връща с клетката, слага я на пода.

— Сигурно си гладен, миличък. Какъв късмет, че в чантата имам кутия с бисквитки.

Навежда се, шепне на Макс като любяща майка на детето си. Изненадващо за самата мен изтърсвам:

— Ще го взема, Никол.

Без да става, тя се обръща да ме погледне:

— Какво?

— Размислих. Ще взема котарака.

— Но...

— Няма да ти разрешат да го държиш тук.

— Ама...

— Дай ми го.

— Няма да му стане нищо, ако спи в колата — колебливо подхвърля тя.

— Виж какво, всичко, което ти наговорих по адрес на котките, беше лъжа. Обичам тези животни. Честна дума! Толкова са мили, нежни, чувствителни. Доставят радост на хората. А в Макс направо съм влюбена! Дай ми клетката.

Никол прихва да се смее — толкова силно е облекчението й. Занасям клетката до вратата, за да ми е под ръка, като си тръгна. Никол не се опитва да ми попречи. Приблизително триста пъти ме пита дали съм сигурна. Триста пъти й повтарям, че съм сигурна. Устните й потреперват. Казва, че досега никой не е бил толкова мил с нея.

* * *

Облегнали сме се на перваза на прозореца, вираме се в океана. Прозорецът е толкова тесен, че едва се побираме една до друга. Никол бърза да изпие втория си чай, докато още е горещ.

Постепенно изпадаме в почти хипнотично състояние — толкова успокояваща е гледката; хълмовете, обрасли със зеленина, скалите около кулата Мартело, океанът, който вече не е сивкавосин, а

зеленикавожълт. Облаците са избягали от небето. Каменната кула е обагрена отляво с жълто-розова светлина, предвещаваща настъпването на залеза.

След известно време Никол тръсва глава и отново заговаря:

— Знаеш ли, че котките са благоприятни за фън шуй?

— Моля?

— Да имаш котка е добър фън шуей. Не знаеш ли какво е това?

— Смътно ми е познато.

Тя ме зяпва така, сякаш никога не съм чувала за „Спайс Гърлс“. Не може да повярва, че терминът ми е смътно познат. Произнася го буква по буква. А, говори за фън шуй! Разбира се, че съм чувала. Не пропускам да изтъкна, че трябва да се стараем да произнасяме чуждите думи, както се пишат. Никол отново недоумяващо ме зяпва (в подобни мигове е много сладка, но изражението ѝ недвусмислено говори за недостиг на умствен багаж), после обяснява, че „фън шуей“, както упорито го нарича, е основан на чи — невидимото движение на енергията, с което „трябва да се съобразяваме, не да му опонираме.“

Добавя, че именно това бил замисълът, който била вложила в картината със същото название.

— Давам си сметка, че за мнозина моите убеждения са наивни. Обаче не е така. Например, когато започнах да изучавам фън шуей, си купих две оранжеви порцеланови патици. Ако ги поставиш на масичка в югозападния ъгъл на къщата си, те ще върнат романтиката в живота ти. Само след четири месеца се запознах с Ронан.

Свива рамене, като че ли е посочила общовалидна истина. Кимам, отпивам от кафето си, продължавам да се люблювам на гледката.

Никол продължава да ме просвещава, дава примери за чи, които ми напомнят за осмоъгълното огледалце, каменните кучета, хармоничното подреждане на дневната и растенията в градината ѝ. Обяснява как чи влияе върху най-незначителните събития в живота ни. Говори за енергията на Луната, която регулира менструалния цикъл на жените, енергията на планетите при различните им конфигурации, вследствие на което китовете се самоубиват, а птиците мигрират.

Тази жена не е с всичкия си. Преди две минути беше емоционална развалина. Сега отново е изпълнена с ентузиазъм. Все едно е пияна или надрусана.

— Чи се предава и от живи същества — продължава тя. — Приемаме енергията на животните около нас. Например, ако в дома си имаш костенурка, има опасност да станеш муден и летаргичен.

— В момента нямам нищо против да бъда костенурка.

— Рибките действат тъкмо обратното — вдъхват жизненост.

— Значи не са за мен.

— Котките са източник на позитивна енергия. Те...

— Чакай, чакай — прекъсвам я намръщено. — Излиза, че като ми даваш Макс, ми правиш услуга, така ли?

— Ами така си е — тя закачливо ме тупва по рамото, жизнерадостно се засмива — тази жена на хилядите настроения, това момиче с ветропоказател в душата си.

В залива десетки платноходки, понесени от вятъра, като разтопена многоцветна дъга се носят по вълните. Усещаме миризмата на водорасли, чуваме тихото плискане на водата в кафеникавите скали в дъното на градината на пансиона.

— Красиво е, нали? — въздиша Никол.

Кимвам.

Чувствам се отвратително. Смазана от умора. Чувствам се като костенурка.

Затварям очи, опитвам се да мисля само за лекия ветрец, който танцува върху лицето ми. Колко е различен от застоялия въздух в града. Полъхът му напомня мелодия, изпълнявана на флейта — вдишвам го с пълни гърди.

Не изпитваме необходимост да говорим.

Отварям очи, пред погледа ми се разстилат светлосиньо мъгляво небе и синьо-зелен канал, прорязван от течения. Никол се е отдалечила от прозореца и разопакова багажа си. Макс неспокойно се върти в клетката си. Тя отново започва да разказва за живота си, за любовника си, за увлечението си по фън шуй. Слушам я и си мисля: „Да му се не види, какво търся тук?“

Само преди два дни си представях как я убивам. После се срещнахме и тя се изповяда пред мен.

Как, мислите, постъпвам?

Съгласявам се да се грижа за котарака й.

33

Връщам се у дома, да ме прощавате за израза, чакам Ронан да се прибере. Намислила съм да го накарам под някакъв предлог тази вечер да се отбие в кабинета си.

Тази вечер майка ми е на курс по бридж. Сутринта ми телефонира тъкмо когато бях в съда, за да поискам отлагане на едно дело за телесна повреда. Забравила бях да изключа мобилния си телефон, а залата беше така претъпкана с колеги адвокати, че не можах да изляза. Мама звънеше да ми съобщи, че ѝ е омръзнало да живее сама и че няколко симпатични женени мъже посещавали курса по бридж. Нямах избор, освен да затворя, без дори да кажа „Ало“.

Ах, тази моя майка, няма ли да миряса?

И така, сама съм в жилището, ако не се брои най-противното четириногло в целия свят. Въпросното четириногло се е настанило на единия край на кухненската маса, преструва се, че не ме забелязва, нагъва котешки бисквити и лочи мляко от чинията. Седя колкото е възможно по-далеч от него, лениво набождам на вилицата парченца ананас, с наслада изсмукам сока им. От време на време миниатюрният хищник престава да лочи, за да си поеме дъх, очите му шарят из кухнята, преструва се, че не съществувам. Котаракът е единственото същество, което притежава способността да ме накара да се почувствам незначителна, напълно забравена.

Благодаря, че ми обърна внимание, Макс.

Той отново се навежда към чинийката.

Пак вдига глава.

И отново се преструва, че не съществувам.

* * *

Силвана пристига, без да се обади предварително. Влиза в кухнята, поглежда на кръв Макс. Той скача на пода и се наежда.

Разбира се, Силвана не е от хората, които можеш да пренебрегваш.

— Чие е това? — пита с обичайния си повелителен тон.

Не ми се да се впускам в подробности относно подарката на котарака, затова се захващам да приготвя любимите „сандвичи“ на Силвана — намазвам с майонеза солени бисквити, нареждам отгоре фъстъци и сирене.

Тя повтаря въпроса.

— Ами... котаракът на съседите.

— Защо се изчерви, Джули?

— Достатъчна ли е майонезата, или да намажа още?

— Защо...

— Добре де, котаракът е на Никол.

Настъпва злокобна тишина.

Започвам да си тананикам, поръсвам майонезата със сусам.

— Мамка му, какво търси тук котаракът на Никол?

— Даде ми го.

— Моля?

— Обади ми се, настоя да се срещнем. Беше изпаднала в паника, защото скъсала с Хари и нямаше къде да отиде. Взе си стая в пансион, обаче там не допускат домашни животни.

— Ясно. Съжалила си я.

— Не е вярно.

— Съжалила си я, затова си взела животното.

— Предложих ѝ го, защото исках да се грижа за Макс.

— О, да, ти си голяма любителка на дивата природа.

— Именно.

Тя тежко въздиша.

— Силвана, наистина обичам котките.

Приятелката ми се интересува защо тогава съм забранила посещенията на зълва ми, която не се разделя с котката си.

— Макс не е като другите котки.

— Аха.

— По-особен е.

— Ами ако Ронан го познае?

— Той не обръща внимание на котките.

Силвана тихо пита защо се подлагам на такъв тормоз. Не проумявала защо изобщо съм се срещнала с Никол, камо ли защо съм се съгласила да приютя гадното животно.

Обръщам се да я погледна:

— Не се безпокой за мен. Говориш така, сякаш Никол е чудовище. Ако искаш да знаеш, дори е симпатична.

Силвана изригва като вулкан. Отново и обръщам гръб и понеже нямам друго занимание, отново поръсвам със сусам „сандвичите“.

— Вече не е заплаха за мен — обяснявам. — Щом Ронан разбере какво се е случило с картината, която е окачил в зъболекарския кабинет, ще зареже Никол.

— Какво се е случило с картината?

— Изпекох я в микровълновата фурна и отново я окачих на стената.

Силвана се поуспокоява едва след като научава подробностите.

— Никол вярва, че чи е причината с Ронан да бъдат заедно. Смята, че унищожаването на картината „Чи“ ще допринесе за раздялата им.

Приятелката ми презрително изсумтява:

— Аха, значи е от онези!

— От кои?

— Откачалките, запалени по фън шуй.

Свивам рамене. Странно, но ми е неприятно да наричат Никол „откачалка“. Все пак се съгласявам — Силвана е най-добрата ми приятелка:

— Може би имаш право.

— Някои хора завинаги ще си останат деца! Що за фиксидея е да се стремиш към алтернативна форма на душевен мир?

— Няма нищо лошо да търсиш щастието.

— Чрез чи ли? Я не ме размивай!

— Да сменим темата, а?

— Тази Никол е жалка, не разбираш ли?

— Смятам, че е много естествена.

— Даваш ли си сметка, че защитаваш жената, с която в момента се чука Ронан?

— В момента тя се намира в един смотан пансион. И то сама.

— Откъде знаеш, че е сама?

Силвана отново се мъчи да ме накара да призная нещо, за което не искам и да си помисля, затова поставям пред нея чинията с бисквитите. След което заявявам, че отивам в банята, и я зарязвам.

* * *

Потопила съм се в топлата уханна вода, бръмченето на джакузито ми действа успокояващо. Довлякох в банята грамадния стереокасетофон, реликва от средата на осемдесетте, класически образец на дизайна от онова време — с никелирана кутия, големи копчета и широка дръжка, та да го преметнеш през рамо и наперено да се разхождаш напред-назад по Графтън стрийт, издокарана с ботуши от тигрова кожа и тясна черна миниполичка.

За да се поразсея, си пускам касета на Фетбой Слим, който обяснява какви гадории могат да се вършат в рая... е, ще ви спестя подробностите.

Силвана се втурва в помещението, изпълнено с гъста пара, с гробовно изражение ми подава мобилния телефон:

— Тя е!

— Мама ли?

— Онази Никол.

Взираме се в телефона така, сякаш е умрял плъх. Колебливо протягам ръка, хлъзгава от сапуна, взимам го. Силвана излиза.

— Да?

— Джулиан!

— Аз съм.

— Обаждам се само да те чуя.

— Хубаво.

— Изглежда, моментът не е подходящ.

— Не се притеснявай. Само дето съм във ваната и шампоанът ми влиза в очите, носа и устата.

За миг Никол не продумва, после избухва в мелодичен смях, звучащ като звън на хиляди камбанки. Започва да се извинява, задето ме е обезпокоила, предлага да се обади по-късно.

Реакцията ѝ е толкова наивна, дори детинска, че гневът ми преминава. Моля я да изчака, оставям телефона на ръба на ваната,

поизплаквам лицето си, после отново се изтягам във ваната — със сръчните си пръсти топлата вода масажира раменете ми.

— Нека позная — подхвърлям. — Ронан ти се е обадил.

— Да.

— Кога?

— Преди малко ми позвъни от колата.

— Ще се видите ли довечера?

— Не, тази вечер е длъжен да прекара с жена си.

— Като те слуша човек как говориш, ще си помисли, че за този Ронан бракът е като чистилище.

— Много му е трудно да ѝ угоди. Усилията буквално го изцеждат. В момента е толкова изнервен...

— Каза ли му за картината?

— Не посмях.

— Значи пътуването за Париж не се отлага.

Тя мълчи.

— Отговори, ако обичаш.

— Тръгваме утре сутринта — прошепва Никол, все едно споделя зловеща тайна.

— Не заминавай.

— Моля?

— Не заминавай с него, Никол!

— Но...

— Суеверна ли си?

— Да, обаче...

— Сънувах, че ще се случи нещо лошо.

— Какво? — пита тя след секунда мълчание.

— Самолетът се разби.

— Наистина ли?

— Сънувах, че съм някаква голяма къща, в която нямаше нищо, освен телевизор. Търсех Макс да го нахраня, обиколих всички помещения, накрая влязох в стаята с телевизора. Заварих котарака върху приемника — гледаше извънредна новинарска емисия. Видях на екрана овъглени останки от корпуса на самолет. Но най-страшното беше друго.

— Какво?

— Макс скимтеше.

— Не думай!

— Скимтеше, както скимтят котките, загубили любим човек. Ако щеш вярвай, но беше ужасно...

— Между другото, как е той?

— Никол, забранявам ти да заминаваш за Париж!

— Но...

— Даваш ли си сметка, че сме заобиколени от невидими сили?

— Разбира се.

— Запалена си по фън шуей, нали? (Да му се не види, произнесох го като нея!)

— Да — съгласна ли си, че самолетите са вредни за фън шуй?

— За какво говориш?

Уместен въпрос. Мъча се да си спомня подробности от книжката за фън шуй, която откраднах от дома й. Пълна беше с какви ли не дивотии за котки, рибки, цветове и растения. Обаче и думичка не се споменаваше за самолети.

— Виж какво, Никол, аз съм медиум. Обземат ме предчувствия, имам видения. Чувствам, че нещо лошо ще се случи с този самолет. Не играй на комар със смъртта.

— Божичко, като те слушам, направо ме втресе.

— Способността да предсказвам бъдещето наследих от майка ми — продължавам да лъжа. — И тя беше медиум.

— О, не!

— Досега интуицията не ме е подвела.

— Ама... — тя започва да увърта. — Ами ако самолетът не катастрофира и Ронан уреди другите ми картини да бъдат продадени... тогава ще си кажа: „Глупачка такава, въпреки всичко трябваше да заминеш!“

— Ще съобщя на баща ти, че ходиш с женен мъж — заплашвам — Ще кажа на Хари къде работи Ронан... Ще кажа на жена му... ще...

Никол избухва в истеричен смях. Сигурно си мисли, че съм пияна.

— Толкова си забавна! — възкликва. — Затова си ми по сърце. Съжалявам, че не познавам повече хора като теб.

Мълча.

— Джулиан, чуваш ли ме?

Продължавам да мълча.

— Наистина съм ти благодарна за съветите, но...
— Не заминавай! — прекъсвам я. — Спомни си колко самолети „Боинг“ 747 катастрофираха напоследък.
— Сигурно ме мислиш за безотговорна и глупава...
— Не съм го казала!
— ... но ще поверя живота си на...
— Бог. Тъкмо ти ли говориш за Бог?
— Ще поверя живота си на съдбата. Трябва да замина за Париж.
Нямам избор.

Умолява ме да ѝ вляза в положението, да я разбере.

Повече не издържам! Изключвам телефона, оставям го на пода, обръщам се по корем, изтягам се на дъното на ваната, все едно съм тропическа риба, заобиколена от сивкав мрак. Трудно е да се плачеш, да бъдеш тъжен, когато топлата вода те поглъща. Колко лека ще бъде тази смърт...

След около минута белите ми дробове сякаш ще се пръснат. Насилвам се да остана под водата. Изведнъж чувам странен звук, напомнящ звънене на мобилен телефон.

Сърцето ми се преобръща, като грамаден кит изплувам на повърхността, по тялото ми се стичат водопади. Задъхвайки се, грабвам телефона, с последни сили отново лягам във ваната. Включвам устройството, изкрещявам:

— Писна ми от теб. Сега какво искаш?

— Пак ли си пила, Джули? — обажда се майка ми.

Някой затръшва входната врата.

След секунди мама цъфва в кухнята. Преструва се, че не ме забелязва, отива да измие ръцете си. Безмълвно я наблюдавам.

— Що за отношение към собствената ти майка! — мърмори тя. Обръща се да избърше ръцете си, едва сега виждам, че дяволито се усмихва, което означава, че ѝ е приятно, задето ѝ се озъбих.

— Представи си, Силвана! — обръща се към приятелката ми. — Обаждаш се на дъщеря си да я предупредиш, че ще закъснееш, а тя заявява, че ѝ е писнало от теб.

Силвана лукаво се киска:

— Как върви бриджът, Гьртруд?

— Да не мислиш, че ходи на курс, за да се научи да играе бридж?
— процеждам.

— Не, разбира се — тя изважда от чантата си пакет шоколадови бисквити, с остър нож отстранява опаковката, взима си бисквита.

— Посещавам курса заради мъжете — добавя и слага на котлона чайника.

— Днес запозна ли се с някой симпатяга? — питам.

— О, даже с няколко, обаче всички са неженени.

— Какво имаш против необвързаните?

— Женените са много по-интересни.

— Майка ти е страхотна! — киска се Силвана.

— Говориш така, защото не я познаваш.

— Между другото, Джули — подхваща мама, докато дъвче поредната бисквита, — къде беше? Не съм те виждала от събота.

— Добре съм, благодаря — отговарям, намигам на Силвана.

— Не те питам как си, а къде беше.

— Нали ти казах, че ще спя у Силвана? Искане да се отърве от един нахал и ме помоли известно време да живея с нея, защото смята, че ще го отблъсна.

— Значи е оценила качествата ти — ухилва се мама.

— Във всеки случай не бери грижа за мен — чувствам се прекрасно.

— Горещата вана ти е подействала освежаващо, а?

— Донякъде.

— Да разбирам ли, че негова светлост скоро ще се прибере? — мама запарва чая, настанява се до масата.

— Така ми казаха.

— Напоследък поведението му е много странно — отбелязва тя, налива си чай.

— Само напоследък ли? — язвително подхвърля Силвана.

— Изглежда, присъствието ми тук го дразни.

— Само защото крадеш любимите му сладкиши — отбелязвам.

— Не знам, обаче е много кисел. Прилича на надут пуяк, дето са му потънали гемиите.

— Не му обръщай внимание, такъв си е по рождение, Гъртруд — намесва се Силвана.

— Освен това, откакто роялът е тук, Ронан започва да свири, щом седна да гледам телевизия. Знам, че го прави на инат, за да ме дразни...

— Въобразява си, че е музикален. Само да го чуеш как свири пиеси на Шопен! Бедният гений ще се обърне в гроба, ако го чуе.

— Запалил се е по Шопен в Париж — намесвам се. — Увлечението му е като ендемична болест.

— Е, със сигурност не е заразно.

— Шопен! — криви лице Силвана. — Господи! За какъв се мисли? Винаги съм казвала, че е нередовен!

Мама доволно се усмихва:

— Дано допринасям за семейното ви щастие. Тук адски ми харесва. Животът ми е много по-разнообразен — добавя, че ще приготви спагети за всички, включително за Ронан, ако благоволи да се прибере. Налива вода в голяма тенджерка, слага я на печката, включва котлона, от шкафа изважда кутия със спагети, доматино пюре и туба сирене „Пармезан“, подрежда ги на плота. — Ще ви дам един съвет, който всички жени трябва да запомнят.

— Казвай, Гъртруд.

— Има три начина да забравиш колко си нещастна. Първо, да се храниш добре — тя издърпва спагети от кутията.

— И... — подканва я Силвана.

— Да спиш добре — мама млъква.

— И още какво? — питам.

Тя чупи на две спагетите, обръща се към нас:

— И да го кастрираш!

Силвана се превива от смях — в момента е забравила какво означава „самоконтрол“.

* * *

Ронан пристига след един час.

— Идваш тъкмо навреме за вечерята — усмихва му се мама.

— Благодаря, не съм гладен — той изважда от хладилника една бира, с коляно затваря вратата — очевидно се старае да изглежда като непукист... и успява.

— Приготвила съм спагети със специален сос, въпреки че момичетата сигурно предпочитат доматино пюре, защото от него не се пълнее. Заповядай, седни до Джули.

Дори да не понася някого, Ронан се чувства длъжен да играе ролята на съвършения джентълмен.

— Решила си да ни погостуваш, така ли? — казва по посока на Силвана и се настанява до масата.

Лицето на приятелката ми е като текст, написан с огромни букви, който гласи: „Ти си такъв задник, че ще са необходими тонове тоалетна хартия, за да бъдеш изтрит от лицето на земята!“

— Струва ми се, че е тъкмо обратното — мърмори тя. — Май ти си решил да ни погостуваш.

— О, ставаме нахални — Ронан се усмихва. — Как я караш?

— Не се оплаквам.

— Как върви дребният ти бизнес?

С нея не сме си направили труда да му съобщим, че Силвана вече притежава не само бутика, наречен „Магазин за красота и енергия“, а цяла верига магазини и вече получава големи поръчки от чужбина. Скоро ще бъде милионерка. Много ми се иска да видя изражението му, когато научи лошата новина.

— А твоята работа по предпазване от разложение? — не му остава длъжна тя.

— Прекрасно. Май си се отказала да пазиш диета, а? — оглежда я от глава до пети, злорадо се подсмива.

— Престани, Ронан!

Той се замисля, сякаш съм казала нещо интересно.

Кой е измислил правилото, че една жена е привлекателна само ако е слаба? Силвана е изключително привлекателна. Защо иначе мъжете (предимно богати и по-възрастни от нея) ще се надпреварват да спечелят благоволенията ѝ? Толкова е популярна сред представителите на противоположния пол, че се е превърнала в нещо като устройство за пропъждане на нахални мухи, включено на автопилот.

— Как върви любовта, Ронан? — подхвърля Силвана, взима си една от солените бисквити с майонеза, които вече не изглеждат толкова привлекателни.

Той широко се усмива, обръща се към мен:

— Приятелката ти се интересува как се държиш с мен, скъпа.

— По-добре, отколкото заслужаваш.

— Между другото, как си?

— Все едно не съществувам.

— Няколко нощи не спа у дома. Къде беше?

— Все някъде — отговарям, изпод око поглеждам Силвана.

Той намазва с масло филийка хляб, отхапва един залък.

Мама изважда от фурната спагетите, после купа от огнеупорно стъкло, която ми се струва позната. Отстранява алуминиевото фолио, лъхва ме особена миризма. Сигурно това е специалният сос за спагети. Определено мирише на риба.

Почти веднага се досещам какво съдържа.

Ставам, отивам в дневната, няколко минути крача напред-назад, от време на време поглеждам аквариума.

Майка ми е изпекла муса от тропическите рибки.

Не съм искала да се случи. Честна дума! Господи!

Дали го е направила нарочно? Известно ли ѝ е, че купата, която оставих в хладилника, съдържа рибките от нашия аквариум, преминали през моя миксер „Мулинекс“?

Ако знае, то омразата ѝ към Ронан е колосална.

А може би не подозира нищо.

Какво да предприема? Да ги предупредя да не хапват от соса ли?

Вече е прекалено късно.

Връщам се в кухнята, сядам, не казвам нито дума.

Майка ми отваря прозореца, започва да разбърква „соса“. Добре, че извадих очите, перките и несмлените костици, иначе някой можеше да се задави.

Ронан любопитно наблюдава процедурата по разбъркването. Усещам, че се кани да разпита мама какво съдържа специалният сос. Трябва да предотвратя катастрофата.

— Ронан, миличък...

— Да?

— Мисля, че онзи път си забравих гривната в кабинета ти.

— Кога по-точно?

— Ами... онзи път.

— А, сетих се — той се усмихва.

Силвана иронично забелва очи.

— Трябва ми за утре. Ще ме закараш ли по-късно, за да я взема?

— Добре — Ронан свива рамене. — Ако искаш, отиди сама.

Имаш ключ.

Има право. Мога да отида и сама. А после да му съобщя, ако случайно видя нещо нередно.

— Каква е рецептата за този сос, Гъртруд? — пита той.

Реагирам мълниеносно:

— Кога заминаваш за Париж? — наливам му от любимото му вино „Шатоньоф“.

— Утре следобед — отговаря мизерникът, без да му мигне окото.

— Пожелавам ти всичко да мине като по вода.

Изражението на Силвана непрекъснато се променя, Ронан невъзмутимо отпива от виното си, след като се е успокоил, че няма да му опявам, задето заминава сам.

— Ще ходиш на някаква зъбна конференция ли? — подхвърля му тя.

— И така може да се нарече.

— Спагетите са готови, деца! — провиква се мама.

Намесата ѝ идва тъкмо навреме, за да отърве Ронан от разпита.

— Толкова съм гладен, че бих изял цял кон — с облекчение заявява той.

— Ще съжаляваш, че не е конско месо — промърморвам.

Майка ми изцежда спагетите, с вилица ги прехвърля в три дълбоки чинии, аз предлагам на Ронан да си вземе франзела, внезапно мама надава писък, сърцето ми се преобръща, всички вдигаме погледи.

Голям черен котарак е потопил лапа в аквариума. Тя закрепва на горкичкото животно, комуто се е приискало да похапне прясна риба. Въпросното животно отмята глава и се вцепенява, но лапата му продължава да е в аквариума. Мама замахва с престилката си, Макс мълниеносно скача от плота.

— Това пък от къде се взе? — пита тя.

— На Силвана е — отговарям.

Тя ми хвърля убийствен поглед.

Ронан наблюдава Макс, който се е изтегнал до печката и облизва лапата си. Дори преди да е виждал котарака, съпругът ми с нищо не показва, че го е познал. Не е от хората, които обръщат внимание на домашните любимци.

— Как се казва? — интересува се мама.

— Как се казва, Силвана? — Усмиввам се до уши.

— Прудънс, тоест Благоразумие — тя ме изритва под масата.

— Прекрасно име! — възкликва майка ми.

— Надявам се, че Прудънс ще си тръгне заедно с господарката си — мърмори Ронан.

— Няма — процеждам.

Дано Прудънс го побърка. Дано осейва с косми панталоните му. Дано, докато господинът спи, да облизва краката му, ухаещи на душ гел. Дано излочи млякото от купичката с мюсли, докато Ронан чете сутрешния вестник. Ще го дресирам да се изхожда върху книгите за постмодернизма. Ще бъде адски символично, не мислите ли? Да му се не надяваш на този Макс, че проявява такъв изискан вкус.

— Извинявай, Гъртруд — казва Силвана. — Котката изобщо не ми се подчинява.

— Не котка, а котарак — поправя я мама.

— В наше време полът е без значение — кисело отбелязва Ронан.

— Освен ако си женен — усмивва се Силвана.

— Боже, колко е сладък! — възторгва се майка ми. — Козината му е черна като... като пиано.

Наблюдаваме я как нежно милва четириногото, което се извива под дланта ѝ, и мърмори:

— Блазе ти, Силвана!

— В шкафа под умивалника има храна за него — обаждам се.

Щом мама поставя купичката на пода, Макс като стрела се спуска към нея.

— Много добре си го възпитала, Силвана — злорадо се усмихвам.

— Не хващай вяра на котките — намесва се Ронан.

— Нито на мъжете — подхвърля приятелката ми.

— Готова ли е вечерята, мамо?

Тя слага на масата трите дълбоки чинии със спагети, взима купата с рибения сос, добавя, че за „момичетата“ е стоплила доматино пюре. Сякаш прави всичко възможно да ни внуши да не опитваме специалния сос.

— Да, наистина предпочитам доматино пюре — промърморвам. Силвана казва:

— И аз.

Само ако знаеше истината!

Ставам да взема сиренето и съдинката със затопленото пюре. Мама полива със сивкавия сос спагетите на Ронан, преструва се, че не забелязва с какво отвращение я наблюдава приятелката ми. Остава в умивалника купата с рибения мус, съветва ни да побързаме, преди храната да изстине. Обилно поливам с доматино пюре моята порция спагети.

Ронан се блещи в чинията си, почесва се по главата:

— Ястието изглежда... интересно.

— Прави ти комплимент, мамо.

— Знам.

— Това ли е рецептата на Дилия Смит, за която ми спомена, Джули?

— Да — отговарям привидно спокойно, въпреки че нервите ми са изопнати. — Стара рецепта от Средиземноморието.

— Това е специален мус от съомга — обажда се мама, която усърдно търка някаква тенджерка в умивалника. — Ако ти се струва прекалено пикантен, добави сирене.

Мус от съомга! Как ѝ е хрумнало?

Той се навежда, помирихва ястието. Вдига глава, моли да му подам настърганото сирене, поръсва спагетите. Наблюдавам го като

хипнотизирана.

Силвана усеща, че се случва нещо необичайно, но недоумява точно какво. Озадачено бърчи чело, което заприличва на смачкан чаршаф, безпомощно търси обяснение на странните вибрации, излъчващи се от мен.

Ронан пак е навел глава и подозрително души спагетите, мама е с гръб към нас. Правя движения, все едно плувам бруст, посочвам неговата чиния.

Силвана още повече се озадачава. Трябва да намеря по-ефективен начин да ѝ помогна да свърже декоративните рибки със сивкавия сос, който Ронан всеки момент ще опита.

Преструвам се на риба. Продължавам „да плувам“, поклащам глава наляво-надясно, блещя се, отварям и затварям уста, както правят безмозъчните рибки, когато се държат естествено. Посочвам чинията му.

Силвана съвсем се обърква.

С пръст очертавам във въздуха контурите на риба. Приятелката ми кима — дотук всичко е ясно. Пъхам в устата си въображаемата риба, преструвам се, че дъвча, стисвам клепачи, сякаш съм на седмото небе, отварям очи, стрелвам поглед към порцията на Ронан.

Обаче загубената Силвана пак не загарява.

Свива рамене, кима — разбрала е, че Ронан консумира риба. Обаче още не знае точно каква риба. Ще се побъркам от яд, ако тя не сподели с мен удоволствието, което досущ амброзия се разпростира в цялото ми същество, докато наблюдавам как Ронан намотава на вилицата спагети, гарнирани със „специален сос“, и ги опитва.

В кухнята цари мъртвешка тишина. Чува се само звук, какъвто издава преживящ кон — съпругът ми продължава да се храни. Силвана стрелка с очи ту мен, ту него — досущ прилича на игуана. Мама озадачено наблюдава сцената, междувременно подсушава с кърпа измитите съдове.

Внезапно Ронан вдига глава:

— Какво става тук? Случило ли се е нещо, което не знам?

Двете със Силвана едновременно извърщаме поглед.

Мама започва ожесточено да стърже с домакинска тел някаква загоряла тенджерка.

— Харесват ли ти спагетите, Ронан? — подхвърля, без да се обърне.

— Ами...

— Да не си посмял да се оплачеш! Мама ги приготви специално за теб.

Той стисва устни, поглежда ме на кръв, сякаш съм го предала, отново навежда глава и разглежда храната в чинията си. След малко се престашава да намотае на вилицата си поредна хапка спагети, покрити с мазната зеленикава субстанция.

Ще пукна, ако Силвана не разбере какво става. Грабвам списанието с програмите на телевизията, разгръщам го на страницата с кръстословицата:

— Да видим дали ти сече умът, Силвана. Две водоравно: „Придвижва се бавно.“ Пет букви.

— Пълзи — предполага тя.

— Тъпче — подхвърля Ронан.

— Плува — обажда се мама и продължава шумно да мие тенджери и тигани.

— Зависи от две отвесно: „Съд за рибки“. Осем букви.

— Аквариум — подсказва Ронан.

— Bravo! — възкликвам. — Помогни ми и с три отвесно: „Мулинекс“. Шест букви.

— Мулинекс ли? — Ронан поднася към устата си поредната хапка. — Не е ли названието на търговска марка?

— Ами...

Той преглъща спагетите, прави кисела физиономия. Мама все така блъска с все сила съдовете в умивалника.

— Нямаше ли миксери „Мулинекс“? — мърмори Силвана — очевидно е изнервена от неразбираемите ми намеци.

— Миксер. Да. С шест букви е.

След като Ронан навежда глава, подготвяйки се за нов набег върху спагетите, правя многозначителни гримаси, няколко пъти уж разсеяно повтарям думата „миксер“, докато посочвам блюдото пред съпруга ми. Очевидно Силвана смята, че напълно съм превъртяла. Взира се в чинията, после поглежда мен. Преструвам се, че плувам, едва сега наблюдавам известно просветление; тя внезапно става и излиза в коридора.

Като притиска длан до устата си.

— Какво ѝ е? — равнодушно пита Ронан, за пети шести път повтаря операцията по навиването на спагетите.

— Днес не ѝ е ден — обяснявам, отчупвам парченце от фразелата, несръчно го намазвам с масло. — Не се заяждай с нея.

— Бъди спокойна — опознали сме се и проявяваме взаимно разбиране.

Имам остър слух, но не мога да разбере дали звуците, които чувам от банята, означават, че Силвана припада от смях, или ще си изповръща червата.

Мама си приготвя чаша чай, слага в чиния солени бисквити и най-сетне благоволява да ни прави компания на масата.

— Познайте какво правих днес.

— Какво? — пита Ронан.

— Бях на гости на една моя приятелка, която живее на две преки от тук — усмивката ѝ е толкова радостна, все едно е спечелила пътуване за двама до екзотичен тихоокеански остров.

— Така ли? — Ронан се старее да бъде учтив и да прояви интерес към разни възрастни дами, които гостуват на приятелките си. За какво ли си говорят стариците? Как да укроят данъците си или да оберат някоя банка? Едва ли. — Сигурно сте отишли да се поразходите — подхвърля, като предъква поредната хапка.

Брей, колко бил наблюдателен — от време на време наистина съм ги виждала да се разхождат.

— Не — отговаря тя. — Пихме чай и си поговорихме.

Ронан кима — тук няма изненади и озадачаващи загадки. Тъкмо така си представя следобедите на възрастните жени. Предполага, че са се занимавали и с плетиво, но е прекалено учтив, за да попита.

Силвана се появява, усмихва се до уши.

— После се прибрах и гледах видео — продължава мама.

Изявлението ѝ прави силно впечатление на Ронан. Все едно смята за добра поличба способността на възрастните хора да боравят със съвременните технологии.

— Гледала си видео — повтаря, одобрително кима.

— Точно така.

— Интересен ли беше филмът?

— Интересува ли те сюжетът? — саркастично промърморва тя.
— Честно казано, беше доста елементарен. Разказваше се за мъж и жена, твърдо решени да демонстрират за какво могат да се използват оранжерии. Освен за отглеждане на домати.

Ронан се преструва на заинтригуван, мама продължава:

— Правеха си взаимно неща, за които не трябва да си облечен. Накратко, във филма имаше само пшкане и голотии.

Ронан се задавя. Може би от несмляна перка или рибешко оченце.

Преструвам се на шокирана:

— Мамо, да разбирам ли, че си взела под наем видеокасета с порнофилм?

— Живеем в свободна страна — намесва се Силвана.

— За каква ме смятате? Мислите ли, че съм се обърнала към младежа зад щанда и съм му казала: „Млади човече, харесва ми обложката на ей онази касета — «Перверзна мацка». Правите ли намаление за пенсионери?“

Силвана се киска.

— Тогава откъде взе касетата? — упорствам аз.

Мама става, донася купата с рибения мус и сипва още няколко лъжици върху спагетите на Ронан.

— Благодаря, Гъртруд, но...

— Настоявам. Приготвих го специално за теб.

Съпругът ми се предава.

Тя предлага от соса и на Силвана — не бивало да остава за другия ден.

— Много благодаря, Гъртруд, но не мога да хапна нищо повече.

— Мамо! Кажете откъде взе касетата!

Тя сяда, пита Ронан:

— Да ѝ кажа ли?

Обръщам се към моя съпруг, който се е изчервил като домати:

— Не е твоя, нали?!

Оглушителна тишина.

— Още през първата ми нощ тук усетих нещо твърдо да се забива в гърба ми — добавя мама.

Силвана се превива от смях. Струва ми се, че е на ръба на истерията.

— За какво си мислиш, Ронан?

Той се преструва, че не е чул, но започва да се храни още по-бързо, за да прикрие смущението си.

— Божичко, как се изчерви! — отбелязва Силвана, след като се поуспокоява.

— Не е твоя работа!

— Хубаво ли ти е да гледаш бурен секс?

— Не виждам причини да се срамувам — преспокойно отговаря той.

— Тогава защо се засрами? Редовно ли се забавляваш с порно?

Ронан се засмива:

— Забравяш, че съм женен!

Постепенно сваля гарда!

— Именно заради това трябва да се срамуваш!

Става все по-интересно.

— Не се срамувам, че съм женен, нали, Джули?

— Попитай ме другата седмица.

Представете си — заедно с мама и Силвана, които са най-близките ми хора на света, сме обединили усилията си да разпънем съпруга ми, но не на кръст, а на масата в трапезарията.

Отгоре на всичко родителката ми се мъчи да отрови бедничкия глупак.

Това е най-неочакваната премия.

Мама заявява, че е време да си ляга. Ронан героически продължава да се бори със спагетите.

Със Силвана се споглеждаме. И прихваме да се смеем.

— Хареса ли ти рибеното пюре, Ронан? — питам.

— Предай на майка ти, че беше много вкусно.

— Голям си смелчага — отбелязва Силвана.

Той се поколебава за миг, после продължава да действа с вилицата:

— Не е толкова лошо.

— Не е необходимо да проявяваш учтивост — подхвърлям.

Неочаквано Силвана се навежда към него, преструва се, че взима нещо, залепнало за сакото му.

— Косъм! — провъзгласява и го „пуска“ на пода.

— Косъм ли? — повтарям.

— Да, и то рус!

— Как се казва тя, Ронан? — подпирам брадичка на юмрука си, с вбесяващо любопитство се обръщам да го погледна.

— Голямо чудо, някакъв си косъм! — невъзмутимо отвърща той.

— Не прави от мухата слон, Джули.

— Ооо! — възкликва приятелката ми. — Опитва да се измъкне!

Ронан започва да се тъпче, като че ли е бегач, устремен към невидим финиш.

— Ще ме оставите ли спокойно да довърша прекрасното ястие? — промърморва.

Силвана ми намига.

— Невъзпитано е да говориш с пълна уста — отбелязвам.

— Поне говоря с устата си, не с други части от анатомията.

Той кимва към приятелката ми.

— Така ли наричаш въпросния отвор? — невинно пита тя, при което внезапно започвам да се превивам от смях.

— Не му се сърди, Силвана. Яд го е на теб, задето намери рус косъм, залепнал на сакото му.

— Прибързваш със заключенията, Джули.

— Тогава защо толкова се вбеси, скъпи?

— Така е по-сексапилен — обажда се приятелката ми.

— Не искам да прибързвам със заключенията, но какво търси касета с порнофилм под дюшека на майка ми?

— По-уместният въпрос е какво търси майка ти отгоре.

— Спи. Нали затова са леглата?

Силвана подигравателно се усмихва:

— Не бъди наивна, Джули!

— Да спи другаде! — отсича той.

— Силвана, съществува ли дружество за защита на възрастните граждани?

— Самият той някой ден ще остарее.

— Но няма да бъда затлъстял — не й остава дължен Ронан.

— Ще оплешивее — продължава тя, сякаш не е забелязала заяждането му. — Скоро ще започне да носи шапка, за да не му е студено на главата. И ще стане импотентен. Ще бъдеш свободна като птичка, Джули. След някакви си трийсет-четирийсет години мъжете, които са по-възрастни от нас, няма да могат да го вдигат. Дори порнофилмите няма да им помогнат.

Трудно е да запазиш самообладание, когато Силвана набере скорост.

— И все пак защо ти е касетата, Ронан? Да придаде пикантност на секса помежду ни ли?

Той безмълвно се взира в мен.

— Въпросът е съвсем уместен — продължавам. — Та нали сексът заема важно място в живота ти.

— Оплакваш ли се? — уж шеговито подхвърля съпругът ми.

— Скоро ще започнеш да се издънваш, да допускаш грешки.

— Като например да оставя под дюшека касета с порнофилм ли?

— Не. Сериозни грешки.

Като грешката, която се бях надявала да допусне с мен.

— Не бери грижа, Джули — намесва се Силвана. — В днешно време мъжете винаги имат презерватив в джоба си. Нарича се „семеино планиране“.

— Тази жалка пародия продължи прекалено дълго! — той внезапно се изправя.

Приятелката ми го пече на бавен огън. Преди няколко дни нямаше да ѝ го позволяя. Сега не ми пука. Дори ми е приятно.

Ронан оставя в умивалника чинията си. Очаква мама да се отплати за гостоприемството му, като мие съдовете. Поглежда на кръв горкия Макс, който и с лапа не го е докоснал.

Врътва се и излиза без нито дума повече.

Със Силвана доволно се усмихваме, взаимно се поздравяваме с добре свършената работа.

— Представи си, изплюска всички спагети! — възкликвам след малко. — Значи не са били толкова отвратителни.

— Според мен няма обективна причина току-що уловената в океана риба да е по-вкусна от рибки, току-що уловени в аквариум.

Има право. Понякога е толкова уравновесена и разумна.

— Съгласна съм. Рибата си е риба, нали?

— Може ли да те попитам нещо, Джули?

— Заповядай — изпускам цигарен дим през носа си.

— Майка ти знае ли от какво е приготвен мусът?

— Честно казано, този въпрос ме гризе отвътре.

— Може би мисли, че е от магазина за деликатеси.

— Да, обаче от къде на къде ще купувам рибена паста? Освен това подобни артикули не се предлагат в тези магазини.

— Така е — Силвана замислено кима, сякаш съм изтъкнала интересен факт по отношение, да речем, на курса на паунда спрямо чуждестранните валути.

— Бас държа, че мама знае истината. Не е за вярване, че накара Ронан да изконсумира рибките на любовницата си.

— Но ти предприе първата стъпка, като ги смля.

— Да. Е, и?

— С намерението някак да му ги пробуташ.

— Е, и?

— Гениална си!

Разсмиваме се, тя се обляга назад:

— Ще ми се да му кажеш какво е изконсумирал.

Наистина е жалко, задето Ронан така и не разбра, че в черната му плуват тропически рибки в течно състояние.

Идеята ѝ е примамлива. Но как да му съобща новината? Съществуват ли думи, подходящи да обясниш подобно деяние? Как най-точно да предам образите? Отново избухвам в смях:

— Не, Силвана... — дръпвам от цигарата си и добавям: — Винаги изчаквай, преди да нанесеш решаващия удар.

След десет минути отивам в дневната. Предполагам, че Ронан е в отвратително настроение, след като го подложихме на такъв тормоз.

Очакванията ми се потвърждават.

Съпругът ми стои до френския прозорец, скръстил е ръце, взира се в буреносните облаци, набраздени с червени ивици; струва ми се, че виждам черния дим, който изригва от тялото му.

За пръв път забелязвам, че носи виненочервено сако в комбинация с риза и панталон с цвят на горчица. Гаф, необичаен за него — виното и горчицата не си подхождат.

— Да му се не види, какво целеше? — пита спокойно, без да си направи труда да се обърне.

За да избегна отговора на въпроса какво, да му се не види, целях, прекосявам помещението, заставам до аквариума. Навеждам се да инспектирам рибешкия ни контингент, който е с намалена численост. Размечтаваш се, само като гледаш тези мили създания. Скъпите ми рибки — оригиналните (от първия аквариум) — плуват напред-назад, блещукат като скъпоценни камъни под пулсиращата подводна светлина.

Съпругът ми повтаря въпроса — дума по дума.

— За какво говориш, Ронан? — питам невинно. Чувам го как обикаля помещението, все едно е разярен звяр в клетка.

— Каква беше тази гадост, Джули?

— Мислех, че е рибен мус.

— Не се прави на ударена. Не ми е до шеги. Продължаваш да мислиш, че имам любовница, така ли? Като адвокат знаеш, че когато предявиш обвинение, трябва да представиш доказателства. Къде са доказателствата ти?

Нима очаква да кажа, че знам всичко? Нима си въобразява, че ще разкрия картите си? Ще му представя доказателствата, което означава да призная победата му. И да направя първата крачка към самоунищожението си.

Ще има да взима!

— Въобразяваш си, скъпи — казвам на рибките в аквариума.

— Тогава какво те мъчи?

— Наистина ли те интересува?

Той мълчаливо чака. Обръщам се:

— Добре, ще ти кажа.

Той престава да се разхожда, навежда глава, пъха ръце в джобовете си. Слуша ме. За пръв път в живота си.

— Тези цветове не си пасват — заявявам, тръгвам към френските прозорци.

— Моля?

— Много добре знаеш, че виненочервеното и бежовото не си подходат. Приличаш на цирков клоун, Ронан... — мога да се закълна, че от кухнята долита приглушен смях. — ... а пък аз не желая да съм омъжена за клоун.

— Що за идиотско обяснение?

— Усмихни се, скъпи! Извади бастуна от задника си. Помайтапихме се с теб заради глупавата касета. Не го взимай толкова навътре.

— Знаеш ли как се държахте, а? Като вещици, надвесени над бълбукащ казан, в който варят какви ли не гадини.

Неволно се засмивам — каква ирония! Той не подозира колко точна е метафората му. Как да не ти се подобри настроението? С нетърпение чакам да видя изражението му, като след посещението в зъболекарницата му кажа какво се е случило с „Чи“.

Ронан е пламнал от гняв; отива до аквариума, навежда се, известно време се вира в него. Охо! Май е забелязал нещо. Интуицията ми подсказва, че ще заговори за обектите, за които не подозира, че тъкмо в този момент преминават през храносмилателната му система.

Почесва брадичката си, изправя се.

— Джули!

— Какво?

— Къде са рибките?

— В аквариума.

— Знаеш за какво питам.

— Не, не знам. Рибките са в аквариума. Виждам ги с очите си.

— Говоря за онези, които купих в петък.

— Купил си риба в петък ли? — възкликвам ужасено. — Даваш ли си сметка, че църковните закони забраняват да се купува риба в петък? Или пък ставаше въпрос за месо...

— Джули — подхваща той с тон на безкрайно търпелив учител, — какво направи с тях?

— Вече ги няма.

— Къде са?

— Ами... по-добре да не знаеш.

— В магазина ли ги върна?

— Да. Останаха само три.

— Само три.

— Точно така.

След като се съвзема от потреса, той прокарва длан по шията си:

— Къде са те?

— Изхвърлих ги в тоалетната.

Ронан отново започва да кръстосва дневната. Машинално поглажда брадичката си, размишлява.

— Изхвърлила си ги... в тоалетната ли?

— Именно!

— Логично — кимва той, все едно съм открила изключително практичен метод за отпушване на тръби.

— Не ги мисли. Уверявам те, че им беше приятно да поплуват на свобода.

— Сред екскрементите ли?

— Рано или късно ще стигнат до чиста вода.

Ронан отново кимва, навежда глава. Съсредоточено хапе кокалчето на показалеца си, накрая заявява:

— Струва ми се, че е предменструален синдром.

— Стегни се, скъпи, рибите нямат менструален цикъл.

— Говоря за теб, Джули. За теб. Вече изцяло си подвластна на... хормоните си.

Аз? На хормоните си? Едва ли! Онова, което сторих, беше гадничко, но не беше под влияние на цикъла ми. Може би беше постъпка на социопат, не и на жена, подвластна на хормоните си. Време е да защитя малкото здрав разум, който ми е останал.

— И двамата знаем, че рибките, които донесе в петък, заплашваха „старите“ обитатели на аквариума.

— Наистина ли ги пусна в тоалетната?

— Да.

— Мога ли да знам защо? На мен ми харесваха.

— Доставяха ти удоволствие, нали?

— Всъщност да.

— Радвам се да го чуя.

— Убила си естетически обекти, Джули. Ей така, без причина.

— Не бяха обекти, глупако, а живи същества.

— Толкова бяха красиви.

— Не е за вярване. Само за три дни така ги обикна, че остро чувства липсата им.

— Разбира се, няма да ме разбереш, защото си лишена от чувство за естетика — добавя той.

Позамислям се, после кимвам:

— Съгласна съм.

Ронан има право. В областта на естетиката съм кръгла нула. Ще ми повярвате, ако си спомните какво направих с книгата за изкуство, която му бях купила.

Той опира длани на аквариума, отново се навежда, занича вътре. Внезапно забелязвам какво се подава изпод ръкава на сакото му. Призлява ми. Виждам онзи златен часовник „Раймон Уейл“, който струваше почти хиляда паунда!

Спускам се към него, издърпвам нагоре ръкава му:

— Ронан, откъде имаш този часовник?

Той се вцепенява. Поглежда го, сякаш го вижда за пръв път. Каква изящна вещ. Златна, с елегантен циферблат.

— Купих си го.

— Така ли?

— Да. Втора употреба е. Взех го много изгодно.

Оглеждам го с омерзение.

Взирам се в очите на човека, който само преди две години ми се обясни в любов, помоли ме да се омъжа за него, пред олтара се закле да ми бъде верен, купи прекрасен апартамент, в който да започнем съвместния ни живот.

Взирам се в разложената душа на човека, който наскоро се е обяснил в любов на Никол, заявил е, че го тормозя, че с брака ни е свършено. Човекът, който е завъртял главата ѝ, за да продаде картините ѝ в Париж.

Взирам се в сърцето на човека, на когото трябва да имам най-голямо доверие. Ала какво направи той? Опита се да ме впримчи в мрежа от лъжи.

А сега?

С цялото си нахалство носи часовника, подарен от нея, без да го е грижа, че ще го забележа.

Парадира с Никол пред мен, което е нагло. Спа с нея в брачното ни легло, което е още по-ужасно, въпреки че тогава не съм била у дома.

Но това минава всички граници.

Все едно ми се присмива в лицето.

Какво ли още ме чака?

Изтичвам в кухнята, хващам под ръка Силвана, принуждавам я да се качи с мен в колата ми, завеждам я в кабинета на Ронан.

Очакванията ми се оправдават — картината „Чи“ ѝ прави силно впечатление. Толкова силно, че веднага предлага да я купи. Аз обаче отказвам, защото сумата е прекалено малка, дори смешна. Напомням на Силвана, че стойността на едно произведение на изкуството се определя от неговата уникалност. Изтъквам, че овъгленият шедьовър на стената няма равен на себе си като артистично изживяване, защото съдържа важно послание за nihilизма в постмодернистичната епоха.

Силвана поглажда брадичката си, сякаш аргументите ми са много убедителни.

— Къде да я окачим? — кискам се.

Тя предлага моя килер.

Аз предлагам нейната тоалетна, и то поради особени съображения.

По отношение на изкуството вкусовете на двете ни са абсолютно несъвместими. Тя харесва цветовете, които не си подхождат, но не си пада по завоалираните послания на художествената творба. Например, ако в едно живописно платно и в дадено помещение преобладава червеният цвят, значи картината е подходяща за въпросното

помещение. Не искам от нея да бъде „културтрегерка“ като Ронан, но ако се ръководиш от теорията ѝ, ще окачиш над леглото си да речем „Последната вечеря“ от Караваджо, защото подхожда на завесите, но това няма да ти попречи съвсем нерелигиозно да духаш на партньора си.

Напускаме зъболечебницата. На сбогуване Силвана ми заповядва да ѝ се обадя, след като съобщя на Ронан благата вест.

* * *

Няма го вкъщи. Казвам си, че сигурно изпуска парата, като се разхожда по брега, озарен от лунната светлина, както е обичай на женените мъже; нали се сецате — крачат като смахнати напред-назад, за да изкарат яда си, задето несправедливо са ги обвинили.

На масата в кухнята намирам писмо, адресирано до мен. Доброто ми настроение изчезва като призрак. Скъсвам плика, изваждам листа. Чета:

„Джули, промених плановете си. Още тази вечер заминавам за Париж. Дано докато ме няма, преодолееш кризата, в която очевидно си изпаднала.

Р.“

Набирам номера на мобилния му телефон. Изключен е. Обаждам се на Никол. И нейният телефон е изключен.

Това вече е прекалено! Изтичвам обратно на паркинга, сядам зад волана на моята кола. Силвана ще ме посъветва как да постъпя. Ще ми каже завинаги да изгоня нахалника.

Знаете ли, може би този път ще я послушам.

Със Силвана лежим на шезлонги на покрива на новия ми мезонет, небето над нас е кристалносиньо.

Носим оскъдни бикини, намазали сме се обилно с лосион против изгаряне, сложили сме си скъпите тъмни очила, предпазващи от ултравиолетовите лъчи, за да обезсилим слънцето, изпратено ни от Бог като ослепително послание, което въздейства смазващо като оглушително биене на чинели.

Няма нито едно облаче, палещата лятна жега, макар и някак отмъстителна, е прекрасна.

Да сме наясно — това съвсем не означава, че не ми се иска да сложа край на живота си.

От друга страна, нямам намерение веднага да сляза по спираловидната вътрешна стълба, да легна във ваната и да си прережа вените. Смятам да се възползвам от прекрасното време и да добия щогоде свестен тен.

— Пийни още шампанско — Силвана ми подава бутилката.

— Не, благодаря. Предпочитам банановия шейк — по-разхлаждащ е.

Отказвам шампанското, защото в тази жега има вкус на пенлива вода, източена от радиатор. Скъпо шампанско.

Приятелката ми го купи специално за мен. За да отпразнувам свободата, която наскоро си възвърнах. Смята, че твърдо съм решила да зачеркна Ронан от живота си. Иначе защо ще си правя труда да се преместя в нов апартамент, който наех с парите от продажбата на поршето? Не проумява защо съпруга, скроила подобен гаден номер на мъжа си, след време може да реши да се върне у дома.

Разбира се, попита дали преместването в друго жилище е отчаян опит да си върна Ронан. Разбира се, отрекох. Тя заяви, че е облекчение посреща решението ми завинаги да се отърва от брачните окови.

Със сламката изсмуквам шейка, без да се притеснявам от неприятните звуци, съпровождащи заниманието ми. Трябва да забравя

Ронан. Ще лежа под прекрасното слънце в прекрасната компания на Силвана, ще се преструвам, че той не съществува.

Приятелката ми префърцунено отбелязва:

— Дамите не изсмукват млечния шейк.

— Не желая да ме учиш какво да смуча и какво — не.

За беда тя се хваща за думите ми, за да подхване разговор на любимата си тема:

— Известно ли ти е, че на полинезийките е забранено да похапват банани поради разбираеми причини?

— Извинявай, но какво ме засяга този крайно любопитен факт?

— Щом не разбираш от намеци, ще ти го кажа направо — след като вече нямаш съпруг, който да те задоволява, трябва да насочиш вниманието си към нещо по... по-механично.

— Че какво е по-механично от един мъж?

— Знаеш за какво говоря.

Силвана буквално е вманиачена по механизираниите пластмасови банани, които работят на батерии. Често ми е предлагала да ми заеме бръмчащото устройство, ако се почувствам самотна. Винаги отговарям, че ми е достатъчна електрическата четка за зъби.

— Твоят малък механик без работен гащеризон има сериозни недостатъци — отбелязвам.

— Любопитна съм да ги чуя.

— Не може да ти подарява цветя, да те поздравява по случай рождения ден, да ти се обяснява в любов.

— Онзи, който миналата година намерих в Ню Орлиънс, каза, че е луд по мен.

— Именно затова го купи.

— Реших, че сигурно предлага и други екстри, защото на кутията пишеше, че честотата на вибрациите му е петстотин мегагерца.

— Знаеш ли какво е моето мнение? Ако мъжете наистина са излишни, въпросното устройство е два пъти по-безполезно от тях — прозявам се лениво, примиждавам срещу абсурдно горещото слънце.

— Виж какво, скъпа — тя плъзва надолу тъмните си очила, за да ме погледне. — Говоря за мъж без интелект, без потни подмишници, микроби, неприятни миризми. Без топки. Мъж, който безпомощно се гърчи в дланта ти.

— Брей! Трябва да участваш в телевизионните реклами.

— Благодаря.

Силвана отново нагласява очилата си, просва се на шезлонга. За да я вбеса, продължавам шумно да изсмуквам банановия шейк.

— Джули, разбирам, че за теб тази напитка е като леден фалос, но ако може, намали звука.

Взимам шишенцето с лосиона против изгаряне фактор 20, който е фотостабилизиран, хипоалергенен, водоустойчив, хидратиращ, намалява остаряването на клетките и предпазва от вредното въздействие на ултравиолетовите лъчи (създателите на рекламата на „Лаборатоар Гарние“ са се поизхвърлили); изсипвам в дланта си малко от бялата кремообразна течност, намазвам рамото си.

— Джули?

— Какво?

— Не предполагам, че ще го направиш.

— Кое?

— Да напуснеш дома си.

— И аз не предполагам.

— И то завинаги.

— Именно.

Намазвам с лосион другото си рамо, после шията и гърдите, корема, бедрата, стъпалата, пръстите на краката. За четири минути покривам с мазната течност цялото си тяло и лицето и се превръщам в капчица сочна смола. Като свършвам, Силвана взима шишенцето и започва да втрива течността в раменете и ръцете си. Отпускам се назад, затварям очи, отново се опитвам да забравя.

Шезлонгът на Силвана проскърцва, тя се присяга към фруктиерата, в която има череша, грозде, домати, изсушени на слънце, както и белгийски бонбони, които още одева се бяха разтопили в хартиените си кошнички.

За пореден път отварям очи:

— Запомни, Силвана, никой не бива да знае за този апартамент. Ще бъде ужасно унижително да се разбере, че съм се изнесла, ако реша да направя обратен завой и да се върна в семейното огнище.

— Добре. Все пак възнамеряваш да останеш тук, нали?

— Засега не искам хората да научат — отвръщам уклончиво.

Хората!

Изтръпвам при мисълта, че утре ще отида на работа. Ще ми се наложи да изтърпя озадачените физиономии на колегите, любопитните погледи на колежките, въпросите относно здравословното ми състояние. Заклевам се, че ако някой ме попита дали съм добре, ще го убия с чукчето на съдията.

Едно му е хубавото на „новия ми апартамент“ — тук поне мога да сложа в скоби хорското мнение. Аз съм инкогнито. В безопасност. Никой няма да открие убежището ми. Няма опасност да срещна на улицата или в супермаркета познати, които любопитно да ме разпитват за брака ми. Никой няма с щипци да измъква парченца от наранената ми душа. Мога да размишлявам на спокойствие, да се помъча да възвърна душевното си равновесие. Да се подготвя за неизбежния сблъсък с Ронан.

За войната с него.

Втриса ме, като си помисля за мама. Толкова е любопитна, че заслужава да я заключат в единична килия. Не получи ли веднага отговор на уж дискретните си въпроси, те подлага на убийствен разпит. Как да се справя с нея?

— Добре, нека засега постъпката ти остане тайна за „хората“ — мърмори Силвана. — За нищо на света повече не се срещай с онази жена, чуваш ли?

— Да.

— Забрави всичко, радвай се на слънцето.

— Силвана!

— Какво?

— Обичам те.

Отново стисвам клепачи.

Обаче знам, че дори тя не разбира. Никой не проумява какво се случва с мен. Може би само Никол познава чувствата, които ме измъчват. Каква ирония, нали?

Самотна съм. Довечера Силвана ще си отиде — да, ще си отиде, ако ще и насила, тогава ще бъда още по-самотна.

Всичко ми се струва безсмислено. Животът е като неплодна пустош. Дълбока воняща яма. Безбрежен океан.

Ако Бог съществува, защо е създал любовта, която причинява такава мъка?

През последните тринайсет часа в живота ми се случиха събития, които добродетелните хора биха нарекли „скандални“. Събития, от които мъжете биха се разтреперили като лист. Събития, които при други обстоятелства биха накарали и мен да треперя като лист.

Но чакайте първо да ви разкажа за новия ми апартамент. От пръв поглед се влюбих в него, макар да се предполагаше, че за мен това ще бъде нещо като затворническа килия.

Великолепен мезонет, напълно обзаведен, с кабелна телевизия и прекрасна градина на покрива. Две тераси с южно изложение, от които се разкрива незабравима гледка към съседния парк. Жилището е с обща площ 360 кв. метра, с подово отопление, във фойето на сградата са монтирани охранителни камери. Удобен паркинг, близост до търговски обекти, училища и църкви, както и до спирки на градския транспорт...

Агентът по недвижимо имущество, когото така омагьосах, че едва ли не се превърна в мой роб, ме въведе в малко антре с врати, които водеха към кухнята, трите спални и банята и към всекидневната — просторно помещение със задължителните френски прозорци, закрити с щори. Излязохме на терасата.

Паркът е като оазис на спокойствието, в езерцето плуват лебеди, околоръст се издигат дървета от редки видове — испански кестени, африкански кипариси, гигантски секвои, грамадни борове и дъбови дървета... и фантастични рододендрони...

Никол май беше казала, че рододендроните съдържат наркотично вещество. Нищо чудно. Бях вбесена. Ето какво се случи.

Щом разбрах, че Ронан заминава за Париж, още същата вечер отидох у Силвана; пет минути крещях като обезумяла, после телефонирах в пансиона. Собственичката ме осведоми, че Никол заминала за два дни, но не казала къде отива. Беснях още няколко минути, после Силвана ме накара да изпия чаша топло мляко с мед,

настани ме на двойното легло. Сега си давам сметка, че сигурно е прибавила към млякото и приспивателно.

Тази сутрин, преди да изляза от дома ѝ, отново телефонирах на Никол.

Тя заяви, че много се радва, задето съм ѝ се обадила. Стори ми се искрена.

— Познай къде съм! — добави.

— Нямам представа.

— Джулиан, в Париж сме! — възкликна възбудено.

— Блазе ти.

— Ронан е в другата стая. Искаш ли да ви запозная по телефона?

— Не, благодаря.

Сновях като обезумяла из дневната на Силвана, все едно бях омар, който е прекалил със силно еспreso и е загубил ориентация.

— Късно снощи Ронан дойде в пансиона, каза ми да стегна багажа си, като взема само най-необходимото, правихме любов, после той плати на собственичката и...

— Тя скъпо ли взима за услугата?

Никол смаяно помълча, после каза:

— Около двацет паунда. Скъпо е, но пансионът е много хубав, пък и Ронан може да си го позволи. О, Джулиан, обожавам Париж! През прозореца отвъд „Рю дьо Риволи“ се виждат градините на Тюйлери...

— „Рю дьо Риволи“!?

— Спомняш ли си сребърните ми обици? Ронан ми ги е купил от магазин на тази улица. И река Сена е съвсем близо — струва ми се, че ако протегна ръка, ще докосна каменните стени от двете ѝ страни. Оттук се вижда дори мост Александър III. Светлината е толкова ярка, че изглежда почти бяла, представяш ли си? Само като обърна глава надясно, пред погледа ми се извисява Айфеловата кула — прилича на ствол на грамадно дърво. Ръцете ме сърбят да пресъздам тази гледка върху платното, но не нося дори скицник. Ронан още е в отворително настроение. Мисля, че жена му го е вбесила.

— Каза ли му за „Чи“?

— Не, обаче двамата са се скарали. За пръв път той си позволи да я обиди пред мен. Нарече я „откачена вещица“. Отначало не повярвах на ушите си. Вече съм абсолютно сигурна, че не я обича, Джулиан.

Казах му, че искам да заживея в Париж. Толкова съм щастлива! Струва ми се, че...

Прекъснах връзката, опитах се да позвъня на Ронан. Както обикновено той не можеше да го вдигне — думата ми е за мобилния телефон.

Върнах се вкъщи.

Майка ми още не беше станала. Тръгнах към кухнята да си приготвя кафе, но като отворих вратата, тя се блъсна в нещо меко. Макс се беше навел над паничка с любимата му храна. Този път проклетият котешки лешояд благоволи да ме забележи. Замърка страховито, подигравателно ме изгледа, сякаш беше готов да ми извади очите и да си играе с тях на топчета.

Спуснах се към него.

Чернъто се пъкна под масата, направи обратен завои, шумна се между краката ми и се изниза през отворената врата. Незабавно предприех издирване. Проклетникът се беше скрил под банановото канапе в антрето. Грабнах една възглавница, изтиках го от скривалището му. Той се втурна в дневната — зъбеше се като изгладнял плъх, вкопчил се беше в ръба на аквариума, с едната си лапа пляскаше във водата. Рибките буквално пощуряха.

Притекох им се на помощ, в главата ми се въртеше една и съща мисъл: „Как смееш да нападаш горкичките рибки!“

Цапардосах го с една от кожените възглавници, от удара в аквариума се образуваха високи вълни. Макс се пусна и изчезна. След като преброих рибките и установих, че всички са налице, отново затърсих котарака. Погледнах навсякъде — под канапето и под креслата, дори в камината. Знаех, че е в стаята, защото вратите към кухнята и към терасата бяха затворени.

Но къде?

Накрая го видях — с царствено безразличие се беше разположил върху рояла. По-скоро седеше вътре, облизваше мократа си лапа, а струните проскърцваха под тежестта му. Капакът се извисяваше над него като гилотина.

Гилотина, която се държеше на тънка пръчица.

Казах си, че само леко да я побутна, капакът ще се стовари върху ехидно ухиления дребен проклетник и ще го разсече на две. Силен трясък, последван от безмълвно стелещо се облаче прах, може би

заглъхващ писък от гърлото на косматия ни приятел, накрая галещи слуха фалшиви акорди.

Посегнах към пръчицата, в този момент се появи мама, издокарана с карираната ми пижама.

Поинтересува се какво правя. Вместо да отговоря, попитах:

— Защо си с моята пижама?

— Не се преструвай, знам, че не я харесваш.

— Глупости! Нося си я.

— Какво ти е, Джули? Пребледняла си като платно.

— А, нищо ми няма. Разглеждах този прекрасен инструмент...

Тя седна на столчето пред рояла, но не забеляза котарака — нямаше начин да го види от мястото си. Засвири (по-скоро започна да мародерства) произведение на горкия Шуберт, без да подозира, че чукчетата ще смажат лапите на Макс.

Той ловко скочи на пода, няколко пъти се завъртя, седна и отново започва да ближе лапата си, явно щастлив, че отново е стъпил на здрава почва; от цялото му същество се излъчваше задоволството, типично за котките, което ненавиждам от дъното на душата си.

Издебнах момент, в който мама беше изцяло погълната от изпълнението си, сграбчих Макс за козината, изнесох го на терасата, заключих го в клетката, за да не падне, отново затворих френските прозорци. И доволно потрих ръце.

Изтичах в спалнята, за пет минути стегнах един малък куфар, откраднах таблетка валиум от частната колекция на мама, засмуках я и почти веднага се поуспокоих, тихо излязох от апартамента, тичешком слязох по стълбището, отидох на паркинга, приватизирах поршето на Ронан и, устремена към целта си — агента по недвижими имоти — като жълта мълния профучах през града.

* * *

След шест часа връчих на агента чек за три хиляди паунда — стойността на едномесечен депозит и наема за два месеца. Сигурно ви е любопитно да разберете откъде намерих парите — от продажбата на поршето, разбира се. Пласирах го на мошеника от сервиза, когото

познавам добре, защото беше обвиняем по едно дело, гледано от пътуващия съд.

С остатъка от парите си устройих истинска фиеста по магазините.

* * *

— Необходима ти е промяна на външността, на цялостния облик — заяви Силвана, докато чакахме в „приемната“ на „Тони&Гай“.

— Нямам облик, който да променя — отвърнах. — Какво търся тук?

— Глупости! Ти си истинска сексбомба, Джули.

— Знам — експлодирам, щом мъж мине край мен.

Тя ми препоръча да се подстрижа късо — напоследък мъжете били луди по жени с къси коси. Отвърнах, че на този етап предпочитам косата ми да не разпалва въображението на противоположния пол.

— В никакъв случай не променяй цвета ѝ. Черното е прелъстително, загадъчно и... опасно.

— О, да! Така съвсем ще заприличам на сексбомба.

— Именно. И то настроена да избухва, щом я приближи жесток пич.

Седнах на стола, стиснах клепачи, оставих се в ръцете на стилиста, който подстрига и потъмни косата ми (сякаш можеш да потъмниш черното). Като отворих очи, с ужас установих, че съм остригана като овца.

Силвана едва не се пръсна от смях. Заведе ме в един от нейните магазини, от който по-късно излязохме с голям плик, пълен със сапуни, шампоани, балсами за коса и уханни масажни масла. Всички — предназначени за мен.

От друг магазин купих осем големи свещи, каквито се препоръчваха в книжката за фън шуй, която откраднах от къщата на Никол. Силвана се поинтересува дали се подготвям за дълготрайно спиране на електричеството; отговорих утвърдително, само и само да я накарам да млъкне.

Накрая направихме съвсем стандартна покупка — червило, туш за мигли, фон дьо тен. Признавам, че Силвана направи всичко възможно и ми вдъхна известен ентузиазъм.

И така, бях снабдена с всичко необходимо за новия ми облик.

На връщане се отбихме в кварталния супермаркет и купихме провизии — мляко, кафе, хляб, масло, конфитюр, минерална вода и цяла камара банани, достатъчни за изхранването на малко стадо маймуни. Взехме и бутилка бренди, задължителна за всяко домакинство, Силвана настоя да купи шампанско. И то най-скъпото.

Върнахме се в новото ми жилище тъкмо навреме за доставката на растения в саксии. Според приятелката ми те са абсолютно задължителни за моята градина на покрива. Доставчикът на фирмата — едър грубоват мъжага, удари в стената една от правоъгълните керамични саксии, но въобще не благоволи да се извини. Не е за вярване — видях го само за няколко минути, ала отпечатъкът от личността му остана на стената. Всеки път, когато погледна вдлъбнатината, до мен ще застава едър несръчен мъжага.

За мое утешение нескопосаният смотаняк удари главата си, докато се промъкваше през тесния отвор, водещ към покрива — вероятно защото голямата бегония в прегръдките му ограничаваше ползрението му. Изръмжа гневно, после, ако щете вярвайте, се извини. Не знам дали на бегонията или на себе си, но така или иначе се извини.

След като терминаторът си отиде, оставяйки след себе си вонята на дъха си и на тялото си, с приятелката ми извадихме от багажника на колата покупките, подредихме ги в кухненските шкафове, застлахме леглото с парфюмираните чаршафи, които Силвана предвидливо беше купила заедно със завивката и възглавниците.

Ето че новият ми „дом“ беше напълно обзаведен.

Сложихме си бикините, взехме лосиона против изгаряне, шампанското, списания, тъмните очила, радиото, новите шезлонги и фруктиерата, в която освен плодове имаше белгийски бонбони.

И се качихме на покрива да правим слънчеви бани.

* * *

Седем и половина вечерта е, но не сме помръднали. Жегата още е непосилна, като киселина разяжда кожата ни. Струва ми се, че съм хляб, който се пече в силна фурна. Затворила съм очи, лежа

неподвижно, потънала в забрава, ленивото ми съзнание е позамъглено — прекрасно усещане, което засега успешно се съпротивлява срещу натрапващото се отчаяние.

Поглеждам Силвана.

Лицето на жената, която е олицетворение на непукизма, на приятелката, която може би ме спаси от смърт, е скрито зад грамадни тъмни очила, напомнящи съединени ракети за бадминтон, пищната ѝ плът прелива от оскъдния бански костюм, все едно е кошница със сочни есенни плодове, покрита с мъничка салфетка.

Изпитвах необходимост тя да ми каже, че съм млада и красива. Интелигентна и умна. Сексапилна, добросърдечна и широко скроена. Искрах да ми каже, че съм силна, независима, самоуверена. Че съм талантива, обичана, приятна за компания. Че ме очаква щастливо бъдеще. Изпитвах необходимост дори да ми каже, че един ден мечтата ми да имам дъщеря ще се сбъдне.

И знаете ли какво?

Днес Силвана ми каза всичко, за което мечтаех. Дори, че съм красива.

— Силвана?

— Да.

— Нищо.

Замълчавам.

— Силвана?

— Кажи.

— Какво да обясня на майка ми?

Тя се замисля, после отсича:

— Засега нищо. Кажи ѝ, че известно време ще си при мен, тъй като с Ронан имате известни разногласия. В момента най-важното е да имаш тайно убежище. Когато вземеш окончателно решение, ще ѝ го съобщиш... по заобиколен път.

Мамка му, какво търся тук?

Признавам на Силвана, че се страхувам. Тя казва, че ме разбира и че каквото и да се случи, мога да разчитам на подкрепата ѝ.

Толкова е искрена, че за пръв път си казвам: „Може би ще преживея този кошмар.“

Колко необичайна е тишината!

Минава десет вечерта, капнала съм от умора. Светът сякаш е неподвижен и безмълвен като мъртвец, само откъм парка се долавя лекият полъх на вятъра.

Силвана си отиде. Не ми се щеше да остана сама, но не желая да бъда бреме за никого, затова настоях да си тръгне. Отново се качвам на покрива, който благодарение на растенията в саксии наистина е заприличал на градина, заставам до перилото, вирам се в дърветата около езерото. Струва ми се, че си шепнат безспир; сред падащия мрак цветовете изчезват, всичко наоколо изглежда сивкаво зеленикаво.

Сама съм.

Постепенно застудява. Потрепервам.

Слизам по спираловидната стълба, без да включа осветлението, влизам в спалнята, дрехите ми прощумоляват при допира с голите стени. Сядам на леглото, през прозореца виждам притъмняващото небе над дърветата в парка.

Обичам да наблюдавам падането на нощта. Избледняващата дневна светлина нахлува в стаята, запълва пространството с естествения си ритъм. Затова не включвам осветлението. Помещението изглежда много по-самотно и пусто под светлината на една електрическа крушка.

През откряхнатия прозорец чувам съненото чуруликане на птиците; те не подозират, че и аз като тях искам мъничко щастие — щастието, към което се стреми всяко живо същество.

Отпускам се на възглавницата. Главата ми хлътва в пухената мекота. Нова завивка, миризмата на чаршафи и калъфки, които още не са познали праха за пране.

Чувам само дишането си.

Какво ще правя оттук насетне?

Сега двамата са в Париж. Представям си как седят в ресторант с приглушена светлина. Никол носи рокля с дълбоко деколте, куп

подрънкващи гривни и обици като висулки, при всяко нейно движение разпуснатата ѝ коса докосва масата; тя пърха с мигли, кикоти се, попива всяка дума на Ронан.

Той, елегантен както винаги във вечерното си облекло, не се страхува да цитира Кант и Хайдегер пред безмозъчната Никол, защото знае, че тя няма да го съди строго, няма да му противоречи, няма да му откаже ласките си.

След около час (Ронан обича да си ляга рано) ще се върнат с такси в хотела. Не, след два часа — забравих за разликата във времето. Ще си легнат заедно без капчица угризения, защитени от анонимността на чуждестранния град. Ще се любят, после Никол ще положи глава на гърдите на Ронан, ще се унесат в сън.

Може би тогава и аз ще заспя.

Захвърлям обувките си, пъхвам крака под завивката. Изведнъж ме втриса. Завивам се до брадичката, лягам по гръб, свивам юмруци, ледените ми пръсти се вкопчват в топлите ми длани. След малко свалям венчалната си халка, оставям я на нощното шкафче. Мисля си дали да не я изхвърля в тоалетната, обаче съм прекалено уморена, за да стана отново.

Любов!

Още ли вярвам в съществуването ѝ.

Доскоро си мислех, че тя е като тайна градина сред големия град, която остава скрита до часа на срещата с любимия. Прекрасно местенце, където има щастие и смях, доверие и приятелство, уважение и утеха... и още какво ли не. Намерила си тази градина, принадлежаща ти по рождение, защото си повярвала в съществуването ѝ, защото някой е бил там и ти е разказал за чудесата ѝ, защото си убедена, че в нея ще откриеш не само нещичко необходимо, а всичко, към което се стремиш, защото си повярвала, че когато я откриеш и се отпуснеш в прегръдките ѝ, ерозиралите парчета от живота ти ще се слоят и ще заблестят с мека светлина, ореол, който озарява всичко наоколо, а ти, обзета от неописуемо блаженство, ще бъдеш като изчезващите празни полета на кръстословица.

Толкова ли е наивна тази мечта?

Намирам се в библиотеката към съда. От бюрото ми се вижда грамадното квадратно помещение, чиито високи стени са заети от полици, натъпкани със сборници със съдебни решения, датиращи от паметивека, където са подредени бюра, отрупани с документация, където баристри^[1] по костюми или с мантии и перуки крещят по мобилните си телефони, прелистват книжа на бюрата си, влизат, излизат или се събират на групички, чува се приглушеното мърморене на изискани учтиви хора или на хора, стараещи се да изглеждат изискани и учтиви, което от време на време е заглушавано от отривисто изреждане на имена по високоговорителя.

Мъча се да се съсредоточа върху иск срещу „Дъблин Корпорейшън“; тъжителят (местен пияница според служебния защитник) декларира под клетва, че е паднал в дупка близо до Сандимаунт Грийн, която не е била съответно обозначена. Ако спечели делото, до края на живота си ще има пари за алкохол. Направо невероятно, като се замисли човек.

Изобщо не ми се мисли, но ако карам така, ще остана без клиенти.

Потисната съм.

Поради ред причини, за които предполагам, вече се досещате. Но има още един повод да бъда в депресия — направих невероятно глупав гаф. Като се прибрах в апартамента, който засега споделям с Ронан, Макс още беше в клетката си на терасата.

Само дето беше умрял.

Изпод око наблюдавам неколцина по-млади баристри, които се перчат, сякаш получават главозамайващи хонорари; всъщност обаче получават по-малко от мияч на чинии. Те компенсират ниското заплащане чрез разнообразни механизми за самоизтъкване — позиране, маниерничене, говорене с префинен акцент, двусмислени намеци, прически, облекло, по време на разговор подхвърлят, че са богати наследници или имат роднини в коридорите на властта. Друго

ефикасно средство да не висят тук като добре облечени безработни, очакващи помощи под формата на дела, които няма да получат, ако защитниците с по-нисък ранг решат да ги пренебрегнат.

Главата ми пулсира от болка, изпитвам усещането, че в сърцето ми се е забил нож, който не мога извадя. Искаше ми се да си остана в леглото, но съм затрупана с работа. Трябва да се подготвя за делото за шофиране в нетрезво състояние, да запиша на диктофона възражение срещу обвинението по друго дело, да прегледам пощата...

Днес целият свят ми е крив.

Бас държа, че всеки момент някой ще ме заговори. Тук бъка от общителни хора, които ще ме принудят да се пенсионирам преждевременно.

Подчинявам се на внезапния безумен импулс, изваждам мобилния телефон, натискам бутона за бързо избиране. След секунди чувам гласа на Ронан, придружаван от силен стържещ звук.

— Къде си? — питам.

— Пристигнах преди малко, сега ще взема такси. Извинявай, но едва те чувам, някакъв самолет се готви за излитане и...

— Сам ли си?

— Моля?

Разбира се, че не е сам.

— Боклук! — изкрещявам.

— Джули, говори по-високо.

— Реши да се прибереш у дома, а? Защо смяташ, че съм преодоляла кризата?

— О, говориш за писмото — промърморва Ронан след кратко мълчание. Пронизителният звук затихва. — Как си? — от немай-къде добавя той. Тонът му е на човек, смазан от умора.

— Страхотно — отговарям. — Току-що уредих апартамент под наем.

— Не знаех, че се занимаваш и с недвижими имуществва.

— Не се занимавам, възползвам се.

Чувам как се затръшва врата. Сигурно е на таксито. Звукът се повтаря още два пъти. Шофьорът и Никол затварят вратите.

— Възползваш се, така ли?

— В момента живея в друг апартамент.

— В момента — като папагал повтаря той.

— Изнесох се! — сопвам се.

В ухото ми отеква ръмжене като онова, което се чува при спирането на автобус.

— Интересно — най-сетне изтърква Ронан.

— Така ли мислиш?

— Радвам се за теб, Джули. Поздравявам те.

Така стисвам зъби, че вратът ми се схваща. Вдигам поглед, забелязвам, че една колежка, седяща през три бюра, е наострила уши; преструва се, че чете някакви документи, но е наклонила глава към мен, за да не изпусне нито дума.

— Само това ли ще кажеш? — прошепвам.

— А ти какво очакваш?

Прекъсвам връзката, ставам, излизам от библиотеката, по криволичещите коридори напускам съда, прекосявам улицата, заставам на брега на река Лифи, дълбоко си поемам въздух, без да ме е грижа за отблъскващата воня. Сядам на ниската каменна стена, вирам се в грамадната зелена змия, виеща се между двата бряга.

Телефонът ми извънпява. Обажда се Силвана. Интересува се как съм.

— Прекрасно, много благодаря. Честна дума.

— Хубаво.

— Само дето се разтревожих заради нещо.

— Какво?

— Котаракът.

— Моля?

— Котаракът Макс.

— А, говориш за Прудънс.

— Не, за Макс.

— Какво му е на Макс, Джули?

— Умря.

Тя явно си глътва езика.

— Знаех, че ще реагираш така.

— Реагирах ли? Как се случи?

Разказвам й всичко от игла до конец.

* * *

На обяд се върнах вкъщи да освободя Макс от клетката. Купих му няколко от най-хубавите котешки консерви. Бях го оставила близо трийсет часа без храна и вода, заслужил беше да му устроя малък банкет.

Честно казано, чувствах се гузна. Отворих френския прозорец, излязох на терасата, но като тръгнах към клетката, ме обзе тревожно предчувствие — отвътре не се чуваше нито звук.

Отворих я.

Веднага разбрах какво се е случило — Макс беше умрял от топлинен удар, след като се беше пържил на слънцето през целия вчерашен ден и днес сутринта.

Бях съкрушена.

Същевременно се разтревожих — не стига другото, ами сега трябваше да се отърва и от труп.

* * *

— Тя си го заслужаваше! — отсича Силвана след кратко мълчание.

— Кой? Никол ли?

— Котката.

— Не е котка, а котарак.

— Добре, той си го заслужаваше.

— Котаракът не е виновен, Силвана.

— Виновен е, защото беше на Никол.

— Намекваш, че Никол си го е изпросила, така ли?

— Тълкувай го както искаш — въздиша тя.

— Ето как виждам нещата — Никол си го заслужаваше, обаче котаракът не ми беше виновен, та да го оставя да умре от топлинен удар.

Силвана отново въздиша:

— Какво очакваш да кажа? Че си зла и кръвожадна убийца на животни ли?

Замислям се — приятелката ми има право.

— Да, именно такава съм. Радвам се, че го каза.

— Между другото, къде е онова?

— Имаше си име.
— Прудънс.
— Не, Макс.
— Добре, къде е Макс?
— Още е в клетката си на моята тераса.
— Какво ще го правиш?
— Не говори като за неодушевено същество, чуваш ли?
— Не, ти ме чуй! Животното е умряло! Какво ще предприемеш?
— Смятах, че ще предложиш някакво разрешение.
— Искаш аз да изхвърля трупа, така ли?
— Ще го направиш ли?
— Кога изпразват кофите със смет?
— Не вярвам на ушите си! Май наистина смяташ Макс за боклук.
— Точно така.
— Какво ще кажа на Никол?
— Съветвам те да не увърташ. Кажи й, че си удушила животното. Че си го уморила от глад и жажда. За да си отмъстиш.
— Ама ти май наистина вярваш, че съм го направила нарочно.
— Джули, престани да се тръшкаш заради някаква глупава котка. Отмествам очи от зеленикавите води на реката, погледът ми се спира на моста Хафпени, който досущ тънка фунийка за сладолед обгръща водното корито.
— Смяташ, че нарочно съм убила котарака, а? — повтарям, усещам как сълзите ми напират.
— Джули, не си на себе си. Хайде да се срещнем някъде.
— Не съм на себе си! — изкрещявам. — Страхувам се, че полудявам. Защо се смееш?
— Глупости! Не полудяваш. Ти си най-уравновесеният човек, когото познавам.
— Явно на теб ти хлопа дъската.
— Говоря съвсем сериозно.
Ако някой я слуша, ще ме помисли за светица, сбъркала призванието си. Да, светица, която чупи, унищожава, краде, убива животни и рибки, но си остава светица.
Работата е там, че Силвана никога не е унищожавала аквариуми, мебели, картини и всичко, което й попадне пред очите в дневната на

съперницата си. Никога не е обезобразявала порше, не е разкъсвала скъпа книга за изкуство, не е смилала с миксер куп тропически рибки, не е крала кола, нито е убивала котарак, като го е оставила два дни под палещото слънце.

От което следва, че тя не е в състояние да разбере, ако някой е покварен, дори извратен.

Затова прекъсвам разговора, като ѝ казвам да не се безпокои, да не се чувства отговорна за мен и че спокойно ще се справя сама, без някой да ме утешава.

Пускам телефона в джоба си, навеждам глава, тръгвам по кея, обгърнат от изгорелите газове на преминаващите коли, към статуята на Великия освободител. След малко, без да спирам, натискам бутона за прослушване на съобщенията. Божичко, цели шест! Изглежда, необходима съм на целия свят.

Аз съм най-търсената откачалка.

Адвокатът, с когото работя, ми предлага ново дело; колега от съда е оставил уж важно съобщение; агентът по недвижими имуществва съобщава радостната новина, че отоплителната система в новия ми апартамент се е повредила, но да не се безпокоя, защото „не е проблем“.

Мама. Заповядва незабавно да ѝ се обадя, безпокояла се за мен. И „поне веднъж в живота си да се съобразя с една болна възрастна жена.“ Край на цитата.

Ронан ме информира, че току-що се е прибрал и се чуди къде е поршето му.

Познайте от кого е последното съобщение. Което, не мога да си кривя душата, е изречено с прекрасен, мелодичен, закачлив глас:

„Джулиан... въъ... не се обаждаш, затова ти оставям съобщение. Питам се дали... въъ... дали връзката прекъсна вчера, когато ми се обади в Париж. Стори ми се доста разтревожена... сега ти звъня да ти съобщя, че вече съм в Дъблин и ще се радвам, ако някой път ми се обадиш... въъ... може да се срещнем, да си поговорим. Сега затварям, Джулиан. Доскоро.“

---

[1] Във Великобритания — адвокат от най-висок ранг, който има право да пледира в съда. — Б.пр. ↑

Защо се подлагам на това изтезание?

Едно обаждане на Никол и знаете ли какво правя? Хуквам към нея, като че ли ме привлича с магнит.

Уговорихме се да се срещнем на кея; сядам на скамейка, откъдето се вижда синкавата подкова на залива Сандикоув; чувствам полъха на лекия ветрец, слънцето е като топла кърпа, разстлана върху лицето ми.

Както обикновено тя закъснява. Този път с половин час. Това подсилва агонията ми. Държа се така, сякаш страдам за Ронан. Копнея за него. Жадувам го. Не мога да живея без него.

Което е самата истина. Толкова е жалко, че дори е смешно.

Вместо да си уговарям среща с Никол, трябваше да ѝ изпратя в колет тленните останки на Макс (правилникът на пансиона не забранява в стаите да се държат умрели котки), придружени с кратка извинителна бележка. И да сменя номера на мобилния си телефон. (Освен това трябва да намеря начин да се отърва от животното. Завих клетката с брезент, но миризмата започва да се усеща. Силно се надявам мама да не излезе на терасата, за да провери дали е преодоляла страха си от височини.)

Никол най-сетне пристига.

Носи светлосиня блуза, бял панталон, тъмни очила. Устните ѝ са разтегнати в плахата усмивка, която е неин патент. Косата ѝ сякаш е още по-златиста. Изглежда спокойна, в отлично настроение.

Сяда до мен, кръстосва крак върху крак така, че сплетените ѝ длани остават между колената ѝ. Извинява се, задето е закъсняла. Усмивва се сърдечно и ми благодари, че съм се съгласила да се срещнем, въпреки че сигурно съм много заета. След като приключваме с ненужните формалности, без да усуквам, я питам как е протекла парижката авантюра.

— Всъщност... — тя се поколебава, взира се в океана, сякаш се пита дали да бъде откровена. — Първо се случи нещо много

неприятно.

— Продължавай!

— Вчера Люсиен Морел ни покани на вечеря в дома си, който се намира близо до Люксембургската градина. Морел е преподавал на Ронан в Сорбоната — това е университет в центъра на Париж...

Тази жена за идиотка ли ме мисли? Много добре знам какво е Сорбоната и къде се намира. Знам също, че съпругът ми е следвал там две години, което му дава повод да се представя като ценител на изкуството, да позира и да философства. И е оставило пагубен отпечатък върху личността му.

— Хванах го да флиртува с приятелката на Люсиен Морел — тя работи в културния отдел на вестник „Паризиен“.

— Какъв ужас!

— Наистина се почувствах ужасно. С Люсиен бяхме в трапезарията, той обясняваше какви богати възможности за творческа изява предлага Париж — разбира се, не събрах смелост да му кажа какво се е случило с „Чи“... тогава го потърсиха по мобилния телефон, а пък аз отидох в кухнята... и видях Ронан с онази жена... дори не помня името ѝ.

— Бъди сигурна, че и той не го помни.

— Стояха до прозореца, Ронан беше пъхнал ръка под презрамката на сутиена ѝ.

— Може да я е стягала.

Никол изумено ме поглежда — вероятно очаква да бъда потресена от преживяването ѝ.

— Обърнах им гръб и се върнах в трапезарията, Джулиан. Беше толкова унижително!

— Зарежи го!

— После обаче се сдобрихме.

Осведомява ме, че от единайсет вечерта до десет часа на другия ден са се „люббили“ три пъти.

Представям си ги в два сутринта на леглото в скъпия хотел в центъра на Париж — изпробват различни сексуални пози, докато накрая съпругът ми избира онази, която е най-съвместима с оцеляването на видовете.

— Никол, не се обиждай, но нямам особено желание да слушам за сексуалните ви подвизи. Да сменим темата, ако обичаш. Какво е

мнението на Морел за другите ти картини?

— Ами... не искам да се хваля, но...

— О, похвали се!

— Как да ти кажа... той заяви, че много ги харесва.

— Проявил е учтивост.

— Джулиан...

— Или е искал да те изуча.

След тази забележка в разговора настъпва дълга пауза. Нарушавам мълчанието, питам какво мисли за творбите ѝ критичката от „Паризиен“.

— Тя е само бездарна драскачка — мръщи се Никол. — Понятие си няма от изкуство.

— Боже, колко си скромна!

Разбира се, виновен е Ронан, задето е натрапил в мозъчето ѝ подобни претенциозни идеи.

— Не исках да прозвучи по този начин — започва да се оправдава тя. — Обаче Люсиен каза, че може би е намерил купувач за картината „Ембрион“.

Изявлението ѝ ми действа като удар по главата.

— Шегуваш се, нали?

— Не, говоря съвсем сериозно.

— Невъзможно е!

Никол озадачено ме поглежда:

— Извини ме, ако съм те разгневила с нещо...

Млъквам и я оставям да хленчи. Не бивало да намеквам, че никой няма да купи картините ѝ, защото се отразявало пагубно на самочувствието ѝ.

Виж ти — за пръв път в живота си оказва съпротива, отстоява правата си. Промяната е положителна, въпреки че е само по отношение на така наречените ѝ „картини“ в сравнение, с които дори драсканиците на тригодишно хлапе ще изглеждат като творби на Пикасо. Да му се не види, нали видях тези платна. Не носят дори бегла прилика с произведения на изкуството. Аз ли съм превъртяла или разните там френски галеристи?

— Въпросът е — след малко добавя тя, — че не им вярвам. Едва ли са искрени. Не допускам, че съм толкова добра художничка.

„Господи, помогни да се махна от тук!“ — мисля си. Ставам, двете тръгваме по кея, мълчим. Водата в пристанището блещука под отразената светлина на слънцето. Яхти осейват залива — същите, които се виждат и чуват през прозореца на нашия апартамент, ярки триъгълници, чиито мачти се полюшват и мелодично звънят под лекия ветрец.

След малко Никол заявява, че в Париж е взела три важни решения. Първото е, че иска да живее в този прекрасен град. Ронан казал, че също се изкушава от тази мисъл. Сегашното посещение му напомнило за нещо.

— За какво?

— За първата му любов.

— Жена му, предполагам.

— Не — тя въздиша. — Някаква французойка.

Аз съм безнадеждна романтичка, кръгла глупачка. Искрено вярвах, че съм първата любов на Ронан. Но защо го вярвах? Защото той ми го каза.

Трябва да се прибера в убежището си. Ще пропълзя до частното си кошче за смет и сама ще се хвърля вътре.

Обаче Никол продължава да дърдори:

— Второто ми решение е да стана консултант по фън шуй.

Обръщам глава, впервам поглед в яхтите с разноцветни платна.

— В свободното си време, разбира се — уточнява тя.

— Смяташ, че ще се издържаш с това ли?

— Много е модно в Париж. Ронан ме заведе в една книжарница. Беше претърпкана с книги за фън шуй. Той ми преведе няколко предговора, защото не владее добре този език. Купих си една книжка, озаглавена „Feng Shui et le Bonheur“^[1]. Означава...

— Знам какво означава.

— Френският му е фантастичен.

— Да, бива го.

— Моля?

— Интересен език е френският.

— Според Ронан на фън шуй може да се гледа като на естетически етап от сближаването на великата хегелианска диалектика с абсолютното.

Взира се в нея, търся признаци за пълно обезумяване. Тя ненадейно прихва:

— Понякога е такъв глупчо!

— Според мен е абсолютен олигофрен! — заявявам.

— Напълно подкрепя идеята ми да стана консултант. Посъветва ме, ако наистина се захвана, да подам обяви във вестници и списания. Вече е възможно, защото имам мобилен телефон. Ще посещавам домовете на желаещите и срещу скромна такса ще им помагам да...

— Какво е третото ти решение? — прекъсвам я грубо.

Въпросът ми я изтръгва от фантазията ѝ свят. Тя възстановява измествения си център на тежестта и казва, че е решила отново да нарисува „Чи“.

Извързвам очи.

Отново я поглеждам:

— Какви ги дрънкаш?

— Възнамерявам да...

— Смятах, че с „Чи“ е свършено. Finito! Невъзможно е да възкресиш нещо, което е мъртво.

— Ще я прерисувам от снимката, която един фотограф направи за каталога. Разбираш ли, това е идеалното разрешение. Сигурна, съм, че Ронан ще ме подкрепи, като разбере какво е станало с картината.

— Ясно — ще пробуташ копие вместо оригинала.

Тя се намръщва:

— Не съм съгласна с теб. Ще нарисувам друг оригинал.

— Друг оригинал ли? Никол, даваш ли си сметка, че това е парадокс? Понятие, познато още от времето на древните гърци.

— Идеята беше твоя.

— Моля?

— Каза, че ако пожелае, мога отново да нарисувам „Чи“.

— Не е вярно!

— Цитирам те почти дословно.

Преглъщам с усилие, идва ми да се напляскам.

Ако проговоря, ще се издам, затова упорито стискам устни. Мълчаливо изминаваме разстоянието до улицата. Казвам на Никол, че бързам да се върна у дома и че ще ѝ се обадя някой ден, което означава „никога“.

— Сигурна ли си... — колебливо подхваща тя.

— За кое?

— Не искаш ли... например да пием кафе?

Обръщам се към океана, преструвам се, че се възхищавам от живописния залив Сандикоув. Какво ми става, да му се не види? Толкова ли съм загубена, че се трогвам от печалната ѝ физиономия и тъжния ѝ гласец? Ама че гадост! Всеки път, като го направи, ми се иска да престана да я мразя.

— Защо? Кафе ли ти се пие?

— А, не... просто ми хрумна...

Театрално поглеждам часовника си.

— Сигурно имаш много работа, Джулиан.

Не се сърдя... Мразя да се колебая. Защо си губя времето с тази жена, как е възможно да я съжалявам?

Ала сърцето ми се къса, като гледам изражението ѝ на тъжно, изгубено и плахо дете — иска ѝ се да отидем на кафе и да си побъбрим, същевременно се страхува да не я помисля за нахална. Сдържаността ѝ е едно от нещата, които харесвам у нея. Не е настойчива, дава ти свобода. Не се опитва да те манипулира.

Ето защо е много по-трудно да ѝ откажеш.

— Ами... май имам малко време — промърморвам. — Къде предлагаш да отидем?

— Например в „Реналдо“.

— Пиша ти шестица за оригиналност.

Тя се засмива; не ми се ще да го призная, но чуя ли смеха ѝ на безгрижно дете, на сърцето ми олеква, все едно са отместили от него тежък камък.

— Хайде да те изпратя до колата. Може пък да реша да отидем някъде.

Докато крачим по тротоара, за миг Никол слага ръка на рамото ми. Поглеждам изпод око жената с дълга златиста коса, мило лице и красиви очи, които в момента са скрити зад тъмните очила, и си мисля колко е странно, че докосването ѝ ми се струва толкова познато и съвсем естествено.

— Тази сутрин отидох при баща ми — ни в клин, ни в ръкав изтърсва тя. — От четири години не съм стъпвала у дома.

— Толкова отдавна ли?

Никол кимва.

— Двамата с мащехата ми бяха в кухнята. Казах им, че съжалявам, задето се появявам без предупреждение, но моля да ме приютят за няколко дни, защото с Хари сме се разделили и нямам къде да отида, освен в частен пансион. Мащехата ми подхвърли, че, доколкото ѝ е известно, в тези пансиони се предлага закуска и са доста луксозни. Отговорих, че не мога да си го позволя, тъй като не разполагам с много средства. Баща ми се нахвърли върху мен, обвини ме, че съм тръгнала на просия. Докато говореше, ме лъхна миризмата на алкохол. Жена му наля масло в огъня, като каза, че съм същата като майка ми. Как съм имала нахалството да им искам пари след случилото се...

Вървим по крайбрежното шосе, за миг слънцето се е скрило зад пухкав облак, топлият въздух милва лицето ми. Никол без никакви задръжки ми разказва интимни подробности за семейството си. Какво ги е настроило срещу нея?

— Преди няколко години завариха Хари в стаята ми. Не е каквото предполагаш. Беше пил много, не можех да го оставя да шофира в такова състояние. Казах му да легне на пода, защото знаех, че мащехата ми ще побеснее, ако му предложи да спи на канапето в дневната. На другата сутрин още преди седем тя цъфна в стаята ми. Вероятно беше видяла сакото му на закачалката в антрето. Изкара нещата така, сякаш съм искала да го скрия, което изобщо не беше вярно. Събуди баща ми, каза му, че ни е заварила в леглото. Опитвах се да се защитя, но той ни изгони. Предупреди ме повече да не стъпвам в къщата му. Така се изпълни най-съкровено желание на втората му съпруга.

Никол замълчава, после добавя, че преди да си тръгнат, се разиграла грозна сцена, която още повече влошила положението — Хари нарекъл баща ѝ „пиян дъртофелник“ само секунди след като последният я бил обидил с „малка пачавра“.

— Очевидно наистина ме смяташе за лека жена... — тя не довършва изречението, само печално се засмива.

Оставам с впечатлението, че очаква да възразя. Упорито мълча.

— Мисля, че пак е започнал да пие — промърморва тя. — Кой знае, може би е много нещастен, затова толкова се е озлобил.

— Някои хора са лоши по рождение — изтъквам.

— Това не се отнася за него. Откакто мама почина, не е същият.

— Никол, признай, че винаги е бил лош баща. Ще броя до три. Едно, две...

— Добре, може би имаш право.

— Как така „може би“? Тормозил те е, накрая те е изгонил от собствения ти дом. Този човек е зъл и долен мръсник. Признай го и ще ти олекне. Хайде, кажи го!

Тя се засмива, колебае се.

— Кажи го!

— Зъл и долен мръсник. Е, доволна ли си?

— Никол, наистина ли си неспособна да се разгневиш на някого, да го намразиш?

След няколко минути тя продължава да разказва:

— Честно казано, Хари беше много мил. Ако не беше той, нямаше да оцелея в онези трудни мигове. Взехме апартамент под наем и заживяхме заедно, скоро след това започнах работа в туристическото бюро. Давам си сметка, че не е най-престижната професия на света. Предимно изпълнявах задълженията на секретарка... — за миг млъква, изглежда ужасно уязвима. — За такава работа не е нужно умът ти да сече като бръснач, нали?

— Ами... не знам.

Приближаваме се до фиатчето ѝ, тя ме кани да се кача за малко. Тъй като нямам какво друго да правя, се настанявам на предната седалка.

— Познай как си купих тази кола.

— Как?

Никол маха устройството за заключване на волана и отговаря:

— Давах уроци по пиано.

— Свириш ни пиано ли? — питам, усещам, че се изчервявам.

— Обожавам да свиря. Вкъщи имахме пиано, през годините на „изгнание“ то най-много ми липсваше. След като с Хари се преместихме на „Чербъри Корт“, купихме малко пиано и отново можех да свиря... до насита. Само че преди две седмици той подари инструмента на някаква благотворителна организация, защото с моето „дрънкане“ съм му лазела по нервите.

Виж ти — на мен Хари каза, че е продал пианото!

— Шумът го дразнел — добавя тя. — Представи си! Според него произведенията на Шопен са шум! Не отричам, че е прекрасен човек,

но по отношение на култура, музика, изкуство е кръгла нула...

— Наистина ли свириш пиеси на Шопен? — прекъсвам я.

— Опитвам се. Започнах от скоро.

Разбира се — наскоро се е запознала с Ронан.

— Този композитор ме подлудява — отсичам.

— Така ли?

— Точно така — отговарям, отново ми става гадно. — Всичко се свежда до линии, криви, ъгли и разстояния.

Тя колебливо кима, опитва се да проумее смисъла на думите ми.

— Свириш ли на пиано, Джулиан?

Спомням си онзи не толкова далечен ден в хотел „Клиф Касъл“, когато се мъчех да свиря „Патетичната симфония“ от Бетовен, а Силвана четеше книгата за вампири.

— Да. Обаче не ме бива.

— Сигурна съм, че скромничиш. Свириш ли по слух?

— Обикновено използвам пръстите си.

— Свиренето на пиано успокоява. Музиката олицетворява хармонията в света. Знаеш ли какво мисля?

— Какво?

— Смятам, че хармонията е ключът към щастието.

— Аз също — промърморвам. И съм искрена.

— И все пак е толкова трудно да я постигнеш — въздиша Никол. Особено ако си тропическа рибка.

Или котарак.

— В съзнанията ни цари хаос — обяснява тя. — От всички страни ни „бомбардират“ с информация, ограничени сме от планове и крайни срокове. Всичко се свежда до властта. Контролираме времето и хората, всеки аспект от живота ни е под контрол, затова получаваме толкова малко, въпреки че светът е пълен с прекрасни възможности за всекиго.

— Имаш право — съгласявам се и сама не си вярвам.

— Непрекъснато ни внушават, че щастието ще дойде в необозримото бъдеще, едва когато постигнем целите, които сме си поставили... — Никол млъква за миг, опитва се да подреди мислите си. Очевидно много държи да разбере мирогледа ѝ. — Но това е нелепо — добавя и се засмива. — Сякаш, докато правим усилия да постигнем щастието, забравяме как да бъдем щастливи.

Спомням си колко щастлива бях с Ронан.

— Мисълта ми е, че хармонията е нещо много простичко — продължава тя. — Всичко се свежда до освобождаване на енергията, необходима за живота. Не си ли чувала за теорията за необвързването? Според будизма хармонията се постига, когато се отречеш от всичко материално, от всичко земно. Тогава изпадаш в състояние на нирвана.

Ронан и Никол заедно ще открият нирваната. А когато очакванията им не се оправдаят, по инициатива на Ронан на бърза ръка ще прекратят „обвързването“. Разбира се, моето щастие отдавна ще бъде безвъзвратно разрушено.

Никол обръща глава, вира се през страничното стъкло.

— Любовта е най-великото нещо на света — прошепва с глас, изпълнен с необяснима печал.

Любовта!

И аз се обръщам, вирам се в кръглата кула на полуострова, в която някога е живял Джеймс Джойс.

Времето неусетно минава, разговаряме на абсолютно всякакви теми — холивудски звезди, лотария, козметични маски, сексскандали в политиката, мъже, туристическия бизнес и дали в момента на остров Фиджи се предлагат евтини мезонети.

Макс съумява да се промъкне в разговора. Дори и мъртво, проклетото животно се появява в най-неподходящото време. Никол се интересува за здравето му. Вместо да й кажа, че такова не му е останало, отговарям, че котаракът не ми създава грижи, което е самата истина — след като хвърлят топа, котарациите не създават грижи. Тя предлага да плати храната му. Твърдо отказвам.

Разговорът сякаш се проточва до безкрайност — обсъждаме семейството й (отново), войната, пътуванията, дали киселото мляко с ниска масленост не причинява напълняване, филм по телевизията за човек, който не иска да бъде нито от женски, нито от мъжки или от среден род, а трите едновременно, за забраната на дискриминацията по отношение на пол, религиозна принадлежност, раса, цвят на кожата — моя любима тема.

Скоро Никол започва да се досеща, че съм адвокат.

Но както обикновено е дискретна и не проявява досадно любопитство — качество, което много ми допада. С лекота отклонявам разговора в друга посока. Като се замисля, единственото, което тя знае

за мен, е, че се казвам Джулиан, а адресът ми е „на една пряка от теб“. Обаче това явно не я притеснява.

Казвам, че вече наистина е време да се прибера у дома. Никол предлага да ме закара. Отклонявам поканата под предлог, че колата ми е наблизно.

Тя се колебае, усещам, че нещо я гризе.

— Какво има, Никол?

— Нищо.

— Хайде, изплюй камъчето.

— Ами... хрумна ми нещо.

— Слушам те.

— Искаш ли да дойдеш с мен в пансиона, да изпием по чаша кафе?

— Виж... много мило, че ме каниш, но...

— Знам, че обстановката не е много луксозна.

— Не е това. Просто...

— Ела, Джулиан! — настоява тя, защото е усетила колебанието ми. — Ще се поразходим по брега, вечер гледката е прекрасна. Знаеш ли колко хора се събират там сега, когато нощите са толкова горещи? — говори така, сякаш сме добри приятелки от колежа. Наивността и чистосърдечиято ѝ са пленителни.

— Ами Ронан? — подхвърлям.

— Днес не сме си уговорили среща. Освен това той винаги се обажда предварително.

Гледай ти, познава го по-добре от мен!

Отново ми докривява, усещането е, сякаш съм погребана под купчина тор.

— Извинявай, но си тръгвам — мърморя.

— Няма нищо — сигурно имаш други планове за вечерта. Там е работата, че нямам!

— Може би някой друг път... — прекъсвам я:

— Знаеш ли какво, може би ще намина по-късно, става ли?

Никол кимва, но не успява да прикрие разочарованието си.

Очевидно се страхува да остане сама, затова иска да ѝ правя компания.

Слизам от колата, затварям вратата, навеждам се през спуснатото стъкло, насилвам се да се усмихна, но не мога. Обръщам се и се

отдалечавам.

---

[1] „Фън Шуй и щастието“. — Б.р. ↑

Влизам в новия си апартамент, веднага включвам телефонния секретар да провера кой се интересува от мен.

Няма нито едно съобщение. На никого не му пука. Обаждам се на мама.

Тя не вдига слушалката. Може би е на курса по бридж с надеждата да срещне симпатичен и обвързан мъж.

Изключвам телефона.

Стърча в средата на дневната, обгръща ме мъгла от мълчание. Чувам само приглушеното ръмжене на автомобилни двигатели. Отивам до прозореца, от който се вижда красивият парк.

Обръщам се, изведнъж забелязвам нещо на масата за хранене. В тъмносинята ваза, която Силвана ми подари, има букет от червени, розови и бели карамфили. Идвала е, докато ме е нямало (изрично настоя да ѝ дам ключ). Отбила се е само да ме зарадва с прекрасния букет, макар че спокойно можеше да не дойде.

Освен вазата ми подари и двете красиви килимчета от съшити парченца кожа. Щом ги видя в магазина, заяви, че трябва да ги имам. Можеше да ми купи много по-евтин килим, но заяви, че заслужавам най-хубавото и най-качественото. Включително растенията в саксии. Превърнала е градината на покрива в ботанически рай. Беше ми опора, без нея нямаше да оцелея. Търпеливо ме изслушваше, даваше ми полезни съвети. Каквото и да сторя, никога няма да ѝ се отплатя.

Иска да превърна това жилище в мой дом.

Но как?

Дори не знам защо съм тук. За да накарам Ронан да страда за мен ли? Като чу новината, той заяви, че ме поздравява. Какво нахалство, а?

Лъчите на залязващото слънце се отразяват в езерцето и образуват на тавана трептяща цветна дъга. Засенчвам с длани очите си, зървам притъмняваща пищна зеленина. Отварям френския прозорец, отвън долита тихото шумолене на природата, от време на време чувам чуруликане на птица или самотен крясък на патица.

Изваждам мобилния си телефон, набирам номера на Силвана. Чувам сигнала за свободна линия, изведнъж без всякаква причина прекъсвам връзката. Краката ми се подкосяват, едва се добирам до канапето; обзета съм от паническо чувство за самота, натежалото ми сърце жадува за Ронан.

Какво търся тук? Аз съм чужд елемент сред чужди бездушни мебели. Не мога да ги съживя. Дори Силвана не е в състояние да им вдъхне живот. Даже красивите цветя — най-живото нещо в това жилище — сякаш са изкуствени. Без Ронан всичко изглежда мъртво, не мога да го съживя. Без Ронан не мога да съживя дори себе си.

Тук е пусто. Лишено от живот. Все едно се намирам в музей. Мебелите са били използвани от други собственици или наематели, а сега чакат отново да им вдъхна живот. Но за мен няма живот без Ронан.

Възможно ли е да седя на това канапе в тази стая и да се чувствам като самата себе си, да вярвам, че съм започнала нов живот? Именно това иска Силвана, но за мен е непосилно. Копнея да бъда с Ронан.

Казал е на Никол, че с брака ни е свършено.

Нещо се пречупва в мен, изведнъж осъзнавам, че съм се свила на кълбо, притиснала съм длани към лицето си, сълзи се стичат между пръстите ми. Искам да престана да плача, ала не мога. За мен Ронан е най-важният човек на света. Стискам клепачи, но спомените нахлуват в съзнанието ми. Танцуваме... да, танцуваме, притиснати един до друг, облягам глава на рамото му, целувам го по шията... ах, как обожавам специфичната му мъжка миризма... продължаваме да танцуваме в ритъма на прекрасната музика, наоколо няма никого, сам-сами сме... и отново се разридавам, защото се страхувам... защото съм почти сигурна, че връзката ми с Ронан е била изградена върху самозаблуди.

И глупави илюзии.

Той ме поздрави, задето съм се преместила!

Не мога да остана в това жилище. Защо съм тук? Изнесох се от къщи в знак на протест ли? За да изплаша Ронан ли? Безсмислено е. Дори нелепо. Така само ще го отблъсна още повече.

Трябва да му се обадя. Не знам какво ще чу кажа, но трябва да чуя гласа му. Взимам телефона, който бях захвърлила на канапето, натискам бутона за бързо избиране. Чувам сигнала за свободна линия.

Изведнъж се обнадеждавам — неочаквано и безпричинно. Човешко е да сгреша, нали? „На грешка — и прошка“ — казват хората. Защо Ронан е толкова коравосърдечен? Чувам гласа му.

— Ронан, аз съм, Джули — с длан избърсвам сълзите си, мъча се да овладее гласа си. — Казах ти, че съм се преместила в друг апартамент, обаче...

— Къде ми е колата?!

* * *

Не бяха важни думите, а тонът, с който ги изрече.

Вцепених се, глътнах си езика. Отдръпнах от ухото си телефона. Ронан няколко пъти гневно изкрещя името ми, изтънелият му глас беше като длето, отчупващо късчета от твърда скала. Настояваше да разбере къде е скъпото му порше. Не бях в състояние да отговоря, страхувах се. Той прекъсна връзката.

* * *

Седя в колата си, която паркирах пред пансиона на Никол, наблюдавам широката алея към входната врата.

Жълтото фиатче на Никол е на малкия паркинг. Преди малко изключих двигателя, отворих вратата, понечих да слеза, но още съм зад волана. Повече от минута оставам в тази идиотска поза, с протегнат крак. Колебанието не ми е присъщо — по принцип съм много решителна.

Нямам работа тук! Затварям вратата.

Но не включвам двигателя.

Оглеждам се. Наблизо е шосето към парк Соренто и скалната тераса, надвиснала над залива Килини; мама често казва, че иска да свърши живота си именно там. Обаче едва ли ще стане, защото жена на нейната възраст няма да се справи с изкачването по безкрайните хълмове, обрасли с буйни храсталаци.

Небето е осеяно с неприветливи пурпурни облаци, слънцето хвърля златисторозови отблясъци върху лицата на минавачите.

Мъж и жена минават наблизо. Изглеждат щастливи. По петите им върви черен лабрадор с тъжни очи, от време на време побутва с муцуна жената, иска да му обърне внимание, да го помилва. Тя е прегърнала през кръста спътника си, усмихва му се. Пет пари не дава за горкото куче.

Слизам от колата, затварям вратата, но не си правя труда да я заключа. Тръгвам по алеята, посипана с чакъл, към входната врата на пансиона.

Никол!

Как е възможно човек, комуто животът е поднасял само неприятни изненади, да бъде толкова доверчив? Как е останала такава оптимистка въпреки липсата на късмет? Невероятно е, че след всичко, което ѝ се е случило, продължава да обича красивите мощи. Сякаш чувам нежния ѝ глас, мелодичен като звън на камбанка. Не е загубила вярата си в хората.

Представям си как стои до прозореца на стаята си, гледа безбрежната водна шир, мечтае да загърби несполуките, да намери щастие с любимия човек. Сама е, заобиколена само от багажа си.

Как да я мразя?

Стоя пред вратата на пансиона, колебая се дали да позвъня. Оглеждам се, едва сега забелязвам, че почти се е стъмнило. Да позвъня ли? Завъртам валчестата дръжка — виж ти, вратата е отключена.

След още миг колебание се престрашавам да вляза. Отминавам малката канцелария вдясно, но собственичката я няма, плъзгащото се прозорче е затворено. Безшумно се изкачвам по стълбището. Коридорът тъне в мрак. Изпод една врата се процежда жълтеникава светлина, телевизорът е включен. От друга стая долитат приглушени гласове. Изкачвам се до стаята на Никол, която е на последния етаж.

Чукам на вратата.

Тишина. Преди да почукам отново, допирам ухо до дървения плот. Отначало чувам само звука от телевизора, после — тихо шумолене. Тя вероятно е в съседното помещение.

Не помръдвам, продължавам да се вслушвам. Никол е самотна. Баща ѝ и мащехата ѝ я мразят. Братът, с когото е най-близка, живее в Амстердам. Няма семейство. Не е споменавала, че има приятели. Току-що се е разделила с човека, с когото е живяла четири години и който я

е подлагал на системен тормоз. Възлага големи надежди на връзката си с мъж, който ще я зареже, след като ѝ се насити.

След няколко минути вдигам ръка отново да почукам, изведнъж чувам кикот. После — мъжки глас. Вцепенявам се. Вслушвам се още известно време, за да се уверя, че не съм сгрешила.

Отдалечавам се на пръсти, спирам на площадката на стълбището, пак наострям уши. Сега се чуват само приглушените гласове и шумът от телевизорите.

Хуквам надолу по стълбището, тичешком напускам сградата.

Единайсет часът е, аз още съм в леглото. Очертава се един от онези дни, когато заповядвам на света да си го завре там, където цари вечен мрак.

Днес имам дело в съда. Ще го отложа. Първият адвокат да го духа. Ще се обадя, че съм болна. По-точно, че напълно съм превъртяла.

Няма начин да отида на работа. Необходимо е чат-пат да отделиш повече време на това да си нещастен. Шум ли чух? Да, точно така. Стреснато сядам в леглото. В коридора проехтяват стъпки.

— Божичко, Силвана, изкара ми ангелите!

Приятелката ми влиза; носи голям хартиен плик, надменната ѝ физиономия изразява пълно съпричастие с омразата ми към цялото човечество.

Като камък тупвам обратно в леглото.

— Усмхни се, Джули. Виж какво съм ти донесла.

Отваря плика, поднася го пред очите ми. Купила ми е понички, еклери и кафе. Голяма сладурана е. Облягам се на възглавниците, Силвана ми подава картонена чиния, изсипва в нея еклер, последван от няколко отчупени лешничета, връчва ми чаша с поизстинало кафе; отхапвам от сладкиша и шумно отпивам от кафето още преди приятелката ми да седне на леглото и да засърба нейното кафе.

Душичка ми е тя! Можеше да купи от по-евтините еклери с бадеми или с шоколадов или с ягодов крем. Можеше да ми донесе дори от онези противни кифли с конфитюр от боровинки, напомнящи на гадните понички, които едно време се продаваха (и може би още се продават в определени квартали), напълнени с някакъв червен оцветител, дето мирише на лекарство против мазоли и им вкус е като лак за нокти, а минава за крем от пресни ягоди.

Обаче тя ми е купила най-скъпите лешникови еклери.

Подобни жестове говорят много.

Питам се обаче каква е целта на посещението ѝ.

Обзалагам се, че ѝ се иска да поклюкарства. Нещо я човърка да разбере дали съм направила глупостта да се свържа с хора, с които ми е забранила да разговарям.

А еклерите са примамка, с която да ми развърже езика. Това им е опасното на тези сладкиши — правят те лесна жертва.

— Джули — най-сетне казва тя. — Имаме голяма неприятност.

Поглеждам я, натъпквам в устата си поредното голямо парче.

— Преди малко ми позвъни Ронан. Питаше за колата си.

— Този човек е обсебен от автомобила си.

— Настояваше, че знаеш какво е станало.

— Що за нелепо предположение!

Въпреки че изглежда доста разтревожена, Силвана неволно се усмихва — допада ѝ, когато съм в бойко настроение.

— Каза, че по-късно ще дойде у нас. Ако не открие поршето, настоява ти да си там.

— За него автомобилът е заместител на пениса му.

— Какво да му кажа?

— Ще се прибера вкъщи и ще се разбера с него.

— Недей, Джули. Не бива да се срещаш с него.

Взимам си поничка. Хрумва ми, че сигурно Силвана ще ме помисли за много лакома. Поглеждам я — тя намръщено разглежда магнолията в саксия, която си купих вчера.

Обръща се към мен и пита:

— Какво прави това растение на нощното ти шкафче?

— Магнолията разкрасява жените.

— О, не!

— Какво?

— Фън шуй, а?

— Да.

— Постепенно се превръщаш в откачалка, която си пада по тези глупости. Сигурно затова се запаси със свещи, все едно се очаква дълготрайно прекъсване на електричеството. Поела си по опасен път. Безпокоя се за теб.

— Няма страшно. Ако искаш, ще ти дам да прочетеш една книжка по въпроса.

— Ако не внимаваш, ще заприличаш на нея.

— В какъв смисъл?

— На тази жена ѝ хлопа дъската.

— Не съм сигурна... — обръщам се към прозореца. Погледът ѝ сякаш пробоща гърба ми.

— На друго мнение ли си, Джули?

Изчервявам се.

— Ами... — проточвам, отпивам от кафето. — Тя е... посвоему добросърдечна...

— Долавям ли известно съчувствие?

— Не! — отсичам, взимам си втора поничка. В момента не желая да разговарям на тази тема. Въпреки че съм благодарна на Силвана за прекрасната закуска. — Вчера се срещнахме — добавям.

Силвана се усмихва, зарейва поглед в далечината, придава си изражение на търпеливо снизхождение, сякаш очаква да чуе още какви ли не щуротии.

— Никол ми се обади — оправдавам се.

— О, да, това определено променя положението! — присмехулно изрича тя.

— Не бъди толкова мнителна. Искаше само да поговори с някого. Много е объркана. Животът ѝ изобщо не е бил лек.

— Тази Никол е лукава змия, въпреки че в сравнение с благоверния ти е истинска светица.

— Вината не е нейна.

— Джули, какво ти става? И ти ли превъртя?

— Глупости! Съгласих се да се видим, защото исках да науча... да получа информация.

— Възнамеряваш да се върнеш при него, нали?

— Какво си въобразяваш?

Силвана казва, че трябва да се придържам към решението си да започна нов живот в новия си апартамент, да се радвам на свободата си. Дословно да изпълня съветите, които давах на Никол. Забранява ми да се срещам и с двамата. Добавя, че с удоволствие ще посредничи за уреждане на въпроса с поршето.

Трябва час по-скоро да се махна от тук!

Взимам мобилния телефон, проверявам гласовата поща. Ронан е оставил съобщение в девет сутринта — в момента отивал с такси на работа. (Хм, май най-сетне е настъпил моментът да види „Чи“ от друг ъгъл.) Кое то било абсолютно „неприемливо“, защото: първо, щял да

закъснее и пациентите да го чакат, второ, вече си имал кола и се интересувал какво, по дяволите, съм направила с нея.

Виж го ти — вместо да се мъчи да шофира, си пътува с такси, отгоре на всичко се оплаква.

Мама също е оставила съобщение, но един час по-късно от Ронан. Заповядва ми да се прибера и да се разбера със съпруга ми, който ненадейно се върнал от работа и бил в „ужасно гадно“ настроение. Заплашва, че ако не се подчиня и я оставя заложница на този безумец, моите тропически рибки са заплашени от смилане в миксера. Казва го в прав текст! Понякога е толкова забавна.

Отмятам завивките, скачам от леглото.

— Къде отиваш? — пита Силвана.

— Вкъщи.

— Но защо...

— Защото много държа на тропическите рибки.

— За какво говориш?

— Имам среща с Мадлин Олбрайт.

Заварвам мама в кухнята — пече на скарата наденици и бекон, които сръчно обръща с дървена лопатка. Изглежда много смешна — препасала е зелена престилка над дългата си синя роба, носи мъхнатите розови чехли, които миналата година на майтап ѝ купих по случай Деня на майката, а тя взе, че ги хареса.

— Той е в спалнята — казва, сръчно изважда в чиния печените меса.

— Предположих. Как е?

— Сутринта, без да искам, налетях на него. Беше станал по-рано от обичайното, защото нямал кола и трябвало да отиде с такси на работа.

— Каза ли нещо?

— О, да, промърмори под носа си. Не съм съвсем сигурна, но май каза „добро утро“.

— Ясно — продължава да те тормози.

— Преди малко изневиделица се върна от работа, въпреки че тръгна едва преди час. Разминахме се в коридора, обаче той изобщо не ме погледна. Отиде право в спалнята и затвори вратата. Смятам, че има проблеми с хормоните, ако разбираш за какво намеквам.

Не са хормони, а „Чи“.

Тя слага пред мен чинията с печеното месо.

— Мамо, преди малко закусих, и то обилно.

— С какво? — обвинително пита тя.

— Хапнах три еклера и пих голяма чаша кафе.

— Боже мой, на това храна ли му казваш? Ела да хапнеш нещо свястно.

Неохотно сядам до масата, взимам ножа и вилицата:

— А ти какво ще закусиш?

— Препечени филийки.

— Защо? Нали беше приготвила наденичките за себе си?

— Майчинството означава да правиш жертви, Джули.

Настъпва тишина, тежка като воденичен камък.

— За какво намекваш? Че е крайно време да стана майка ли?

— Не, скъпа. Казвам, че съм ти майка и се безпокоя, защото три дни не си се прибирила къщи и знам, че между вас с Ронан нещо не е наред. Не искам да се намесвам, защото не е моя работа.

Кое то в превод означава: „Ще се намеся, защото ме е грижа за щастието ти.“

— Искаш ли да поговорим за това по-късно?

— Дано не си решила да се разделите.

Оставям ножа и вилицата, озадачено я поглеждам:

— Дори да е така, какво те засяга?

— Не желая да живея тук само с него — отговаря тя, лукавият проблясък в очите ѝ не ми допада.

— Имаме известни противоречия, нищо повече. Понякога краткотрайната раздяла заздравява брака.

— Не те обвинявам, скъпа. Дори Прудънс не харесва съпруга ти. При споменаването на котарака неволно се изчервявам.

— Прудънс е нещо като медиум — промърморвам, докато наум кроя планове. Щом приключи със закуската, незабелязано ще изляза на терасата, ще напъхам клетката в черен чувал за смет и тайно ще я изнеса от апартамента, преди мама или Ронан да надушат нещо... в буквалния смисъл на думата.

— Като стана дума за Прудънс — подхваща мама, сякаш чете мислите ми, — къде е той? Като че ли потъна вдън земя.

— Ами...

— Виждала ли си го?

О, да виждала съм го — на терасата е и се разлага.

С надеждата да отклоня вниманието ѝ от котарака, ставам и слагам филийка в тостера. Мама не е от хората, които можеш да излъжеш, особено когато сте очи в очи. Ако си поне на метър разстояние от нея, има малък шанс да успееш.

— Не се безпокой, мамо. Отървах се от него.

Тя кима:

— Как го направи?

— Разбра ме погрешно. Мисълта ми е, че го върнах на собственичката му.

— Наистина ли смяташ, че съм повярвала на онази басня?

- Коя басня?
  - Че Прудънс принадлежи на Силвана.
  - Разбира се, че котаракът е неин.
  - Тогава защо не знаеше какъв е полът на животното?
  - О, стига толкова за проклетия котарак. Да сменим темата, ако обичаш — наливам й още чай.
- След секунда Ронан влиза в кухнята.

Обляга се на стената, скръства ръце, присвива очи, хвърля ми злобен поглед.

Знам защо е вбесен. Заради „Чи“.

— Стигна се дотук, а, Джули?

— Какво има? Случило ли се е нещо? — питам, докато мажа с масло препечената филийка.

— Много бързо се върна, Ронан — изчуруликва мама. — Днес нямаш ли пациенти?

— Помолих секретарката да отмени ангажиментите ми.

— Зле ли ти е? — загрижено пита тя.

Ронан се обръща към мен:

— Джули, да поговорим насаме.

— Не обръщайте внимание на възрастната жена — все едно, че ме няма — казва мама — за нищо на света няма да пропусне подобно представление.

— Не ни пречиш, Гъртруд, но се налага да...

— Добре, ще остана — прекъсва го тя, налива чай в друга чаша.

— Седни при нас, пийни чай.

— Не, благодаря.

Тя подава чашата на мен.

— Благодаря, мамо.

— Няма защо, скъпа.

— Джули, поршетото ми е изчезнало! — сопва се Ронан. — Къде е?

— Защо мислиш, че съм го взела?

— Поради няколко причини — млъква, изпод око поглежда мама.

— Първо, очевидно си си въобразила, че имам любовница.

— Което е мотив за извършване на престъпно деяние — подхвърлям.

Майка ми тихичко се киска, разбърква захарта в чашата си. Който добре я познава, знае, че кискането ѝ е като предупредителен

сигнал. Не желая Ронан да я види в друга, освен в познатата му светлина. Той дори не подозира на какво е способна понякога.

— Ронан, очевидно колата ти е открадната.

— Очевидно.

— Според мен трябва да се обадиш в полицията — добавям лукаво.

— За да арестуват жена ми ли?

Поглеждам го, преструвам се на изумена:

— Шегуваш се, нали? Не вярвам да мислиш, че съм откраднала скъпоценното ти порше.

— Конфискувала, взела на заем, скрила... все същото е.

— Личи, че не си адвокат, иначе нямаше да го кажеш.

— Отговори на въпроса.

— Определено не съм откраднала колата ти — „Продадох я добавям на ум. — От юридическа гледна точка разликата е много важна.“

— Ронан, не се нахвърляй върху Джули — намесва се мама. — През тази седмица имаше доста неприятности.

Той издава звук, който е нещо средно между присмехулно кискане и въздишка.

— Нямаше да я заподозра, ако не бях открил нещо.

— Какво?

Любопитството ми е възбудено — набързо преглеждам файловете в паметта си, сигурна съм, че не съм оставила абсолютно никакво доказателство за ужасното си деяние.

— Вчера търсех нещо в кухненския шкаф... — започва той.

— Както правят всички съпрузи — вмятам аз.

— ... и намерих запушалката на гарафата за вино.

Господи, гарафата за вино! Понякога умът ми работи по-бързо от очакваното. С мълниеносна скорост.

— Така ли? — подхвърлям, като се преструвам, че не ми пука.

— По нея бяха залепнали люспици от жълта боя.

Преглъщам.

Ронан изпитателно се взира в мен, като чудовищен октопод засмуква съпротивата ми.

— Как са попаднали там? — питам невинно.

— Ще ти кажа — миналия четвъртък някой е използвал запушалката, за да унищожи колата ми.

— Мислиш, че съм била аз? — възкликвам.

Не вярвам на ушите си; озадачено бърча чело, поглеждам мама, свивам рамене, поведението ми е благочестив дар пред олтара на почтеността, безсрамна пародия на висока морална нравственост. С други думи, преструвам се на ни лук яла, ни лук мирисала. Отчаяно ми се иска в очите на мама да остана добре възпитаната ѝ дъщеричка.

И Ронан го знае.

— Защо се изненадваш, Джули? — подхвърля, студено се усмихва.

Мразя го. Той чете мислите ми, знае какво става в душата ми.

— Нали спомена, че някакви хулигани са разбили колата ти.

— Наистина са хулигани, но не онези, които предполагам.

— Ще ти бъда задължена, ако не наричаш дъщеря ми „хулиганка“. Смятам, че съм ѝ дала прекрасно възпитание.

— Вярно е, мамо — промърморвам, същевременно се питам какво ще си помисли за мен, ако знае какво направих с разни поршета, книги, посветени на изкуството, помещения, картини и котараци, като междуременно уморих и няколко тропически рибки.

— Има и още нещо — продължава Ронан, машинално поглажда брадичката си, гледа ме изпод око.

Така ме гледаше директорката на училището, докато преглеждаше оценките ми за годината.

— Сега пък какво?

— Наскоро някой е проникнал в стоматологичния кабинет.

— Проникнал — повтарям, отхапвам от филийката, за да прикрия паниката си. — Много уместна дума.

— Ти ли го направи?

— От къде на къде?

— Лъжеш — презрително процежда той.

— Имаш право — не е хубаво да се лъже.

— Деца, деца, не се горещете толкова! Какво се е случило, Ронан? Обир ли е имало?

Наливам си още чай, но ръката ми така трепери, че повечето течност се изплисква.

— Лицето, което е влязло с взлом, си е изпекло филийки със сирене в микровълновата фурна — победоносно обявява съпругът ми.

Наблюдава ме внимателно. Лукаво се подсмивва.

Обзема ме неконтролируема паника. Намерили са в кухничката остатъците от сандвичите. Но защо подозират мен? Може да е бил Хари!

Поглеждам мама, безпомощно свивам рамене.

— Според мен това не е углавно престъпление, Ронан — намесва се тя.

Аз пък събирам смелост да подхвърля:

— Може би крадецът е бил гладен.

Съпругът ми се изпъва, като че ли е глътнал бастун, отново започва да прокарва длан по брадичката си.

— Някои хора не обичат сандвичи с печено сирене... подхвърля загадъчно.

— Вярно е — отбелязвам.

— Но някой са луди по тях — добавя той.

Аха, ясно. Вероятно намеква за Хари. Хари сигурно мрази сиренето. Следователно отпада от списъка на заподозрените. Аз — не, защото обожавам тези сандвичи.

Надушили са следите ми.

— Престани да говориш със загадки, Ронан.

Обаче той се преструва, че не ме е чул.

— И още нещо — лицето, което е влязло с взлом, не е изпекло единствено сиренето.

За какво ли намеква?

Отново озадачено поглеждам мама.

— Помниш ли картината в кабинета ми, Джули?

— Коя?

— Имаше само една.

— А, онази, интересната... с рибките ли?

— Смяташ, че беше интересна, така ли?

Не отговарям веднага, все едно размишлявам върху въпроса му, след малко подхвърлям:

— Най-малкото беше интересна. Вероятно съдържа някакво скрито послание, което не успях да разгадая.

— Интересува ли те какво се е случило с картината?

— Цялата съм слух.

— Тъй нареченият „крадец“ я е изпекъл в микровълновата фурна.

Ставам да наля още чай на мама, въпреки че чашата ѝ е пълна. По закон Божи винаги, когато си притиснат натясно, възможностите за измъкване са крайно ограничени.

— Изпекъл я е! — повтарям. Поглеждам мама, тя също ме поглежда.

— Картината беше много ценна, Джули.

— Може би това е било скритото ѝ послание.

— Не ти ли се струва повече от странно, че на някакъв крадец ще му хрумне да пъкне картината във фурната?

— Какви ли не откачалки се срещат напоследък.

— А може би въпросният хулиган е свършил хляба — услужливо предполага мама.

Не успявам да се сдържа, избухвам в смях. Бързам да се извиня за неуместната си реакция, изказвам съболезнования по повод загубата на непрежалимото произведение на изкуството.

— Вече сякаш не те познавам, Джули — намръщено промърморва Ронан.

— Ако прекарваше повече време вкъщи, може би нямаше да ти се струвам непозната — отсичам.

Той не се усмихва.

— Не бъди толкова консервативен — шеговито подхвърля мама. — Ти от шега не разбираш ли?

— Унищожила е произведение на изкуството! — изкрещява той.

— Очевидно си разстроен, но това не е причина да обвиняваш дъщеря ми във вандализъм.

— Благодаря, мамо — обвинението наистина е скандално.

— Освен това е унищожила всичко останало в кабинета — Ронан се преструва, че се взира през прозореца, търпеливо очаква реакцията ми.

Мама ме поглежда. Поглеждам Ронан:

— Какво каза?

Той подробно описва пораженията — порцелановият плювалник бил преобърнат на пода и станал на парчета, също и остъкленият шкаф. Подвижната лампа била изтръгната от стената, тапицерията на

зъболекарския стол била нарязана, картоните от картотеката — накъсани на парчета. По негови изчисления загубата възлизала на повече от петнайсет хиляди паунда.

— Да продължавам ли, Джули?

Пламвам от гняв, изправям се, мъча се да проговоря, но съм толкова потресена, че отначало от гърлото ми не излиза нито звук.

— Лъжеш! — изкрещявам, след като си възвръщам способността да говоря.

— Не лъжа.

Хари!!!

Няма друго обяснение. Вероятно е проследил Никол до кабинета на Ронан. Или пък случайно е открил адреса. Влязъл е през задната врата, чието стъкло счупих.

Кой друг би могъл да бъде? Обяснението е съвсем логично. Но не и за тях. За тях е важно, че Хари не близва сирене.

Ама и аз съм голяма късметлийка!

— Заклевам се в най-скъпото си, Ронан. Не съм виновна за пораженията в кабинета ти. Кълна се в паметта на баба ми, в...

— Успокой се, Джули! Седни! — прекъсва ме мама.

Подчинявам се като робот.

— Вярвам ти — добавя тя.

— Гарван гарвану око не вади — процежда той.

— Мери си думите, господинчо. Няма да позволя да тормозиш дъщеря ми.

— Да я торможя ли? — той горчиво се усмихва. — Известно ли ти е какво е направила с рибките скъпата ти дъщеря, Гъртруд?

Мама пребледнява от гняв:

— Не ме наричай Гъртруд!

— Госпожо О'Конър.

— Вече знае — обаждам се, поглеждам я изпод око, за да видя реакцията ѝ.

— Добре възпитаната ти дъщеря съобщи ли ти, че е изхвърлила рибките в тоалетната?

— Достатъчно! Иначе ще съжالياваш — предупреждава го тя.

— Точно това е направила. Сама ми каза.

— Не ги е изхвърлила — тя пребледнява още повече.

— Добре.

— Ти ги изгълта.

— Не виждам смисъл да задълбаваме на тази тема — намесвам се.

Ронан се намръщва:

— Не, Гъртруд... госпожо О'Конър. Продължавай, ако обичаш.

— Мамо...

— Не забеляза ли нещо необичайно в соса, който ти поднесох със спагетите?

Протягам ръце да я спра, но е прекалено късно.

Настъпва мъртвешка тишина. Лицето на Ронан е като надгробен паметник. Пребледнял е като платно, прилича на войник с психично разстройство, получено след кръвопролитна битка. Безмълвен е като мумия със запушена уста. Започва да проумява истината за двете ни с мама, досеща се за страни от характера ни, за които не е подозирал.

Господи!

Тя се изправя, застава до умивалника, изсипва препарат, започва да мие съдовете, шумно ги тръсва на плота за изцеждане.

— Ронан, те вече бяха умрели — шепна умоляващо. — Самият ти ги остави в кофата, но загинаха без вода. Поне ги използвах за нещо.

По изражението му разбирам, че смисълът на думите му убягва.

— Пригответни бяха по рецептата на Дилия Смит — добавям.

Той кима като автомат:

— Започвам да разбирам.

— Сега на мода са екзотичните ястия...

— С тропически вкус — обажда се мама, започва да бърше съдовете с кърпата с щампа на Айфеловата кула.

Ронан продължава да се преструва на мъченик, лицето му е като влажна Торинска плащаница, символизираща злочестие. Обръща се към мама, стисва устни, отново кима:

— Разбрах какво се е случило.

— Ронан...

— Една от вас е смляла с миксера рибките... сега ми е ясно защо стана дума за „Мулинекс“...

— Аз бях — промърморвам.

— Не, аз! — бърза да ме опровергае мама — явно иска да ме защити.

— Мамо, аз смлях рибките, ясно ли е?

Тонът ми е заповеднически. Няма да ѝ позволя да се жертва заради мен.

— След което майка ти „гарнира“ спагетите ми — процежда Ронан.

— Брей, много си бил схватлив — учудва се тя.

— Не е за вярване!

— Не ти се отразиха зле на стомаха, нали?

— Това е постъпка на хора с болни мозъци.

— Глупости. Ежедневно се ловят и убиват тонове риба. Няколко повече едва ли имат значение.

— В психиатрията има термин за подобно поведение.

— Не обвинявай Джули. Тя има златно сърце, на мравката път прави.

— Така ли мислиш?

Тя се изпъчва:

— Точно така!

— Може би не знаеш какво е сторила с котарака на Силвана.

Тишина. Струва ми се, че умирам.

Тъкмо когато щях да изхвърля проклетото животно. Господи, сигурно е видял какво има под брезента!

— Какъв котарак? — пита мама.

— Умрелият, дето е на терасата.

— За Прудънс ли говориш?

— Да.

Сега наистина се изплашвам. Тя обичаше Макс.

— Не ме разбирай погрешно — продължава подлецът. — Изобщо не ми е мъчно за него — мразя котките. Но миризмата е ужасна.

Разридавам се.

Мама заситня към Ронан, повдига се на пръсти, удря му силен шамар.

Той ахва, хваща се за страната, като че ли са го жигосали. Опитва се да каже нещо, но от гърлото му не излиза нито звук. Пот избива по челото чу.

— Жалък червей такъв! — просъсква тя.

Мълчание.

— Махай се от очите ми! — мама го гледа на кръв, лицето ѝ е посивяло като стомана. — Ти си зъл човек.

— Добре — Ронан свива рамене.

— Ти си чекиджия!

— Както кажеш.

Странното е, че макар цели шейсет години да живее на тази планета, тя така и не е разбрала буквалното значение на думата „чекиджия“. Какво да я правя? Няма къде да я заведа. Вече дори няма собствен дом, в който да я върна.

— Похотлив котарак неден! — продължава тя с пълна пара. — Не можеш да останеш верен на жена си, а? Знам, че имаш любовница. Проклет прелюбодеец!

Чакайте малко. Откъде има тази информация? Силвана ли ѝ е казала?

Изведнъж парченцата от мозайката си идват на местата. Специалният сос за спагети! При нормални обстоятелства постъпката ѝ щеше да изглежда, меко казано, странна дори за човек като нея. Не и ако го е направила, за да му отмъсти, задето ми изневерява.

— Джули ли ти каза, че ѝ изневерявам? — сопва се Ронан.

Тя почервенява от гняв.

— Не му обръщай внимание, мамо. Не го заслужава.

— Един Бог знае какви срамни болести ще лепнеш на дъщеря ми! Не съм светица, но още щом те видях, разбрах, че си боклук.

— Гъртруд, чашата на търпението ми преля. Напусни дома ми — от портфейла си изважда картичка с номера на фирма за таксиметрови услуги, по мобилния телефон поръчва да изпратят кола.

— Мама ще остане тук, Ронан!

— Тръгвам си, Джули. Бърди ще ме приюти, докато вие двамата изгладите разногласията си.

— Няма да отидеш при Бърди! — ставам,хващам я под ръка, повеждам я към вратата на кухнята. Ще ми се да не беше подхващала този разговор, в края на краищата изневяратата на Ронан не я засяга.

Тя се изтръгва от хватката ми, сваля престилката си и я праща към мен (все едно съм я обидила), хвърля към Ронан поглед, който сякаш го приковава към стената. С маршова стъпка излиза от кухнята, затръшва вратата, двамата с него оставаме да се вираме в празното пространство.

Отпечатъкът от дланта ѝ червенеє на страната му.

Ронан е с гръб към мен, облегал се е на умивалника, гледа през прозореца отсрещната жилищна сграда.

— И на двете ви хлопа дъската!

— Мама имаше право, когато ме предупреждаваше за теб! — процеждам.

— Вероятно сте генетично увредени.

— Кой си ти, че да критикуваш почтените жени?

— Почтени ли? Вие сте откачалки! Иначе нямаше да постъпите така с рибките.

— И без това бяха умрели.

— Почтените хора разбиват ли коли и...

— Почтените хора имат ли извънбрачни връзки?

— О, значи не отричаш, така ли?

— Значи ти не отричаш, а?

— Признавам, че... — той млъква.

— Продължавай.

— ... имах любовница... Каза го!

— Коя е тя?!

— Вече е в миналото.

— Мъртва ли е?

— Не, доколкото ми е известно.

— Как се казва?

Той се обръща:

— Променила си се, Джули. Мълчеше си, вместо да изкажеш съмненията си, да поискаш обяснение. Станала си потайна, дори лукава. Шпионирала си ме. Накратко, превърнала си се в типична кучка.

— О, да, ако мъж постъпеше като мен, сигурно щеше да го наречеш „хитър като лисица“.

— Как можа да унищожиш и оборудването на кабинета ми?

— Не бях аз, кълна се!

— Разбира се, не си! Досещам се какво си направила и с колата ми. Отново си се опитала да я унищожиш, после си я закарала някъде. Изгорила си картината... да продължавам ли?

— Виж ти! Още малко, ще се изкараш мъченик. Ти ми изневери, не аз на теб!

— Кажй къде си скрила колата!

Сядам, понечвам да си наляя още чай, но откривам, че чайникът е почти празен. Поглеждам Ронан в очите:

— Честна дума, нямам представа къде е автомобилът.

— Не мога да живея така! — избухва той.

— Как?

— По този начин.

— Като прелюбодеец ли? Радвам се, че си се осъзнал.

— Как да го обясня... — той се почесва по главата. — Мисля, че съм...

— Какво?

Ронан мълчи.

— Какво си?

— Нищо — той крачи напред-назад в малкото пространство пред умивалника.

— Влюбил си се, това ли искаше да кажеш?

Ронан спира:

— Не.

— Аха, ясно. Смяташ, че си престанал да ме обичаш.

Той отново започва да снове нагоре-надолу:

— Ти го каза!

— Стиска ли ти поне малко?

— Щом настояваш, ще ти отговоря. Да!

— Какво „да“? Имаш кураж ли?

Той въздиша.

— Разбирам — Ронан е престанал да обича. Странно за човек, който не знае какво означава думата „любов“. За теб тя е като джоб на маса за бiliarд. Ако извадиш късмет, топката ти попада вътре. Но също като джоба за бiliarд и преди, и след това оставаш празен.

— Прекрасна метафора.

— За теб понятията доверие и преданост не съществуват. Нямах представа какво е да обичаш. Да се жертваш заради някого...

— Знам какво обичам — прекъсва ме той.

— Цици — размер 72D ли?

Той млъква, сякаш съм го простреляла.

— Откъде знаеш? — пита, сякаш въпросните цици са негова собственост.

Пита ме откъде знам, че любовницата му носи сутиен 72D. Логичен въпрос. Има право на отговор. Затова му разказвам всичко от игла до конец, пропускам само познанството си с Никол. Описвам как миналия четвъртък съм се върнала от почивка и съм намерила дрехите им, разхвърляни на пода в кухнята. Как съм се натъкнала на лимоненожълтия сутиен, окачен от вътрешната страна на входната врата. Мимоходом отбелязвам, че само един кръгъл глупак може да се остави да го спипат по такъв левашки начин.

Той снова пред умивалника, опипва носа си, размишлява.

— Как направи връзка между нея и картината?

— Изглежда, искаш да ме принудиш да призная, че аз съм изгорила безценната ти картина.

— Не си ли?

— Разбира се, че бях аз, тъпако!

— Откъде разбра, че тя е художничката?

Хвана ме натясно! Бързо съобразявам какво да отговоря:

— Не го знаех. Просто исках да унищожа нещо, което ти харесва.

— Ясно — той с облекчение въздиша.

О, не! Толкова лесно няма да се откачи от въдицата!

— Преди малко каза, че съм изгорила произведение на изкуството — подхвърлям присмехулно. — Според мен платното беше пълен боклук.

Ронан заявява, че нищо не разбирам от изкуство. Не му оставам длъжна, съветвам го да не бъде такъв надут пуяк. Той обяснява, че само констатира неоспорим факт — хора, които изгарят картини, нямат отношение към изкуството. Обвинявам го, че поставя каруцата пред коня, той отговаря, че поне не поставя изкуството преди коня, аз пък му връщам топката с изявлението, че му липсват не само характер, коса и щастие в брака, ами и чувство за хумор.

— Все пак най-сетне разговаряме — добавям.

— И за пръв път сме откровени.

— Изпеченият лъжец говори за откровеност! Сега разбирам защо толкова се беше разбързал да ме изпратиш на почивка. Искал си да изпробваш в леглото ни „дамата на сърцето си“.

— Не сме го правили в нашето легло.

— Знаеш ли, толкова си се сраснал с лъжата, че трябва да ви разделят по оперативен начин. Напушва ме смях, като си спомня жалките ти опити да ме отпратиш в ресторант „Ла Боем“! Знаеш ли къде бях? На паркинга! Наблюдавах как се въртиш около смазаното порше. Голям наивник си бил!

Той безмълвно се взира в мен.

— Ами цирка, дето разигра, като те попитах за прането? Как можа да ми го причиниш, Ронан? Хубаво ли ти беше? Случайно да ти хрумна, че постъпваш ужасно гадно?

Той свива рамене:

— Всички допускаме грешки.

— Как не!

— Смятам, че унищожаването на коли и изгарянето на картини е по-голямо прегрешение от изневярата.

— За разнообразие господинът ми чете морал!

— Да не говорим, че си съсипала оборудването на кабинета, с което си изкарвам прехраната.

— Повтарям, че не съм го направила. Предполагам, че е бил приятелят на онази жена.

— Джули.

— Какво?

— С теб... допуснахме грешка.

— О, разбирам. Бракът ни е бил една голяма грешка.

Ронан извърща поглед.

Пристъпвам до него:

— Отговори, ако обичаш. Кажу ми, че бракът ни е бил грешка.

Да не си помислите, че съм се вкопчила за него. Изобщо не е вярно. Искам да страда, нищо повече.

— Хайде, кажи го!

— Няма смисъл. Ще побеснееш.

— Кажу ми го, кретен такъв!

Той пак започва да крачи нагоре-надолу — почервенял е като домати, навел е глава, мърмори под нос, сякаш пита пода дали искам

майка ми да чуе разправията ни.

— Кажи го!

— Може би. Доволна ли си?

Чувам тиктакането на часовника. Гневно посочвам спалнята:

— Щом смяташ така, защо не си събереш багажа? Говоря сериозно. Няма да те спра.

— Искаш да си стегна багажа, така ли?

Виж го ти, има нахалството да ме предизвиква!

— Щом смяташ, че не е трябвало да се оженим.

— Чакай малко. Каза ли току-що да си събера багажа?

— Отпуши си ушите, боклук такъв. Въпросът е имаш ли смелост да вземеш решение относно бъдещето си.

— Което зависи и от теб — казва страхливецът.

— Колко мило от твоя страна! Трогната съм.

— Ще си отида, ако го желаеш.

Изправям се на пръсти и му зашивам силен шамар. Той е потресен. Две плесници в разстояние на пет минути. Този път зорките му очи на зъболекар гневно проблясват.

Врътва се и си излиза. Трясвам вратата след него, изкрещявам „Много ти здраве!“ Започвам да обикалям из кухнята като гладна тигрица, ръцете ме сърбят да грабна чиния или тенджерата и да я запратя в умивалника.

Някой звъни на вратата.

Сигурно е таксиметровият шофьор. Изтичвам в коридора, отминавам банята, където се е укрила мама, втурвам се в спалнята. Ронан се е навел над грамадния куфар, отворен на леглото, пълни го с дрехи.

— Отпрати шофьора. Мама няма да ходи никъде.

— Да, няма.

— Какво означава това?

— Аз напускам — Ронан затваря ципа, оставя куфара на пода.

— Къде отиваш? — питам колебливо.

— Няма значение. Довиждане, Джули — той излиза в коридора, отваря външната врата, затръшва я след себе си.

Разридавам се, крещя му да не бърза, хукам надолу по стълбището, ала когато най-сетне се озовавам на паркинга, таксито вече го няма.

Това е последната капка.

Повече не издържам!

Ще им устроя среща и ще ги заловя на местопрестъплението.

Връщам се в апартамента, грабвам клетката с тленните останки на Макс, напъхвам я в черен найлонов чувал за смет. Отново се втурвам надолу по стълбите, хвърлям чувала в багажника на колата, сядам зад волана и отправям към пансиона на Никол.

По пътя ѝ се обаждам. Тя буквално зачуруликва — много се радвала да ме чуе.

— Ронан обаждал ли ти се е днес? — питам припряно.

— Още не. Защо питаш?

— Искам да се срещнем, Никол. Спешно е. Не си уговаряй други срещи. Трябва да се видим, ясно ли е? Къде си в момента?

— Излизам от пансиона. Извинявай, да го отложим за друг път, а?

— Не мърдай от там! След десет минути съм при теб.

Часът е дванайсет без пет. Никол стои пред пансиона, държи под мишница от онези папки, в които художниците носят материалите си. Издокарала се е с високи светлокафяви ботуши (същите, които видях да си купува, когато я проследих в търговския център), бежова минипола и лимоненожълта блузка. На шията ѝ блещука златна верижка. Май е била на фризьор — в златистата ѝ къдрава коса, която се спуска на раменете ѝ, проблясват оранжеви кичури.

Боже, колко сексапилни са дългите ѝ крака, колко сърдечна е усмивката ѝ! Така се вбесявам, че ми идва да си отхапя езика.

Вместо това свалям стъклото, усмихвам се престорено.

— Радвам се да те видя, Джулиан — тя прокарва длан по колата, все едно милва котка. Каква ирония — Макс лежи в багажника, но вече е в друг свят.

— Фантастична кола!

— Така е. При това е зелена. Един от любимите ти цветове.

— Твоят ли е?

— На баба ми. Никол, случи се нещо. Каня те на гости у дома. Изражението ѝ се променя — тя съжالياва, че ще ме разочарова.

— С удоволствие. Но следобед ще ме снимат за моя каталог, запазила съм си час при фризьор...

— Спешно е!

— Ронан ще ме фотографира, не мога да му откажа.

Изумено я зяпвам:

— Той пък какво разбира от фотография?

— Много е талантлив. Направи доста снимки в Париж, току-що ги взех от фотоателието. В чантата ми са — искаш ли да ги разгледаш?

— Добре, но като отидем у дома.

— Много извинявай, обаче не мога да дойда. В три часа имам среща с Ронан в зоопарка.

— Шегуваш се.

Тя обяснява:

— Според него ще бъде много оригинално да ме снима до големия аквариум с тропически рибки. Какво ще кажеш?

Не смея да я погледна.

— Много оригинално — промърморвам.

— Затова първо искам да си направя прическа — тя прокарва длан по косата си, сякаш милва живо същество.

— Никол, моля те, ела у дома. Покани Ронан. Изгарям от желание да се запозная с него. Ще обядваме заедно... ще ви приготвя салата с авокадо и манго. Сигурна съм, че ще му хареса.

— Той много обича авокадо и манго, обаче...

— После ще отидете в зоопарка, където ви е мястото.

Никол кръшно се засмива. После пита защо толкова държа да ми гостува именно днес.

— Става въпрос за Макс — промърморвам, като избягвам погледа ѝ.

— За Макс ли? Добре ли е миличкото ми животинче?

— Боя се, че не. Струва ми се, че е болен. Страхувам се да поема отговорността за него. Затова искам да го видиш и да прецениш какво е състоянието му.

Бинго! Хвана се в капана! Започва да ме разпитва с какво съм го хранила, дали случайно не е погълнал я препарат против хлебарки, я друга отрова.

Разказвам ѝ как съм го забелязала да гризе някакво растение в съседната градина на покрива, а наблизо е имало флакон с препарат за унищожаване на плевелите.

Тревогата на Никол нараства.

Хвърлям още една примамка:

— Тъкмо ще ми разкажеш още подробности за фън шуй. Спешно ми е необходима консултация със специалист по въпроса.

Тя е раздвоена между възможността да види Макс и да говори на любимата си тема и необходимостта да си направи прическа. Труден избор, нали?

Колебае се само миг, после приема поканата ми с уговорката, че посещението ѝ ще бъде съвсем кратко.

Прекрасно. На бърза ръка ще я заключа на терасата, ще повикам Ронан и ще сложа край на тази злостастна трагикомедия. Може би ще повикам и Силвана, за да наблюдава от кулисите.

— Може ли да отидем с твоята кола? — пита тя, все едно е дете, което иска да го повозят.

Не, опасно е. Вонята започва да се усеща в купето. Не се страхувам, че Никол ще разбере от какво е — в края на краищата живият Макс миришеше съвсем различно. Нищо чудно обаче да вземе да ме разпитва дали не съм оставила капака отворен и в багажника да е влязъл примерно таралеж. Типично за нея е да се безпокои за съдбата на горкото бодливо животинче.

— Не. Ти тръгни след мен, ще ти показвам пътя.

— Добре.

— Следвай ме неотлъчно.

* * *

По пътя към новия ми мезонет виждам голям контейнер за смет. Удрям спирачки, Никол спира зад мен. Слизам, отварям багажника. За щастие тя остава в колата. Изваждам клетката, напъхана в найлоновия чувал, хвърлям я в контейнера.

Отново сядам зад волана и потеглям.

Никол покорно ме следва.

* * *

Щом влиза в новото ми жилище, тя възторжено възкликва:

— Колко е хубаво у вас, Джулиан! Още в коридора се усеща сливане на енергиите.

— Благодаря.

— Макс е късметлия.

— Така си е.

— Къде е? Искам да го видя.

Бързам да я отклоня от опасната тема:

— Имаш много хубава златна верижка.

— Ронан ми я подари — надълго и нашироко започва да обяснява откъде е купил бижутото, къде са се намирили, когато ѝ го е подарил, но аз влизам в дневната и я оставям в коридора да бърбори за

Ронан, а когато приключва хвалебствията по негов адрес, тя подхваща друга хвалебствена реч, този път предназначена за жилището ми — колко хармонична била атмосферата, как през остъклените врати към кухнята и хола прониквала повече светлина.

Изваждам от барчето бутилка с бренди.

Никол още е в коридора. Повтаря, че всичко много ѝ харесва, само дето спираловидната стълба към горния етаж, която безусловно е много красива, е в противовес с принципите на фън шуй, тъй като потиска енергиите в къщата.

Интересна информация, с която при други обстоятелства бих се съгласила, обаче в момента не ми е до фън шуй. Наливам си пълна чаша с бренди, за да се поуспокоя.

— Хубаво е, че има повече свободно пространство — продължава тя. — Излишните мебели създават усещането, че се задушаваш, спират притока на енергия.

— Ясно.

Никол най-сетне влиза в хола и веднага отбелязва, че е хубаво да имам букет от хризантеми, защото създавали атмосфера на душевен мир.

Отпивам голяма глътка. Защо ли я излъгах, че искам мнението ѝ във връзка с фън шуй? Трябваше да ѝ кажа, че Макс не се чувства добре и да не се разпростирам в подробности. Дано не надникне в спалнята ми. Ако види магнолията, до утре няма да си затвори устата.

— Смяташ ли да оставиш стените бели, Джулиан?

Не отговарям. Мисля си само, че от няколко месеца тази жена спи със съпруга ми.

Тя обяснява, че цветът има лечебни свойства — различните съчетания от цветове се отразяват както на здравето, така и на настроението.

— Белият цвят символизира невинност и податливост към внушения — продължава, без да знае, че от дърдоренето ѝ започва да ми се повдига. — Пречи да си създадеш окончателно мнение по един или друг въпрос, тъй като предоставя прекалено много възможности.

— Не се затруднявам при съставянето на мнение, Никол. Затруднявам се само когато околните не се съобразяват с него. Какво ще пиеш? Мога да ти предложа коантро — имам неотворена бутилка. Някой е изпил до дъно предишната — интересно кой ли е бил?

Тя пита дали имам плодов сок, защото напоследък „се била запалила по здравословния живот.“

— Боя се, че в този дом не се придържаме към принципите на здравословния живот — взимам бутилката с коантро. — Разполагаме само с продукти, които сериозно увреждат здравето.

Знам, че не бива да пия бренди. Ала не желая да се заричам, че ще се откажа от алкохола или от всичко (секс, лекарства и прочие), което ти помага криво-ляво да оцелееш.

Наливам ѝ коантро, подавам ѝ чашата, тя безропотно я взима.

— Ще те помоля за нещо, Никол.

Тя вдига вежди, навежда се към мен, гледа ме очаквателно.

— Държа да не съобщаваш на никого адреса ми. Не желая определени приятели и познати да разберат къде живея. Ще ми се да го запазя в тайна дори от енорийския свещеник. Крия от всички съпруга си...

Никол усърдно кима, че разбира дилемата ми.

— Обещаваш ли да не казваш на никого къде живея?

— Обещавам — прошепва тя с абсурдна искреност, все едно казва: „И през ум не ми минава да издам тайна, която някой ми е доверил.“

Въпреки това ѝ нямам доверие. Затова уточнявам какво имам предвид. Безпокоя се, тъй като фразата „Обещавам да не казвам на никого“ в повечето случаи означава „Обещавам да не казвам на никого, освен на съпруга или на любовника ми, на Хю, Орла, Миксър, Фреди, Сандра, Бърнис, Донал, на сестрите, майка ми и леля ми, на колежките и на приятелките от фитнес залата, на градинаря Джон, който знае да си държи езика зад зъбите, и още на... да видим... Мейбъл, секретарката в салона за масаж, библиотекарката в Дийнгрейндж, която винаги четете някаква книга и не си пада по клюките, и, разбира се, на новия помощник на енорийския свещеник, дето наскоро пристигна от Нигерия и без това няма с кого да клюкарства — всички те са олицетворение на дискретността.“

Обяснявам накратко какво самата аз разбирам под „Обещавам да не казвам на никого.“

Опитвам се да ѝ набия в главата, че ако издаде пред някого местонахождението на тайната ми квартира, със собствените си ръце ще я разчлени, но преди това ще изтръгна езика ѝ и ще го хвърля в

аквариума в зоопарка, за да послужи за храна на забележителните му обитателки.

Тя се облещва — може би я измъчва тревожното усещане, че изобщо не се шегувам.

— Ето защо се питам дали мога безрезервно да ти се доверя, Никол — казвам в заключение. — Например да не издадеш адреса ми дори пред Ронан.

— Разбира се, че можеш. Няма да кажа никому.

Отново отпивам от блендита си.

Поведението ми явно я озадачава и безпокои. Пита дали всичко е наред с мен.

— Ами... тъкмо сега имам семейни неприятности.

— Така и предположих — мълви тя. — Искаш ли да споделиш нещо с мен?

— Не.

— Хм... дори не знам как се казва съпругът ти.

— Хелмут.

След една-две секунди Никол колебливо подхваща:

— Името е...

— Само не казвай, че ти харесва! — прекъсвам я.

— Мисълта ми беше, че това е немско име, нали?

— Да. Както казах, със съпруга ми имаме...

Тя кима:

— Сигурно не ти е лесно.

— ... известни разногласия. Хелмут иска да купим аквариум, аз не желая. Смятам, че няма да съм състояние да се грижа за рибките.

— Греша, Джулиан — възразява Никол. — Аквариумните рибки не изискват никакви грижи. От друга страна, стимулират положителната чи. Знаеш ли, че за събитията в живота ти може да се съди по поведението на рибките в твоя аквариум? Например ако изглеждат замаяни, това означава, че те е обзела летаргия, ако пък...

Господи, няма ли веднъж завинаги да си затвори устата!

— ... ако започнат взаимно да се изяждат — добавя със смехотворна загриженост, — поведението им е признак за прекалено много стрес в живота ти.

Чакайте малко, тук нещо не се връзва.

— Ако започнат взаимно да се изяждат — възразявам, — това означава, че те са подложени на стрес. Или че са гладни.

Никол се засмива като доверчиво дете, сякаш колкото и да се опитвам, не мога да я скандализирам.

— Рибите олицетворяват още парите и семейното щастие — заявява авторитетно. — Аквариумът ще въздейства положително на взаимоотношенията със съпруга ти. Говоря съвсем сериозно.

— Съмнявам се.

— Така е, повярвай ми.

— Ронан има аквариум, нали?

Тя кима, изглежда озадачена.

— Ако аквариумът въздейства положително на отношенията между съпрузите, защо той твърди, че с брака му е свършено?

Обаче Никол пак започва да философства, все едно е имунизирана против здрав разум:

— Не става въпрос само за семейно щастие; както вече споменах, аквариумът допринася за финансови печалби.

Не издържам:

— Виж какво, хайде да сменим темата, а?

Само че тя така се е разпалила, че няма спиране. Казва, че ако държиш аквариум в зоната на кариерата, това ще се отрази положително на банковата ти сметка. Обяснява какво е „зона на кариерата“. Жилищният план на всеки апартамент е разделен на девет традиционни зони, например кариера, богатство, слава, взаимоотношения, здраве, познания...

— И деца — добавя; странно защо, изглежда ужасно уязвима.

— Деца — повтарям.

Тя кима, безпричинно се просълзява, прави ми знак да излезем в коридора, за да ми покаже зоната на кариерата. Подчинявам се.

— Повечето енергия в къщата прониква през входната врата, затова зоната на кариерата винаги е наблизо. Тя олицетворява призванието ти, жизнения ти път.

— Не го знаех.

— Жизненият път е като река. Водата е силен елемент. Което означава, че аквариумът трябва да се постави до входната врата — ето тук например... — Никол докосва ниската библиотека, но аз ѝ обръщам гръб и се връщам в дневната; смазана съм от безкрайното ѝ

бръщолевене. Тя ме следва по петите. — Наистина трябва да си вземете аквариум, Джулиан. Дори да имате само една рибка, тя ще повлияе благотворно на брака ви.

— За шведска тройка ли говориш?

— Не те разбирам...

— Аз, Хелмут и рибката.

— Това ще бъде едно ново начало на взаимоотношенията ви — усмихва се тя.

Неволно избухвам в смях.

Отварям остъклената врата към терасата (мимоходом отбелязвам, че ключът е в ключалката), излизам навън. Никол пристъпи след мен. И ахва.

Зашеметена е от невероятната гледка към парка. Омаяна е от разнообразието на цветове, дърветата, цветята, бистрото езерце с грациозните лебеди, свежата трева, тухлената стена, ограждаща парка от едната страна, червеникавите покриви, безкрайната синева на небето...

— Трябва да го нарисувам!

— Моля?

— Джулиан — благоговейно шепне тя, — трябва да нарисувам този пейзаж. Като кътче от рая е.

— Искаш да нарисуваш моя парк ли?

— Моля те, разреши ми. Платното и стативът са в колата ми. Ей сега ще ги донеса.

— Искаш да направиш пиратско копие на моя красив парк ли?

— Джулиан! — тя се обръща към мен.

— Какво?

— Ако не ми разрешиш, няма да ти се разсърдя... може би ме мислиш за луда — подкупващо ми се усмихва, влажните ѝ очи са като на плаха газела.

— Давай нататък.

— Съгласна ли си именно тук да започна да рисувам „Чи“? Природните красоти ме вдъхновяват.

Извъръщам поглед, прехапвам устни. Наивницата смята, че с радост ще я наблюдавам как рисува копие на платното, което ще ѝ помогне бързо да забогатее и още по-бързо да бъде изчукана от Ронан.

— Питаш дали можеш да нарисуваш „Чи“, така ли? И то на моята тераса.

— Моля те!

— Нали щеше да ходиш на фризьор?

— Прическата не е толкова важна.

— Копието никога няма да бъде същото като оригинала.

— Ще опитам да постигна възможно най-голяма прилика.

От вътрешния джоб на новото ми черно яке изваждам пакет от сините „Джон Плейър“ — трябва да правя нещо, иначе ще полудея. Изваждам цигара, захвапвам я, ровичкам в джоба си за кибрит, запалвам цигарата — бас държа, че откачалки като нея, дето си падат по фън шуй, незабавно ще подхванат лекция на тема колко пагубен е никотинът за хармонията във Вселената.

Всъщност има ли значение какво ще рисува, след като я заключа на терасата и ѝ устройя среща с любовника ѝ?

— Виждам, че си много запалена — духвам клечката, хвърлям я през перилото.

— Съпругът ти няма ли да се разсърди?

— Напротив — ще му бъде много забавно.

Както вече сте се убедили, Никол е много чаровна жена.

Представяте ли си, убеди ме да стърча на терасата като безработен бродяга и да държа голяма снимка на „Чи“, от която тя ще се опита да прерисува картината!

Самата... художничка е по бял гащеризон. Непрекъснато поглежда ту снимката, ту платното, което е прикрепил на висок дървен статив. На масичката до прозореца е наредила четки, туби с боя, шише с чист спирт. Постепенно на платното се появяват смътните очертания на осем рибки, подредени като в оригиналната „Чи“. Никол обяснява, че копието няма да бъде съвършено, после оптимистично добавя, че така или иначе французите се интересуват повече от „импресионистичните“ ѝ творби, поради което разликата в двете картини едва ли ще бъде фатална.

Наблюдавам я как трескаво потапя четката в палитрата, като че ли някой я гони, сръчно нанася безброй щрихи на платното. Учудващо е колко бързо работи, като се има предвид целта ѝ да заблуди всички парижки изкуствоведи, че „Чи“ номер едно не е била изпечена в микровълнова фурна.

Две любопитни подробности — непрекъснато бърчи чело, от време на време прехапва долната си устна.

Но още по-интересното е, че докато рисува, не престава да бърбори. Както обикновено темите, които подбира, са като подаръците в коледния чорап — разнообразни, невероятни, изненадващи.

Както можеше да се очаква, след известно време отново се отплесва на любимата си тема за фън шуй, затова започвам да пускам димни сигнали, означаващи „Ако обичаш, престани да ме отегчаваш.“

Никол тежко въздиша.

— Какво има? — питам.

— Нищо... слънцето се премести.

Потапя четката в синята боя и започва да рисува туфи трева на фона. В синьо, представяте ли си? Изкушавам се да ѝ подсказва, че

синя трева не съществува. Но ме втриса, като си представя, че ще започне да ми цитира теориите на Ронан относно експресионизма.

Отново потапя четката в синята боя. Този път жестът ѝ е изпълнен с гняв.

— Нещо те мъчи, Никол.

— Няма да повярваш, Джулиан.

— Сподели го, пък ще видим.

— Познай какво е сторила жената на Ронан.

— Какво?

— Сетих се, докато рисувах рибките.

— Какво е направила?

— Убила е рибките в техния аквариум.

— Той ти го е казал, нали?

— Да.

Долен лъжец! Вече бяха умрели. Или скоро щяха да умрат.

— Бедно ти е въображението как ги е убила.

— Как?

— Смляла ги е с миксера.

— Дано е съобразила да захлупи каната на уреда.

— Направила е на сос красивите създания — горчиво прошепва

тя.

— Сигурно е било вкусно — подхвърлям нагло, дръпвам от цигарата си.

Никол отново се обръща към платното:

— Тази жена няма понятие колко важно е да пазим дивата природа.

— Аквариумните рибки не спадат към дивата природа — отново дръпвам от цигарата, издухвам кълбо дим.

Тя агресивно забива четката в палитрата, започва да си тананика, сякаш да заглуши безцеремонните ми коментари. Четката застъргва платното. Никол престава да рисува, отстъпва назад, съзерцава рисунката. Не изглежда особено доволна от работата си.

— В понеделник вечерта Ронан вечерял у дома заедно с тъща си, съпругата си и една нейна приятелка. Знаеш ли какво направила майката?

— Какво?

— Поляла спагетите му със соса от смлените рибки!

— Шегуваш се.

— Напротив.

— Сигурно е ужасно от гледна точка на фън шуй — забелязвам, че изражението ѝ внезапно се е променило — прилича на неумолима съдница.

— А той изконсумирал ли е... деликатеса? — питам, като едва сдържам усмивката си.

— Не е подозирал какво му пробутват майката и дъщерята, защото били замаскирали вкуса с много подправки.

— Готварското изкуство се състои в замаскирането на вкуса — подхвърлям загадъчно.

Никол озадачено ме поглежда, четката ѝ стърчи към небето. Явно е много разстроена, че някой е дръзнал да постъпи така със скъпия ѝ Ронан.

— Какво ще кажеш?

Дръпвам от цигарата, извързвам поглед:

— Голям майтап, а?

— Можеха да го отровят, Джулиан!

— Глупости! Рибата си е риба, независимо дали е декоративна, или е предназначена за храна.

С крайчеца на окото си виждам как четката ѝ още стърчи във въздуха, което означава, че Никол продължава гневно да се взира в мен. Вероятно ѝ е неприятно, че обръщам на шега толкова сериозен въпрос.

— Четката ти ще изсъхне — подсещам я.

Тя отново се обръща към платното, но продължава да мърмори:

— Това не е постъпка на нормален човек. Майката сигурно е ненормална. Според Ронан и жена му не пада по-долу. Твърди, че лудостта се предава по наследство.

Засмивам се гръмко:

— Наистина ли?

— Да. Казва, че тъща му е същинска...

Обръщам глава, поглеждам я в очите:

— Същинска какво?

— Непрекъснато се намесва в живота им.

— Същинска какво? Проклетница? Това ли каза Ронан?

— Нарече я „дърта вещица“.

- Бива ли възпитан човек да говори така за тъщата си?
- Ужасно е отмъстителна — бърза да го защити Никол.
- Сигурно и това се предава по наследство.
- Ронан е на това мнение...
- Както вече знаем, жена му не е с всички си — прекъсвам я.

Започва да ми писва да я слушам как говори врели-некипели по мой адрес.

Никол огорчено въздиша, отново бърчи чело:

- Де да бяха само рибките...
- Какво друго престъпление е извършила?
- Според него именно тя е унищожила „Чи“. Преди около час

Ронан ми се обади, буквално беше полудял. Престорих се, че не знам нищичко за картината. Каза ми още, че с чук е изпотрошила всичко в кабинета му.

— Аха, нещо като черешката на тортата!

— Какво ще кажеш?

— Истинска трагедия.

— Изпекла си е филийки със сирене, което е доказателство за вината ѝ.

— Имаш ли представа колко идиотско е твърдението ти?

— Ронан обясни, че ни е шпионирала, когато сме били в апартамента, така е разбрала за връзката ни.

— Малка поправка — били сте в нейния апартамент, Никол.

— Все едно — постъпила е... варварски. Пак тя миналата седмица е направила на пух и прах новото му порше. Сега пък го е откраднала.

Гневът ѝ е почти осезаем. Хрумва ми да се обадя на Силвана в работата ѝ — за нищо на света не бива да пропусне този цирк. Изваждам от джоба си мобилния телефон, като се старая да не прогоря якето с цигарата. Но преди да набера номера, Никол възкликва:

— Невероятно е, че някой е способен на подобни деяния!

— Така е, но ти не познаваш тази жена.

— Определено!

— Мисълта ми е, че дори не знаеш името ѝ.

Тя не отговаря веднага, след малко промърморва:

— Казва се Джули, обаче той никога не говори за нея.

— Освен да я критикува.

— Тя е ненормална — Никол забива четката в палитрата, отмята косата си, ожесточено започва да рисува.

Ожесточено пафкам цигарата си.

Виж ти — била съм ненормална. Хубаво оправдание си е намерил скъпият ми съпруг!

— Вложих цялата си душа в „Чи“ — опечалено мълви Никол. — И много часове работа. Интуицията ми подсказва, че картината имаше голям потенциал. Мразя, че се налага да я създавам отново. Отначало ми се стори, че ще се получи, но сега не съм толкова сигурна.

— Без коментар.

— Как ѝ е дошло на ума да я пъхне във фурната?

— Питам се дали е добавила уорстърски сос.

— Джулиан! — огорчено възкликва тя. — Изгорила е картината, която ми беше толкова скъпа!

— Мъчно ми е за теб! — забелвам очи.

— Защо реагираш така?

Признавам, че се държа като подла мръсница. Издухвам дима в лицето ѝ.

Тя е на път да се разридае.

— Виж какво, допускам, че може би картината ти е имала... известна стойност, но онази жена я е изгорила, защото художничката се е чукала със съпруга ѝ.

Земята сякаш престава да се върти.

Никол се е вцепенила; блещи се в мен като манекен на витрината на магазин, думите ми витаят във въздуха като неприятна миризма, по четката ѝ се стича синя боя, всеки момент ще закапе и ще изцапа прекрасната ми тераса.

Набирам номера на Силвана.

Чувам сигнал за свободна линия.

Никол рязко се обръща, вперва поглед в платното, устните ѝ са разтегнати в гримаса, напомняща изражението на капризната и своеволна Ева Перон.

— Няма ли да е по-добре да нарисуваш тревата в зелено? — подхвърлям.

Тя не отговаря.

— Е, само предлагам.

Тя продължава да се взира в „произведението“ си. Силвана най-сетне отговаря.

— Ало, аз съм, Джули. Искаш ли да ти кажа нещо смешно?

Никол тръсва палитрата на масата, сини, червени, жълти и черни пръски обсипват стъклото на прозореца. Защо ли приемам в дома си хора, които не умеят да пазят чистота?

— Какъв е този шум, Джули? — чувам в слушалката.

Никол хвърля четката, избърсва с парцал ръцете си, гневно съблича белия гащеризон, събира го на топка и го праща на пода, сваля платното от статива, навива го на руло.

— А, нищо особено — отговарям. — Имам гостенка, която май започва да се изнервя.

— Идвам веднага.

— Чакам те с нетърпение.

Никол грабва рисунката си, отваря остъклената врата, прекосява дневната и антрето, което според нея изцяло е съобразено с постулатите на фън шуй, внезапно тропотът на стъпките ѝ секва, тя изкрещява: „Крава такава!“

Атмосферата се нагнетява, напрежението е нетърпимо.

— Джули, какво става? — пита Силвана по телефона.

Изведнъж си спомням намерението си да заключа на терасата съперницата си. Обзема ме паника, хуквам след нея, крещя, че трябва да ѝ кажа нещо много важно, което засяга и нея.

Ала входната врата се затръшва, звукът, напомнящ изстрел, глухо отеква в жилището. Изскачам на площадката, надвесвам се над перилото:

— Върни се!

— Кракът ми повече няма да стъпи тук! — гласът ѝ се извисява за миг, после чувам отривистото потракване на токчетата ѝ.

— Къде отиваш? — провиквам се.

Тя ме съветва да вървя на майната си.

— Брей, много ме обиди! — извиквам в отговор, хуквам след нея.

Тя крещи нещо неразбираемо, долавям само откъслечни думи като „никога“, „подло“ и „крава“.

От мен се очаква да се досетя за смисъла на посланието.

— Ако не се върнеш, никога повече няма да видиш Макс! —
провиквам се. — Боже, колко съм жестока!
Вратата на фоайето се затръшва. Пачавра!

* * *

Изведнъж чувам някакво писукане. Осъзнавам, че продължавам да стискам мобилния телефон. Господи, съвсем забравих, че говоря със Силвана!

— Каква беше тази суматоха? — пита тя.

— Силвана!

— Какво?

— Обичаш ли да ходиш в зоопарка?

Попитах Силвана дали обича да ходи в зоопарка. Що за въпрос?

Тя сякаш е била родена в зоологическа градина. Озверява при всяко споменаване на думата „зоопарк“. Невинаги е хладнокръвната жена, за каквато се представя.

Очаквам познатата реакция, но този път тя ме изненадва. Не побеснява, само замечтано въздиша:

— Обожаваме да гледам как животните се оригват, почесват, изхвърлят изпражнения.

— Да, знам.

— Освен това е необходимо от време на време човек да се подсети откъде произхожда.

— Отнася се само за теб.

— Но защо ми задаваш този въпрос, Джули? Много добре познаваш романтичното ми увлечение по зоопарковете.

— Предлагам ти вълнуващо посещение на зоологическата градина. Ще те чакам там в един и половина, става ли?

— С Ронан ли е свързано? — пита тя. Както обикновено съумява да изкопчи истината. След като разбира, че възнамерявам да спипам съпруга си, докато снима Никол пред грамадния аквариум, тя подозрително се умълчава. След малко промърморва с леден тон:

— Смятах, че си скъсала с него, Джули.

— Така е — бързам да излъжа.

— Тогава защо ще устройваш подобни сцени?

— Искам да го унижа.

Обяснението ми не задоволява Силвана, но тъй като ѝ е ясно, че ще сторя каквото съм си наумила (освен това не ѝ се иска да пропусне поредния цирк), най-накрая се съгласява да дойде. Непременно трябвало да присъства на падението на Ронан.

* * *

В един и половина се срещаме в зоопарка. Жълтото фиатче на Никол го няма на паркинга. Предполагам, че все пак е решила да си направи прическа. Силвана паркира червеното си беемве близо до стената, за да не се набива на очи.

— Така и така сме подрали, да отидем да се порадваме на животните — предлага.

— С удоволствие.

Само като гледаш как човекоподобните маймуни се чешат под мишниците, настроението ти се повдига с няколко градуса.

След няколко минути преминаваме тесния проход между загражденията на жирафите и камилите.

На пътя ни се изпречва фазан с лъскава синя перушина на шията и ветрилообразна опашка, красива като многоцветна дъга. Пристъпва към нас, перчи се, свива и разтваря „ветрилото“ си.

Силвана нервно мърмори:

— Този май ни сваля.

— Определено ти е хвърлил око.

Птицата изкрива. Решаваме, че това е предупреждение за опасност, затова с оглед на безопасността ни бързо се оттегляме.

Живописното пернато свива опашката си, която заприличва на голяма прашна метла, е клатушкане се придвижва по пътеката, прескача ниската стена и бавно прекосява заграждението на жирафите. Създателите на парка не са предвидили жирафите и фазаните да съжителстват. Птицата или се е загубила, или е решила да мине по пряк път.

Един от дългокраките и дългошиести жирафи се приближава да ни разгледа — няма само ние да разглеждаме животните, я! Става ни неловко, преминаваме от другата страна на пътеката, където ни очакват две камили. Онази по-отблизо, с черната муцуна, е мъжката и се казва Алф — този Алф преживя, както е правил през последното десетилетие и с удоволствие ще прави и през следващото. Главата и шията му оформят широка колона от кафява брада. Миглите му са дълги като на жена, над ушите му стърчат туфи червеникавокафяви косми, които според надписа на табелката, го предпазват от пясъчните бури (въпреки че по нашите места няма опасност от подобни природни явления).

Гледа ни отвисоко. Ние сме нисши същества. Партньорката му Матилда си е полегнала. Пък и какво друго да прави? Единствените занимания на камилите са да преживят, да отделят ненужните вещества и с безразличие да наблюдават как враните си устройват гуляй върху купчините (явно вкусни) изпражнения.

— Колко е романтично — обобщава Силвана.

— Не е честно да държиш в плен тези животни. Трябва да бъдат на свобода, да правят онова, което са правили хиляди години — да скитат на воля, да се грижат за малките си...

— Да убиват — допълва тя.

— Ах, как ми се иска да ги освободя!

— Нямам нищо против, стига да ме предупредиш кога възнамеряваш да извършиш благотворителното си дело. — Тя посочва малък леопард, който неспокойно снове в съседното заграждение, сякаш е страж, ръмжащ от глад. — Не прибързвай, Джули! Другата седмица ми предстои откриване на нов магазин от веригата. Не желая да отида с патерици и без един крак.

— Не се безпокой, тук хранят добре животните. Дават им не само размразена риба, но и смлени плодове и зеленчуци.

— Може би използват миксер „Мулинекс“ — гласи злобната ѝ забележка, която спокойно можеше да ми спести.

Мобилният ми телефон иззвънява. Докато вървим към заграждението на хипопотамите, включвам устройството. Обажда се Никол. Силвана допира ухо до телефона.

— Какво искаш? — питам грубо.

— Джулиан, обаждам се да ти кажа, че...

— Ронан свърза ли се с теб?

— Не. Виж какво, извинявай, задето се държах така...

— О, да! Доколкото си спомням, нарече ме „пачавра“.

— Не е вярно. Не съм го казала!

— Също и „крава“, ако не се лъжа.

— Не исках да те нарека така.

— О, значи си имала предвид юница, а?

— Изплъзна ми се, защото се бях ядосала... Не бях на себе си. Стори ми се, че говориш с пренебрежение по адрес на картината ми, което не беше...

— Никога не бих го сторила! — прекъсвам я.

— Давам си сметка, че ми се сърдиш и не те обвинявам — смяташ, че не е редно да ходя с женен мъж, защото и твоят съпруг ти е изневерил с омъжена жена, защото не искаш да страдам... признавам, че не постъпвам правилно.

— Алилуя!

— От известно време се мъча да ти обясня, че преди Ронан никоой не ме е насърчавал да правя каквото умея, а сега за пръв път съм толкова близо до успеха. Знаеш ли, заварената ми майка все повтаряше, че съм некадърна; дори братята ми се подиграваха за рисунките ми, защото подражаваха на татко. Хари не беше много различен — по едно време едва не ми забрани да рисувам. Не че не обичаше изкуството, само дето беше алергичен към миризмата на боите...

— Също като към сиренето — прекъсвам я.

— Затова преустроих тавана в ателие, където рисувах.

— Никол, говорим по мобилен телефон. Може би някой спешно иска да се свърже с мен.

— Знам, че си много заета, Джулиан. Искам само да кажа, че когато си влюбен, постъпваш безразсъдно. Представи си как ще се чувстваш, ако се влюбиш в женен мъж.

Обмислям думите ѝ. Има право.

Любовта е същността, границата на реалността. Също като златна четка тя позлатява всичко, до което се докосне. Тя е светлина, която озарява най-тъмните кътчета на стаята. Когато е там, няма сенки, няма зло. Когато има любов, прелюбодеянието е безсмислено.

Любовта е непоследователна. Знам, че ще простя на Ронан, ако разбере, че искрено се разкайва и ми признае истината.

Никол обяснява, че се е върнала в апартамента ми, но не ме е намерила. Казвам ѝ, че съм в зоопарка.

Тя мисли, че се шегувам. Напомня ми, че именно там в три часа ще се срещне с Ронан. Според нея съвпадението е много интересно. И през ум не ѝ минава, че присъствието ми сред проклетите животни е пряко свързано с нея.

— Ще се задържиш ли там до три часа?

— Най-вероятно да.

— С Хелмут ли си?

— С една приятелка.

- Ако искаш, ще те запозная с Ронан.
— О, непременно. Не бих го пропуснала за нищо на света.

* * *

В два и десет, докато със Силвана заничае в раззинатата уста на хипопотамката, наречена Линда, зърваме Никол бавно да се приближава по пътеката. Скръстила е ръце на гърдите си, наклонила е глава, изражението ѝ е печално, но одухотворено, сякаш около главата ѝ блести ореол. Още носи лимоненожълтата блузка, бежовата мини пола и високите кафяви ботуши. Костюмът ѝ за фотосеанса. От това разстояние косата ѝ изглежда по-тъмна.

Бързам да предупредя Силвана:

— Запомни, че се казвам Джулиан. Как да те наричам?

— Ами... не знам. Соня, Мерилин, Роксан или подобно романтично име. Само не ми викай Кимбърли, Лавендър, Лейбия... или Имелда.

Усмивам се на намека ѝ за Имелда Маркос. Обръщаме се към Никол, която се приближава. Променила е нещо в грима и прическата си, но не разбирам точно какво.

Запознавам ги с приятелката ми. Разбира се, лепвам на Силвана името Имелда, при което тя ми хвърля поглед, по-страшен от смъртоносно пробождане с кама, след което иронично промърморва:

— Значи това е Никол.

Никол кима, сърдечно се усмивва, подава ѝ ръка, Силвана я стисва в ледената си хватка.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Имелда.

Силвана промърморва нещо неразбираемо, но не пуска ръката ѝ. Усмивката на Никол помръква, преминавайки в типичното ѝ заваяно изражение. Най-сетне освобождава дланта си, насилва се да говори за времето, само и само да не настъпи неловка пауза.

— Разбрах, че приятелят ти щял да те снима на фона на рибките — снизходително подхвърля Силвана.

— Да — отговаря Никол, но ентусиазмът ѝ е помрачен.

Усещам леко напрежение, затова бързам да насоча разговора към хипопотама — грамадна маса плът, потопена в големия басейн:

— Никол, запознай се с Линда.

Навеждаме се над басейна. Никол е запленена от чудовището, което се е потопило в мръсната вода, но е облегло главата си на ръба на басейна на сантиметри от нас; гледката е забележителна — само долната челюст на хипопотамката, която донякъде прилича на Фред Флинтстоун, е голяма колкото гума на камион за международен превоз. От брадичката ѝ стърчат косми, дебели като сламки (трябва да отидеш на козметичка, Линда, пък и да се отървеш от целулита), от ноздрите ѝ изригва нещо подобно на дим, тя непрекъснато сумти и преживя, като издава неприятни звуци, напомнящи шумно изпускане на газове.

— Толкова е красива! — прехласва се Никол.

— О, да ще я запишем в конкурс за красота — подигравателно подхвърля Силвана.

Тя отваря уста. Линда, де. Сред розово-бялата плът стърчат зъби, големи като рогове. Оцветени са в кафяво, все едно Линда е страстна пушачка. От устата ѝ се стрелва нещо грамадно и тежко, веднага се шумгва обратно. Езикът ѝ! Тя отново затваря уста.

— Какво противно същество — промърморвам.

— Не говори така за Линда — намръщва се Силвана. — Много е сладка.

Никол продължава да се възторгва пред хипопотама, все едно с бебе, увито в розово одеялце, не слузесто чудовище, напомнящо останка от юрската ера.

Около нас са се струпали дечурлига, които припяват:

— Линда, отвори уста! Линда, отвори уста!

Решаваме, че е време да прием кафе. В сладкарницата двете с Никол дълго оставаме пред щанда с плюшени играчки, които, за разлика от живите си прототипове не миришат и не хапят.

Силвана, която не проявява интерес към пухкави създания, се нарежда на опашка, за да си вземе карта на зоопарка — обича винаги да знае къде се намира — после отива в тоалетната. Никол плаща на касата, приближава се до мен, изважда нещо от книжната торбичка и ми го подава. Купила ми е ключодържател с мъничко бяло зайче.

— Заповядай — прошепва и навежда глава.

— Зайче! — възкликвам, смутено се засмивам.

— Зайците олицетворяват щастливи взаимоотношения и дружелюбност. Задължително е да има заек в зоната на

взаимоотношенията.

— Благодаря, Никол.

— Освен това заекът принадлежи към елемента „дърво“.

Силвана се приближава, размахва картата.

— Виж какво ми подари Никол, Имелда. Принадлежи към елемента „дърво“ — добавям.

Лицето ѝ е като издялано от камък, само веждите ѝ помръдват.

Никол изважда още нещо от торбичката — злобно усмихнат пластмасов хипопотам. Усмихва се, съобщава ни, че животното се казва Линда и че ще го окачи на огледалцето за обратно виждане.

Силвана безмълвно я наблюдава, сякаш ѝ е трудно да си състави мнение за нея. Никол поруменява, поглежда ме изпод око, като че ли моли за морална подкрепа.

Отново ми домъчнява за нея.

Току-що подари ключодържател зайче на жената, която смята за вярна приятелка. Рискува и ми се довери, въпреки че ме познава едва от няколко дни, въпреки че не знае фамилното ми име, адреса ми... накратко — не знае почти нищо за мен.

Но се е хванала на лъжите ми, защото от време на време учтиво се интересува как е съпругът ми Хелмут.

Оптимистка е, вярва в щастливото бъдеще. Пъхам в джоба си животинчето, символизиращо приятелството ѝ, и си мисля колко е жестоко, че ще трябва да разруша въздушните ѝ кули. Тя няма представа, че само след един час ще рухнат надеждите ѝ за щастлив живот с Ронан.

Как да не я съжаляваш?

Силвана притежава толкова силен характер, толкова е жилава, че няма да пострада, дори ако остане час и половина във включена микровълнова фурна.

Ето защо е невероятно, че само за десет минути, след като седнахме в сладкарницата да изпием противната течност, гарантираща ни стомашно разстройство, която в менюто се наричаше „истинско бразилско кафе“, с помощта на чара си тип „бедничката аз“ Никол превърна Силвана в своя покорна робиня.

Не е за вярване — приятелката ми вдигна бял флаг, предаде крепостта! В момента разказва на Никол подробности от живота си.

Не участвам в разговора. Облягам се назад, паля цигара от цигара, гледам през витрината жирафите в далечината, опитвам се да разгранича мъжките от женските.

Само че е невъзможно да не чувам откъслечни фрази. Смътно долавям, че Силвана оживено разказва за баща си, например колко трудно е напоследък да го води на театър. Не стига, че старецът се придвижва с патерици и е полусляп, ами отгоре на всичко е глух като пън.

Никол замислено кима, олицетворение е на съчувствието. Изглежда, искрено страда за нещастията на бедния старец.

— Затова напоследък той възприе нова тактика — продължава приятелката ми, окуражена от вниманието. — Първо прочита пиесата, научава я наизуст, после следи репликите по движението на устните на актьорите.

Никол изумено клати глава, възхищава се от изобретателността на този човек, който се справя въпреки че сигурно е на преклонна възраст. Усеща се, че е сгафила, и бърза да се поправи, че всъщност възрастта няма значение.

Виждам, че Силвана буквално е зашеметена от тази проява на човечност. Може би затова се разпростира още повече по темата — разказва надълго и нашироко за желанието на баща ѝ да придобива

нови познания въпреки физическите си недъзи, за интереса му към всичко, което го заобикаля, за неприятния му навик да си бърка в ушите, докато седи в театралната зала.

Никол си е сбъркала призванието — трябвало е да стане монахиня. Умее да слуша, кима и се усмихва, когато това се очаква от нея. Признавам, че е по-добра слушателка от мен, само дето ѝ липсва чувство за хумор. Което е съвсем естествено — човек, който рисува тревата във всички цветове, освен в зелено, явно няма никакъв усет за ирония.

След петнайсет минути Силвана споделя с Никол нещо, което ми каза едва на третата година от запознанството ни — че е била осиновена. Добавя, че напоследък е предприела стъпки за издирване на истинските си родители. Надявала се да не бъде напълно разочарована, когато ги намери. Страхува се, че едва ли са мултимилionери.

Страхува се и от друго — че ако в крайна сметка самата тя стане мултимилionерка, до края на живота си ще бъде атакувана от хора, претендиращи да са нейни родственици.

Ала най-много я измъчва кошмар, който сънува често и нарича „предчувствие за миналото“. В съня си се среща с някаква петдесетинагодишна дебелана, която я осведомява, че една августовска сутрин е била зачената на задната седалка на автомобил „Морис Майнър“, паркиран пред дискотека „Цилиндър“.

— Притеснявам се, защото, като се замисля, изглежда ужасно правдоподобно — промърморва в заключение.

Никол бърчи чело, явно е завладяна от историята.

Силвана я моли да разкаже нещо повече за себе си. Имаме удоволствието да научим подробности за живота на моята съперница, за страстта ѝ към живописата и музиката, за вманиачаването ѝ по фън шуй. Тя тактично избягва темата за Ронан.

След десет минути установяваме, че Силвана е по-близка с баща си, отколкото Никол — с нейния, но и двете са изпитвали омраза към майките си. Най-важното е, че взаимно си съчувстват заради травмите, които са преживели в детството си заради непрекъснатите скандали между родителите си. (В детството си и аз не съм живяла като в рая, но за разлика от тях не се оплаквам.)

Чувствам се абсолютно безпомощна, остава ми само при възможност да хвърлям кръвнишки погледи на Силвана.

Никол ѝ показва златната верижка, която Ронан ѝ е подарил. Сваля я, посочва малкото лъскаво топче, окачено като висулка. Купила си го отделно, защото според фън шуй топчетата ма ян помагали за разрешаването на сложни проблеми.

— Ако окачиш такова топче на огледалцето в колата си, ще бъдеш предпазен от злополуки — добавя. — Съветвам всички да си го купят. Наистина действа.

— Опитала ли си го? — подхвърлям подигравателно.

Силвана се навежда да разгледа прословутото топче. Започвам да изпитвам омраза към тъй наречената ми „най-добра приятелка“. Изглежда, тя не разбира посланието на злобните ми погледи. Затова опитвам друг метод — димни сигнали, които използват индианците.

Небрежно издухвам в лицето ѝ няколко колелца дим. Никаква реакция — тя само ги пропъжда с длан и продължава да си бърби с Никол, която е толкова щастлива и ентузиазизирана, че едва ли подозира желанието ми да я убия с голи ръце. С тази руса косица досущ прилича на кукла — навлязла е във фантазията си свят, сякаш е хипнотизирана от вниманието на Силвана.

Не ми пука — всичко ще свърши след половин час.

— Разкажи ми за Ронан — мълвя, издухвам кълбо дим в лицето ѝ.

Силвана ме гледа враждебно.

Никол засиява. Свива рамене, сякаш не знае откъде да започне. Прокарва пръсти през златистата си грива.

— Много е романтичен — прошепва.

— Ронантичен, а?

— И съобразителен.

— Виж ти. Чуваш ли, Имелда?

— И много щедър!

— Нима?

— През няколко седмици ми изпращаше цветя в туристическата агенция. Умолявах го да не го прави, но той настояваше.

През последната година Ронан не ми е подарил дори едно цветче. Не мога да си кривя душата — преди ми подаряваше букети, но от онези, които се продават готови в цветарските магазини. Веднъж си

изкълчих глезена, докато с него играехме шах у дома. Наложих се да остана една вечер в болницата за изследвания, тогава Ронан ми донесе цветя и почти ме убеди, че не ги е купил от магазина във фоайето. Бяха посърнали бегонии.

— Подари ми и тези гривни — добавя Никол. — Златни са — показва четирите изящни тънички гривни на китката си, които се удрят една в друга и дрънчат мелодично като звънчета, полюшвани от вятъра.

— Кога ти ги подари?

— През март — тогава имах рожден ден.

Облягам се назад, пускам едно кръгче дим към нея, друго към Силвана, трето в празното пространство:

— Ще ми се и моят съпруг да беше толкова щедър с мен.

— Мисля, че подценяваш жестовете му — тя съчувствено ми кима. — Какво ти подари Хелмут за рождения ден?

— Хелмут?! — изумено възкликва „Имелда“.

— Да не се хващаме за имената — предупреждавам я. — Подари ми книга.

Никол съчувствено изохква — сега напълно ми влиза в положението. Вероятно от учтивост пита каква е била книгата.

— За пчели — отговарям.

Ами да! Няма никаква романтика.

— Веднъж заедно гледахме документален филм за слонове — обяснявам. — Казах му, че обичам животните...

— Ти ли? — ухилва се Силвана.

— ... и след един месец той ми подари книгата за пчели. Може би намекуваше, че имам отровно жило. Подаръците на този кретен винаги са символични.

— И Ронан е същият — обажда се Никол.

* * *

Наближава три часът.

Вървим по пътека, заобикаляща някакво езерце, наближаваме клетките на маймуните — помещения, преградени отпред със стъкло,

през което можете да наблюдавате (ако желаете) подробности от живота на приматите.

Ето ги колобусите, всяка от маймуните седи сама на късо въже, окачено на тавана. Свели са глави и са затворили очи, все едно се молят. Маймуни-будисти. Черни са, имат къси бели пухкави опашки и нещо като наметалце от бели косми. Никол най-подробно ни разказва с какво се хранят, как живеят съвместно, как се сношават. Разбира се, и за религиозните им пристрастия.

Следват други паяковидни маймуни, черни са като катран, приличат на мокри ризи на въже за пране — вкопчили са се в клона с едната си лапа, обвили са около него опашката си, другите им крайници са провиснали. Три са се покатерили на голямото бананово дърво в дъното на клетката и така са се притиснали една до друга, че са досущ като блестящо черно въже. Нещо се раздвижва, от плетеницата се подава сбръчкано черно личице на старец. Въпросната маймуна озадачено се почесва по главата и се прозява.

Спираме до клетката на вида макак, които май взаимно се разкъсват пред отегчените погледи на старейшините на племето.

Още ме е яд на Силвана, задето толкова лесно се поддаде на чара на съперницата ми, затова казвам, че Никол свири на пиано. И то произведения на Шопен.

— Наистина ли?

— Да — признава Никол. — Много харесвам Шопен. (Произнася името на композитора като Шопан.)

Със Силвана многозначително се споглеждаме.

Наивницата продължава да дърдори — като разбрала, че Ронан харесва Шопан, веднага започнала да изучава любимото му ноктюрно в си минор. Изсвирила му го в Париж на пианото в хотела, преди да отидат на вечеря. Разбира се, изпълнението ѝ не било на висота, защото не се била упражнявала достатъчно, но Ронан я похвалил.

— Пиесата наистина ти къса сърцето — заявява накрая.

Аз пък се обзалагам, че като е слушал изпълнението ѝ, горкичкият Шопан се е обърнал в гроба.

— Свиренето на пиано премахва стреса — добавя тя.

— Също като секса — подхвърлям.

— Моля?

Вдигам рамене:

— Как е сексът помежду ви?

Тя се изчервява:

— Не желая да го обсъждам.

Отговорът на този въпрос живо ме интересува. От няколко месеца Ронан бяга от секса като дявол от тамян. За него да говори за секс, вече означава орален секс. Любовната игра се свежда до поставяне на презерватив. А оргазмът означава задължително пътешествие, което се предприема веднъж годишно. И то, ако имам късмет.

Питам се дали нещата стоят различно между него и любовницата му.

— Спокойно можеш да споделиш с нас, Никол. Сексът трябва да бъде забележително преживяване.

— Съгласна съм.

— Забележителен ли е за вас с Ронан?

Устните ѝ бавно се разтягат в предизвикателна усмивка:

— Сексът е...

— Продължавай. Не се притеснявай — каквото и да кажеш, няма да ни шокира.

— Вълшебен е — изрича го почти носталгично.

Думите ѝ са като нож в сърцето ми, но щом веднъж съм започнала, ще настоявам да науча цялата истина.

— Ами любовната игра? — питам.

Силвана изпъшква.

Никол ме поглежда, усмихва се:

— Говориш за...

— Питам дали с Ронан бавно... пристъпвате към „същественото“.

Зелените очи на Никол се разширяват. Безпомощно поглежда Силвана, все едно търси морална подкрепа. Но приятелката ми се визира в пространството, издухва дима от цигарата си в храсталаците.

— Ще ти кажа как постъпва Хелмут — продължавам, за да я предразположа към откровеност. — За него любовната игра се свежда до изминаване на разстоянието от банята до леглото. Необходими са много усилия, за да го накарам да се задейства, но дори и тогава сякаш вода битка срещу природата.

Никол печално кима, сякаш току-що съм ѝ съобщила за смъртта на съпруга ми. Очаквам всеки момент да ми изкаже съболезнования за тежката загуба.

Отново я питам дали със съпруга ми бавно пристъпват към половия акт. Устните ѝ потръпват, сякаш едва сдържа усмивката си. Ни в клин, ни в ръкав моли Силвана да ѝ даде цигара. Приятелката ми ѝ подава пакета, предлага ѝ огънче.

Никол запалва, жадно вдишва дима. Издухва го, визира се в една точка.

— С Ронан... — подхваща нерешително — любовната игра е изкуство.

— Първо рисуваш с бои по тялото му, така ли?

— Ронан може да ме отведе до върха ей така — тя щраква с пръсти.

— Това не е любовна игра.

— Друг път нарочно протака. До самия... край.

— Аха.

— Щом е близо до мен, сякаш цялото ми тяло се превръща в ерогенна зона. Невероятно е, нали?

— А как е оргазмът? — питам, като че ли обсъждаме качествата на известна марка прах за пране.

— О, стига толкова! — Никол отново се изчервява.

— Извинявай, че те разпитвам, но се интересувам от... академична гледна точка.

— Всъщност — признава тя — с него получавам по няколко оргазма.

— Фактор петдесет ли?

— Не говори за лосион против слънчево изгаряне — намесва се Силвана.

— Тогава е фактор шейсет и девет — настоявам.

— Не знам какво друга да кажа, освен че Ронан е фантастичен в леглото.

— И аз харесвам многократните оргазми — споделя Силвана. — Особено когато не са предизвикани от мъж.

— Радвам се за теб, Имелда — сопвам се, — но когато у дома разполагаш с мъж с необходимото устройство, имаш право на рекламации, престане ли да върши онова, за което е бил създаден.

Двете започват да се превиват от смях.

— И тъй като не съм изживяла онова, за което говорите, моля да ми го опишете. Хайде, бъдете така добри. Хелмут е пълна скръб в леглото. Не може да ме задоволи, дори да го натъпча с виагра.

— Какъв ужас! — мръщи се Никол. — Ронан винаги изчаква да свърша. Не бърза, много е чувствителен и нежен.

— Сигурно много те обича.

Минаваме по мостчето на едно поточе, вървим към клетката на орангутаните. Мъча се спътничките ми да не разберат колко съм сломена от информацията за съпруга ми. Трябва да мисля позитивно, да се съсредоточа върху онова, което ще се случи в три часа, на срещата с моето бъдеще.

Пред клетката на орангутаните Никол изпада в още по-силен възторг. Една от маймуните — женска с ръждивочервена козина, която прилича на ходещо червеникаво килимче, бавно се приближава към стъклото. Стрелва ни с мъничките си благи очи, надничачи над провисналите ѝ страни, които приличат на големи черни пудинги, залепени от двете страни на носа ѝ. В прегръдките си държи орангутанче.

Никол е на седмото небе. Няколко минути безмълвно наблюдава майката и бебето, после се обръща към мен:

— Джулиан?

— Да?

— Трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

— Досега го пазех в тайна, но...

— Престани да увърташ, давай по същество — мърморя кисело.

— Ти са първата, която ще го научи. Да ти го кажа ли?

— Да.

Тя поглежда Силвана, отново обръща очи към мен:

— Бременна съм.

Докато съм жива, повече няма да стъпя в зоопарк.

Никога повече няма да съм в състояние да погледна орангутан.

Особено женски орангутан, прегърнал малкото си.

Отначало си помислих, че ми се е счуло. Помолих Никол да повтори. Тя се усмихна, каза ни да не се безпокоим за нея, всичко щяло да се нареди.

— Откога знаеш? — попита Силвана.

— От няколко седмици — прошепна Никол, стресната от тона на приятелката ми.

— Кога трябва да родиш?

— В средата на ноември.

— Значи си забременяла през февруари.

Никол кимна, изглеждаше притеснена и озадачена.

— Може би детето е на Хари — подхвърли Силвана, без да откъсва поглед от мен.

Съперницата ми поклаща глава:

— Сигурна съм, че не е негово. Той винаги взима предпазни мерки. Освен това... — извади от чантата си лист хартия, подаде ми го. — Това е писмо, което Ронан ми изпрати в службата. Не обръщай внимание на третия абзац — той се шегува.

Разгърнах листа и зачетох, Силвана се надвеси през рамото ми, за да следи текста.

„Скъпа Никол,

Искам отново да те видя. С теб изживяхме вълшебна нощ. Ти беше фантастична, надмина всичките ми очаквания. От години не съм се любил толкова продължително. По едно време ми се струваше, че ще експлодирам.

Няколко пъти спомена, че ти е неловко да спиш с мен, защото съм женен, аз отговорих, че бракът ми няма да издържи дълго. Никол, с теб почти не се познаваме, затова предлагам да не взимаме дългосрочни решения за връзката ни. С течение на времето нещата ще си дойдат на мястото.

Да погледнем случилото се от философски аспект — между нас или ще се получи нещо, или няма. Да си го представим като химическа реакция — два елемента от периодичната таблица или се свързват помежду си, или са несъвместими. Възможността за химическа реакция е предопределена. Същото важи и за нас — предрешено е какво ще стане, затова е безсмислено да се тревожим.

Точка по въпроса. В момента не съм в състояние да мисля за друго, освен че искам отново да бъда с теб... като снощи.

Засега няма да ти дам номера на мобилния си телефон — прекалено е рисковано. Какво ще кажеш да се срещнем в четвъртък? Обикновено през този ден имам много пациенти, затова, ако ти е удобно, ела отново в кабинета ми да речем в шест и половина. Секретарката вече ще си е отишла. За всеки случай ще ти се обадя в четвъртък сутринта, за да потвърдиш уговорката.

Ронан“

— На този ден забременях — гордо обяви тя.

Не бях в състояние да говоря, затова безмълвно ѝ върнах писмото.

— Джулиан, какво ти е? Изведнъж пребледня като платно!

— Не е вярно.

— Заприлича на мъртвец. Какво ти е?

— Ти ще имаш бебе. Ти имаш всичко...

Исках да кажа: „Имаш късмет, щастие, обич“, но думите заседнаха в гърлото ми. Тя запротестира:

— Джулиан, не се тревожи за мен. Раждането не е толкова страшно, нали Имелда?

Силвана промърмори нещо неразбираемо.

— Освен това Ронан ще бъде до мен. В края на краищата детето е негово, нали? Не се безпокой за мен, ще се оправя.

Не можах да издържа и се разридах. Никол изпадна в паника. Прегърна ме, взе да се извинява, да ме разпитва какво се е случило. Изведнъж очите ѝ се разшириха:

— Заради Хелмут е, нали? Божичко, каква съм тъпачка, не трябваше да ти казвам! Но като видях онова бебе орангутанче...

Тръгнах обратно по пътеката, Никол се спусна след мен, хвана ме под ръка:

— Извинявай, Джулиан, не ми се сърди. Сега разбираш какво се опитвах да ти кажа, откакто се запознахме — до голяма степен държа на Ронан именно защото е баща на детето ми. Не мислех, че ще се случи, не го бях запланувала...

— Разбира се — обади се Силвана. — Било е непорочно зачатие.

— Ронан знае ли? — прошепнах.

Никол поклати глава — не искала да го плаши.

— Да му го съобщим днес, а? — предложи Силвана.

Съперницата ми изпадна в паника, взе да ни моли да не му казваме нито думичка. Щяла да го осведоми, когато му дойде времето. Искала да го изненада.

Силвана ме наблюдаваше като под лупа. Попита какво искам да направя. Отговорих, че не знам. Тя предложи да ме закара у дома. Отказах.

Стигнахме до място, на което пътеката се разклоняваше, тръгнах надясно. Никол плахо ми напомни, че след малко има среща с Ронан в аквариума, който се намира вляво. Промърморих, че отивам до тоалетната и ще се върна след малко. Накарах Силвана да остане с нея.

Залитайки, тръгнах към обществената тоалетна. Сълзи обливаха лицето ми. Исках само да се скрия някъде, да се пхна в дълбока дупка, за да погребя усещането за бавна смърт. Криво-ляво се добрах до тоалетната, отворих вратата на кабинката, лъхна ме вонята на урина. Въпреки това влязох и цели пет минути повръщах.

Нажабурках се с вода за уста, избърсах лицето си с хартиена кърпичка, изтичах навън, без да ме е грижа, че гримът ми сигурно се е размазал в тоалетната нямаше огледало.

Излязох от зоопарка.

Нямах сили да се изправя лице в лице с Ронан и Никол. Не и днес. Новината за бебето преобърна света ми, накара ме да променя плановете си. Искях да се затворя сама вкъщи, да помисля.

Взех автобус до центъра на града, откъдето се прехвърлих на друг автобус, който спира близо до дома ми — „семеиния“ ми дом. Пътуването ми отне час и половина, но човек не може да очаква чудеса от градския транспорт, нали?

В четири и половина влязох „у нас“. Заварих мама в кухнята — плетеше вълнени чорапки за внучето на една приятелка. Не ми каза нищо, но интуитивно усетих, че нещо не е наред. Отидох в спалнята.

Дрешникът беше отворен, повечето дрехи на Ронан липсваха. Отворих чекмеджетата — паспортът, документите, дипломата му ги нямаше.

На леглото видях сгънат лист хартия.

„Четвъртък, 14.30 ч.

Джули,

Заминавам за известно време. Принуден съм да го сторя заради нелепите ти подозрения и деструктивното ти поведение, което ми нанесе непоправими морални и материални щети и постави връзката ни в безизходно положение.

Реших няколко месеца да живея далеч от теб. Раздялата може да се окаже полезна. И двамата ще разполагаме с достатъчно време да преосмислим постъпките си.

Присъствието на майка ти до голяма степен повлия на решението ми. Невъзможно е да живея с тази жена. Може би ще си помислиш, че си търся извинение, но изобщо не е така. Нейната цел в живота е да наруши спокойствието ми. Разбрах го още в мига, в който се премести у нас заедно с абсурдния си роял. Предполагам, че тя има и положителни черти (въпреки че досега не ги е проявила), но по-важно е, че владее изключително ефикасни методи да дразни хората.

Например, щом се прибера у дома, сяда да свири на раздрънканото пиано, за да ме вбеси. Разбира се, нямаше

да имам нищо против, ако наистина можеше да свири. Друг метод, който е усъвършенствала, е да се настани в хола, без да я е грижа, че ми пречи да чета, да усили звука на телевизора, след което да изчезне за четвърт час, за да си приготви закуска. Понякога се питам дали е глуха, сляпа или и двете заедно. Определено не е няма — гласът ѝ сякаш е включен в самозареждащ се акумулатор.

Сама по себе си случката със «специалния» разговор, че майка ти е психопатка. Поведението ѝ е още по-непростимо, като се има пред вид възрастта ѝ. Превърнала е в точна наука посегателството върху личността, а ти си нейна достойна наследница.

Разбира се, една възрастна жена не бива да се лишава от малки удоволствия. Знаеш ли, че при завръщането си от Париж вчера я заварих да гледа същата видеокасета, заради която преди няколко дни направи исторически въпрос, при това се беше разположила удобно на коженото ни канапе! Естествено аз пръв ще защита безспорното ѝ право да гледа порнофилми, усамотена в нечий чужд апартамент. Просто исках да знаеш с какво се занимава скъпата ти майка.

Надявам се, че ако след време реша да се върна, тази жена вече ще е напуснала дома ми. Заедно с рояла!

Все още нямам окончателни планове за бъдещето. Най-вероятно ще се откажа от стоматологията — в края на краищата сега имам основателно оправдание да го сторя. Спокойно мога да си изкарвам прехраната с преподавателска дейност или като арт дилър, вместо да «запълвам вонящи дупки», както ти обичаш да се изразяваш. Времето ще покаже дали ще се отдам на една или друга дейност.

Секретарката ще препраца служебната ми кореспонденция на нова пощенска кутия. Ако у дома се получат писма, свързани с работата ми, моля, препрацай ги на адреса на стоматологичния кабинет.

Ще ти се обадя, когато реша.

Ронан“

Разридах се, хукнах към вратата, профучах край майка ми, която стърчеше в коридора. Докато тичах надолу по стълбището, включих мобилния телефон и се обадох на Силвана. Тя каза, че се е опитвала да се свърже с мен, но телефонът ми бил изключен.

Изкрещях ѝ да си го начука, съобщих ѝ за писмото на Ронан. Тя грозно изруга. Попитах я какво се е случило в зоопарка. Силвана обясни, че си тръгнала малко преди Ронан и Никол да се срещнат, защото разбрала, че няма да се върна.

— Къде е сега онази мръсница?

— Нямам представа — намирам се в службата.

Разкрещях ѝ се, задето им е позволила да се изплъзнат. Обсипах я с толкова отвратителни и нецензурни думи, че ако ме чуеше, майка ми щеше да ме поздрави.

Силвана явно не се трогна, а преспокойно изтъкна, че не е сигурно дали двамата са заминали заедно. Предложи да се обадя на Никол, после на Ронан. И ако още не съм се успокоила, веднага да ѝ позвъня, за да отидем заедно в пансиона.

Телефоните и на двамата бяха изключени. Качих се на моята кола и с бясна скорост отпраших в пансиона. Собственичката ме информира, че преди малко Никол заминала „със смешната си жълта кола“ — натоварила целия си багаж, придружавал я „симпатичен мъж с вид на бизнесмен“. Казала ѝ, че отиват в Париж. Щели да се качат на ферибота, да прекосят Англия до Дувър, а от там — до Кале.

Изтичах навън, осведомих Силвана какво се е случило, наредих ѝ да ме чака на станцията на ферибота в Дън Логхейр^[1].

---

[1] Пристанищен град на 11 км южно от Дъблин. — Б.р. ↑

Вкопчих потните си длани в студеното метално перило.

Очите ми горяха, стомахът ми беше като бутало от нажежено желязо, изтласкващо болка по цялото ми тяло. Ветрецът охлаждаше сълзите, които се стичаха по лицето ми, лъчите на следобедното слънце сякаш прогаряха черепа ми.

Не откъсвах поглед от грамадния бял сал, който бе закотвен на петдесетина метра от брега; двигателят вече работеше и разпенваше светлосинята вода. Настоявах Силвана да ми обясни защо това се случва тъкмо с мен. Тя непрекъснато повтаряше:

— Не го заслужаваш, Джули!

Умоляваше ме да приема информацията, получена от служителите, че преди петнайсет минути жълт фиат с регистрационен номер 99D-54597 е бил качен на ферибота. Нас обаче не ни пуснаха, въпреки че плавателният съд още не беше потеглил. Опитах всичко, измислих какви ли не причини, малко оставаше да им кажа истината. Отначало се помъчих да се успокоя, както предложиха.

Като разбрах, че тази тактика няма успех, опитах да ги трогна със сълзи и молби. След като ударих на камък, им изнесох лекция за общественото обслужване и за това, че клиентът винаги има право. Единият само гадно се усмихна и преспокойно повтори, че вратите вече са затворени.

Силвана, която в повечето случаи е като ламя, бълваща огън и жупел, сега стърчеше като стълб и позволяваше на двамата кретени да ме обиждат. Съобщих им, че съм адвокат, заплаших да се оплача на началниците им от безобразното им отношение към хора, които са принудени от независещи от тях обстоятелства, прекалено сложни, за да бъдат обяснени подробно, да търсят съдействието им за избягване на семейна трагедия.

— Ако искате, ще направим съобщение по високоговорителя — предложи единият.

— Не!

Другият сви рамене:

— Познатите ви нямат ли мобилен телефон?

— Естествено, че имат — не живеят в Средновековието!

Ама че тъп отговор! Двамата кретени ме посъветваха да се свържа по телефона и ми обърнаха гръб.

С приятелката ми бавно тръгнахме към кея. Безпомощно наблюдавах как грамадният бял сал завибрира, готов да отплува.

— Ела у дома, Джули — Силвана ме хвана под ръка. — Ще измислим нещо. Не всичко е загубено.

Знаех, че не е искрена. Мислено вече беше отписала брака ми.

Вкопчих се в перилото, безмълвно се втренчих във ферибота. Сирената извири, плавателният съд заръмжа като грамаден правоъгълен звяр.

Подтиквана от някакъв импулс, избрах номера на Ронан.

Той ме попита къде съм. Отговорих, че сменям спалното бельо. Фериботът вече се отдалечаваше от брега, ръмженето беше заменено от равномерно бучене.

— Джули... съжалявам.

— Не ми казвай, че съжаляваш, долен подлец такъв!

— Не можех да ти го кажа в очите. Не исках да те разстройвам...

— Виж го колко бил съобразителен!

— ... повече от необходимото.

— Необходимо ли беше да заминеш?

— Джули, ти унищожи оборудването на кабинета ми. Как очакваш да постъпя?

— Вече ти казах, че не съм го сторила. Вероятно е бил „партньорът“ на онази жена. Признавам за другите щети, но не съм докосвала оборудването ти.

Той дълго мълча, после промърмори:

— Все едно.

— Не ми вярваш, нали?

— Вече няма значение.

— Знам — наумил си си да заминеш.

Не ми отговори.

— Къде отиваш? — попитах.

— Не мога да кажа.

— Предлагам да погледнеш билета си.

— Джули... — той въздъхна. — Как да ти го кажа...

— Ето как: „Джули, майната на миналото ни заедно; никога не съм те обичал, използвах те, докато се оглеждах за друга жена.“

— Не е вярно.

— Тогава каква е причината? Омръзнах ти, така ли? Вече не те възбуждам, а?

— Не говори глупости.

— Може би си падаш по други удоволствия...

— Джули — прекъсна ме той, — самолетът излита след малко.

— Какво каза?

— След излитането разговорите по мобилни телефони са забранени.

— Опитваш се да ми кажеш, че си в самолет ли?

— Имам право да пътувам със самолет.

— Майка ми има право — ти си лъжец.

— Все едно.

— Смята, че си ужасно противен.

— Не я обвинявам.

— И абсолютно безчувствен. Убедих се, че е така, след като прочетох какво си написал по неин адрес.

— Не се страхувам да бъда откровен.

— Продължавай в този дух, ще бъде жалко накрая да се размекнеш.

Сирената на ферибота отново изрева, воят ѝ отекна в пристанището.

— Джули, трябва да затварям — каза Ронан след няколко секунди.

— О, да! Твоят ферибот всеки момент ще излети.

— Какво?

Изведнъж сякаш се събудих, за пръв път чух шумовете наоколо. Фученето на вятъра, преминаващ през пролуките в стената на кея. Плясъкът на вълните, които се плискаха в камъните, обвити с водорасли, въжетата на яхтите, които се удряха в мачтите и подрънкваха като коледни звънчета.

— Джули, къде си?

— Поласкана съм, че се интересуваш.

Той не продума.

— Май вече е време да изключиш мобилния телефон — засмивам се горчиво. — Сложи ли предпазния колан, изгаси ли цигарата си? Стюардесата информира ли ви къде са кислородните маски? Още ли не си излетял?

Той продължаваше да мълчи.

Тръгнах към канала, извеждащ от пристанището, накъдето плуваше грамадният сал.

— Или за теб „летенето“ се свежда до онова, което получаваш на задната седалка на колата, в долнопробни хотелски стаи, на полето, в кухнята. На бюрото в службата ти. Или в леглото ми, когато ме няма.

— Тази история приключи, Джули.

— Да, вече е в миналото.

— Тя не означава нищо за мен.

— Нима? Ще бъдеш ли така любезен да ѝ го съобщиш? Представи си, че тази жена също има чувства, необходим си ѝ. Случайно да ти е хрумвала подобна възможност? Бъди мил с нея, когато ѝ кажеш, че помежду ви всичко е свършено. Сигурна съм, че за разлика от мен тя не е парче плът, което да захвърлиш, щом ти омръзне.

— Мислиш, че още съм с онази жена, така ли?

Над мен надвисна грамадна чайка, понесена от лекия ветрец разперила беше крила, но не ги размахваше, Бог знае защо надаваше писъци. Може би призоваваше партньора си да полетят заедно във висините — удоволствие, което е запазено само за птиците.

Минувачите спираха на кея, за да погледат ферибота, който с боботене се отдалечаваше към хоризонта.

— Приятно прекарване в Париж — подхвърлих.

— Всъщност отивам в Кан.

— О, този път ще бъдете в Кан! Странно е, като се замислиш. Бяхме щастливи. Дватамата с теб. Не си прави труда да твърдиш, че не ти е било хубаво, че хората се променят. Променят се много по-малко, отколкото си въобразяваш, но когато го разбереш, ще бъде прекалено късно.

— Не исках да стане така, Джули.

— Не аз, ти ме изостави. Дочуване, Ронан.

— Чакай!

Фериботът излезе от пристанището, скри се от погледа ми зад високата стена на кея.

— Слушай, Джули...

— Ако веднага не ми кажеш, че се връщаш със следващия ферибот, всичко между нас е свършено!

Ронан мълчеше.

В пристанището остана само бялата пенеста диря от ферибота, споменът за катаклизъм. Възцари се странно спокойствие като тишината след буря. Изкачих се по стъпалата към по-горното ниво на кея, загледах се в далечината. Фериботът внезапно се беше смалил.

— Чу ли какво казах? Всичко е свършено, ако не кажеш, че си сгрешил и ще се върнеш у дома. Говоря сериозно, Ронан.

— Ти унищожил оборудването, лиши ме от възможността да упражнявам професията си.

— Предупреждавам те, Ронан! Ако сега не се разберем, смятай, че бракът ни е приключил.

Няколко секунди той не отговори, после с досада промърмори:

— Както се опитах да обясня в писмото...

Изключих телефона.

Пет и половина е. Стоя на терасата на „съпружеския“ ми дом, облягам се на остъклената врата, гледам океана, държа запалена цигара, в другата си ръка — чаша с бренди. Размишлявам върху жалкия си безполезен живот.

Предполагам, че мама е отишла да играе бридж. Не подозира какво се е случило. Скоро ще се върне. Силвана седи на канапето в дневната, четете поредната от любимите си книги за вампири. Настоява да се изповядам пред мама. Според нея това ще ускори мъчителния процес на приемане на фактите.

Натежали от дъжд черни облаци се сгъстяват над залива, в косата ми пърха топъл неспокоен ветрец. Хоризонтът е тънка, осветена от слънцето светлосиня лента, която се стеснява с прииждането на облаците. Светът жадува да заплаче. Скоро сълзите му ще закапят по улици и покриви, ще шумолят в листата на дърветата, ще се спускат на тъжни вадички по стъклата на прозорците.

С нетърпение чакам да завали.

Фериботът отдавна е изчезнал от погледа ми и пътува към Британия. След като открадна човека, когото обичам.

Представям си как любовниците стоят на палубата и гледат океана, като хипнотизирани се взират в пенестата диря, проточваща се на петдесетина метра след ферибота. Плуват на изток, облени от светлината на слънцето, което ги обгръща с топлината и надеждата си.

Отново напълвам с бренди чашата си, пресушавам я на един дъх. На пластмасовата масичка до бутилката са разхвърляни картички, които намерих в чекмеджетата на Ронан. Всички са от мен. На едната са нарисувани две плюшени мечета със сламени шапки, седнали сред леха с рози. Отзад собственоръчно съм написала:

„Ти си най-голямото щастие в живота ми. Честит рожден ден. Много те обичам.“

Ето още една, която му подарих по случай Свети Валентин — сърце на червеникавовиолетов фон. Текстът гласи:

„Миговете, прекарани заедно с теб, са най-щастливите. Толкова се радвам, че се омъжих за теб. Честит ден на влюбените!“

Отдолу е името ми, оградено със сърчице.

Първите дъждовни капки политат като копия, запратени срещу притъмняващата дневна светлина.

Отново поглеждам картичките. Разкъзвам ги на парчета, хвърлям ги на масичката. Те са само символи на един пропилян живот. Премествам се на другия край на терасата — ако някой си науми да ме наблюдава през остъклената врата, не искам да ме види в подобно състояние.

Мама се върна преди малко. Със Силвана седят в дневната и говорят за мен. Силвана ѝ разказва за случилото се. Чувам гласовете им през откренатите френски прозорци. От време на време млъкват, иначе хладнокръвно правят разбор на брака ми. Решават съдбата ми. Мама говори високо, без да си поплюва, раздава здрав разум като хапчета по лекарско предписание. Приятелката ми прошепва по някоя дума, одобрително кима.

Мама заявява, че трябва да зарежа Ронан. Споделя как навремето сгрешила, като приела обратно „блудния“ си съпруг. Не иска да повторя грешката ѝ.

Забравила ли е какво е да си влюбен?

Казва, че сигурно не съм на себе си, което ме вбесява. Говори за мен така, сякаш не съм способна на трезва преценка. И най-вече сама да взимам решения относно съдбата си.

Изглежда, Силвана е съгласна с диагнозата. Заявява, че ми е необходимо спокойствие, за да осмисля случилото се и да се примиря.

Гневно отварям френския прозорец, прекосявам дневната, без да ги погледна. Излизам от апартамента, затръшвам външната врата. Интересно дали ще ме последват. Не си правят този труд. Качвам се на колата и отивам в новото жилище, но преди това изключвам мобилния си телефон.

Ако не желая, никой не е в състояние да ме накара да се примиря с нещастieto.

* * *

Първата ми работа е да изхвърля в боклука ключодържателя, който Никол ми подари.

Излизам на терасата, започвам да удрям в пода статива, докато се разхвърчават тресчици, после захвърлям в ъгъла разкривения скелет.

Грабвам найлонов плик, оглеждам се за всичко, което излъчва летливи газове. За четири минути намирам по един флакон с лак за коса и дезодорант, шишенце с лак за нокти и друго с ацетон, течна боя за обувки, шишенце с чист спирт, флакон със запалителна течност, шишенце с препарат за почистване на блажна боя и малка тубичка лепило.

Пъхам всичко в моята торба на смъртта.

Боя. Маслените бои на Никол! Изтичвам на терасата, грабвам цяла шепа от нейните тубички. Нейните тубички! Ха!

Боже, каква съм глупачка — за малко да забравя запалката.

Отивам в кухнята, сядам до масата, започвам да експериментирам.

Лакът за коса и дезодорантът не вършат работа. Тъй като съм неопитна, насочвам пръскалката към носа си, но струята влиза в очите ми. Навлажнявам мека кърпа за чинии, започвам да смъркам. Не, трябва ми нещо по-силно.

Боята за обувки? Не, мирише отвратително.

Препаратът за отстраняване на блажна боя е прекалено силен — вдишвам само веднъж, но усещането е, сякаш в белите ми дробове се извършва ядрена реакция. Боите на Никол със сигурност са ефикасни, само че не мога да забравя зеления цвят.

Пробвам и със запалителната течност — да му се не види, защо са я направили толкова противна, че веднага ми се повдига?

Запалката с газ май ще свърши работа, обаче се разколебавам, след като пламъкът опърля връхчето на носа ми.

На дъното на найлоновия плик е шишенцето с лак за нокти.

Най-сетне улучих джакпота. Дори лепилото не мирише толкова силно. Миризмата — остра и натрапчива, намекваща за красота, блясък и власт, ми напомня детството ми, когато наблюдавах как мама лакира ноктите си.

Като гладно куче започвам да душа находката си. Два-три пъти дълбоко поемам дъх, обаче ми се завива свят, затова започвам да вдишвам по-бавно.

След няколко минути чувствата ми се притъпяват. Дишането ми се затруднява. Ако тупна на пода, няма да усетя нищо. Започвам да кихам. Повдига ми се — неприятното усещане като гъст черен дим изпълва съзнанието ми, отпускам глава между колената си.

Искам да умра.

* * *

Отварям очи. С изненада осъзнавам, че лежа на канапето в дневната. Мама седи на стол до мен, чете списание. Питам я какво търси тук, тя отговаря, че Силвана я е довела.

Което не е отговор на въпроса ми.

Постепенно си спомням всичко.

Цялото тяло ме боли, имам непоносимо главоболие. Като пребита съм, все едно съм попаднала в ураган, който ме е въртял и подхвърлял като побеснял демон, изсмукал е и последната ми капчица сила, желанието за оцеляване. Сега съм само черупка — празна и съкрушена. Не съм предполагала, че любовта може да причинява толкова силно страдание. Искам да ми трансплантират сърце. Искам някой да ми дари орган, който да бие в гърдите ми, за да поддържа живота ми, нищо повече. Искам да нямам чувства и спомени. Иначе няма да издържа.

Ронан е моят живот.

Той е моят любовник. Моят защитник, най-добрият ми приятел. Само той ме разбира и ме изслушва... макар и посвоему. Той ме обича. Той означава всичко за мен.

Защо не послушах Силвана, защо не вдигнах скандал още когато неочаквано се върнах у дома и ги заварих при басейна? Защо не казах истината на Никол, ами я заведох в болницата? Защо не я издадох пред

Хари? Съдбата ми предостави много възможности да си изясня отношенията с нея. Можех да я заплаша. Можех да я пребия.

Не сторих нищо.

Сама се прецаках.

— Той замина — изхленчвам.

— Знам, мила.

— Къде сгреших?

— Вината не е твоя.

— Мамо.

— Да, Джули?

— Разочаровах те, нали?

— Не говори глупости! — тя ме поглежда.

С изненада и ужас виждам сълзи в очите ѝ.

— Не плачи! — възкликвам. — Няма да се предам.

— Разбира се — тя подсмърча. — Възпитала съм те да бъдеш силна, не лигаво мамино детенце — изважда от ръкава си кърпичка, избърсва очите си, пъха я обратно.

Отчаяно исках да ѝ спестя истината. Исках да вярва, че съм преуспяла във всяко отношение. Не само в кариерата, но и в личния живот. Да се гордее с мен. Исках да ѝ покажа, че съм направила правилния избор, че съм си взела поука от преживяното с човека, който бе неин съпруг и мой баща. Че в крайна сметка има някаква полза от проваления ѝ брак, защото дъщеря ѝ проявява забележително здравомислие по отношение на мъжете...

Провалих се.

Изречението ѝ е печално и безучастно — от години не съм я виждала такава.

— Имаше право за Ронан — казвам.

— Не биваше да се намесвам.

— Преценката ти беше правилна. Трябваше да те послушам. Ала когато обичаш някого, нямаш сила да се разделиш с него.

— На мен ли го казваш?

— Помниш ли какво ти казах, когато татко се върна у дома след поредната си забежка?

— Какво?

Няколко секунди мълча, сетне отговарям:

— Че си луда, задето го приемаш обратно и се примиряваш. Заявих, че на твое място щях да постъпя по друг начин.

„Лъжеш, Джули — упреква ме вътрешният ми глас. — Каза ѝ, че я мразиш, задето е страхливка. Че презираш мекушавостта ѝ. Че не заслужава да я уважаваш. Каза ѝ още, че никога няма да приемеш обратно мъжа, който ти е причинил подобно нещо, че тя никога няма да ти бъде пример за подражание. Наговори още ѝ какво ли не, защото си въобразяваше, че знаеш всичко, че можеш да бъдеш съдница.“

— Помниш ли? — настоявам.

— Беше много отдавна — прошепва тя.

— Не е вярно.

— Когато обичаш някого, постъпваш по начин, неразбираем за околните. Елементарно е — приех баща ти обратно в дома си, защото го обичах.

— Години наред се питах защо го направи...

— Беше дете, нямаше как да разбереш.

— Така е.

Тя казва, че само аз истински знам какви са чувствата на Ронан и моите чувства. Добавя, че ако реша да се сдобря с него, тя няма да ме разубеждава. Промърморвам, че отчаяно искам да си го върна, но вероятно всичко вече е загубено.

Ако не е мама, ще се чувствам така, сякаш съм се загубила в безкрайна пустош и бродя гладна, премръзнала и самотна.

— Каквото и да решиш, мила, ще те подкрепя. Силвана — също. Това момиче има златно сърце. А от теб се възхищавам — ти си красива, интелигентна, принципна... мисля, че ще постигнеш всичко, което си наумиш.

— Принципна! — възкликвам и заридавам.

Мама приготвя скара. Докато вечеряме, обсъждаме какво да направя с новия апартамент, след като Ронан избяга с друга жена. Покъсно се обаждам на авиокомпанията „Еър Лингъс“ и запазвам два билета за полета за Париж за следващия ден, петък, в четири и половина следобед. Набирам номера за международна информация, свързват ме с най-голямата френска туристическа агенция. Ангажирам стая с две легла в хотел „Кадет“ в Монмартър.

— Да разбирам ли, че отиваме в Париж, Джули? — изчуруликва мама.

— Не. Заминавам със Силвана.

В седем вечерта слизаме на летище „Шарл дьо Гол“. Асфалтираната писта още е загрята от силното слънце и пари под краката ни. Отвеждат ни в мрачно подземно помещение, зловещо като изоставена болница. Табели с надписи на френски и английски ни упътват, докато изкачваме стълбища и вървим по безкрайни коридори, най-сетне се озоваваме в терминал номер едно — грамадна кръгла сграда, препълнена с магазини и с пътници от всички раси и националности, след малко се натъкваме на табела със стрелка, посочваща мястото за получаване на багажа.

Най-сетне взимаме куфарите си, преминаваме в залата за пристигащи пътници, намираме свободни места, хвърлям багажа си и хуквам към тоалетната.

Затварям се в кабинката, пускам резето. След минута ми хрумва да се обадя на Никол. Изваждам мобилния телефон, намирам номера ѝ.

— Джулиан! Наистина ли си ти?

— Да, защо?

— Нямах представа какво се случи!

— Какво?

— Не знам откъде да започна. В Париж съм! — възкликва тя.

— Продължавай.

— С Ронан се срещнахме в зоопарка, както се бяхме уговорили. Но вместо да ме фотографира, той каза, че заминаваме за Франция. Честно казано, дойде ми като гръм от ясно небе. Трябваше да се приготвя за нула време, иначе имаше опасност да изпуснем ферибота. Ронан беше ужасно кисел, защото няколко пъти се опитал да се свърже с мен, но мобилният ми телефон бил изключен. Изобщо ме няма по разните там технически нововъведения.

— Защото си артистична натура.

— Заявих, че не мога да тръгна, без да ти се обадя, но той настояваше да побързам. Отидох с колата до пансиона и надве-натри си стегнах багажа.

— Май не ви е останало време за бърз секс.

— Джулиан, ужасно съжалявам, че се разминахме, когато ти отиде в тоалетната.

— Няма значение.

— Ронан обяви, че повече не издържа вкъщи заедно с жена му и майка ѝ. Няма да ѝ прости, защото е съсипала оборудването на кабинета му. Но подозирам, че всъщност гневът му е предизвикан от унищожаването на картината. Няма значение — току-що завърших новата „Чи“ и смятам, че се получи, въпреки че Ронан храни известни съмнения. Джулиан, внезапно животът ми коренно се промени. С какво съм заслужила такова щастие? Наистина ли заслужавам да имам Ронан?

— Определено.

— Не предполагам, че толкова ще се разстроиш от новината за бременността ми. Нямах представа, че... Имелда ми довери, че много искаш да си имаш дете... Постъпих адски несъобразително, извинявай...

— Наистина искам дете. Но поради ред причини това е невъзможно.

— Все пак извинявай...

— Няма за какво.

— Искам някой ден да ни гостуваш, въпреки че едва ли ще го сториш.

— Напротив, ще ми бъде много приятно. Къде ще бъдеш тази вечер?

— Тази вечер ли? Ще вечеряме в заведение, наречено „Кафе дьо Флор“.

— В колко часа?

— Ронан предложи преди това да отидем от хотел „Дьо Вил“ до Нотр Дам, отново да преминем реката и да се озовем на площад „Сен Мишел“, а оттам да се поразходим по булевард „Сен Жермен“, което означава, че ще бъдем в ресторанта около девет часа. Днес обикаляхме магазините — фантастични са! Не е за вярване, че това е второто ми пътуване до Париж в разстояние на една седмица! Ронан ми купи много елегантно сако от...

— Къде се намира „Кафе дьо Флор“? — улавям се, че викам, защото в съседната кабинка някой пусна водата.

— На самия булевард „Сен Жермен“.

Идва ми да изкрещя: „Питам на коя спирка на метрото трябва да сляза, глупачко!“

— На коя спирка на метрото се слиза?

— Мисля, че се нарича „Сен Жермен дьо Пре“. Много се радвам, че се обади, Джулиан. Ще ми се да беше тук.

— Така ли?

— Щом си вземем жилище под наем, ще ти съобщя адреса. С удоволствие ще...

— Поздрави Ронан от мен — прекъсвам я.

Отначало тя се сепва, после обещава да му предаде моите поздрави.

— Разказвала съм му за теб — добавя. — Каза, че сигурно си много забавна.

— Той не знае какво означава „забавно“.

— Какво става с теб? Всичко... наред ли е?

— Доскоро — подхвърлям. Възможно ли е тази жена да е такава кръгла глупачка?

— Джулиан!

Невъзмутимо натискам бутона за прекъсване на връзката.

Изпитвам усещането, че съм героиня от ням филм.

Пътуваме с метрото, свързващо аерогарата с града, летим през пространството и времето към центъра на Париж. С приспивен ритъм релсите галопират под вагона. Силвана седи срещу мен, подпряла е лакът на тесния перваз на прозореца, отпуснала е брадичка на дланта си. И двете не продумваме. В стъклото виждам отражението на профила ѝ — мрачното ѝ изражение убива всякакво желание за разговор. За какво ли мисли? За съвещанието, което пропусна. За служител, когото възнамерява да уволни. За Ронан. За Никол. За мен.

За разлика от мен тя не изпитва необходимост да споделя мислите си.

Небето и полята отвън са обагрени в червено. Облаците, които изглеждаха пухкави и бели, преди да се качим на метрото, през опушеното стъкло на прозореца изглеждат светлолилави.

Обзавеждането на вагона сякаш е в тон с френското знаме — всичко е в синьо, червено и бяло. Чисто, модерно, елегантно. От другата страна на пътеката седят две арабки, забулени с черни фереджета. Срещу тях се е настанил чернокож с очила с позлатени рамки, който носи дипломатическо куфарче. В целия вагон само двете със Силвана донякъде приличаме на европейки, което е приятно разнообразие. Ужасно досадно е през целия си живот да виждаш само хора от бялата раса. Все едно да ти разрешават да консумираш само бял хляб, който след известно време започва да ти се струва безвкусен.

Влакът спира, потегля, отново спира. Постепенно вагонът се напълва. Някои пътници четат вестници, други — книги, трети мрачно се взират през прозорците. Някакъв човек с много тъсно лице и къса къдрава коса се обляга назад, затваря очи. Хора, посърнали от умора, стават, хващат се за кожените каишки или за перилата, подготвят се за слизане. На всяка гара вратите с дрънчене се отварят, извършва се размяна на човешки същества с угрижени лица, вратите отново се затварят.

Опитвам се да мисля за предстоящата вечер. За онова, което ще кажа, за подхода, който ще избира. Но скоро се отказвам. Няма смисъл — ще разбере как да действам, когато му дойде времето. Облягам се назад, унесена от хипнотичното тракане на колелата.

На „Шатле Лезал“ се прекачваме на друга линия. Мотрисата прелита през подземните станции, отвежда ни до площад „Кадет“, на който се намира едноименният хотел. Завиваме по улицата, отминаваме магазин за хляб, сладкарница и аптека, ето го и хотелът.

При приближаването ни вратата се плъзга встрани, озоваваме се в тясно фоайе — подът е от бял мрамор, изящни колони подкрепят високия таван. Около масичката вдясно има три черни кожени кресла, в остъклена витринка са изложени за продан кристални статуетки, наблизо е автоматът за почистване на обувки, следва вратата към помещението за багажа. Вляво е рецепцията; високото бюро е като кръгъл остров с дупка в средата, в която стърчи едър чернокож мъж с униформа.

Посреща ни с радушна усмивка, белите му зъби и очите му проблясват. Подава ни формулярите, които трябва да попълним. Име, адрес, националност, номер на паспорта. За щастие паспортът ми е издаден, преди да се омъжа, вписана е фамилията О'Конър — името, което ще нося отсега нататък.

Служителят посочва купчина листовки с карти на града, информация за музеи, филмови и театрални премиери, адреси на клубове и ресторанти — накратко, всичко, което може да разнообрази в петъчната вечер две дами без въображение, сякаш сме дошли в Париж да се забавляваме. Олицетворение на любезността е, опитва се да ни заговори, но ние не сме в настроение и с усмивка му затваряме устата, ала той явно не се обижда.

Красив русокос юноша ни придружава с асансьора до втория етаж. Повежда ни по дълъг коридор (мокетът е сив, на тавана са монтирани лампички прожектори, стените са украсени с репродукции на модернистични картини), показва ни стаята, която е малка, но много чиста. И тук сивото преобладава — сиви са таблите на леглата и дългата тясна тоалетка, върху която стои малък телевизор. Мъничкият хладилник е скрит в шкаф от лакирано дърво. И тук има репродукции на образци на модернистичното изкуство. Промъквам се край леглата,

дръпвам бялата дантелена завеса, отварям прозореца. Не се усеща полъх на чист въздух — прозорецът гледа към малък вътрешен двор.

Подавам на пиколото банкнота от двеста франка, той я взима, благодари с поклон. След като ни оставя в кошмара на тясната стаичка, Силвана ме осведомява, че съм му дала около двацет паунда.

— Заплювам си леглото до прозореца — добавя.

— Не е честно, само ти ще дишаш чист въздух.

— Да, обаче ти ще бъдеш по-близо до тоалетната.

— Говориш така, сякаш е предимство.

— Предимство е, ако те мъчи махмурлук.

— Благодаря за оптимистичното предположение.

— Добре, отказвам се от леглото до прозореца — въздиша тя.

— Не, не. Настанявай се. И без това винаги става твоето.

Силвана хвърля куфара си на леглото до прозореца, започва да разопакова багажа си. Не уважава хората, които не крещат, ритат и размахват юмруци, за да се наложат. Не съм в настроение да крещя, ритам и размахвам юмруци. Поне засега.

Тя започва да се съблича. Възнамерява да вземе душ, и то преди мен. Втурвам се в банята. Така ѝ се пада — сега ще ѝ се наложи да се гримира пред огледало, запотено от парата.

След петнайсет минути (нарочно пуснах гореща вода, за да се образува възможно повече пара) се загръщам с най-голямата кърпа в банята, влизам обратно в стаята. Силвана се преструва, че не ме забелязва. Съблича се и влиза в банята, без да я е грижа, че някой (тоест аз) ще види пищното ѝ голо тяло; появява се чак след един час, носи копринено черно бельо, все едно ни предстои нощ в клуб „Зед“.

Сяда пред тясната тоалетка, започва да се гримира, без да се съобразява, че ми пречи да гледам някакъв филм с Кларк Гейбъл, досмешава ме, че прочутият актьор уж говори френски.

Нося най-елегантния си костюм на тънки райета. Знам, че изглеждам много шик. Когато съм с този костюм, мога да постигна каквото пожела. С облекчение забелязвам, че Силвана облича невзрачен кафяв костюм и зелено поло. В девет часа навън още е светло, но ние сме готови да се впуснем в нощния живот на Париж.

В десет без петнайсет влизаме в „Кафе дьо Флор“. Изпитвам усещането, че сме попаднали на следобедно пиене на чай. В голямата ярко осветена зала е шумно, атмосферата е някак... интелектуална, поразена съм от меките канапенца, тапицирани с яркочервено кадифе, на които са се настанили парижани и оживено бърборят. На ниските правоъгълни масички са поставени солници и панерчета с твърдо сварени яйца. Напуканите стени, боядисани в жълто, са почти скрити от грамадни огледала с потъмняла амалгама. От тавана с гипсови орнаменти висят богато украсени полилеи. Вляво има вита дървена стълба, която вероятно води към тоалетните на горния етаж.

Посетителите са предимно на възраст между двацет и трийсет години, но има и по-възрастни хора, явно постоянни клиенти — неколцина повеждат оживен разговор със сервитьора, който измъква молива, затъкнат зад ухото му, изважда малък бележник от чантичката на колана си.

Налага се да почакаме, докато се освободи маса. Оставаме до вратата, зад нас се образува опашка от други желаещи.

— Наближава десет, а тях още ги няма — мърморя, оглеждам просторната зала.

— Доколкото познавам Ронан, вероятно обикалят от кафене на кафене.

Скоро ни отвеждат до маса в дъното на помещението. Бързам да седна така, че да виждам вратата. Силвана започва да мърмори, че е с лице към стената, затова ѝ напомням кой завзе леглото до прозореца. Поръчва си кафе, а пък аз — чай, за да не си помисли, че ѝ подражавам.

Очакването ми се струва безкрайно. Очите ми като гвоздеи са приковани към вратата.

Мълчаливо отпиваме от чашите си.

Нищо не се случва. Хората на съседните маси разговарят помежду си, никой не ни обръща внимание. Прави ми впечатление, че

всички посетители са красиви като киноартисти. Наблюдавам как изящна жена с големи очи говори на приятеля си и от време на време докосва ръката му, а той задълбочено я слуша и кима. На друга маса разгорещено спорят група студенти.

Мъж с черно кожено яке, чорлава тъмна коса и набола брада чете книга. До него седи друг човек с мазна коса, който обаче поразително прилича на Брад Пит — взира се в една точка, от време на време свежда глава и записва нещо в бележника си — вероятно философските си прозрения.

— Умирам от глад — мърмори Силвана.

— Да се беше сетила по време на полета. Онези двамата може да се появят всеки миг.

— Да, бе! Искаш да се тъпча с пържен бройлер, пюре от моркови и омекнали кисели краставички. Не близвам подобни гадости — тя отново зачита листа с менюто. — Да си поръчам ли *omlette au crabe*?

— Това е омлет с омари.

— Знам, Джули, но дали го приготвят добре?

— Не ме питай — за нищо на света не бих докоснала подобно ястие.

Аз също преглеждам листа, който е нещо като тънка книжка с твърда подвързия. На първата корица има надпис: „Сен Жермен дьо Пре“ Следва текст: „rendez-vous au... Cafe de Flore“^[1] — цитат от „Пътищата на свободата“ на Жан-Пол Сартр. Отдолу е нарисувана с молив маса, върху която има кана за кафе, чаша и чинийка, вестник, писмо, пакет цигари и пепелник.

От притеснение стомахът започва да ме свива. Запалвам цигара, дръпвам дълбоко. Още не знам какво ще им кажа, когато ги видя. Може би ще е най-добре да действам по интуиция.

— Определено ще си поръчам омлет — заявява Силвана. — Дори с риск да получа хранително отравяне.

Посочва на сервитьора какво си е избрала, прелиства на друга страница, посочва нещо друго и казва на отвратителен френски:

— *Et harcots verts frais en salade, s'il vous plait. O, et un biere, un Tuborg s'il vous platt. Merci.*^[2]

— *Oui madame.*^[3]

— *Et pour moi, un cafe espresso double s'il vous plait.*^[4]

Без да мисля, изваждам мобилния телефон, вирам се в него. Оставям го на масата. За да се занимавам с нещо, отново зачитам менюто: croissants au beurre, pain aux raisins, pain au chocolat, blinis...^[5]

Сервитърът донася поръчката на Силвана и моето двойно еспreso. Тя си взима от отвратителното наглед ястие. От миризмата на морски дарове ми призлява още повече.

Приятелката ми продължава да се храни, междувременно е разгърнала менюто на страницата с десертите. Тъпче се с омлет като гладно псе, същевременно неодобрително цитира десертите, уж подигравателно бърчи чело: дали да избере „gâteau au chocolat Macao“ за десерт? Или „millefeuille“, каквото и да означава това. Или „tarte tatin (en saison)“. Или „pâtisserie du jour“? Или „cake frais“? Разбира се, всеки от гореизброените сладкиши е пагубен за фигурата ѝ.

Оставям чашата, придърпвам мобилния телефон, набирам номера на Никол. В ресторанта е толкова шумно, че чувам само някакво писукане, което смътно напомня на името Джулиан.

— Да му се не види, къде си? — изкрещявам.

Тя сепнато замълчава, сетне пита:

— Какво искаш да кажеш?

— Какво ли?

Повтарям сложния въпрос, състоящ се от седем думи, но тъпачката пак твърди, че нищо не разбира.

— Трябваше да бъдеш в „Кафе дьо Флор“. Закъсняваш!

— Ама ние наистина сме в този ресторант — тя се засмива, ала явно започва да се притеснява.

— Какво правиш в тоалетната?

— Моля?

— Какво правиш с часове в тоалетната?

— Джулиан, не сме в тоалетната.

— Чакай, да не е станала грешка? Става въпрос за ресторанта на булевард „Сен Жермен“ с червените канапенца и големите огледала.

— Точно така. На горния етаж сме.

— И горе ли има маси? Мислех, че там са само тоалетните.

— Разбира се, че има. Толкова е хубаво, Джулиан! Ронан пие само да не паднеш — ментов ликьор, аз — бира с ликьор от касис. Поднесоха ни скариди с чеснов сос. Бяха много вкусни, обаче се

радвам, че той ми каза какво представляват едва след като свършихме. Френското им название е много смешно. Чакай да ти го прочета...

Изключвам телефона, пъхам го в чантата си.

— Отиваме на горния етаж, Силвана. Зарежи противния омлет и ме следвай.

* * *

Придържаме се за дървеното перило и се изкачваме по скърцащото дървено стълбище покрай картини с изгледи от Париж, окичени на стените. В един момент сме принудени да спрем, за да пропуснем сервитьор с празен поднос. За моя изненада се озоваваме в неголяма зала с маси, около които са насядали посетители и оживено разговарят.

Веднага забелязвам Никол. Седи на дъгообразно канапе под прозореца със стъклопис в дъното на помещението. Изглежда прекрасно — нежна, невинна, сияеща от щастие. Погледът ѝ блуждае, явно се е замечтала. Издокарала се е с широка светлозелена блуза, която подчертава прекрасния ѝ слънчев загар, и кремав панталон. Изпод масата виждам краката ѝ. Носи сандали със златисти каишки. Виждам дори, че е лакирала ноктите си в светлочервено.

Отметнала е през рамо дългата си златиста коса, на ушите ѝ блестят прословутите обици висулки, които Ронан ѝ е купил от „Риволи“.

Тръгвам към масата. Вече виждам профила на Ронан, който чете вестник. Представете си, това е „Фигаро“ — вестник за интелектуалците! Вестник за Ронан — тъпакът-псевдоинтелектуалец.

— Май ще стане голям цирк — шепне Силвана.

Никол му казва нещо и се засмива. Той се усмихва, отпива от зеленикавия ликьор, отново се зачита. Въпреки че гледа към нас, Никол още не ни е видяла, толкова е погълната от мечтите си.

Бавно се приближавам.

Тя се оглежда.

Вдига поглед.

Вижда ме. Облещва се, устните ѝ колебливо потрепват. Изглежда така, сякаш широко ще се усмихне, ала в крайна сметка не успява.

Поглежда Ронан, за да ѝ потвърди, че не е полудяла. Учудването ѝ е оправдано — изведнъж се появихме като привидения от „Стар Трек“, но без специалните костюми.

Докосва рамото му. Обаче той е погълнат от четивото. Вече трябваше да е разбрала, че в списъка на приоритетите му тя заема далеч по-задно място от вестник „Фигаро“... Побутва го по-силно. Той отпива от чашата си, понечва да я остави на масата, поглежда към нас. Ръката му застива във въздуха.

Пребледнява, по-скоро посивява. Пристъпваме по-близо, атмосферата толкова се сгъстява, че можеш да я разрежеш с нож.

Никол се изтръгва от хипнотичното си състояние. Скача, прегръща ме, възкликва:

— Господи, как успя да ме заблудиш! Какво правиш тук? Защо не ми каза, че ще пътуваш до Париж? Нямах представа...

Стърча в прегръдките ѝ като твърд килим, навит на руло, но поне успявам да кажа „Здравей.“ Отдръпвам се, за да ѝ дам възможност да прегърне и Силвана, мрачно се вирам в Ронан.

Тя въодушевено възкликва, че не е очаквала такава прекрасна изненада, пита каква е причината за внезапната ни поява.

Не отговарям, Ронан също мълчи, съсредоточено бърчи чело. Така изглежда, когато го прецакат, но не знае кой го е извозил или още не е измислил как да си го върне. Мъчи се да овладее положението, поглежда ту едната, ту другата, очите му се стрелкат като на гущер.

— Господи! Не мога да повярвам, че сте тук! — изчуруликва Никол — усмихва се радостно, наклонила е глава, с длани обгръща лицето си. Бърборенето ѝ донякъде отслабва напрежението. — Ронан, това са новите ми приятелки Джулиана и Имелда, за които ти разказвах. Джулиана ме заведе в болницата след... след онзи инцидент. Не ме гледай така, няма начин да си забравил. Толкова съм ти разказвала за нея! И тя си пада по фън шуй...

Ронан определено не си спомня, освен това изобщо не се интересува от фън шуй.

Той отваря кутия цигари „Житан“.

— Ронан! — Никол го раздрусва за рамото. — Казах ти, че наскоро заедно със съпруга си Хелмут Джулиан се премести в нов апартамент... именно там, на терасата, вчера сутринта започнах да

рисувам новата „Чи“. А това е приятелката ѝ Имелда. Вчера се запознахме в зоопарка... Защо гледаш така? Какво ти е, любими?

Любими!

Никол разтревожено повтаря:

— Ронан, какво ти е? Ала той не отговаря.

Забравил е за нея, съсредоточил се е, изчислява вероятностите, преценява вибрациите, търси подходящите думи. И със сигурност ще ги намери.

— Не те слуша — промърморвам.

Никол въздиша.

— Не е от хората, които те изслушват — добавям.

— Не знам какво да кажа! — тя прави опит да се овладее. — Представям ви Ронан! — посочва любовника си, все едно е следващият гост в телевизионно предаване, усмихва се идиотски, сякаш току-що е избягала от лудницата.

Ронан явно още не е измислил подходящ отговор. Странно, но изглежда като олицетворение на спокойствието, невъзмутимо пуши цигарата си. С всяка изминала минута радостното чуруликане на Никол става все по-пресилено. Усмивката ѝ постепенно помръква. Озадачена е, не знае какво да мисли.

— Каква я мислехме, каква стана — промърморва Силвана.

— Здравей, Ронан — казвам учтиво. — Кан наистина е прекрасен град. Само дето времето е прекалено хладно за юли.

Само очите му се движат. Насочват се към мен като две димящи дула на пистолети. Силвана го гледа с презрение. Най-сетне той проговаря. Обръща се към Никол:

— Нямах представа кои са тези двете, нали?

Тя понечва да каже нещо, но от гърлото ѝ не излиза нито звук. Горкичката! Иска да отвърне, че „тези двете“ са новите ѝ приятелки Имелда и Джулиан.

Ала понякога се боиш да изкажеш на глас очевидното. Страхуваш се, че ако го изтъкнеш, небето внезапно ще се отвори, рояк демони със змийски езици оглушително ще се закискат, надсмивайки се на глупостта ти, на неспособността ти да прозреш истината, която се набива на очи. Разбирам я и я оправдавам.

Ронан се подсмива:

— Поздравления! Джулиан и Имелда! Колко оригинално! Особено името Имелда, което съответства на характера на дамата.

Никол се намръщва:

— Вие... познавате ли се?

— Може да се каже — отговарям.

— Какво става, Джулиан? С Хелмут ли е свързано?

— Не, няма нищо общо.

— Хелмут! — киска се Ронан.

— Хей, хора, плашите ме! Какво става?

Със Силвана сядаме до масата. Ронан дръпва от цигарата, усмихва се, поклаща глава. Невъзмутимо отпива от ликьора, оставя чашата. Изважда от кутията втора цигара, захапва я, небрежно драсва клечка от рекламния кибрит с надпис „Кафе дьо Флор“, издухва голямо кълбо белезникав дим. Обляга се на канапенцето.

Постепенно възвръща самообладанието и самоувереността си. Преценил е положението, вярва, че го владее.

— По-умна си, *отколкото* предполагах, Джулиан — произнася го, без да ме погледне.

— Не, ти си по-глупав, *отколкото* очаквахме — срязва го Силвана.

Никол е олицетворение на недоумението. Отчаяно иска някой да ѝ обясни какво се случва. Ала ние сме в плен на ужасно мълчание, което е още по-непоносимо на фона на оживените разговори в едно от най-шумните и посещавани заведения в Париж. Обръщам се към нея, казвам меко:

— Има нещо, което не знаеш.

— Какво?

— Да ѝ кажа ли, Ронан?

— Ако обичаш.

— Благодаря — поемам си въздух. — Никол, китовата фъшкия, която седи до теб, по една случайност е мой съпруг.

Невъзможно е да опиша удовлетворението и въодушевлението, които ме обземат. Сякаш камък пада от сърцето ми. Прекалено дълго пазих тайната в себе си.

— Ще потвърдиш ли, Силвана?

— Какво — за съпруга или за китовата фъшкия?

— И за двете.

Тя се мъчи да потисне усмивката си:

— И двете определения отговарят на истината.

Оковите ми се разкъсват, усещането за свобода е опияняващо.

Да бяхте видели реакцията на Никол! Все едно е героиня от филм на ужасите — буквално позеленява, но не от завист. Изражението ѝ е на човек, който току-що е открил примерно хлебарка в кофичката с кисело мляко. Трепери като лист, изглежда на ръба на нервен срив.

Притиска длани до страните си, обръща се към любимия си, заеква:

— Вярно ли е?

— Номерът им няма да мине — казва той, без да я погледне. — Да, преди две години минах под венчило с тази жена.

— Смята събитието за неприятно преживяване и се стреми да го забрави — казвам на Силвана, която изглежда така, сякаш ръцете я сърбят да го удуши.

— Знам — отговаря тя.

— Не съм съгласен с определението — красноречиво обяснява той.

— Не може да бъде! Сигурно сънувам. Кажете ми, че сънувам кошмар — мълви Никол.

— От известно време събирам смелост да ти го съобщя — казвам.

— Подло е да измамиш доверието на нищо неподозиращи хора — нагло обявява Ронан.

— Тъкмо ти ли го казваш? Какво нахалство! — процежда Силвана.

— Кажете ми, че сънувам кошмар — повтаря Никол. Устните ѝ треперят, гримът се стича по страните ѝ. — Повярвах ти, Джулиан...

— И аз вярвах на съпруга си, гадина такава!

— Ако обичаш, не я обиждай! — скастрия ме той.

— Извинявай, че те обидих, Никол! Извинявай, че ми сложи рога. Извинявай, че един ден намерих дрехите на двама ви, разхвърляни на пода, след като се бяхте чукали в леглото ми. Как можах да проявя така несъобразителност и да се прибера по-рано от очакваното? Извини ме, задето се обадох на Хари и той те смаза от

бой. Извинявай, че... да видим... о, да, извини ме, задето изпочупих всичко в къщата ти...

Бихте дали мило и драго да видехте израженията им.

— ... въпреки че беше адски забавно и изпитах дълбоко удовлетворение, особено когато счупих аквариума.

Никол е зинала (прилича на декоративна рибка), Ронан спокойно ме наблюдава, като че ли съм буболечка под микроскоп. Изведнъж ме побиват тръпки — ами ако попитат за котарака?

— И за да избегнем опасността все пак да ме помислиш за добър човек, Никол — добавям, — категорично заявявам, че любимото ти фън шуй е пълна глупост, по която могат да се паднат само умствено изостанали хора.

— Да не пропуснеш поршетото, Джули — подсеща ме Ронан.

— Опитай да компенсираш с виагра загубата му — подхвърля Силвана.

Подлецът невъзмутимо продължава монолога си:

— Нито пък изключително оригиналната рецепта за рибен сос. Не е за вярване, че в днешно време някои хора са способни на големи жестокости от варварите. Силвана забелва очи:

— Заслужаваше го, задник такъв!

Ронан обаче упорства:

— Също и картината на Никол, която ти...

— „Чи“ ли?

— Именно.

— На това картина ли му казваш? Беше бездарна цапаница. Никол, слушай внимателно какво ще ти кажа за твоите „произведения на изкуството“ — не си никаква художничка! Докато бях в ателието на тавана, разгледах „творбите“ ти — направо са смехотворни. А копието на „Чи“, което започна да рисуваш на моята тераса, е пълен боклук. Бас държа, че Ронан е на същото мнение, но може би е прекалено възпитан да ти го каже направо.

Той иронично подхвърля:

— Кой знае защо изкуствоведите в Париж не подкрепят становището ти. Да си вървим, Никол. Няма да се върна при нея.

— Смяташ, че съм дошла, за да те върна обратно ли?

Ронан не отговаря.

Ръцете ме сърбят да грабна някоя бутилка и да го цапардосам по слепоочието, само че се страхувам, че стъклото ще се счупи, а главата му — не.

— Тогава защо дойде? — пита той и става.

— За да предупреди горката Никол, че си боклук, както винаги съм подозирала! — намесва се Силвана.

— Теб някой питал ли те е? — процежда Ронан.

— Не ми е необходимо разрешението на един боклук, за да изтъкна очевидното.

Обаче на подлеца и окото му не мига.

— Защо дойде, Джули? — повтаря.

— Мислиш, че съм тук, за да те помоля да се върнеш, а?

Той свива рамене:

— Ако не е така, каква е причината?

Със Силвана се споглеждаме.

— Ронан, ти си зъл и отмъстителен измамник — дори и сега сякаш ти прави удоволствие да ме измъчваш. Дано на Никол не се наложи да изтърпи всичко, на което ти ме подложи, защото я харесвам... въпреки че ми причини много страдания.

Тя опечалено се взира в мен, очите ѝ са замъглени от сълзи. От време на време конвулсивно потръпва.

— Била си път чак до тук, за да ни кажеш, че я харесваш, така ли? — подсмивва се Ронан.

Нещо се пречупва в мен.

Спокойно заявявам, че с брака ни е свършено.

— Добре — той пресушава чашата си.

Изправям се. Силвана също става.

Но преди да им обърна гръб и да се отдалеча, ми хрумва нещо:

— За малко да забравя — поздравления, Ронан.

— За какво?

— Задето си осъществил една от най-големите си цели в живота.

— И каква е тази цел?

— Да станеш баща.

Още щом го изричам, усещам, че съм направила гаф. Няколко секунди Ронан не реагира, после с каменно изражение се обръща към Никол. Тя само свежда поглед.

Обръщам се, със Силвана минаваме покрай няколко маси, без да обръщам внимание на посетителите, които любопитно ни зяпат, защото са станали неволни свидетели на малката ни драма.

Излизаме от ресторанта, тръгваме по ярко осветената улица. Отминаваме кафене „Дьо Маг“, изведнъж спирам. Колко приятно е вътре! Ще ми се да пийна нещо, и то по-силно. Не всеки ден се случва да зарежеш съпруга си — случаят трябва да се полее. И тъй като сме във Франция, ще го отпразнуваме с коняк.

Освен това ще откача, ако не се подкрепя с малко алкохол.

Влизаме, намираме свободна маса до витрината, Силвана поръчва два коняка. Мълчим и гледаме хората, които са насядали около масичките под червения брезентов навес.

След няколко минути пред погледа ми се мярва зелената блуза на Никол. Двамата бързо минават край кафенето, Ронан е навел глава, върви няколко крачки напред. Не ни забелязват. Внезапно ми дожелява за младата жена с размазан грим.

Спират на светофара на ъгъла. Тя хваща Ронан за ръкава, но той се дръпва, прокарва пръсти през косата си.

След миг завиват зад ъгъла, вече не ги виждам.

Дълго се вирам през витрината.

Когато свеждам очи, на масата пред мен има чаша с коняк.

---

[1] Среща в... „Кафе дьо Флор“ (фр.). — Б.р. ↑

[2] И пресен зелен боб в салатата, моля и една бира Туборг, моля. Благодаря, (фр.). — Б.р. ↑

[3] Да, госпожо, (фр.). — Б.р. ↑

[4] А за мен едно двойно кафе еспресо, моля. (фр.). — Б.р. ↑

[5] Кроасан с масло, хляб със стафиди, хляб с шоколад, блини... (фр.). — Б.р. ↑

Познайте коя жена, ухилена до уши, ни чака на летището в Дъблин.

Вече знае за края на брака ми — тази сутрин ѝ телефонирах от Париж. Казах ѝ, че подозренията ми са се сбъднали — оттук насетне животът ми ще бъде „безронанова“ зона. Тя изпадна във възторг от новината.

Попита с кой полет се връщаме в Дъблин. Казах, че не е необходимо да ме посрещне на аерогарата, но тя продължи да настоява. Обясних, че ще отида направо в новия апартамент и че искам известно време да остана сама, поради което идването ѝ на летището ще бъде безпредметно. Тя заспори, че много обичала аерогарите. Обещах следващата събота да я заведа на летището, да си поръчаме сладолед в сладкарницата и да наблюдаваме пристигането и излитането на самолетите, обаче тя каза, че обича летищата само днес. Повторих, че искам да бъда сама, тя ме парира с въпроса защо тогава съм със Силвана.

Забраних ѝ да ме посрещне.

И какво направи тя? Още щом влязох в терминала за пристигащи пътници, я видях — усмивката ѝ беше широка като самолетна писта.

Сигурно е щастлива, защото си въобразява, че след като Ронан вече го няма, ще може завинаги да остане в моя апартамент.

Прегръща ме, заявява, че няма да ме пусне в „новото ми жилище“, защото ѝ било омръзнало да готви само за себе си, после прегръща Силвана, по-скоро се покатерва върху нея, защото приятелката ми е много по-висока.

— Радвам се да те видя отново, Гъртруд — киска се Силвана, потупва я по гърба.

Двете умират от щастие, че завинаги съм изкоренила от живота си Ронан, ала аз не споделям радостта им. Единственото ми желание е да се затворя в новото си жилище и да плача. Без заобикалки го казвам на мама.

Обаче твърдоглавата старица обявява, че ще напусне аерогарата само ако похапне в закусвалнята. И ако научи подробности за смъртта на един брак, просъществувал две години.

Качваме се на ескалатора, влизаме в закусвалнята.

Двете се нареждат на опашката, аз сядам, за да запазя масата.

След десет минути Силвана пристига и мърмори, че мудният персонал на заведението трябва да бъде уволнен. Носи поднос, отрупан с чаши кафе и кока-кола, кексчета и други сладкиши. Мама, която в сравнение с приятелката ми прилича на джудже, наперено върви пред нея, усмихва се, кокетно размахва чантата си.

Поставят пред мен чиния с грамадно парче пай с боровинки, както обикновено започвам да протестирам. Мама ме съветва да престана да се държа като разглезено и глупаво момиченце — била съм прекалено слаба, трябвало да се храня по-добре. Освен това било нездравословно да гладувам като моите предци — вероятно намеква за големия глад в нашата страна, когато е била унищожена цялата реколта от картофи.

Подсещането за тази трагедия явно не се отразява на апетита й, защото веднага хваща вилицата. Силвана също. Няколко минути се занимават само със сладкишите си и мълчат, а около нас се плиска шумното море от пътници, от високоговорителите се носят гръмки гласове.

Нито едната, нито другата се сети да ме попита как се чувствам след раздялата със съпруга си. Няма въпроси от рода на „Ще се справиш ли сама?“ (Не!), „Ще подредиш ли живота си отгук насетне?“ (Не!), „Необходима ли ти е помощ?“, нито дори „Има ли някой, когото искаш да убиеш?“

Нито думичка по въпроса. Само дъвчат и отпиват от чашите си.

Накратко, майка ми сякаш не е съпричастна към страданието ми. Странно, като се има предвид с какви грижи ме обсипваше, преди да замина за Париж. Такава си е — не ми обръща внимание, когато мисли, че се справям с живота. Но реши ли, че съм нещастна, се превръща в олицетворение на съпричастието.

Благоволява да проговори, едва след като омиа и последната трохичка от сладкиша:

— Е, Джули, не си ми казала почти нищо за онази Никол.

Без да се усетя, думите ми започват да се изливат като порой. Разказвам ѝ цялата история до най-малките подробности като например обиците, купени от „Риволи“. Запълвам всички празноти — взаимоотношенията на Никол със семейството ѝ, връзката ѝ с Хари, картините ѝ, вманиачаването ѝ по фън шуй, как Ронан се е запознал с нея, намеренията му да бъде неин агент и да представи в Париж платната ѝ като произведения на оригинална млада художничка, как унищожих поршето и обзавеждането в дома на Никол. Добавям, че не съм виновна за погрома в кабинета на Ронан, въпреки че съм се изкушавала да изпочупя всичко.

Майка ми е завладяна от разказа. Възхитена е от способността ми да действам подмолно, стъпка по стъпка да изпълнявам плана си, преди да се стигне до неизбежния край. (Силвана кима в знак на съгласие, отпива от кока-колата.) Благодарни ми, защото съм проявила съобразителност и не съм споделяла неприятностите си с нея, за да не я тревожа. Сега ѝ станало ясно защо не съм ѝ казала за новия ми апартамент, затова не ми се сърдела.

Заявява, че онази Никол е „голяма тъпачка“, щом не се е досетила, че съм съпругата на Ронан. Обаче той бил още по-тъп, защото не се е усетил, че Джулиан, за която любовницата му не престава да говори, преди две години е сложила на пръста му венчалната халка.

Разбира се, неочакваната ѝ подкрепа ми действа успокояващо.

— Ще те попитам нещо, мамо. Как разбра, че той има любовница?

— Намерих на терасата обгорена снимка от сватбата ви.

— О, не!

— След като не открих албума, разбрах, че нещо не е наред. Миналата събота се обадох на Силвана и тя потвърди подозренията ми.

— Трябваше да ѝ кажа, Джули — оправдава се приятелката ми, за пръв път, откакто я познавам, изглежда неуверена и гузна.

— Затова ли пробута на Ронан рибения сос, мамо? Вече си знаела, че ми изневерява, така ли?

Тя широко се усмихва:

— Да, това е една от причините. Но има и нещо друго млади мъже като него трябва да консумират пълноценна храна.

— Но най-невероятното е, че му каза какво си му пробутала.

— Признавам, че ми достави неопишуемо удоволствие.

Мама продължава да се подхилва, небрежно посяга към чинийката с плодовия пай. Обръщам ѝ внимание, че сладкишът е поръчан за мен. Тя ме подсеща за изявлението ми, че не го искам, взима си голямо парче, побутва чинията към Силвана.

— Вземи си и ти. На моите години не трябва да прекалявам със сладкото.

Приятелката ми охотно приема щедрот предложение.

Знаете ли, щеше да бъде почти забавно, ако паят не изглеждаше толкова съблазнителен. Апетитът ми постепенно се възвръща, а скъпата ми майчица ми открадна десерта — седи срещу мен и се тъпче, прилича на усмихнат лаком робот. Казва си, че е живяла и страдала достатъчно дълго, следователно вече не бива да се лишава от удоволствията. Затова лишава мен. Обаче се храни толкова изискано, все едно не става въпрос за първичен инстинкт — взима си от чинията ми малко парченце, бавно поднася вилицата към устата си, дъвче бавно. Като я гледа, човек би си казал, че е я графиня, я херцогиня.

Все пак майките са същества, които са изтърпели толкова унижения и страдания, че само няколко минути в тяхната компания са достатъчни да ти върнат оптимизма. „Нека си похапне — мисля си. — Какво друго ѝ е останало?“

През следващите шейсет минути одумваме мъжете. Всъщност „одумваме“ е меко казано — точната дума е „ругаем“.

Кое то със сигурност е едно от най-приятните забавления.

* * *

В крайна сметка мама ме придумва да се върна у дома заедно с нея. Завежда ме в кухнята, казва ми да седна до масата. Разридавам се, защото накъдето и да се обърна, още усещам миризмата на Ронан. Тя ми приготвя чай и започва да мие някакви съдове, като ги удря така, сякаш иска да пробие дупка в умивалника. Свършва, избърсва си ръцете, налива си чаша чай, сяда до мен. По изражението ѝ забелязвам, че си е навила нещо на пръста.

— Джули, имам въпрос, но искам незабавно да вземеш решение.

— Какво решение? — прошепвам, обзема ме паника.

Тя въздиша.

Съветва ме да се наплача на воля, дори часове наред да блъскам главата си в стената, да оплаквам съдбата си, да удрям с крак.

Казва, че няма нищо лошо да ридая отчаяно заради загубата на човека, когото наричах „съпруг“, да се потопя в океан от страдание, отчаяние, безнадеждност и самообвинения, да ми се иска да умра, защото сърцето ми е разбито...

Но само при условие, че самосъжалението ми продължи не повече от трийсет и шест часа.

— Това пък защо? — питам намръщено. Мисълта ми е, че когато човек изпитва удоволствие да страда, никой няма право да му налага ограничения.

— Защото в понеделник се връщаш на работа.

— Чакай малко!

Обаче тя продължава с пълна пара — в понеделник в седем и половина съм щяла да започна нов живот. При необходимост щяла да ме хване за косата и да ме измъкне от леглото.

Ето защо съм разполагала с трийсет и шест часа, за да страдам, но нито миг повече — Ронан не го заслужавал. Нямало да ми позволи да се поболее от мъка, да повторя грешките й. Пропиляла била прекалено много време, докато разбере, че не си струва да си пропилява времето заради баща ми, и не виждала причина да не стигна до същото заключение, но за ден и половина.

Има право. Работата помага да прогониш нежеланите мисли. Пречи да се отпуснеш. Напомня ти, че притежаваш ум и способности, въпреки че бракът и животът ти са в руини.

Признавам, че работата като адвокат ми допада, особено делата за телесни повреди. Практиката показва, че в повечето случаи потърпевши са мъжете. Забравяш мъките си, когато ги гледаш как страдат.

Може би още съм като замаяна... Не зная... Може би съм в дълбок ров, а мама спуска на дъното въжената стълба на надеждата, та да се вкопча в нея, когато напълно осъзная жестоката истина.

— Между другото, мила, имам една идея.

— Така ли? Каква?

— Ще ти направя предложение, на което не ще устоиш.

— Продължавай.

- Двеста хиляди за апартамента.
- Облещвам се от изненада:
- За този апартамент ли?
- Решавай — няма да повтора предложението.

Един декемврийски ден

Няма никакво съмнение. Не съм се припознала.

Стоя до перилата на градината на покрива, вирам се в парка. Всъщност съм тук, за да просна прането — през тази зимна утрин духа силен вятър. От панера, който съм сложила на стол, изваждах влажни блузи, пуловери и други дрехи, все купени от скъпи магазини, докато зърнах привидението, сякаш паднало от небето.

Всичко наоколо сякаш замира. Тъкмо щях да защипя втория крачол на панталона, сега безползната щипка стърчи между пръстите ми като човка на патица, готова да ме ухапе.

Изглежда, така ми е писано — през известни периоди животът ми върви гладко, изведнъж без предупреждение ме връхлита лавина от нещастия.

Кутсузлийка съм по рождение — няма друго обяснение. В тялото ми се съдържат звездни минерали и като магнит привличат всички злини на света, но именно в момент, в който ми върви като по мед и масло.

Чувствам се така, сякаш са ме простреляли. Обръщам се, защипвам втория крачол, сякаш не съм забелязала нищо — дано поведението ми е убедително.

Ще бъда ли някога свободна?

Първо изневерите на баща ти разрушават невинността и спокойствието на детството ти. С майка ти събирате парчетата, облени в кръв и сълзи, юношеството ти е море от депресия, но поне в живота ти няма мъж, който да те потиска.

После постъпваш в университета и се запознаваш с някого.

Омъжваш се за него, две години живееш щастливо, мечтаеш да имаш деца, изведнъж откриваш, че съпругът ти те е мамил. Стремително се понасяш надолу по наклонената плоскост. Полагаш усилия да спреш, да преодолееш страданието, да забравиш миналото... и какво се случва?

Някой звъни на вратата ти.

Все едно не си го чул. Няма да отвориш.

Изваждам от панера поредната дреха, с две щипки я прикрепвам на въжето. Обичам щипките през зимата — тогава в тях не се развъждат паячета, които тъкат мрежите си около въжето за пране, за да ловят миниатюрни мушички. Имам фобия към паяжините и онова, което загатват.

На вратата отново се звъни.

Който и да е, не ме интересува.

Чувствам се като чайка с прекършено крило, но не се тревожа. Знаете ли защо? Защото с всяка изминала седмица крилата ми все повече заякват и макар още да не мога да летя, да правя лупинги или да кръжа в небето като орел, поне съм в безопасност, ако внезапно получа умопомрачение и като изплашено котенце се сгуша в ъгъла; пък и Силвана и мама ще бъдат до мен и със словата си ще ме обвият в защитна капсула.

Осъзнаването, че по всяко време мога да разчитам на емоционалната им подкрепа, ми дава увереност, че ще оцелея след тази непрогледна нощ на душата.

Мъченицата Джули, разпъната на кръста!

И все пак...

Все пак още не съм силна. Още не съм предишната Джули. След време ще заякна достатъчно да полетя, но няма да мога да се извися в небето, освен това непрекъснато ще бъде изложена на опасността да се блъсна в комин или в телевизионна антена, да бъде разполовена от кабел или да бъде смазана от паднала сателитна чиния (според фън шуй сателитните чинии оказват отрицателно въздействие). Още се боя да не загубя съзнание, ако парашутът ми не се отвори, докато падам, порейки заразеня градски въздух, и се разплескам на тротоара като кучешко испражнение, без да дойда в съзнание, за да опиша преживяването.

Именно заради това не желая да отворя външната врата. Звънецът издрънчава за трети път.

Искам само нежеланото вмешателство в живота ми да си отиде, да ме остави на спокойствие. Ще оцелея, но при условие, че хора, които искам да бъдат замразени в капсула и изпратени на Марс, не решат ненадейно да се появят под формата на лавина.

Изваждам от коша три чифта, смачкани на топка, дантелени бикини, окачвам ги на въжето, като решавам, че им стига само по една щипка.

* * *

Последните шест месеца бяха кошмарни. Защо смятате, че Силвана и мама още се редуват да спят при мен? Защото съм възвърнала равновесието си ли?

Очевидно още се страхуват да не легна във ваната и да си прережа вените. Превърнах се в бreme за тях, в проклятие за ежедневието им. Сякаш се препъвах и падах по улица, осяна със скръб, а те винаги бяха до мен да ме изправят на крака. По едно време станах противна дори на себе си и помолих Силвана повече да не идва. Ненавиждах се не само заради слабостта си, но и заради онова, което ѝ причинявах. Ала като всички верни приятелки тя отказа да ме послуша.

Мама също беше истински ангел... по собствения ѝ неподражаем начин.

Но мисълта за самоубийство не ме напускате. Хрумвах ми различни начини да прекъсна недостойния си живот. Ала така и не осъществих най-лесния — да се хвърля от терасата с изглед към парка. Може би не го сторих заради Силвана — тя бдеше над мен почти денонощно и никога нямаше да си прости, че не го е предотвратила.

Може би дълбоко в сърцето си не желяех да правя глупости — исках само да погледна на смъртта от друг ъгъл, за да си докажа, че още си струва да живея.

А може би не се хвърлих от терасата, защото това щеше да довърши мама. Кофти е да живееш заедно с нея, но представяте ли си какво ще бъде да ни заровят в един гроб? Истински кошмар! Да, най-вече поради тази причина се отказах се да посегна на живота си.

Един ден обаче бях на косъм от смъртта. Бях се напила — намирам си оправдание да злоупотребявам с алкохола, когато рационалното поведение започва да ми тежи. Съчиних предсмъртно писмо до Ронан, в което го обвинявах, че ме е тласнал към фаталния край, пяхнах го в плик, адресиран до Люсиен Морел, с молба до

французина да му го препрати. Залитайки, някак си се добрах до най-близката пощенската кутия, после седнах зад волана на върнатата ми кола и заобикалях из предградията в търсене на стена, в която да се блъсна.

Все не намирах каквото ми трябваше.

Или хлапета играеха тенис или футбол, или пътя ми препречваха стълбове на уличното осветление, автомобили или кучета (вероятно си спомняте вродената ми любов към дивата природа). Или пък наблизко се навъртаха хора. Не исках да ме зяпат, когато със смазани кости и обляна в кръв, изпусна сетния си дъх. Изтръпвах при мисълта, че ще ме положат в метален ковчег, ще срещат косата ми, ще прикрият с фон дьо тен раните по лицето ми, ще отразят погребението в рубриката „Световни новини“.

Накрая намерих подходяща стена, само дето разполагах с един метър разстояние да постигна ускорение от сто и двайсет километра в час. Ако се блъснеш в нея, най-много щях да получа натъртвания и охлузвания.

Обзе ме отчаяние.

Отказах се от самоубийството и се върнах у дома. Изведнъж си спомних писмото.

Цяла нощ не мигнах. В шест сутринта заставах на стража до пощенската кутия, въпреки че служителят прибираще първата поща едва в осем часа. Най-сетне той се появи, помолих го да ми върне писмото.

— Забранено е, госпожице.

— Това е предсмъртно писмо — казах преспокойно, въпреки че съзнанието ми още беше замъглено от алкохола и умората.

— Не мога да наруша правилника, госпожице.

Разкрещях се на бедния човек, после се овладях и учтиво го помолих да прецени дали съм жива или мъртва.

Не след дълго той извади купчина писма и затърси плика, адресиран до Люсиен Морел, накрая ми го връчи.

Изгорих го в умивалника. Докато изплаквах пепелта, изведнъж ми хрумна, че съм кръгла глупачка, задето не бях отишла на доковете — там имаше богат избор от стени във всички разцветки, форми и размери.

Докривя ми още повече, цели две седмици не станах от леглото (в дома, в който доскоро живеех със съпруга си), въпреки усилията на мама да ме мотивира с ласкателства, кафе, шоколадова торта, подкупи и заплахи, че ще ме остави да умра от глад. Тя се мъчеше да ме окуражи, настояваше, че стремежът към самоунищожение не е заложен в мен по рождение, само съзнанието ми „временно е изключило“. Благодарих ѝ за информацията, обърнах ѝ гръб, помолих я да не ми досажда.

Настана гробовна тишина; изкушавах се да се обърна да проверя дали не съм обидила мама, но не го направих от прекалена гордост. Именно тогава разбрах, че искам да живея.

* * *

Този тъжен период от живота ми вече отмина. До голяма степен благодарение на прекрасната ми приятелка, която неотлъчно беше до мен, дори когато я молах да ме остави сама. Разбира се, благодарна съм и на мама.

На вратата се позвънява за четвърти път. Това вече прилича на тормоз.

Грабвам празния панер, слизам по спираловидната стълба. Няма да издържа. Не мога. Ще издържа.

Излизам от апартамента, качвам се на асансьора. На партера вратата се отваря, през стъклото на входната врата виждам натрапницата, която се е навела към домофона. Косата ѝ изглежда по-светла от преди, но може би е боядисана от парижки стилист. Тя носи лимоненожълто яке, кремав пуловер и кафяв панталон, държи някакво пакетче.

Приближавам се до остъклената врата, отварям я, натрапницата подскача, обръща се към мен. По лицето ѝ се изписва облекчение, хваща се за сърцето:

— Ти си, Джули!

— Да, можеш да ме наричаш Джули — съкратено е от Джулиан.

— Изплаши ме.

— Май ми е станало навик — облягам се на отворената врата, за да покажа, че нямам време за губене.

Тя не се държи с мен като преди. Не засиява, не кима въодушевено. Променила се е. Движи се с леко наведена глава, под очите ѝ има дълбоки сенки. Изглежда отчаяна и съсипана.

Може би все пак изпитва угризения, че ми заби нож в гърба.

— Защо си дошла?

— Ами... търсих те по мобилния телефон, но разбрах, че си сменила номера си.

— Да. Не желая да ме безпокоят досадници като теб.

— Искам да поговорим.

Нещо ме свива под лъжичката:

— За котарака ли си дошла?

— Не — прошепва тя.

— Може би за статива — подхвърлям, тайно изпитвам облекчение, че може би е забравила за съществуването на Макс.

Тя казва, че не е дошла и за статива.

— Тогава защо? О, сетих се — искаш да се извиниш, задето разби брака ми. Да обясниш, че не се гордееш с постъпката си. Че си

подла гадина. Затова ли си дошла? Надяваш се да ти простя, за да се върнеш в Париж с чиста съвест, така ли?

Устните ѝ се разтягат — не съм сигурна дали в усмивка или ѝ се иска да заплаче. Протяга ми двете си ръце. Държи нещо, увито в бяла мека хартия.

— Какво е това?

— Искам да ти го подаря.

— Какво е?

Тя пристъпва към мен, подава ми увития предмет. Не посягам да го взема, само се вирам в него.

— Вътре са моите порцеланови патици — обяснява тя.

— Онези оранжевите ли?

Тя кимва.

— О, издадох, се. Няма откъде да знам, че са оранжеви.

— Най-добре да ги държиш на масичка в югозападния ъгъл на спалнята ти. Те символизират вярност и щастие. Носят късмет на съпружеските двойки.

— Ти какво, боя ли си търсиш?

Тя разгръща хартията, отвътре щръкват човките на двете оранжеви порцеланови патици.

— За вас с Ронан са — обяснява. — Искях да ви ги дам, преди да замина за Амстердам. Вече няма да ми трябват.

Скръствам ръце, измервам я с леден поглед:

— Какво ще правиш в Амстердам?

— Няма да се върна в Париж, Джул... Джули.

— Защо?

— Ще живея в Амстердам. Заедно с брат ми и съпругата му. Уредил е да ме назначат в неговото училище като преподавателка по английски.

— Изглежда съблазнително.

— Полетът ми е в три часа. Оставих багажа си на летището — повече няма да се върна тук.

— Ами Ронан? — питам със свито сърце.

— Свършено е, Джули.

За миг не мога да осъзная значимостта на думите ѝ.

— Какво е свършено?

— Ронан ме изостави.

— Кога?

— Преди три дни.

Засмивам се:

— Дай му малко време. След няколко дни либидото му ще се пробуди.

Тя поклаща глава, изглежда така, сякаш ще избухне в плач.

— Вдигна ми грандиозен скандал, обвини ме, че съм злоупотребила с доверието му, като съм източила парите от кредитната му карта. Едва миналата седмица получи банковото извлечение за юни, защото си бяхме сменили адреса. Дадох му отчет за около четири хиляди паунда, в които бяха включени покупките в Париж. И красивият швейцарски часовник, който му подарих в знак на благодарност, че организира изложбата ми. Но той ме обвини в лъжа, настояваше, че липсват още хиляда и петстотин паунда, похарчени в „Браун Томас“ за скъпи дамски тоалети.

— Разбирам.

— Буквално беше побеснял заради парите. Казах му, че може да ги е похарчила... да ги е похарчил някой друг. Обаче той не ми повярва, защото през същия ден бях купила роклята с цвят на праскова... Скандалът избухна по повод на парите, но от известно време нещата помежду ни не вървяха. Забелязвах, че Ронан се е изнервил. Изкуствоведите не харесаха прерисуваната „Чи“, от този момент всичко тръгна надолу. Причината е в мен, Джули, не те обвинявам, задето изгори оригинала.

— Благодаря.

— Мисля, че Ронан ме напусна именно заради това. И защото не можа да понесе мисълта, че ще става баща. Едва изчака да се роди детето и ме напусна — добавя, че Деби се е родила миналата седмица.

Значи има дъщеря.

Започва да разказва за красивото си момиченце, но аз я слушам с половин ухо. Облягам глава на остъклената врата, дишам дълбоко. Бебе! В сърцето ми постепенно се промъква усещане за самота и отчаяние, осъзнаване за огромната пропаст в живота ми, за празното сандъче за съкровища, скрито в мен.

Не бива да мисля за това! А за какво? Например за подаръка й.

— Ако не ме лъже паметта, ти каза, че тази патици са ти помогнали да спечелиш любовта на съпруга ми.

Никол колебливо кима.

— А сега, след като сте скъсали, ги пробутваш на мен.

— Не разбираш... — тя стиска оранжевите порцеланови фигурки, пръстите ѝ са като решетки на клетка. — Вече си давам сметка, че Ронан не ме е обичал. Въобразявах си, че детето ще промени чувствата му. Но ти се оказа права — обичал е само теб...

— Сигурно е било ужасно — прекъсвам я.

— Аз...

— Говоря за раждането. Болеше ли?

— Доста.

— Радвам се.

— Джули, чуй ме, той наистина те обича.

Нервите ми не издържат:

— Леле, каква съм късметлийка! Той ме обича! Ура! За какво ми е тази безполезна информация? Минах през деветте кръга на ада. На теб случвало ли ти се е?

Тя само ме гледа, след малко прошепва:

— Искан да те види.

— Ще му изпратя снимка.

— Каза, че ще направи всичко възможно да закрепите брака ви.

— Да, бе! Използвал го е като повод да те зареже.

— Не е вярно, Джули. Каза го и тази сутрин в самолета.

— Заедно ли пътувахте?

— Да. Връща се при теб. Следобед ще отиде в апартамента...

— Тук е моят дом! — прекъсвам я. — Нали не си му съобщила адреса?

Тя се заклева в паметта на майка си, че не му го е казала.

— Добре. Махай се.

— Джули, знам, че с нищо не мога да компенсирам страданията, които ти причиних.

— Няма да повтарям!

— Искан само да ти кажа, че...

— Върви си!

— Извинявай за всичко.

— Не искам да те слушам.

— Моля те!

— Пет пари не давам какво ще ми кажеш. Съсипа живота ми. Вземи си тъпите патици и повече да не съм те видяла!

Никол се вира в моята стена от омраза, устните ѝ потръпват. Не ми е мъчно за нея. Не заслужава състрадание. Има дете от съпруга ми. Тя е улиčníца. Не искам да имам нищо общо с нея.

Никол горчиво се разридава.

Безучастно я наблюдавам. Искам да бъде жестока. Да я гледам как страда. Разруши брака ми, причини ми неописуема болка, а си въобразява, че ще ѝ простя, ако се извини и ми подари грозните патици. По-глупава е, отколкото смятах. Мразя я.

Мразя себе си.

Има и нещо друго. Нещо в мен. Чувство, което ме ужасява. Страхувам се, отвращавам се от мислите си. Пред мен стои един дълбоко нещастна жена, а единственото, което ми хрумва да ѝ кажа, че: „Като престанеш да цивриш, веднага се разкарай и повече не се мяркай пред очите ми!“ За отмъщение ли копнях през изминалите кошмарни месеци? Наистина ли искам тя да страда, задето ми е отнела безценна златна верижка, но с една непоправимо слаба брънка, за която не подозирах?

Гледам измъченото ѝ лице, върху което страданието е оставило отпечатъка си, сълзите ѝ отмиват омразата ми.

Казвам ѝ да престане да плаче, каня я у дома да изпие чаша чай и да хапне нещо.

Тя отказва — сгрешила е, като е дошла да ме види, така само влошила положението. Щяла да повика такси по мобилния си телефон и повече да не ме безпокои. Изобщо не е трябвало да идва...

Прекъсвам я, нареждам ѝ веднага да дойде с мен, иначе ще направя сцена.

Никол пъха в джоба си порцелановите патици, обръща се, тръгва нанякъде. Понечвам да я последвам, но тя спира до ниската стена край входната врата, скрита зад голямо иглолистно дърво в керамична саксия. Взима от стената раничка и я премята на гърба си, посяга за нещо друго.

Веднага разбирам какво е — чанта за носене на бебе.

Отново се обръща към мен, през сълзи повтаря, че съжالياва за всичко, което ми е причинила, че се надява един ден да намеря сили да ѝ простя. Понечва да се отдалечи.

— Никол!

Тя спира, но остава с гръб към мен.

Заповядвам ѝ незабавно да се качи в жилището ми, преди да съм вдигнала скандал.

Тя колебливо се обръща, навела е глава, изглежда самотна и изоставена.

— Вече ти причиних достатъчно страдания! — проплаква.

— Влизай бързо, че вратата ще се заключи и ще останем навън.

Никол влиза във фойето. Вратата се затръшва след нас. Тя вдига чантата, за миг сърцето ми престава да бие. Мъничката има поразителни очи. Ангелското ѝ личице е снежнобяло. Милвам я по страната, челцето ѝ се бърчи като ръкавица. Пъхам кутрето си в ръчичката ѝ, пръстчетата ѝ като миниатюрен октопод се вкопчват в мен. Типичната бебешка миризма ме разстройва. Никол тъжно се усмихва. Казва, че Деби ме харесва.

— Наистина ли? — прошепвам, сърцето ми се свива. Нежно докосвам малката главица, покрита с пух, Деби надава вой като сирена. Може би е гладна. Бебетата плачат, когато са гладни, нали? Или пък не понася допира ми.

Никол ми подава чантата, изважда Деби, прегръща я. После, за да провери как ще реагирам, ме пита дали искам да я подържа.

Спокойно можех да откажа. Можеше да заявя: „Не ми я давай, изпускам бебетата като неопитен жонгльор (само че няма да ми повярва, защото не съм имала дете).“ Можех да кажа: „Бебетата ме изнервят, събуждат психопата в мен. Дръжте ги далеч от мен, защото в свободното си време ги убивам. Вместо бебето ми дай патиците — така е много по-безопасно.“

Можеше да кажа: „Махай се от очите ми, пачавра такава! Дано пукнеш от лоша болест!“

Но не! Въпреки че сърцето ми се къса, като кръгла глупачка взимам в прегръдките си резултата от прелюбодеянието на съпруга ми.

Представям си как Силвана ме предупреждава, като размахва пръст: „Бебетата изглеждат симпатични в люлката, но действителността е съвсем друго. Да имаш бебе означава да те опикават, да повръщат и да се изхождат върху теб не само три години, но (казано в преносния смисъл) до края на живота ти.“

Обаче това сякаш вече е без значение; приятно ми е да гушкам Деби. Искане ми се да я прегръщам вечно. Учудващо колко леко е това вресливо създание, увито в малко розово одеяло. Взира се във влажните му очички, става ми хубаво на душата.

За броени минути ревливата мечта превръща ръкава ми в мокра носна кърпичка. Нежно я полюшвам, милвам главичката ѝ, гальовно ѝ шепна, все едно съм от ония плодовити италианки, които всяка година раждат по едно дете. Скоро тя престава да плаче.

— Вече те обикна — усмихва се Никол.

— Така ли мислиш?

Не ми се ще да я сложа обратно в преносимото ѝ легло. Това съвършено същество, от което лъха специфичното ухание на бебе, се прокрадва в сърцето ми. Държа с две ръце мъничката фея, които се лигави и драска ухото ми (дали харесва майчинското ми отношение?). Притиска главичка до шията ми — полюшвам я, говоря ѝ, нежно галя челото ѝ, приглаждам пухестата ѝ руса косица, целувам бузките и нослето ѝ, тя издава звуци, напомнящи кашлица, което може би е бебешката версия на смях, аз пък ѝ гукам.

Тя се усмихва и заприличва на сбръчкан старец.

Питам се дали майчинството е истинското ми призвание. Може би сгрехих, като се посветих на професията си. Трудното изкачване към върха, жестоката конкуренция, самодисциплината, неуморното събиране на факти, хладнокръвното излагане на аргументи... какво получаваш накрая? Пари. Високо обществено положение. Престиж. Власт. Последен модел MGі. Мезонет с изглед към океана. Възможност да посещаваш най-скъпите курорти и ресторанти.

Но с кого? С човек, който вече не желае да бъдете заедно ли? Имат ли значение богатството и престижът, когато всяка вечер се чувстваш като емоционална развалина, а у дома те чака жена, която е олицетворение на емоционалния банкрут? Имат ли значение, когато имаш усещането, че си в капан? Когато най-прекрасните преживявания са толкова простички, толкова достъпни... от тях те разделя само едно позвъняване на вратата.

Деби!

Извързвам се — не искам Никол да забележи, че съм се просълзила. Тръгвам към асансьора.

Вратите се плъзгат встрани, качваме се, последвани от жена на средна възраст, която преди миг влезе във фоайето. Тя натиска бутона за четвърти етаж, прехласва се по бебето в прегръдките ми, казва, че сигурно много се гордее със сладката си дъщеричка, а пък аз само кимам, крадешком поглеждам таблото с надеждата по-скоро да стигнем до четвърти етаж; иска ми се да вярвам, че наистина детето е мое.

Непознатата слиза първа, тръгва по коридора. Никол изчаква да се отдалечи и започва да се киска. Аз също, но не защото се забавлявам (отдавна съм забравила значението на тази думи), а поради усещането за абсолютна безпомощност.

Заставаме пред апартамента, подавам Деби на майка ѝ. Веднага ме обзема чувство за празнота, копнея отново да държа в прегръдките си крехкото безпомощно създание. Изваждам от джоба си ключовете.

Никол вече не изглежда толкова печална, в очите ѝ отново проблясват познатите закачливи пламъчета. С Ронан са се разделили, но положението не е толкова отчайващо, след като добрата ѝ приятелка (аз) се държи толкова любезно с нея.

Освен това има Деби.

За разлика от нея аз си нямам никого.

* * *

Никол изпива няколко чаши кафе, междувременно бърбори какъв дар Божи е Деби, как осмисля живота ѝ. Накрая пита удобно ли е да отиде някъде да смени памперса ѝ. Въвеждам я в стаята за гости, едва тогава си спомням, че наскоро оставих на нощното шкафче списанието „Вие и вашето бебе“, за да подразня Силвана.

Наблюдавам я как сменя пеленката на бебето и от време на време поглежда списанието.

— Откраднах го от дневната ти — признавам, само и само да намаля напрежението.

— Няма значение — тя започва да си тананика, сякаш наистина не я грижа.

— Задигнах и книжката за фън шуй...

Никол само поклаща глава, все едно съм казала, че днес времето е хубаво, започва да пудри дупето на Деби.

Телефонът в дневната иззвънява. Спускам се да вдигна слушалката. Мама е.

— Джули, нямаш представа какво стана.

— Какво?

— С Ронан сме в кухнята и пием чай.

Необходими са ми няколко секунди да възприема информацията.

— Много културно — промърморвам.

— За разлика от друг път той е олицетворение на учтивостта.

— Не се хващай на номерата му.

— Като никога ми говори. Разказа ми за Париж, на практика описа всяка картина в музея „Д’Орсе“. Все едно нищо не се е случило. Да разбирам ли, че не желая да се срещнеш с него?

— А той иска ли да ме види?

— Да.

— Ще дойда след малко.

— Добре. Чакай... той е до мен. Давам му слушалката.

След миг чувам гласа на Ронан:

— Джули?

— Какво?

— Положението се промени. Трябва да се видим.

— Защо?

— Да се срещнем някъде навън, искам да обсъдим нещо.

— Няма за какво да говорим. Харесва ми да живея по този начин. Финансово независима съм, имам собствено жилище, хубава кола, верни приятели. Дори мисля да си взема котка. Какво повече да желая?

За кратко настъпва мълчание, после нахалникът повтаря:

— Все пак трябва да се видим. Насаме.

— Възразявам.

— Виж какво, няма да мръдна оттук, докато не се съгласиш да се срещнем.

Знам, че като нищо ще го направи, затова казвам:

— Добре, ще дойда след малко.

— Не желая майка ти да присъства, когато обсъждаме брака ни. Искаш ли да вечеряме в някой ресторант?

Засмивам се:

— За нищо на света! До половин час ще бъда там.

Затварям телефона, връщам се в спалнята, казвам на Никол, че трябва да изляза за малко, но ще се върна да я закарам на аерогарата.

— С Ронан ли ще се срещнеш? — неспокойно пита тя, сяда на ръба на леглото.

— Да — обръщам се, тръгвам към вратата.

— Джули, за теб ще бъде най-добре, ако се съберете отново.

— Нима?

— Убедена съм. Той наистина се е променил. Напоследък беше много изнервен, взаимоотношенията ни коренно се промениха. Чувствах, че е нещастен, че непрекъснато мисли за теб, че още те обича. Сигурно съжалява за постъпката си, обаче няма смелост да си признае грешката. Запомни, че постъпваш правилно, Джули. И не му се сърди...

— Извинявай, но тръгвам.

— Няма значение, че е баща на Деби. Не иска да се обвързва с нас... Мисълта ми е, че отказа да присъства на раждането и ме заряза веднага, след като тя се появи на бял свят. За какво говори подобно поведение? Няма да позволя момиченцето ми да бъде нещастно и макар че едва ли ще бъда най-добрата майка на света, ще се постарая да му дам всичко, най-вече много обич. Самата аз съм израснала без баща, но в крайна сметка от мен излезе нещо, нали? Нали?

— Да.

Преди да изляза, взимам кафявия плик, който бях оставила най-отгоре на етажерката в коридора.

Дванайсет и петнайсет е. Полетът на Никол е в три часа. Обръщам се и подвиквам:

— Не мърдай от тук! Ще се върна към два и ще ви закарам на летището.

Пъхам плика в джоба си, затварям вратата след себе си.

Влизам в апартамента, който доскоро принадлежеше на двама ни с Ронан, отивам право в кухнята. Както очаквах, мама седи до масата, стиска с длани чашата чай. Но не предполагах, че ще заваря и Силвана.

— Той е там — приятелката ми кимва към всекидневната.

— Досетих се.

— Няма да ти се меся — добавя тя. Кое то в превод означава: „Да не си посмяла да се сдобриш с този червей, че ще те обеса на парапета на терасата!“

— Не се безпокой. Край на неразумните и необмислени постъпки.

Мама обяснява, че я е поканила, за да не пропусне забавлението. Силвана се преструва на възмутена, вдига ръка уж да я удари по рамото.

Майка ми изведнъж става сериозна:

— Край на шегите, мила. Направи необходимото!

— Ако ти създава неприятности, веднага ни повикай — намесва се приятелката ми. Радвам се, че случващото й се струва толкова забавно.

Тръгвам към дневната.

* * *

— Джули, мислех си... — той внезапно млъква, издухва носа си.

— Между половите актове ли?

Ронан седи на бялото кожено канапе, стиснал е длани, привежда се над стъклената масичка. Носи сив спортен костюм и виненочервено поло. Както обикновено е гладко избръснат, облеклото му е безупречно, но под очите му са се вдълбали сенки.

В сравнение с последната ни среща в поведението му се наблюдава забележителна промяна — говори учтиво, дори смирено.

Бас държа, че му струва много да поиска среща с мен и да се подмазва.

— Говоря сериозно... Мислих за случилото се и...

— Бедата е, че мислиш твърде дълго, затова не ти остава време за чувства. Никол имаше право — живееш в измислен свят, плод на въображението ти. В света на любимите ти книги.

Седя със скръстени крака на креслото, държа чаша с чай.

— Между другото, къде са книгите ми?

Библиотеката е изпразнена, на няколко полици мама е наредила малката си колекция от албуми с пейзажи и красиви провинциални домове, готварски книги, пътеводители и няколко любовни романа.

— Предадох ги на склад — отговарям, извъръщам поглед.

— Изхвърлила си ги, нали?

Отпивам от чая си, после отговарям:

— Ако искаш да знаеш, поръчах да докарат специален контейнер. Но хамалите бяха много внимателни, като пренасяха книгите — нито една не пострада.

Наскоро една психотерапевтка ме увери, че пристъпите на буйство са първата ми стъпка към самостоятелност и заздравяване на душевните рани. Посъветва ме да престана да се извинявам за склонността си към насилие. Каза още, че потискането на желанията само може да влоши положението.

Въпросната психотерапевтка беше мама.

Какво щяхме да правим, ако нашите майки не ни оказваха морална подкрепа?

На другия ден след разговора ни поръчах да докарат специален контейнер, в който изхвърлих около петстотин книги, всички дрехи и вещи на Ронан. Силвана с удоволствие ми помогна да ги напъхаме в кашони от плодове и в чували за смет и да ги свалим с асансьора.

По страните на Ронан са избили червени петна. Навежда глава, замислено поглажда брадичката си. След като стига до заключението, че не съм изхвърлила нищо безценно, навежда глава, стисва клепачи и промърморва:

— Няма значение. Не представляваха интерес.

— Защо винаги виждаш нещата откъм добрата им страна?

— Разбирам защо си го направила.

— Благодаря за разбирането, но бих предпочела да ругаеш, да ми крещиш, да признаеш, че те влудявам.

Ронан рязко се изправя, отива до барчето.

— О, да, пийни си. Нервите ти ще се поотпуснат.

— Не съм нервен — кисело промърморва той. — До известна степен съм под влияние на драматизма на случващото се — изважда бутилка и добавя, че по време на пребиваването си в Париж е започнал да харесва водката. Поздравява ме за пълната колекция от питиета, която всъщност принадлежи на мама. — Забелязвам, че си станала много самостоятелна — добавя.

— Възнамерявам да си остана такава.

— Майка ти ми каза, че още живее тук.

— И ще продължи да живее, докато ѝ е писано.

Ронан си налива водка, добавя тоник. След малко подхвърли:

— Предполагам, че не ти се е обадила да те информира какво се е случило.

— Мама ли?

— Никол.

— За пръв път произнасяш името ѝ. Забележително постижение! Май започваш да се примиряваш с положението, а?

Той започва да крачи напред-назад, от време навреме поглежда през прозореца.

— Джули, няма да увъртам — изтърсва. — Връщам се у дома.

— Невъзможно е.

— Признавам, че сгреших.

— Спести ми мелодраматичните изявления. И си свали обувките, да не повредиш килима на мама.

Той предпочита да заобиколи скъпоценното килимче. Става ми хубаво, че мога да го командвам в жилището, което беше негов дом, преди да стане собственост на майка ми.

— Помежду ни с онази жена е свършено! — отсича.

— Фразата ми се струва позната. Къде ли съм я чувала преди?

— Този път е завинаги. Безвъзвратно.

— Какво означава „безвъзвратно“? Кога настъпва повратната точка в процеса на постепенно изчерпване на търпението?

— Раздялата изисква време.

— Разбрах го от опит.

— Разделихме се завинаги.

— Така е.

— Разбра ме погрешно... с онази жена се разделихме. Никога не съм я ценял.

— В такъв случай мен цениш още по-малко.

— Връзката ми с нея беше породена от други много сериозни причини.

— Въпреки това беше сексуално удовлетворяваща.

— Признавам, че сгреших в преценката си.

— Ами детето?

— То е плод на злощастна грешка.

— Според теб всички деца отговарят на това определение.

— С теб ще бъде различно, Джули.

— Вече искаш деца, така ли?

— Защо не?

— Явно си в пълна безизходица.

— Не е вярно. Още докато бях във Франция, си казвах, че трябва да си родим дете.

— Малка поправка — само аз ще го родя.

— Помислих си, че няма да е толкова страшно... Може би ще загубя свободата си, а ти — фигурата си, но само за около двайсет години.

Ах, какъв нагъл тип — опитва се да проявява чувство за хумор!

— Даваш ли си сметка колко си жалък? Връщаш се с подвита опашка, обещаващ да ми направиш дете. Не ти вярвам! Лъжеш, за да се промъкнеш обратно в живота ми. Ти си нищожество!

— Както кажеш, Джули.

— Стана за смях на всички. Ти си само шут, който се преструва на изискан светски човек.

Колкото и да е дебелокож, този път наистина го засягам. Отпива от чашата си, отново се обръща към прозореца, вира се в зимния пейзаж:

— Важното е, че връзката ми с онази жена приключи. Тя вече не ме интересува.

— Тя — не, само тялото ѝ.

— Не беше нищо особено...

— И изкуството ѝ.

Ронан презрително изсумтява:

— Какво ти изкуство!

— Та нали именно ти я насърчи?

— Картините ѝ са експресионистичен кич...

— Харесаха ли ги в Париж?

Той се обръща, озадачено ме поглежда:

— За прерисуваната „Чи“ ли питаш? Беше пълен провал, катастрофа. Другите платна предизвикаха слаб интерес. От нея няма да излезе велика художничка. Не притежава достатъчно талант.

— Вината е твоя — накара я да вярва в бляскава кариера.

— И твоя, защото изгори картината.

Донякъде има право, но за нищо на света няма да го призная.

Ставам, отново си наливам чай.

— Всъщност, Ронан, не споделям песимизма ти по отношение на творбите ѝ. За разлика от теб Никол има душа. Влага чувства в картините си, допада ми спонтанността ѝ.

Той иронично се подхилва.

— Освен това — добавям и отново сядам — какво стана с прекрасните портретни скици, за които си ѝ позирал?

— Какво? Ти видя ли ги?

— Разгледах ги най-подробно, дори онези, на които си гол.

— Тогавя си забелязала, че приликата е много слаба.

— Глупости! От два километра бих познала самодоволната ти усмивка.

Ронан отново засновава пред прозореца:

— Тя скъса скиците.

— Правилно — едва ли държи да притежава нещо, което ѝ напомня за теб.

— Предложих да ги купя, обаче тя ги скъса.

— Ти си невероятен мръсник. При това много суетен.

— Парите ѝ бяха необходими, тя продаде дори колата си.

— Преструваш се, че парите не те интересуват, но на практика ги поставяш над естетиката.

— Както кажеш, Джули.

— Я престани!

— Като заговори за пари, ще ти кажа, че с тази жена ме свързваха само делови интереси.

— Подправени с горещ секс.

— Сигурно няма да повярваш, но сексът не беше кой знае какво.

— Дори в нашето легло ли?

— Не сме го използвали.

Отпивам глътка чай:

— От доста време копаеш гроба си, Ронан. Бавно, но много старателно. Всеки път, като отвориш уста, сякаш изваждаш нова лопата пръст.

— Признавам, че бракът ни беше подложен на тежко изпитание. Някои биха казали, че сме достигнали най-ниската траектория на кривата на познанието, други пък...

— Моля те, веднага напусни.

Той продължава да се разхожда, по едно време спира и ме поглежда:

— Какво искаш да ти кажа?

Държи се така, все едно съм капризна и своеволна. Все едно очаква да обявя връзката му с Никол за невинна юношеска забегка.

— Опитай с думичката „извинявай“.

— Не се страхувам да се извиня.

— Тогава я кажи.

Той въздиша.

Мрази да бъде в ролята на човек, който иска прошка.

— Извинявай. Ето. Доволна ли си?

Настъпва тишина. Чува се само шумоленето на вятъра, който прониква през откренатите френски прозорци. Мама и Силвана още са в кухнята, но са престанали да разговарят. Доколкото ги познавам, са наострили уши, за да не пропуснат нито думичка.

— Повече не искам да живея с теб, Ронан — докосвам плика в джоба на якето си, готова съм да го извадя.

— Признавам, че заминаването ми за Франция беше неразумно... реагирах прекалено емоционално.

— Дадох ти възможност да поправиш грешката. Спомняш ли си, че ти се обадох, когато беше на ферибота?

— Сгрехих, но съм готов да поправам грешката си. Връщам се у дома. Багажът ми е отвън.

— Няма го.

— За какво говориш?

— Домът го няма.

— Не разбирам...

— Апартаментът вече не е твоя собственост.

— Обясни, ако обичаш.

— Продадох го.

— Продаде ли го?

— Именно.

Той пребледнява.

— Добре — промърморва. — Продала си апартамента... Няма значение, ще измислим нещо. Кога...

— Продадох го на майка ми.

— Какво?

Лицето му посивява. Сиво е като бетон. Като супа от гъби.

— По-добре да го притежава човек от семейството, нали?

— Продала си го на старата вещица ли?

— Мери си думите, ако обичаш.

Той прокарва пръсти през косата си, поглежда ме на кръв, наперено отива до барчето:

— Жилището принадлежи и на двама ни. Нямах право да...

— Не ме учи на какво имам право. Май забрави, че съм юристка.

— Не съм се подписал никъде.

— Не беше необходимо. Първо прехвърлих на мое име твоя дял.

Той се облещва:

— Как успя?

— Не беше лесно, въпреки че умея да подправям подписа ти.

— Ще поискам графоложка експертиза.

— Проявявам снизхождение към теб, затова не те съветвам да оспорваш продажбата. Като се приспадне ипотеката, на практики ти дължа четирийсет и две хиляди паунда. Следващата седмица ще ти изпратя чек за дващест и две хиляди. Остатъкът си удържам за причинени морални щети.

— Джули, струва ми се, че избързваме. Да поговорим като разумни хора.

— Не си ли чул? Аз не съм разумна. Мамо?

— Какво правиш?

— Между нас е свършено. Набий си го в главата.

Майка ми влиза:

— Да, скъпа? Искате ли да ви наля чай?

— Джули, държа да разговаряме насаме.

— Няма какво повече да си кажем.

Ронан пак се обръща към прозореца, отново поглажда брадичката си. Появява се и Силвана, която дъвче нещо, безшумно застава зад аквариума.

— Невъзможно ми е да говоря пред майка ти.

— Не обръщайте внимание на глухата старица — тя широко се усмихва.

— Ще се пренеса тук, Гъртруд — казва той на прозореца.

— Нима? След всички мили думи по мой адрес в писмото ти ли?

— Всъщност...

Тя се настанява на канапето:

— Трябваше да ти го съобщя веднага — грешката е моя, Ронан. Джули ми продаде този апартамент. Не подозирахме, че ще се върнеш.

Ронан не се обръща, само скръства ръце и кима.

— В интерес на истината жилището се оказа много удобно за мен — продължава мама. — В бившата ти спалня складирах моите мебели от деветнайсети век — много са ценни и трябва да се съхраняват грижливо.

— И старата косачка, мамо.

— О, да, накарах да я излъскат; скъп спомен ми е от татко — с нея през трийсетте той косеше моравата пред къщата. Остана място и за статива, който дъщеря ми беше така добра да ми подари — беше в доста плачевно състояние, но го поправиха. През дългите седмици, когато Джули отказваше да излиза и да ми гостува, започнах да се занимавам с живопис. Открих, че притежавам известен талант.

Силвана ми се усмихва зад гърба на Ронан.

— Мечтаех да живея в апартамент като този — добавя мама, — с тераса и прекрасен изглед към океана, с мраморни подове, кожени канапета и, разбира се, джакузи. Потрудил си се да създадеш уют, Ронан, благодаря ти.

Той симулира безразличие. Без да се обърне, подхвърля:

— Къде живееш сега, Джули? Заедно с онази дебелана Силвана ли?

— Забранявам да наричаш „дебелана“ най-добрата ми приятелка.

— Добре, ще живееш с твоята кльоцава приятелка ли?

Струва си да видите изражението на Силвана.

— Взела съм под наем мезонет в друг квартал.

— Къде?

— Никога няма да научиш.

— Предполагам, че наемът е убийствен.

— Всъщност наскоро купих жилището.

— О, да — с парите от продажбата на този апартамент.

— И от продажбата на поршето.

Ронан накланя глава, сякаш не вярва на ушите си:

— Продала си и поршето, така ли?

— Не, то избяга — пояснява мама.

— Беше се разгонило — добавя Силвана.

Той подскача от изненада, обръща се. Поглежда я намръщено, много учтиво я моли да напусне, защото обсъждаме семейни въпроси. Тя категорично отказва. Не помръдва от мястото си, гледа го наперено, дъвче фъстъци, които взима от шепата си.

— Нямах право да ме обвиняваш за продажбата на поршето — заявявам. — Дори и сега не смятам, че съм получила възмездие, задето един хубав ден налетях на жълтия сутиен на Никол.

— Окачен на дръжката на входната врата — обажда се Силвана.

— Всъщност жълтото подхожда на коридора, иначе е прекалено мрачен — намесва се мама. — Онзи ден сложих ваза със слънчогледи и сякаш стана по-светло.

— Съгласна съм, че жълтият цвят е хубав. Но не и когато става въпрос за сутиена на друга жена, повесен на дръжката на вратата.

— Тя го окачи там — обяснява Ронан.

— Според мен това напълно го оневинява — ухилва се Силвана.

— Какво си мислеше, когато я доведе у дома, Ронан? Още не съм чула отговора на този въпрос. Какво се въртеше в главата ти? За кръгла глупачка ли ме смяташе? Мамеше ме на поразия, зад гърба ми излизаше с Никол. Твърдеше, че вадиш зъби, а с нея правехте слънчеви бани край басейна. Съчини невероятни лъжи за невероятната чистота в апартамента, след като Никол е излъскала всичко, за декоративните рибки, твоя нов часовник, конференцията в Париж. Има наглостта да ми кажеш, че връзката ви е останала в миналото, докато седяхте един до друг на ферибота, пардон, в самолета.

— Ронан обича да се занимава с миналото — намесва се Силвана. — Може би освен стоматолог е историк.

— Струваше ли си да разрушиш брака ни?

— Не те обвинявам, че реагира по този начин.

— Махай се!

— Виж какво...

— Но преди да тръгнеш, вземи това — изваждам плика от джоба на якето си.

— Какво е?

Всички се взират в плика. Не знаят какво съдържа. Питам майка ми и Силвана дали слушат внимателно. Те потвърждават.

— Пред свидетели заявявам, че с брака ни е свършено. Завинаги. Не е заплаха, а факт. Няма надежда да се помирим, Ронан. Свидетелките чуха ли какво казах?

Те промърморват, че са чули. Връчвам плика на Ронан.

— Време е да си вървиш, скъпи — любезно казва майка ми и се изправя. Със Силвана се връщат в кухнята.

Ронан е извадил от плика молбата за развод. Докато я чете, листовете шумолят между пръстите му. Това е краят.

Спокойна съм. Чувствам се уверена.

Обърканите нишки на миналото бързо се разплитат и придобиват смисъл, с майка ми се превръщаме в едно цяло, свързани от нашите победи, радости, скърби и провали.

Постъпвам с Ронан както ще постъпя с всеки друг мъж, ако историята се повтори. Както отчаяно исках да постъпи мама през нощта, в която баща ми се прибра у дома след двугодишно отсъствие.

* * *

Никога няма да забравя онази нощ. Пиших си домашните в моята стая на горния етаж, изведнъж чух гласове. Седнах на най-горното стъпало на стълбището, надникнах в антрето. Видях баща ми. С мама си шепнеха нещо, после отидоха в дневната. Слязох по стълбата, долепих ухо до вратата.

Двамата ту замълчаваха за дълго, ту мама започваше да го разпитва, а той я обсипваше с обяснения, отричаше вината си, извиняваше се. Чух я да казва: „Нямаше да говориш така, ако не те бях хванала“, той взе да обещава, че повече няма да се случи.

Искаше ми се да вляза при тях, да ѝ кажа, че той е измамник и лъжец, че не бива да се хваща на въдицата му, а да го изхвърли като мръсно псе. Ала тя го прие обратно въпреки страданията, които ѝ беше причинил.

Оказах се права — скоро отново ѝ изневери.

Зарекох се да не повторя нейните грешки, да бъда силна, да проявя воля.

Сега я чувам как мие чаши и чинийки, после прошумолява целофан — тя разкъсва опаковката на пакет бисквити. След малко чувам и усиливащото се фучене на електрическия чайник. Кафе! В момента ми трябва именно чаша силно колумбийско кафе. Чувствам, че съм на границата на нервен срив.

Бавно пристъпвам към Ронан. Той продължава да чете документа — съсредоточил се е, дори не ме поглежда, макар че вече стоя пред него. Не издава чувствата си, ала очите му са изцъклени, уязвими — сигурен признак, че е изненадан и разтревожен. Ала за нищо на света няма да признае, че събитията не са се развили според очакванията му. Вероятно смята, че това ще бъде признание за поражение.

Докосвам го по рамото, сякаш да му върна увереността, казвам „Довиждане“. На излизане спирам до остъклената врата към коридора, поглеждам назад, но Ронан не се обръща.

Знам, че за последен път сме заедно в тази стая, през чиито прозорци се разкрива познатата гледка — сините води, простиращи се, докъдето поглед стига, пристанището, яхтите, които пристигат и отплуват, изгревите и залезите, чайките, реещи се високо в небето.

Стаята, която се е превърнала в гробница. В нея са погребани две години щастлив брак.

Които вече са само спомен. Мама отново ще я превърне в рай.

Ронан продължава да чете документа (или се преструва, че го чете). Нито веднъж не се обръща, дори когато още веднъж прошепвам „Сбогом“. Оставям открената външната врата, после се втурвам надолу по стълбището, препъвам се, залитам, на ум си повтарям нещо, което не можех да кажа на Никол, преди веднъж завинаги да приключа с Ронан — непременно трябва да ѝ направя едно предложение, преди да е заминала.

Тичешком прекосявам паркинга, качвам се на колата, натискам газта и завинаги напускам живота на Ронан.

Най-сетне съм у дома — в истинския ми дом; безшумно затварям вратата, оставям саксията с жасмин на един стол в антрето.

Подарък за Никол е. Спомням си какво каза тя за жасмина — че е растението на приятелството. Помислих си: „Има ли причина да не ѝ го подаря? Разбира се, че няма.“ Затова го купих.

Заслушвам се, но не чувам нито звук. Тя вероятно си почива в спалнята. Часът е два без петнайсет, веднага трябва да тръгнем за летището.

Никол ще разбере как се чувствам в момента. Животът ѝ не е бил лек, напротив — бил е низ от страдания. Само тя знае какво е да обичаш Ронан. И да се разделиш с него. Ще бъде като лъч светлина в мрака от скръб, който ме обгръща.

Зървам отражението си в огледалото в антрето. Приличам на мръсно стъкло на прозорец, набраздено от дъждовни капки. Не бива да се появя пред нея в този вид. Ще започне да се кахъри за мен, ще ми съчувства. Убедена съм, че това ще ме довърши.

Измивам се надве-натри, влизам в дневната. На масата за хранене се мъдрят двете порцеланови патици, до тях намирам писмо.

„Скъпа Джули,

Съжалявам, че не те дочаках, но реших да повикам такси в случай, че разговорът ти с Ронан продължи по-дълго.

Чуствам се ужасно, задето ти причиних толкова страдания. Винаги съм искала хората около мен да са щастливи, но на практика се получаваше тъкмо обратното. Трябваше да приключа с Ронан още щом разбрах, че си негова съпруга. Само че не ми стигна смелост... заради Деби. След това той ме заряза — така ми се пада. Знаем какво е усещането. Бях забравила колко силна е болката.

Исках да ти го кажа днес, но с писмо е по-лесно. Отнех ти любимия човек, онзи, който те обича. Принудих те да напуснеш дома си. Толкова се натъжих, като те видях сам-самичка в новия ти апартамент. Не е редно да живееш така.

Ето защо много се радвам, че се съгласи да се срещнеш с Ронан. Може би ще ти се стори невероятно, но много искам да се сдобрите. Надявам се да изляза права, не ми остава друго, освен да се моля за вас. Познавам и двама ви (поне така си мисля) и смятам, че сте създадени един за друг.

Не се надявам да ми простиш. Навярно искаш да ме заличиш от живота си, което е съвсем логично. Не те обвинявам за нищичко, Джули. Не повярвах на Ронан, когато те обвиняваше, че постъпваш непочтено. Ти само се опитваше да спасиш брака си, който аз разрушавах.

Знай, че каквото и да се случи, за мен винаги ще си останеш приятелка. Съжалявам, че не се запознахме при други обстоятелства, защото, честно казано, винаги ми е приятно да разговарям с теб.

Повече няма да те безпокоя.

С много обич:
Никол и Деби“

Напъхвам писмото в джоба си, изтичвам в кухнята, грабвам найлонов плик, връщам се в антрето, внимателно поставям в плика саксията с жасмина. Ридаейки, затръшвам външната врата.

* * *

Минавам по всички преки пътища, които са ми известни, в два и половина вече съм на летището. Оставям колата в многоетажния паркинг — грамадно студено гробище, грабвам плика със саксията, хуквам към сградата на аерогарата. Прекосявам платното, вратите от опушено стъкло плавно се отварят пред мен.

Човек от охраната пъха в якето ми предмет, наподобяващ вибратор, после ми кимва, сякаш съм преминала дезинфекция. В грамадната зала гъмжи от пътници — забързано крачат към изходите, качват се и слизат от ескалаторите, влачат куфари, гледат светлинните табла, бутат колички, редят се пред бюрата за коли под наем и пред гишетата за чекиране на багажа. На всяка крачка отскачам встрани, за да не ме пометат.

В единия ъгъл се издига петнайсетметрова коледна елха, украсена с червени, зелени, сини и златни топки и примигващи електрически лампички, на стената отзад е изрисуван Дядо Коледа, чиято шейна, теглена от елени, е натоварена с красиво опаковани подаръци. От тавана са провесени клончета имел с прикрепени към тях коледни картички. Над бюрата на „Алitalia“ и „Луфтханза“ има цяла изложба от фигурки — жълта курабийка с червени крака се пързала по ски писта, оркестър от пингвини свири джаз, коледни елхи се кълчат в ритъма на джайв, портокали с къси крачета подскачат като луди, банани танцуват валс.

Мощни прожектори превръщат залата в огромна сцена. Накъдето и да се обърнеш, виждаш жълти табели с надписи, електронни реклами, монитори, на които се изписват номерата на пристигащите и заминаващи полети. Самолетът за Амстердам излита в три часа, пътниците трябва да заемат местата си в два и половина.

Сега е два и трийсет и пет.

От Никол и бебето няма следа.

Заобикалям ескалаторите, изтичвам към бариерата за заминаващите пътници. Надничам в закусвалнята, в магазина за сувенири, поглеждам към павилиона за вестници.

Господи, къде са се дянали?

Служителят на бариерата! Сигурно ще си спомни Никол и бебето, ако е проверил документите й.

Изтичвам покрай опашката от заминаващи пътници, описвам я на униформения — млада жена с дълга руса коса, носи бебе в чанта легло...

Човекът отговаря, че не помни да я е виждал, добавя да не приемам думите му с абсолютна сигурност.

Отново прекосявам залата за заминаващи пътници. Влизам в тоалетните, в стаите за преобличане на бебета, в „Бъргър Кинг“, в бара

и в ресторанта.

Тъкмо когато ме обзема пълно отчаяние, изведнъж виждам Никол. Спирам за миг, докато преставам да се задъхвам, изчаквам пулсът ми да се нормализира. Тя е в книжарницата, стои през въртележката с бестселърите, чете книга, на която с големи алени букви е написано името на авторката — Кати Кели. На гърба си е преметнала червената раничка, Деби е в чантата — гука и сякаш бърбори нещо на уникалния език на новородените.

Приближавам се до Никол. Като ме вижда, лицето ѝ засиява като запален фенер. От радост, но и от удивление.

— Джули! Какво търсиш тук?

— Не знам.

Тя връща книгата на мястото ѝ, поглежда ме в очите, докосва рамото ми:

— Изяснихте ли се с Ронан?

— Да.

— Радвам се. Наистина се радвам.

— Развеждаме се.

Никол грабва чантата с бебето, прегръща ме и ме повежда към грамадния прозорец, обърнат към пистата, недалеч от бариерата, където изпращачите и пътниците за последен път се сбогуват и прегръщат. Гледам самолетите, които се подготвят за излитане, минибусовете, камионетките, количките за багаж.

— Но защо? Вие се обичате, Джули! — развълнувано възкликна Никол.

Не отговарям, продължавам да се вирам през грамадния прозорец. Тя ми подава носна кърпичка. Взимам я, ненадейно думите бликват от устата ми като порой.

Разказвам на Никол всичко от игла до конец. За мен, за Ронан, как се запознахме и се влюбихме, за съвместния ни живот. Как вярвах в него, в нас, в нашето бъдеще, но същевременно колко далечно ми се струваше това бъдеще, защото то като змиорка непрекъснато се изплъзваше между пръстите ми. Обяснявам ѝ колко различни сме били с Ронан. Той ме смяташе за... даденост, нещо като вградена мебел. Вече не ме желаше, защото за него смисълът на живота беше в непрекъснатата промяна. Неговият живот беше летище, моят повече приличаше на тайна градина.

Разказвам ѝ колко страдах за него, признавам, че още ми липсва. Спомням си и хубавите мигове от брака ни, колко мил, забавен и сърдечен може да бъде Ронан, когато пожелае. Подлец такъв, как можа да унищожи всичко?

Казвам ѝ, че не мога да го забравя. Не съм сигурна, че някога ще го залича от съзнанието си — това обаче премълчавам.

— Никой не разбира какво изпитвам.

— Аз разбирам, Джули.

Някакъв самолет се подготвя за приземяване. Струва ми се, че се рее във въздуха като птица, понесена от вятъра. Никол намества козирката над очите на Деби, за да я предпази от силния блясък.

Дълго оставаме до прозореца, мълчим, но не се чувствам неловко. Жената, която доскоро смятах за съперница, ми действа успокояващо. Мога с часове да разговарям със Силвана, приятно ми е да съм с нея, но когато съм с Никол, изпитвам нещо повече. Все едно се озовавам на безопасно място, където няма значение какво говоря, защото тя не дава съвети, не осъжда, не преуспява. Просто е до мен. Дори не изглежда разтревожена, че ще изпусне самолета.

За пръв път, откакто започна тази история, изливам душата си пред някого. Толкова е странно — тя ме слуша, сякаш се познаваме открай време, а в действителност знам за нея само, че е нещастна и объркана млада жена, която търси щастие в бурния океан на живота, опитва това и онова, включително да се влюби в мъжа, без когото някога смятах, че ще умра.

С оглушителен рев самолетът се приземява, преминава край терминала — прилича на блестящ сребърен куршум, който бавно се плъзга по пистата, окъпана в мека розова светлина.

— Искрено съжалявам, Джули — мълви Никол, красивите ѝ очи не се откъсват от прозореца.

— Не ти се сърдя.

Тя поклаща глава, сякаш да ме обори:

— И без това ми е мъчно, че си тръгвам така...

— Защо с Деби не останете известно време у дома? — прекъсвам я.

Никол ме поглежда изпитателно. Сигурно смята, че ѝ го предлагам от учтивост. Или че я съжалявам.

— Говоря сериозно. Ще ми бъде много приятно с Деби да ми погостувате.

Тя поклаща глава, заявява, че не заслужава да бъде толкова мила с нея. Получила си е каквото ѝ се полага — загубила е Ронан и надеждата да стане прочута художничка, загубила е любимите си рибки, заради връзките си с различни мъже е загубила обичта на баща си и втората му съпруга. Добавя, че май се е отървала леко, като се има пред вид и всичко, което е причинила на мен, че дори не заслужава Деби.

— Ако обичаш, престани да се самобичуваш! — сопвам се. — Заслужаваш да бъдеш много щастлива. Каня те у дома, защото те смятам за приятелка. Говоря съвсем сериозно. Не можеш да отведеш Деби в Амстердам. Мислиш ли, че на брат ти ще му е приятно да има ревящо бебе в къщата си? Искаш ли дъщеря ти да стане като холандките, да продава цветя или да реже сирене? Не си холандка. Тук ти е мястото.

Иска ми се да ѝ кажа: „Харесвам те, наистина те харесвам. Забавна си, нежна, мила, добродушна, хубаво ми е с теб.“

Ала лицето ѝ помръква, като че ли нещастие то хвърля сянката си върху него. Копнея отново да видя как от очите ѝ блика слънчева светлина, да чуя кръшния ѝ смях.

Тишината ни обгръща. Шумът на летището избледнява като стихваща музика. Като просъница чувам съобщение по високоговорителя и името Амстердам, но не ме е грижа. Единственото, което ме интересува, е Никол да се върне с мен у дома, за да поговорим на спокойствие.

Ала тя няма да се съгласи. Предчувствам го.

— Погостувайте ми с Деби, Никол. Остани колкото искаш. Имам две свободни стаи — настанете се в едната, другата превърни в ателие. Още пазя статива ти — малко е поочукан, но ще свърши работа. Само си помисли — ако искаш, всеки ден ще рисуващ парка. Няма нищо против да използваш и по малко зелена боя. И още нещо, което е много важно. Въпреки че в Париж ти наговорих какви ли не глупости, в действителност смятам, че си много добра художничка...

— Благодаря, Джули — тя смутено поклаща глава.

— ... освен това няма да плащаш наем. Апартаментът е достатъчно голям за трима души. Да знаеш само каква градина имам

на покрива! Идеална е за слънчеви бани през пролетта и лятото — само за десет часа ще добиеш прекрасен тен... Не се смей, говоря съвсем сериозно! Е, какво ще кажеш? Престани да повтаряш едно и също! Разбира се, че го заслужаваш. Освен това престоят ви няма да е съвсем безплатен, ще поискам нещо в замяна. Възнамерявам изцяло да променя обзавеждането, а ти като специалистка по фън шуй ще ми бъдеш консултантка...

Тя отново се засмива.

— От време на време прочитам нещичко от книжката за фън шуй — продължавам. — Искане ми се да науча повече за енергийните потоци и разположението на мебелите. Между другото, забрави какво ти наговорих в Париж по отношение на увлечението ти. Казах го напук. Знам, че ще ме разбереш, тогава бях доста... разстроена...

— Понякога си мисля, че приемам фън шуй прекалено насериозно — мърмори Никол.

— Освен това съм луда по тропическите рибки. Откровено казано, аквариумът ми липсва — мама настоя да задържи нашия; не знам откъде ѝ е щукнала шантавата идея, че с мен рибките не са в безопасност...

Никол избухва в смях, който прозвучава като звън на камбанки.

— ... та мислех да си купя аквариум. Като компенсация за злините, които причиних на едни рибки. Хрумна ми нещо — можем да го изберем заедно.

Тя се съгласява, че ще бъде чудесно да си имам аквариум.

— От теб знам, че златните рибки подобряват финансовото състояние — продължавам. — Не се оплаквам, но някой и друг милион в повече ще ни дойде добре.

Отново надниквам в очите ѝ, тя надниква в моите, смее се през сълзи, казва, че не разбира защо съм толкова добра с нея. По ми приличало да изскубя косата ѝ. Отговарям, че и през ум не ми минава да постъпя така, защото я смятам за прекрасен човек; в сравнение с мен е понесла много повече страдания, ала в нея няма дори капчица злост или цинизъм. Неспособна е да мрази, да бъде безцеремонна и груба.

Да я сравним с мен, а?

Признавам безсрамно, че унищожих всичко, което тя обича. Като прероден вандал съсипах мебелировката на дневната ѝ, смлях рибките

й (слава Богу, че поне бяха умрели), изгорих картината й, откраднах книгите й, провалих връзката й с Ронан, който само по ирония на съдбата беше мой съпруг. (Нямам смелост да й призная какво се случи с Макс.)

Е, що за човек съм?

Да не говорим, че освен вандалските постъпки непрекъснато твърдях, че тя е кръгла глупачка, взимах я на подбив заради любимите й четива, измамах я, бях лукава и отмъстителна, накратко — злобна и отвратителна.

Никол ме прекъсва, забранява ми да говоря така за себе си. Опитва се да ми внуши, че съм порядъчна и добросърдечна. Как е възможно всички да имат толкова погрешно мнение за мен? Как е възможно да не забелязват очевидните доказателства?

Никол ме умолява да не се самобичувам. Изведнъж забелязвам, че плаче. Оставям на пода найлоновия плик, изваждам от джоба си кърпичка, избърсвам сълзите й, окуражаващо я стискам за рамото. А тя, наивницата, добрата душа, не се съпротивлява, въпреки злините, които й причиних. Въпреки всичко проявява към мен доброта, погледът й красноречиво говори, че ми прощава... ако изобщо ме е обвинявала за ужасното ми поведение.

Тя е като сън, като мираж. Съществуват ли хора като нея? Илюзия ли стои пред мен? Също както Ронан се оказа само илюзия...

— Ела да живееш с мен, Никол. Двете с Деби. Силвана — това е моята приятелка, която ти познаваш под името Имелда, също смята, че ще е хубаво да бъдем заедно. Каза, че си върхът. А пък майка ми с нетърпение чака да се запознаете. Сигурно ще я харесаш. Тя е пълна откачалка, голям чешит. Освен това е луда по бебетата. А, и още нещо — тя свири на пиано. Можете да свирите на четири ръце. Мисля да купя роял. Ще го поставим в градината на покрива и двете ще изнасяте концерти на хората в парка. Защо не? Ако искаш, по цял ден ще свириш пиеси на Шопен. Прудънс... Макс много си пада по роялите, честна дума. Виждала съм го да сядва върху струните и да се мие с лапички.

— Как е бедничкият ми Макс? — пита тя.

— В отлична форма — бързам да отговоря. — Тъгува за теб. Та както казвах, ако купя пиано, ти ще ми даваш уроци. Жилището е идеално и за Деби — може да си играе навсякъде, стига френските

прозорци винаги да са затворени, иначе ще падне... Е, това не трябваше да го казвам. Ако искаш да излезеш сама, спокойно можеш да я оставиш на мен. Всъщност много обичам да гледам деца — докато бях в колежа, така припечелвах по нещо. Пък и две години бях омъжена, а както знаеш, мъжете са пораснали деца, значи имам известен опит. Във всеки случай умея да общувам с бебетата. Забелязали колко хубаво си говорехме с нея преди малко?

Навеждам се, здрависвам се с мъничката Деби, казвам „Здравей“, а тя изгуква нещо непреводимо. Отново ме обзема желанието да я гушкам, да я обсипя с толкова любов, че да не иска да се откъсне от прегръдката ми.

Сърцето ми се къса, като я гледам.

Никол пак окуражаващо стиска рамото ми.

— Ако приемаш предложението, да тръгваме веднага — докато говоря, не откъсвам поглед от прекрасното създание, което е заспало в преносимото си легълце. Вдигам очи — Никол безмълвно се взира в мен, изглежда съкрушена.

— Добре съм — уверявам я. Хрумва ми, че е много тъпо да казвам, че съм добре, след като лицето ми е мокро от сълзи. — Опитвам се да кажа, че можем да загърбим миналото. Да направим така, че да не усетим липсата на човека, който играеше толкова важна роля в живота и на двете ни. Без значение е, че вече нямам съпруг, че Ронан те напусна, че Деби ще израсне без баща. Искам да кажа, че... че...

Никол ще откаже. Предчувствам го.

Не довършвам изречението. Обръщам се към прозореца, за да скрия сълзите си. Някакъв самолет профучава по пистата, колесникът се прибира, машината се стрелва към небето...

— Побързай, Никол, че ще изпуснеш полета. Не ми обръщай внимание — държа се като глупачка. Хайде, тръгвай.

Лицето ѝ се озарява от ангелската ѝ усмивка, тя пристъпва до мен, прегръща ме, притиска ме към себе си. Отпускам глава на рамото ѝ. Усещам, че носът ми тече върху пухкавата ѝ коса, ухаеща на праскова; вкопчила съм се в нея, но не ме е грижа какво ще си помисли, пък и тя май няма нищо против. От цялото ѝ същество се излъчва нежност, която ме обгръща като меко ватирано одеяло... Боже, каква глупачка е тази Никол! Защо ми позволява да лея сълзи на

рамото ѝ? Гримът ми изцапа кремавия ѝ пуловер, сега ще трябва да го даде за химическо чистене няма що, хубаво начало на новия ѝ живот в Холандия. Обаче на нея сякаш ѝ е все едно; продължава да ме потупва по гърба, шепне ми да престана да плача, защото всичко ще се оправи, а на мен ми е толкова хубаво, защото, както казах, само тя разбира какво ми е.

Най-сетне се отдръпвам от нея и забелязвам, че по страните ѝ се стичат тънки вадички; спонтанно я целувам по челото, пак я прегръщам, прехапвам устни, за да не се разридая отново, пожелавам да ѝ провърви в Амстердам, казвам да не се тревожи за мен, защото всичко ще бъде наред, да си гледа детето и новата работа и да ми пише по някой ред, ако понякога се чувства самотна или нещата не вървят.

Никол се изтръгва от прегръдките ми, грабва чантата с бебето, не ме пита за новия номер на мобилния ми телефон, аз така се обърквам, че забравям да ѝ го продиктувам, само ѝ подавам найлоновия плик с жасмина, тя изглежда трогната от подаръка, въпреки че не знае какъв е, след миг вече тича, тича, тича към бариерата, в едната си ръка държи чантата с Деби, в другата — плика с растението. На бегом изважда бордната си карта, пристъпва към детектора за метални предмети, хвърля на лентата на конвейера червената си раничка, после внимателно поставя и плика, все едно вътре има бомба, въпреки че съдържанието му е символ на приятелството, не на тероризма...

Изтичвам до остъклената стена да махна за последно на Никол, но тя не се обръща; минава през електронната бариера, взима от конвейера раничката си и плика с растението, аз притискам длан до стъклото. Единственото ми желание е и Никол да ми махне, но тя не се обръща. Нито веднъж. Гледам я как препуска през безмитната зона, където са магазините с неоновите реклами на Ралф Лорен, Армани и Живанши, тича, тича с всичка сила, когато по високоговорителя съобщават името ѝ и предупреждават, че всеки момент вратите ще се затворят, питам се дали ще изпусне самолета... вече не я виждам.

Взирам се през стъклото към мястото, на което до преди миг беше Никол — една изчезнала илюзия, сърцето ми натежава и се изпълва с копнеж, жестока болка стяга гърдите ми.

Дълго време не помръдвам, накрая дланта ми се плъзва надолу по стъклото. Бавно отново прекосявам терминала и макар залата все така да гъмжи от хора, празничната възбуда сякаш витае в друго

измерение на пространството и времето, в които не мога да проникна, които не са в състояние да ми въздействат.

В мен нещо се пречупва, усещането за поражение е смазващо.

Спирам за миг пред грамадната елха, украсена с разноцветни топки и весело примигващи лампички. Под нея са натрупани големи кутии, увити в шарена хартия и завързани с панделки. На стената отзад Дядо Коледа лети в небето с вълшебната си шейна. Отнякъде звучи песента „Иска ми се на Коледа да си бъда у дома“, ехтят тромпети във възхвала на радостта. Светът около мен сякаш е озарен от усмивки.

Излизам сред здрача на студения следобед.

Зима!

Учудващо е как този сезон на студ и мрак отговаря на настроението ми.

Аз съм зимата! Душата ми е като дръвче, чиито заскрежени клонки треперят от студ. От мрачното печално небе по лика на земята се стичат безсолни сълзи, слънцето е мимолетен призрак, който равнодушно осветява света с меланхоличните си лъчи. Сърцето ми е като луковица, вкопана под замръзналата пръст.

Няма ги дори малцината минувачи с дебели палта, които дръзват да прекосят парка, без да спрат да погледнат дърветата, които изглеждат тъй уязвими с оголените си клони. Езерцето е запълнено с изгнили листа, тревата е осланена, остават още три дълги месеца, докато природата възкръсне след престоя си в мрачното чистилище.

Неделя.

Ден, отбелязващ краха на седмицата.

Прекосявам градината на покрива. От другата страна се вижда улицата, магазините и ресторантите са затворени. Също като полицейски час неделята е обезлюдилa града. Къде ли са хората?

Знам отговора — на вечерна литургия. Докато стоя сама на терасата, повечето дъблинчани се молят на Бог да прости греховете им, да благослови любимите им хора, да подготви пътя им към рая, а междувремежно да им помогне да познаят числата в следващия тираж на лотото.

Господ сигурно превърта през неделите, когато му се налага да присъства на толкова много църковни служби, да обърне внимание на всички молби, да се вслуша във всички молитви. Ама че работа му се отваря през този ден, отреден за почивка. Само на мен досега не е обърнал внимание. Не съм усетила присъствието му, така да се каже.

* * *

Преди малко се обади мама — искаше да я уверя, че Ронан завинаги е напуснал мъченическия ѝ живот. Поздрави ме за поведението ми днес следобед, настоя да ѝ разкажа подробностите, които е пропуснала, докато със Силвана седяха в кухнята, накрая ме помоли да я закарам с колата на вечерната литургия.

Усетих, че има нещо гнило. Подложих я на разпит и я принудих да признае, че е била на утринната литургия. Направо я убих, като я попитах защо отново иска да отиде, макар да знам какво се върти в главата ѝ. Въобразява си, че единственият начин да излекувам разбитото си сърце, е да вляза в Божия дом и да прегърна вратата на Исус.

Поинтересувах се дали Ронан си е отишъл. Тя отговори, че дълго не излязъл от дневната, а двете със Силвана останали в кухнята и изконсумирали цяла кутия бисквити.

— После дойде да се сбогува. Признавам, че се държа като истински джентълмен. За пръв път, откакто го познавам, беше учтив, дори дружелюбен. Здрав шут в задника — ето каква му е била цака.

— Поиска ли номера на телефона ми?

— Не.

Изненадах се, дори ми докривях, че Силвана още е при майка ми, вместо да дойде да ме утеши, както е правила при редките случаи, когато намесата ѝ е била абсолютно необходима.

От друга страна, тя умира за старата Гърти — така я нарича зад гърба ѝ. Твърди, че мама е единствената жена, чието присъствие ѝ действа успокояващо, възхищава се от чувството ѝ за хумор. През онази вечер, когато мама поднесе на Ронан рибеното пюре, тя ми каза:

— Знаеш ли, Джули, родителката ти е голяма веселячка — после добави: — В никакъв случай не я продавай на „Оксфам“^[1].

След мама ми позвъни Силвана. Заяви, че ще пренощува при мен. Отговорих, че не съм сама, защото съм наела компаньон за вечерта. Тя замълча.

— Добре съм, не бери грижа за мен — добавих. Уверих я, че някак ще оцелея до сутринта, след което верният ми будилник ще свърши останалото.

Истината е, че исках да бъда сама.

* * *

Реших да се погледея и да полежа във ваната.

Топлата вода се плиска около раменете ми, мехурчетата от пяната блещукат пред очите ми. Коленете ми стърчат навън — студени и голи като планински върхове близнаци — за да не ги изгори врялата вода от крана.

Преди време открих как да поддържам еднаква температура във ваната — оставям да тече тънка струйка гореща вода. Няма нищо по-гадно от това да задремеш за малко и да се събудиш премръзнала.

Ще ми се вечно да бъда в прегръдката на топлината.

Мога да се обадя на Ронан. За разлика от мен той не е сменил номера си. Мобилният ми телефон, поовлажнен от парата, е на капака на тоалетната — остава само да протегна ръка и да го взема.

Но има ли смисъл? Какво ще кажа на Ронан? Че раздялата е най-разумният изход и за двамата ни ли? Че можем да останем приятели ли? Не, няма да му надрънкам куп безсмислени фрази.

Тогава какво? Да кажа, че му прощавам? И да му дам още една възможност лукаво да се промъкне в сърцето ми, което безмилостно разби и което още му е необходимо ли? *Не.*

Освен това, наистина ли съм готова да му простя? Какво означава да простиш? Дали желанието да забравиш обидите възниква в мига, в който се изпари желанието да избиеш зъбите на подлеца? Или е възможно първо да му простиш, после като малко утешение да му избиеш зъбите?

С него говорим на различни езици. Общуваме, като всеки посочва нещата и ги назовава на собствения си език. Контактът помежду ни е повърхностен, нищо не ни свързва духовно.

Ето защо няма да му се обадя. Никога повече няма да го търся.

Ще програмирам съзнанието си да изтрие номера на мобилния му телефон.

Плъзвам се напред-назад във ваната като морско чудовище, което се къпе в голям гейзер, за да разпределя равномерно топлината. Накисвам гъбата в пяната, изстисквам я върху главата си, по лицето ми се стичат топли капки. Обгърнатата съм от гъста пара, която ми действа някак приспивно. Потапям се в дълбините, топли като утроба. Водата е

майка, която ще те утеши, ще те нахрани. Мога завинаги да остана в прегръдките ѝ, никога да не изплувам...

Силвана.

Житейската ѝ философия се свежда до следното: „Не очаквай друг да ти даде щастие, защото животът е какъвто сам го направиш. Вземи се в ръце, знай, че няма невъзможни неща. Докато си жив, можеш да постигнеш всичко.“

Ала така ли е в действителност? Наистина ли съзнанието не се влияе от поривите на сърцето? Според мен помежду им има връзка, наподобяваща тази между майката и бебето. Когато то заплаче, може ли майката да го пренебрегне? Но Силвана няма бебе. Не казвам, че е безчувствена, само че никога няма да бъде зависима от чувствата си.

Затова не може да ме разбере. Никога не е претърпявала любовно разочарование. Любовта не ѝ е необходима. Според нея жената вече притежава всички облаги, които би могла да получи от мъжа. За да се възползва от тях, той не ѝ е необходим. Пари, секс, приятелство... и най-вече разговор с интелигентен събеседник — какво повече?

Късметлийка е тази Силвана.

За разлика от нея аз съм прокълната да чувствам. Все едно съм крехка фиданка, а емоциите са назъбен трион, който прерязва ствола ми. Силна съм, но ми е необходима подкрепата на мъж, за да съхраня силата си. Копнея за нещо, което да осмисли живота ми, ала си нямам дете. Аз съм космическа совалка, която е свършила горивото, носи се безцелно в стратосферата, кислородът е на изчерпване, всеки момент ще полетя надолу, падането ще бъде безкрайно, животът стремглаво ще препуска край мен, докато летя към бездънната бездна от топлина и безнадеждност.

Нямам пиано, та в мигове на скръб да се утеша с кадифените му звуци.

Колко съм жалка — копнея дори за невинното присъствие на Макс.

Прокарвам по косата си зеления сапун от водорасли, с пръсти втривам пяната. Отново се отпускам в топлата вана. Никол.

Тя щеше да ме разбере, но вече я няма. Вече не я интересувам. Дори не се замисли, преди да откаже поканата ми. Чувствам се ужасно глупаво, задето въобще ѝ го предложих.

Позволих си да сваля гарда, да повярвам в някого. Въобразих си, че Никол изпитва към мен топли чувства, че цени приятелството ни. Оказа се, че съм по-наивна дори от нея! Тя щеше да се довери на всеки, готов да я изслуша. Суетата ме подтикна да си въобразя, че съм ѝ необходима. Вярно, че ми даде порцелановите патици, но какво доказва подаръкът? Чувството ѝ за вина, нищо повече. Направи символичен жест, за да си замине с чиста съвест.

Не твърдя, че се преструваше. Напротив, беше искрена. И все пак се оказах голяма наивница, че повярвах на жена-ветропоказател. Освен това изобщо не съм ѝ притрябвала, след като има Деби. Мама.

Само тя наистина ме обича.

Аз съм смисълът на живота ѝ. Нейната Деби.

На вратата се позвънява.

Да му се не види, сигурно са мама и Силвана! Изрично ги помолих да ме оставят на спокойствие. Не ми се разговаря с тях. Не ми се говори с никого. Няма да отворя. Ще се досетят, че не желая да ме безпокоят.

След минута звънецът отново издрънчава.

Защо не ме оставят да скърбя на спокойствие?

Почти веднага се позвънява за трети път — някой държи пръста си на бутона, което е ужасно грубо и невъзпитано. Не може да е друг, освен Силвана. Грабвам мобилния телефон, намирам номера ѝ. Включва се гласовата поща. Казвам на Силвана да се разкара от вратата и да ме остави на мира.

Давам си сметка, че се държа ужасно, но не ме е грижа.

Настъпва благословена тишина.

Натрапницата си е отишла. Прочела е съобщението и си е отишла. Слава Богу, че си взех резервния ключ, който ѝ бях дала. Излягам се във ваната. Проклетият звънец отново издрънчава.

Грозно изругавам, хващам се за ваната, изправям се, стъпвам на хлъзгавия под, загръщам се с хавлията. Изтичвам в коридора, грабвам слушалката на домофона, изкрещявам:

— Какво искаш, Силвана?

Мъжки глас казва:

— Специална доставка за Джули О'Конър.

— Каква доставка?

— Изпращач е някоя си Съмърс. Ще ми отворите ли?

Машинално натискам бутона, чувам в слушалката как външната врата на сградата се затваря след непознатия. Асансьорът забръмчава и спира на моя етаж, металната решетка потраква. Изтичвам в спалнята, обувам си чехлите. Звънецът пак издрънчава, този път, придружен от почукване на вратата. Набързо подсушавам с хавлиена кърпа косата си, втурвам се обратно.

Отварям вратата.

Отвън стои кльошав мустакат човечец с пепеляво болнаво лице. Държи нещо, поставено в син найлонов плик с изрисувани отгоре червени мехурчета, и надпис с жълти букви „Рибомания“.

Това е кварталният магазин за декоративни рибки.

Повеждам човека към кухнята:

— Донесете го тук, ако обичате... Не, размислих. Оставете го в антрето. Рибките трябва да се държат по-близо до входната врата.

Непознатият казва, че според него няма значение къде ги държа, стига всеки ден да ги храня.

Очевидно и хабер си няма от фън шуй.

Внимателно слага големия предмет върху ниската полица с книги в преддверието, издърпва синия найлонов плик. Пред очите ми се появява най-красивият аквариум, който съм виждала — вътре плуват красиви оранжеви и златни тропически рибки, размахват опашки над искрящи разноцветни кристали, които приличат на захаросани плодове.

Човекът заявява, че тази Никол е голям чешит. Обадила му се преди един час от самолет, който всеки момент щял да излети. Не била на себе си от притеснение. Казала му, че иска да бъдат доставени на една нейна приятелка осем тропически рибки, които стимулирали чи. Чуval бил какви ли не щуротии, но главата му не побирала по какъв начин рибките стимулират личното местоимение.

Горкият невежа явно не знае нищичко и за чи.

После, продължава той, непознатата го държала на телефона цели петнайсет минути, за да му даде най-подробни указания за размера на аквариума, който трябвало да бъде сферичен, на дъното трябвало да има разноцветни камъни, но да преобладават зелените, също и някакво растение, освен това не бивало да има от онези видове рибки, известни със склонността си да нападат посестримите си.

Накрая ми връчва писмо:

— Продиктува ми го по телефона. Ще ме прощавате за грознописа, ама тя говореше като картечница.

Взимам плика, отварям го.

— Доста се забави, докато си спомни номера на кредитната карта на съпруга си — добавя онзи, но аз вече чета посланието.

„Скъпа Джули,

Извини ме, задето ти изпращам писмо по този начин, но нямах избор. След като се сбогувахме, видях прекрасния жасмин в плика. Не мога да ти опиша какво означава за мен този жест. Осъзнах, че имам да ти казвам куп неща, но не знаех номера ти. Чувствам, че помежду ни има нещо, което не бива да загине. Джули, настоявам да ни гостуваш в Амстердам, и то възможно по-скоро. Ще дойдеш ли за кръщенето на Деби? Моля те, моля те, ела! Трябва да тръгвам. Номерът ми е 086/8577646. Непременно ми се обади — изобщо няма да изключвам телефона. Животът е много странен, нали?

С обич:
Никол“

Човекът дърдори нещо, предупреждава ме да сменям водата веднъж седмично и да храня рибките веднъж дневно, но да не прекалявам с храната, защото ще ги убия, ала аз не му обръщам внимание. Взирам се в рибката, която е най-близо до стъклото — на светлината в антрето изглежда оранжева, стои неподвижно, помръдват само перките ѝ, тънки като цигарена хартия, хрилете, които се отварят и затварят, сякаш приемат планктон, и черните ѝ изпъкнали очички; всяка рибка изглежда толкова самотна в нейния свят и все пак съм сигурна, че взима участие в несъмнено бурния обществен живот. Препрочитам писмото, за да се уверя, че не сънувам. Никол ме кани на кръщенето в Амстердам. Изобщо не споменава Ронан — той е въвн от играта. Не кани дори Силвана, ще бъдем само ние двете и Деби, обаче наистина ли иска да отида, от сърце ли е поканата? Изгарям от желание да ѝ се обадя веднага, за да ѝ кажа, че непременно ще бъда там, но май е по-добре да изчакам ден-два, докато нещата се

поуталожат, не е за вярване, че си е направила толкова труд да ми изпрати прекрасните рибки. Не е за вярване, че...

В един момент усещам, че човекът от магазина вече го няма, чувам специфичния звук, издаван от вратите, когато хората излизат от стаите.

И ме обзема необяснимо чувство. Обожавам рибките, които Никол ми подари, обожавам начина, по който се цупят и се поклащат във водата, все едно са се надрусали с марихуана... Може би именно в това е същността на чи, може би именно това имаше пред вид Никол, когато каза, че е като наркотик... или греша — май го каза за рододендроните.

Рядко се случва да ми хрумнат безумни идеи.

Точно така. А може би тъкмо сега е моментът да се отърся от прословутото си здравомислие. По принцип шантави идеи не ти хрумват, когато гледаш аквариум, но, от друга страна, винаги съм смятала, че рибките са несправедливо подценявани.

Все пак ще се обадя на Никол.

Връщам се в банята да взема мобилния телефон, набирам номера й.

Чувам сигнал за свободна линия. Сърцето ми бие до пръсване. Включва се гласовата поща.

„Аз съм Никол Съмърс... тъъ, ако желаете да се свържете с мен, след сигнала оставете съобщение.“

Не изпадай в паника! — казвам си. — Няма значение. За това са гласовите пощи, нали?

„Никол? Обажда се Джули. Току-що получих аквариума с прекрасните рибки. Не намирам подходящи думи, затова няма да ти благодаря... Обаждам се да ти кажа, че със Силвана уредихме пътуване до Ню Орлиънс, тръгваме другата седмица. Между другото, и вие с Деби сте поканени. Няма да ти струва нито пени. Да не си посмяла да откажеш — сумата вече е платена; ще те убия,

ако ме подведеш. Ясно ли е? Силвана обеща, че ако се опъваш, ще дойде в Амстердам и насила ще ви качи на самолета. Затова още отсега отмени всичките си ангажименти, макар да знам, че с дъщеря ти трудно ще се откъснете от бурния обществен живот. Утре ще ти се обадя да уточним подробностите...“

Прекъзвам връзката.

Набирам номера на Силвана. И тук попадам на гласова поща.

„Силвана, Джули е. Последното ми съобщение не важи. Уредих екскурзия до Ню Орлиънс. Тръгваме другата седмица. С Никол и бебето. Тя много се зарадва, каза, че ще изкараме фантастично. Заяви, че ако вземеш да ми правиш въртели, ще дойде в Дъблин и насила ще те качи на самолета. Знам, че си много заета. Знам, че ти е невъзможно. Знам, че ще загубиш клиенти, а като се върнеш, ще ти се наложи да потушаваш бунт, но не ми отказвай, моля те. Обещавам, че ще те обичам вечно. Платих с кредитната карта на Ронан — какъв майтап, а? Направо му разказах играта... Да знаеш, че ако ми откажеш, ще се замисля дали да не се сдобря с него. Доскоро. Чао.“

Веднага след това се обаждам на туристическата агенция „Трейлфайндърс“. Остават десет минути до края на работното време. Казвам, че се интересувам от четиринасетдневна екскурзия до Ню Орлиънс с престой в най-хубавия хотел.

— С удоволствие ще ви съдействаме, мадам — заявява служителят.

За броени минути ангажира четири места за четвъртък за полета на авиокомпания „Върджин Атлантик“ от Лондон до Ню Орлиънс през Ню Йорк. Коеето означава, че ще се върнем тъкмо на Бъдни вечер. Компанията осигурява безплатно специално легло за бебето.

После изрежда дълъг списък от хотели.

Повтарям, че искам да запази стаи в най-люксовия.

Следващият му въпрос е дали искаме стаи с тераси.

Разбира се, интересува ни само най-доброто.

Ще желаем ли включване в обиколки с екскурзовод за разглеждане на забележителностите на Далечния юг, включително посещения на исторически забележителности и стари плантаторски къщи?

— Запишете ни за всички възможни екскурзии — отговарям. Служителят пита интересува ли ни вечеря на речен параход, голямата атракция бил оркестърът, изпълняващ автентичен джаз.

— О, да, непременно!

Той записва имената ни, запазва ни стаи във възможно най-люксовия хотел „Санта Мария“, намиращ се в центъра на Френския квартал, само на една пресечка от кафенетата и джаз клуба на Бърбън стрийт.

— За истински бърбън ли става дума? — питам, след което добавям: — Искаме и шевролет „Блейзър“, бъдете така добър да ни осигурите — срещу допълнително заплащане, разбира се — шофьор, който е млад, похотлив и с телосложение на гръцки бог.

Човекът се засмива, после казва, че удоволствието ще ни струва около пет хиляди и петстотин паунда. Устройва ли ни?

— Идеално!

Той моли да му продиктувам номера на кредитната ми карта. Ммм, да видим.

Какъв е номерът на картата на Ронан?

---

[1] Oxford Committee for Famine Relief — международна организация, основана в Англия през 1942 година за осигуряване на обучение и финансова помощ на хора от развиващите се страни, която разполага с верига магазини за дрехи втора употреба. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.